

ଓଡ଼ିଶାର ପ୍ରୁଥମ ଏବଂ ଏକମାତ୍ର ମାସିକ ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟ ଛ-ପତ୍ରିକା

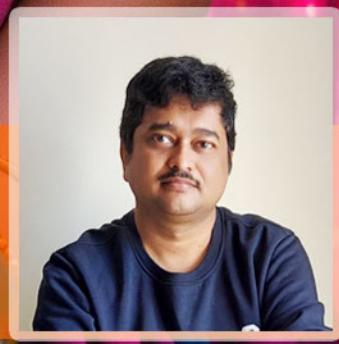
ଆୟାଦ

ମାର୍ଚ୍ଚ ୨୦୨୪ ସଂଖ୍ୟା

କଥା ଓ କାହାଣୀ
ପଦ୍ୟ ଓ କବିତା
ହାସ୍ୟ ଓ ବ୍ୟଙ୍ଗ
ଇତିହାସ ଓ ପ୍ରବଂଧ
ଅନୁବାଦ ସାହିତ୍ୟ
ସମ୍ବଲପୁରୀ ଲେଖା
ଶିଶୁ କଥା
ଏବଂ
ଆହୁରି ଅନେକ

ଡା ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାଦ ପଣନାୟକ

ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା ଓ ସଂପାଦକ, ଆହ୍ଵାନ ଛ-ପତ୍ରିକା

ଆହ୍ୱାନ

ଓଡ଼ିଶାର ପ୍ରଥମ ଏବଂ ଏକମାତ୍ର ସମ୍ମୁଖ୍ୟ ଓଡ଼ିଆ ମାସିକ ସାହିତ୍ୟ ଇମ୍‌ପ୍ରିଣ୍ଟିଂ

ଆସ ଓଡ଼ିଆରେ ଲେଖିବା, ପଢ଼ିବା ଓ ପଡ଼ାଇବା

ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା - ସମ୍ପାଦକ

ଡା ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାଦ ପଞ୍ଜନାୟକ

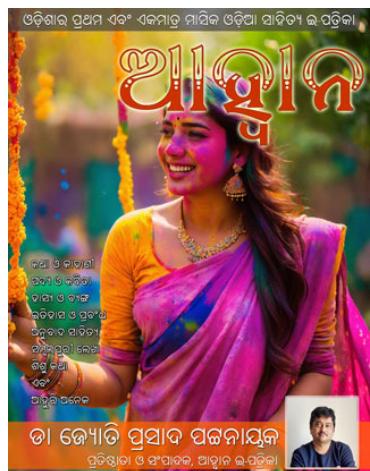
ଏମ୍.ବି.ବି.ଏସ୍., ପି.ଜି.ଡି.ଏମ୍.ସି.ଏର୍., ପି.ଜି.ଡି.ଏର୍.ଏମ୍.

ଫ୍ଲାଇସ୍ ସଂ: ୨୦୨, ଚିଦାନନ୍ଦ ଆବାସ, ବୀମା ନଗର, ବ୍ରହ୍ମପୁର, ୭୭୦୦୧୦, ଓଡ଼ିଶା

ଭ୍ରାମ୍ୟଭାଷା : ୯୮୪୬୫୭୦୮ | ଇମେଲ୍ : aahwaan@gmail.com

‘ଆହ୍ୱାନ’ ଇମ୍‌ପ୍ରିଣ୍ଟିଂରେ ପୂର୍ଣ୍ଣତଃ ମୌଳିକ, ଅପ୍ରକାଶିତ ଲେଖା ଗୁଡ଼ିକ ହିଁ ଲେଖାର ମାନ ଏବଂ ଭାଷା ତଥା ଉପାଦେୟତା ଆଧାରରେ ଚନ୍ଦ୍ରନ କରାଯାଇଥାଏ । କୌଣସି ବେନାମୀ ଲେଖା ଉପରେ ଆମର କୌଣସି କର୍ତ୍ତବ୍ୟ / ଦାୟିତ୍ବ ରହିବ ନାହିଁ । ଲେଖାରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ସମସ୍ତ ତଥ୍ୟ ଏବଂ ବିଚାର ଲେଖକଙ୍କର ସମ୍ମର୍ଶ ନିଜସ୍ଵ, ତାହା ଉପରେ ସମ୍ମାଦକ କିମ୍ବା ପ୍ରକାଶକଙ୍କ ସହମତି ରହିବ ବୋଲି କୌଣସି ଲିଖିତ ନିୟମ ନାହିଁ । ଯଦିଓ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲେଖାକୁ ଭଲଭାବରେ ପଡ଼ିବା ଏବଂ ବୁଝିବାପରେ ହିଁ ପ୍ରକାଶନ ହେତୁ ନିର୍ବାଚନ କରାଯାଇଥାଏ । ତଥାପି ଲେଖାର ଶତପ୍ରତିଶତ ସତ୍ୟତାର ଦାବୀ କେବଳ ଲେଖକଙ୍କର । କୌଣସି ଲେଖାକୁ ନେଇ ଉଠିଥିବା ବିବାଦର ଉତ୍ତରଦାୟିତ୍ବ କେବଳ ଲେଖାର ମୂଳ ଲେଖକଙ୍କର, ଏଥିରେ ସମ୍ମାଦକ କିମ୍ବା ପ୍ରତିକାର କୌଣସି ଉତ୍ତରଦାୟିତ୍ବ ରହିବ ନାହିଁ ।

ଏହି ପ୍ରତିକାର କୌଣସି ଅଂଶ ବା ଲେଖା ସମ୍ମାଦକଙ୍କ ଲିଖିତ ଅନୁମତି ବିନା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ମାଧ୍ୟମ (ପତ୍ର ପ୍ରତିକା / ଗଣମାଧ୍ୟମ / ସମ୍ବୁଦ୍ଧପତ୍ର ଇତ୍ୟାଦି)ରେ ପ୍ରକାଶିତ କରିବା ଅପରାଧ ବୋଲି ଧରିନିଆୟିବ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲେଖା ଉପରେ ସମ୍ମର୍ଶ ଅଧିକାର ଲେଖକଙ୍କର ରହିବ, ସେ ଚାହିଁଲେ ତାହାକୁ ଫେସ୍ବୁକ ଏବଂ ଟ୍ରୀଟର ଆଦି ଗଣମାଧ୍ୟମରେ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ ମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରକାଶିତ କରିପାରିବେ ।

ପବିତ୍ର ଦୋଳପୂର୍ଣ୍ଣମା ଓ ହୋଲି ଉପଲକ୍ଷେ ଆହ୍ୱାନ ଓଡ଼ିଆ ପରିବାରର ସଦସ୍ୟଙ୍କୁ ହାର୍ଦିକ ଅଭିନନ୍ଦନ ଓ ଶୁଣେଇ... ତା ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାଦ ପଞ୍ଜନାୟକ ପ୍ରକାଶତା ଓ ପ୍ରମାଦକ, ଆହ୍ୱାନ ଇମ୍‌ପ୍ରିଣ୍ଟିଂ

ସୁରୀପତ୍ର

ସଂପାଦକୀୟ

ଡା ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାଦ ପଙ୍କନାୟକ

୧୧

ଆମ ପୋଡ଼ିକାଣ୍ଡ ସେବାରୁ କାହାଣୀଟିଏ

୩୯

ଗଲ୍ପ ବିଭାଗ

୪୨

ଅନେକ କଳାଛାଇ - ୧୨

ଅଶୋକ ବିଶ୍ୱାଳ

୪୩

ଅଭିଶପ୍ତ ଉପବନ

ରାଜାରାମ ଦାସ

୪୭

ଚରିତ୍ର

ସିଦ୍ଧେଶ୍ୱର ତ୍ରିପାଠୀ

୪୮

ସବୁଜ ସ୍ଵର୍ଗ

ବିନୟୁ ମହାପାତ୍ର

୪୯

ଚାରୋଟି ଛୋଟ ଗଲ୍ପ

ସୁଧାଂଶୁ ଦ୍ଵିବେଦୀ

୫୧

ଜୀବନ

ଆଞ୍ଜଳ କବି

୫୨

ଅପେକ୍ଷା

ଶୁଭସ୍ଥିତା ପ୍ରଧାନ

୫୦

ତୁମେ ଶକୁନ୍ତଳା ମୁଁ ଦୁଷ୍ଟନ୍ତ

କଳ୍ପନା ମହାରଣା

୫୩

ଛାଇ ଆଲୋକ

ପୁଷ୍ଟିଲତା ମିଶ୍ର

୫୪

ତୁମେ ସଦ୍ୟଫୁଟା ଗୋଲାପ

ରୀତା ଅପରାଜିତା ମହାନ୍ତି

୫୯

କଣ୍ଠା ଓ ଗୋଲାପ

ସତ୍ରୋଷିନୀ ଦାଶ

୫୧

ପ୍ରେମର ପ୍ରଣତି

ରଣ୍ଜିତେଜ୍ବା ସାହୁ

୫୩

ପବିତ୍ର ପ୍ରେମ

ବିନୋଦିନୀ ନାୟକ

୫୪

ଆହ୍ୱାନ ଇଂପ୍ରିକା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଃଶ୍ଵର ବିତରଣ ହେଉ ଡା ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାଦ ପଙ୍କନାୟକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଓ ପ୍ରକାଶିତ

ଲକ୍ଷ୍ମୀ ରେଣ୍ଟା	ନଳିନୀପ୍ରଭା ମିଶ୍ର	୧୭
ଭାଗ୍ୟର ବିଡ଼ମ୍ବନା	ଅନୁପମା ବିଶ୍ୱାଳ	୧୯
ତୁମେ ଫୁଲ ମୁଁ କଣ୍ଠା	ବୁଝୁ କର	୧୦୭
ଆମ ପ୍ରେମ ଜନ୍ମଜନ୍ମର	ଢୁପ୍ରିରାଣୀ ପାତ୍ର	୧୦୩
ଭାଗ୍ୟର ବିଡ଼ମ୍ବନା	ମଧୁସ୍ଥିତା ସାହୁ	୧୦୭
ଏଇ ବୋଧେ ପ୍ରେମ	ତାନଶ୍ରୀ ପାଣିଶ୍ରୀହୀ	୧୦୯
ମାଆ ପରି କିଏ ହେବ	ଭାରତୀ ଲେଙ୍କା	୧୧୨
ସ୍ଵପ୍ନ	ମଧୁସ୍ଥିତା ବେହେରା	୧୧୪
ତୁମେ ମୋ ଗୋଲାପ ମୁଁ ତୁମ କଣ୍ଠା	ନାରାୟଣ ଚନ୍ଦ୍ର ସେନାପତି	୧୧୭
ଅନଲାଇନ୍ ଓ ଅଫଲାଇନ୍ ମା	ବାସନ୍ତୀ ଲତା ଜେନା	୧୨୭
ବାପା ବାଣୀ	ନିତ୍ୟ ରଞ୍ଜିନ ନନ୍ଦ	୧୩୧

କବିତା ବିଭାଗ

ରତ୍ନ ବସନ୍ତ	ଶିବ ନାରାୟଣ ଦାଶ	୧୩୭
ଅସତ୍ୟ ସହର-୨	ସ୍ଵର୍ଗତ ମାୟାଧର ଦାଶ	୧୩୯
ଚିନ୍ମୁ ତୁମେ ଚାଲିଗଲ	ଶିବାଜୀ ବାହିନୀପତି	୧୪୪
ଅଧୀଶ ଅଭିଷେକ	ସ୍ଵର୍ଗମ ଭୋଇ	୧୪୫
ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ	ଅଲେଖ ମେହେର	୧୪୭
ସାଗର କୁଳେ ରାହା	ଆଶୁତୋଷ ମେହେର	୧୪୮

ଆହ୍ୱାନ ଇଂଗ୍ଲିଶ ପତ୍ରିକା

ଜହୁରେ ଜହୁ	ନୀଳମଣି ଚାନ୍ଦ	୧୪୯
ନୀଳ ବ୍ରହ୍ମ	ବୈଶାଖୀ ଦୀପ	୧୫୦
ନିଆରା ସ୍ତୁତି	ଦେବରାଜ ରାଣୀ	୧୫୧
ବହି ମେଲା	ତାରା ପ୍ରସାଦ ଜେନା	୧୫୩
ନୀରବ ପ୍ରାର୍ଥନା	ଆକାଂକ୍ଷା ମିଶ୍ର	୧୫୪
ତୁ ସେପରି ହେଇଯିବୁନି ତ ?	ଅନୁଶ୍ରୀ ନାୟକ	୧୫୫
ଥାଉ ତୁମ ବଡ଼ପଣ	ନିରଞ୍ଜନ ସାହୁ	୧୫୬
କଣ୍ଠା ଓ ଫୁଲ	ଗୁପ୍ରେଣ୍ଟର ଚାନ୍ଦ	୧୫୮
ଜେଜେ ମାଆ	ବିକାଶ କୁମାର ହୋତା	୧୬୦
ସନ୍ଧ୍ୟାର ଆଗମନ	ଶିଳ୍ପା ଡାଙ୍କୁଆ	୧୬୨
ସମସ୍ତ ହୃଦେ ଭଗବାନ	ଜ୍ଞାନ ରଞ୍ଜନ ଦାଶ	୧୬୪
ବିଦେହ ପ୍ରେମ ଅମର	ପ୍ରଭାସ କୁମାର ମହାପାତ୍ର	୧୬୫
ସ୍ତୁତି	ଶୁଭସ୍ଥିତା ନାୟକ	୧୬୬
ସନ୍ଦେହ	ନଳିନୀ ଦାଶ	୧୬୭
ଧରାବଢ଼ରଣ	ମନୋରଞ୍ଜନ ସୁରୁଜାଳ	୧୬୯
ସନ୍ତୁଷ୍ଟ	ବିନୟାନନ୍ଦ ବସ୍ତ୍ରସ୍ୟ	୧୭୧
ରହିଲା କି କିଛି ପଛରେ	ପ୍ରତୀକ୍ଷା ଦାଶ	୧୭୩
ସତ୍ୟ ଶିବ ସୁନ୍ଦର	ଦେବାର୍ଣ୍ଣନ ମେହେର	୧୭୪
ଚାଲୁଯିବା ସଖୀ ଶିବ ମନ୍ଦିର	ରାମଚନ୍ଦ୍ର ପ୍ରଧାନ	୧୭୬

ଆହ୍ୱାନ
ଇଂଗ୍ଲିଶ
ପତ୍ରିକା
ପ୍ରେସ୍ ଏଣ୍ଟ୍ରିଜ୍
ପ୍ରେସ୍ ଏଣ୍ଟ୍ରିଜ୍
ପ୍ରେସ୍ ଏଣ୍ଟ୍ରିଜ୍

ଶିବ ଶଙ୍କର	ଶୁଭସ୍ଥିତା ପ୍ରଧାନ	୧୭୮
ମହା ଶିବରାତ୍ରୀ	ତାନଶ୍ରୀ ପାଣିଗ୍ରାହୀ	୧୮୦
ମହା ଶିବରାତ୍ରୀ ଜାଗର	ନିବେଦିତା ପଣ୍ଡା	୧୮୧
ମହା ଶିବରାତ୍ରୀ	ରାଧାଶ୍ୟାମ ମହାତ୍ମୀ	୧୮୩
ମହା ଶିବରାତ୍ରୀ	ରମେଶ ଶାକ୍ତୀ	୧୮୪
ମହା ଶିବରାତ୍ରୀ	ଲତା ବେହେରା	୧୮୫
ମହା ଶିବରାତ୍ରୀ	ରିନା ବେହେରା	୧୮୬
ମହା ଶିବରାତ୍ରୀ	ସବିତା ଜେନା	୧୮୭
ମହା ଶିବରାତ୍ରୀ	ସ୍ଵାଗତିକା ସାହୁ	୧୯୦
ମହା ଶିବରାତ୍ରୀ	ଉଦ୍‌ଧର ରାତ୍ରି	୧୯୧
ମହା ଶିବରାତ୍ରୀ	ବିନୋଦିନୀ ଦାଶ	୧୯୨
ମହା ଶିବରାତ୍ରୀ	ଦେବେନ୍ଦ୍ର ନାୟକ	୧୯୪
ମହା ଶିବରାତ୍ରୀ	ଦୂତନ କୁମାର ବେହେରା	୧୯୫
ଫରୁଣ ଖୋଜୁଛି ଠିକଣା ତାର	ସ୍ଵାଗତିକା ସାହୁ	୧୯୬
କାନ୍ଦୁଛି ଯମୁନା, ଖୁରୁଛି ରାଧା	ଏଲିନା ପାଣିଗ୍ରାହୀ	୧୯୯
କୋଟିରେ ଗୋଟିଏ ମୋ ଲକ୍ଷ୍ମୀ	ସୁଭଦ୍ରା ମହାପାତ୍ର	୨୦୧
ଅଧିବର୍ଷ	ବିଦ୍ୟୁତ ପ୍ରଭା ମିଶ୍ର	୨୦୯
ଅଧିବର୍ଷ	କୁମୁଦିନୀ ପତି	୨୦୮
ଆଶା	ଅଜିତ କୁମାର ପାତ୍ରୀ	୨୦୮

Listen to Odia Podcast on <https://anchor.fm/aahwaan>

ଆହ୍ୱାନ
ପ୍ରୋଫେଲ୍

ଫୁଲୁଆ ଫଗୁଣ	ହାସ୍ୟମୟୀ ରାଜ	୨୦୭
ଫୁଲେଇ ଫଗୁଣ	ଗୀତାଙ୍ଗଳୀ ଭୂଷ୍ଠା	୨୦୯
ଜନ୍ମଦିନ ଶୁଭେଳ୍ଲା	ନାରାୟଣ ଚନ୍ଦ୍ର ସେନାପତି	୨୧୦
ବିଶ୍ୱାସ ସ୍ଵପ୍ନ ଏଠି	ପ୍ରୀତିପଦ୍ମା ଦାଶ	୨୧୧
ଡାକିଦେଇ ଝୁଲା ଧରେଇ ଦେଲ	ହେମନ୍ତ କୁମାର ନାୟକ	୨୧୨
ଶୃଙ୍ଗଳାକୁ ନେଇ ସଙ୍ଗୀତ ରଚିବି	ଗାୟତ୍ରୀ ଦାଶ	୨୧୩
ଦେଖାଇ ବାମନ ରୂପ	ରମାକାନ୍ତ ସ୍ବାର୍ଛ	୨୧୪
ଦୁଃଖରେ ତୋଳିଛି ଘର	ଅରୁନତୀ ଲେଙ୍କା	୨୧୮
ସବୁଦିନ ପରି ଦିନଟି ଏହି...	ଶ୍ରୀଯୁଂଶୀ ମହାନ୍ତି	୨୧୯
ହେ ଗୁରୁ !	ବର୍ଷାରାଣୀ ମହାମଲ୍ଲିକ	୨୨୧
ବନ୍ଧୁ ବାନ୍ଧିଲି ମୁଁ ଲୁହ ସାଥିରେ	ବିଷ୍ଣୁ ପ୍ରସାଦ ମିଶ୍ର	୨୨୨
ବନ୍ଧୁ ବାନ୍ଧିଲି ମୁଁ ଲୁହ ସାଥିରେ	ସନ୍ଦ୍ରୋଷ କୁମାର ସାହୁ	୨୨୯
ନାରୀ ସ୍ବାଧୀନତା	ମଧୁସ୍ତିତା ବେହେରା	୨୩୦
ଉଡ଼ାଣ	ତ୍ରିନାଥ ନନ୍ଦୀ	୨୩୧
ହୃଦୟର ସ୍ଵର ସବୁରୁ ମିଠା	ବାସନ୍ତୀ ଲତା ଜେନା	୨୩୨
ଅଭିମାନୀ ଉଳ୍ଳକର ସ୍ବାଭିମାନୀ ବରପୁତ୍ର	ସଙ୍ଗୀତା ପଣ୍ଡା	୨୩୪
ସାହିତ୍ୟ	ମଧୁସ୍ତିତା ସାହୁ	୨୩୬
ପାର୍ଥକ୍ୟ	ଆକୁଳାନନ୍ଦ ପୃଷ୍ଠା	୨୩୮
ମାଆ ଆଖିରେ ଲୁହ	ହରେରାମ ପଣ୍ଡା	୨୪୦

Listen to Odia Podcast on <https://anchor.fm/aahwaan>

ଆହ୍ୱାନ ପାତ୍ରଙ୍କ ପାତ୍ରଙ୍କ ପାତ୍ରଙ୍କ ପାତ୍ରଙ୍କ

ବିରହିନୀ ବସନ୍ତ	ସୁବ୍ରତ ଜେନା	୨୪୧
ଲାଞ୍ଛିତ ଗଣତନ୍ତ୍ର	ଡଃ ଆର୍ଯ୍ୟକୁମାରୀ ପ୍ରକ୍ଳା ପାରମିତା	୨୪୪
କଳା କୁହୁକ !	ତନୁଜା ପ୍ରିୟଦର୍ଶିନୀ	୨୪୭
ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣା ଓ ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣି	ଡଃ ମନୋରଞ୍ଜନ ବିଷ୍ଣୋୟୀ	୨୪୮
ହୃଦୟର ଶୂନ୍ୟତା	ଅମୃତ ନାରାୟଣ ଶତପଥୀ	୨୪୦
ପକ୍ଷହୀନ ପକ୍ଷୀ	କିରନ୍ ସ୍ବାର୍ତ୍ତ	୨୪୧
ପଥ ଓ ପାଦ	ଦଶ୍ମାସି ପ୍ରଧାନ	୨୪୩
ବସନ୍ତ ପଞ୍ଚମୀ	ଡଃ ଆଭାଙ୍ଗଳି ତ୍ରିପାଠୀ	୨୪୫
ହଜାରେ ଶୁଣରେ ମୋହିତ	ବିଶ୍ୱ ରଞ୍ଜନ ମହାନ୍ତି	୨୪୭
ହୋଲି	ସଞ୍ଜୟ ନାଏକ	୨୪୮
ଏଥର ବସନ୍ତେ	ପ୍ରଶାନ୍ତ କୁମାର ନାଥ	୨୪୯
ଦାତର ଖାନା	ସୁନୀଲ କୁମାର ଅଗ୍ରତ୍ତି	୨୫୧
ତତେ ଦୁରୁଛେଁ ମୁକ୍ତି	ଶୋଭାରାଣୀ ମାଝୀ	୨୫୨
ପ୍ରବନ୍ଧ ବିଭାଗ		୨୫୪
ଆଦି କବି	ଅକ୍ଷୟ କୁମାର ରାଉଡ଼	୨୫୫
ଆତଙ୍କର ସନ୍ଧ୍ୟା ଫେବୃଆରୀ ୧୪	ଅନନ୍ତ କୁମାର	୨୫୦
ମାଉସୀ ମାଆର ପୋଡ଼ିପିଠା	ପୁଷ୍ଟିଲତା ମିଶ୍ର	୨୫୯
ଟିଟିର ପକ୍ଷୀର କାହାଣୀ	ବିଜୟ କୁମାର ସାହୁ	୨୬୨

Listen to Odia Podcast on <https://anchor.fm/aahwaan>

ଆହ୍ୱାନ ଇଂଗ୍ଲିଶ ପତ୍ରିକା

ବାଜିରେ ଲାଗିଛି ନିରୀହ ଜୀବନ	ଆଶୁତୋଷ ନାୟକ	୨୮୮
ଅମୀନ ସମ୍ମାନି, ଏକ କିମ୍ବଦନ୍ତୀ	ଅସିତ ମହାନ୍ତି	୨୯୯
ମଙ୍ଗଳସୂତ୍ର	ସ୍ନାଗତିକା ସାହୁ	୨୯୭
ନାରୀ ସଂକ୍ଷିକରଣ	ନିବେଦିତା ପଣ୍ଡା	୨୯୬
ଶରୀର	ନଳିନୀ ପ୍ରଭା ମିଶ୍ର	୨୯୫
ରାଜକିଶୋର ରାୟ: ଓଡ଼ିଆ ଶୁଦ୍ଧଗଳ୍ପର ମହାନାୟକ	ଜଗଜୀବନ ସେୟେ	୩୦୦
ବିଶେଷ ସୂଚନା		୩୦୪

ଆହ୍ଵାନ ଇ-ପ୍ରକାଶକ ଓଡ଼ିଆ ଯୁଗ୍ମ୍ୟର ଚ୍ୟାନେଲ୍ ଆଜି ହିଁ ସବସ୍ତ୍ରାଇବ୍ କରନ୍ତୁ । ଏବଂ ଆହ୍ଵାନ ଇ-ପ୍ରକାଶକରେ ପ୍ରକାଶିତ ସୁନିର୍ଦ୍ଦିତ କଥା କାହାଣୀ ସବୁ ଶୁଣିବାକୁ ପାଆନ୍ତୁ ।

<https://www.youtube.com/@drjyotiprasad>

ସମ୍ମାଦିକଙ୍କ ଜଳମର୍ତ୍ତ...

ନମସ୍କାର

ଡା ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାଦ
ପଣନାୟକ

ଆହ୍ୱାନ ଇଂପ୍ରିକାର ମାର୍ଚ୍‌ ୨୦୨୪ ସଂସ୍କରଣ ନେଇ ମୁଁ ଉପସ୍ଥିତ ।
ସଦ୍ୟ ସମାପିତ ମହା ଶିବରାତ୍ରୀ ଓ ଆଗମ ଦୋଳପୂର୍ଣ୍ଣମା ତଥା ହୋଲି
ପର୍ବପାଇଁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ହାର୍ଦିକ ଅଭିନନ୍ଦନ ଓ ଶୁଭେଳା ଜଣାଉଛି । ପ୍ରାଣର
ନିଦାଘ ସମଗ୍ର ରାଜ୍ୟକୁ ବ୍ୟତିବ୍ୟସ୍ତ କରୁଛି । ଏଥିରୁ ନିଷ୍ଠାର ନାହିଁ, ତେଣୁ
ନିଜର ଧ୍ୟାନ ରଖିବା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଜରୁରୀ ହୋଇ ପଡ଼ିଛି । ପ୍ରତିବର୍ଷ ଭଲି
ଚଳିତ ବର୍ଷମଧ୍ୟ ଗ୍ରୀଷ୍ମର ପ୍ରଭାବ ଆମ ରାଜ୍ୟ ଉପରେ ଅତ୍ୟଧିକ
ମାତ୍ରାରେ ରହିବ ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ । ଏହା ସହ ରାଜନୈତିକ
ଉଷ୍ଣତା ରାଜ୍ୟକୁ କବଳିତ କରି ସାରିଲାଣି । ନିର୍ବାଚନୀ ପଣ୍ଡିତମାନଙ୍କ
ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଭବିଷ୍ୟବାଣୀ ଜନମାନସକୁ ଆନ୍ଦୋଳିତ କରୁଛି । ଦୀର୍ଘ
ପାଞ୍ଚଥର ଧରି ଓଡ଼ିଶାକୁ ନିରଙ୍ଗୁଣ ଶାସନ ଯୋଗାଇ ଆସୁଥିବା ବିଜ୍ଞ
ଜନତା ଦଳ ଚଳିତ ନିର୍ବାଚନରେ କାଳେ ଭାରତୀୟ ଜନତା ପାର୍ଟି ସହ
ମେଣ୍ଟ ଗଠନ କରିବ ବୋଲି ପ୍ରଚାର ବି ହେଉଛି । ଏଥିରେ କେବଳ
ପ୍ରାତୀୟ ନୁହେଁ ବରଂ ରାଷ୍ଟ୍ରୀୟ ସ୍ତରର ଗଣମାଧ୍ୟମ ମଧ୍ୟ ଆଲୋଚନା
କରୁଛନ୍ତି । ଏହାକୁ ନେଇ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ଶୁଣିବାକୁ ଓ ଦେଖିବାକୁ
ମିଳୁଛି । ସଦ୍ୟ ବିଜ୍ଞ ଜନତା ଦଳରୁ ବହିଷ୍କୃତ ବିଧାୟକ ଓ ପ୍ରାତୀୟ
ପାଶିଗ୍ରାହୀ ଯେ ଭାରତୀୟ ଜନତା ପାର୍ଟିରେ ଯୋଗ ଦେଇଥିଲେ ଏବେ

ମେଘ୍ନ ଗଠନ ହେଲେ କେଉଁଭଳି ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ଦେବେ ତାହା ଦେଖିବାକୁ ରହିଲା । ବିଗତ ଅନେକ ବର୍ଷଧରି ସାମାଜିକ ଗଣମାଧ୍ୟମରେ ପରମ୍ପରା ଉପରେ ଆରୋପ ପ୍ରତ୍ୟାରୋପ ବାଢ଼ି ଆସୁଥିବା ଦଳୀୟ ଉତ୍ସାହୀ କର୍ମୀ ଏବେ କେଉଁ ପ୍ରକାରର ପଛା ଆପଣେଇବେ ତାହା ନିଶ୍ଚୟ ଦେଖିବା ଯୋଗ୍ୟ ଘଟଣା ହେବ ।

ଚଳିତ ସର୍ବସାଧାରଣ ନିର୍ବାଚନରେ ଶାସକ ଭାଜପାର ପାଲତା ଭାରି ଅଛି ବୋଲି ସମସ୍ତେ ଜାଣିଛନ୍ତି । ହୁଏତ ଓଡ଼ିଶାରେ ଭାଜପା ଏହାର ସଂଖ୍ୟା ବଡ଼ାଇ ପାରେ, ଏଥିରେ ମଧ୍ୟ ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ । ବିଗତ ବର୍ଷମାନଙ୍କରେ ମୋଦୀଙ୍କ ଶାସନ ଉପରେ ଯେଉଁଭଳି ଆସ୍ତା ଓ ବିଶ୍ୱାସ ସର୍ବସାଧାରଣ ଦେଖାଇଛନ୍ତି ତାହା ରାଜନୈତିକ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଅତ୍ୱିତପୂର୍ଣ୍ଣ କହିଲେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ହେବ ନାହିଁ । ସମ୍ବନ୍ଧ ଦେଶରେ ବିରୋଧୀ ଦଳମାନେ ଯେତେ ପ୍ରତାର କରିଲେ ସୁଦ୍ଧା ମୋଦୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହୋଇଥିବା ଲାଭକାରୀ ଉନ୍ନତିକୁ ଅଣଦେଖା କରାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ସେଇଥିପାଇଁ ଓଡ଼ିଆରେ କଥାଟିଏ ଅଛି, ରୋଗୀକୁ ଦେଖି ତାଟିଆ କାମୁଡ଼ିବା ନ୍ୟାୟରେ, କିଛି ବିରୋଧୀ ଦଳ ନେତା ମୋଦୀଙ୍କୁ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଆକ୍ଷେପ କରିବାକୁ ପଛାନ ନାହାନ୍ତି । ସେଇ ମଧ୍ୟରେ ସଦ୍ୟ ଚର୍କାରେ ଅଛନ୍ତି ବିହାରର ପୂର୍ବତନ ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ, ରାଷ୍ଟ୍ରୀୟ ଜନତା ଦଳର ଅଧ୍ୟକ୍ଷ, ତଥା ଚାରା ଘୋଟାଲାରେ ଜେଲଦଣ୍ଡ ପାଇଥିବା ଲାକୁ ପ୍ରସାଦ ଯାଦବ ।

ମୋଦୀଙ୍କ ସର୍ବସାଧାରଣରେ ଅପମାନିତ କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ସେ ପାଗଣା ଠାରେ ଆୟୋଜିତ ଏକ ସଭାରେ ଅପମାନଜନକ ଭାଷଣ ଦେଇଥିଲେ । ସେ କହିଥିଲେ ଯେ ମୋଦୀ ହିନ୍ଦୁ ହିତେଷୀ ବୋଲି ଦେଖାଉଥିଲେ ସୁଦ୍ଧା ହିନ୍ଦୁ ନୁହନ୍ତି, କାରଣ ସେ ନିଜ ମାଆଙ୍କ ଦେହାନ୍ତ ପରେ ମୁଣ୍ଡର ବାଳ କାଟିନଥିଲେ । ମୋଦୀ ପରିବାରବାଦୀଙ୍କୁ ବିରୋଧ କରୁଥିବା ହେତୁ ସେ ଆହୁରି ଆକ୍ଷେପ କରି କହିଥିଲେ ଯେ ମୋଦୀଙ୍କ ସନ୍ତ୍ରାନ କାହିଁକି ନାହାନ୍ତି । ଏହିଭଳି ବନ୍ଦବ୍ୟ ଶୁଣିବା ପରେ ଯେ କେହି ବି ଜାଣି ପାରୁଥିବ ଯେ ବିରୋଧୀ ଦଳ କେତେ ହତୋସାହିତ

ହୋଇ ସାରିଲେଣି, ଅନ୍ୟ କୌଣସି ମାମଲାକୁ ଆଗକୁ ନ ଆଣି ମୋଦୀଙ୍କ ଉପରେ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଆକ୍ରମଣକୁ ହିଁ ଆୟୁଧ କରିଛନ୍ତି । ଏହାପରେ ଲାଲୁଙ୍କୁ ରାଷ୍ଟ୍ରୀୟ ସ୍ଥରରେ ଅନେକ ସମାଜୋଚନାର ଶୀଳାର ହେବାକୁ ପଡ଼ିଛି । ଏବଂ ଗଣମାଧ୍ୟମରେ ଏଥିପାଇଁ ବିରୋଧୀ ମେଣ୍ଟକୁ ଦୁର୍ବଳ ବୋଲି ଦର୍ଶାଇବାକୁ ସୁଯୋଗ ମିଳିଯାଇଛି ।

ଲାଲୁ ଯାଦବଙ୍କ ବକ୍ତ୍ଵରେ ଉତ୍ତର ରଖି ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ନରେନ୍ଦ୍ର ମୋଦୀ ଏକ ନିର୍ବାଚନୀ ସଭାରେ କହିଥିଲେ ଯେ ଦେଶର ଶହେ ତାଳିଶି କୋଟି ଜନତା ତାଙ୍କର ପରିବାର । ଏହା ଏତେ ମାତ୍ରାରେ ପ୍ରସାରିତ ହୋଇଥିଲା ଯେ ଅନେକ ପ୍ରମୁଖ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ବ ମାନେ ନିଜର ସୋସିଆଲ୍ ମିଡ଼ିଆ ହେଣ୍ଟଲରେ ନିଜ ନଁ ପାଖରେ ବନ୍ଧନୀ ଭିତରେ (ମୋଦୀଙ୍କ ପରିବାର) ବୋଲି ଲେଖି ସମର୍ଥନ ଜଣାଇଥିଲେ ।

ନିର୍ବାଚନକୁ ଆଉ ଅଳ୍ପଦିନ ଥିବା ବେଳେ ବିରୋଧୀ ମେଣ୍ଟରେ ସିଟ ବୁଝାମଣା କିଛି କିଛି ହୋଇ ସାରିଛି ଆଉ ଅନେକ ଛୁନରେ ହେବାର ସମ୍ବାଦନା ରହିଛି ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ଅବଶ୍ୟ ଏଥିରେ ମଧ୍ୟ ଅନେକ ଅସତ୍ରୋଷ ବ୍ୟକ୍ତ କରିଛନ୍ତି । ନିର୍ବାଚନ ପାଖେଇ ଆସୁଥିବା ବେଳେ ଅନେକ ଦଳ ନିଜକୁ ଇଣ୍ଟି ମେଣ୍ଟରୁ ଦୂରରେ ରଖିବା ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ କରୁଛନ୍ତି । ଉତ୍ତର ପ୍ରଦେଶରେ କଂଗ୍ରେସ ଓ ସମାଜବାଦୀ ପାର୍ଟି ମଧ୍ୟରେ ସିଟ ବଣ୍ଣନ ବୁଝାମଣା ହୋଇ ସାରିଛି ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ଅବଶ୍ୟ ନିର୍ବାଚନ ନ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କୌଣସି ବୁଝାମଣା ଛାଇ ବୋଲି ଧରିନେବା ଉଠିତ ହେବ ନାହିଁ ।

ନିର୍ବାଚନ ପାଖେଇ ଆସୁଥିବା ବେଳେ ପୁଣିଥରେ ମୁଣ୍ଡ ଟେକିଛି କୃଷକ ଆନ୍ଦୋଳନ । ପଞ୍ଜାବରୁ କିଛି କୃଷକ ଦିଲ୍ଲୀ ଦିଗରେ ଶୋଭାଯାତ୍ରା କରି ସରକାରଙ୍କୁ ସର୍ବନିମ୍ନ ସହାୟକ ମୂଲ୍ୟକୁ ବୃଦ୍ଧି କରାଇବା ପାଇଁ ଦାବୀ ଉପର୍ଦ୍ଵାପନ କରିଛନ୍ତି । ଏହି ଆନ୍ଦୋଳନ ବ୍ୟାପକ ରୂପ ନେବା ପୂର୍ବରୁ ହିଁ ଏହାକୁ ଭଣ୍ଟିର କରିବା ପାଇଁ ସମସ୍ତ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରି ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଏହି

ଆନ୍ଦୋଳନର ପ୍ରମୁଖ ପୂରୋଧା ମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଜଣେ ଏକ ସଭାରେ ମନ୍ତ୍ରବ୍ୟ ଦେଉଥିବାର ଶୁଣାଯାଇଥିଲା ଯେ ରାମ ମନ୍ଦିର ନିର୍ମାଣ ପରେ ମୋଦୀଙ୍କ ଲୋକପ୍ରିୟତା ବହୁତ ମାତ୍ରାରେ ବଢ଼ି ଯାଇଛି, ତେଣୁ ଯଥା ଶୀଘ୍ର ଆମକୁ ସେଇ ଲୋକପ୍ରିୟତାକୁ କମ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଯେକୌଣସି ମତେ ମୋଦୀଙ୍କୁ ହରାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏହିଭଳି ଭିଡ଼ିଓର ପ୍ରସାରଣ ପରେ ଲୋକଙ୍କ ମନରେ କୌଣସି ସଂଶୋଧ ନାହିଁ, ଯେ କୃଷକ ଆନ୍ଦୋଳନା ନାମରେ ଦେଶର ସ୍ଥାପିତ ସରକାରଙ୍କୁ ଅସ୍ତ୍ରିର କରିବାର ମନ୍ଦ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ରହିଛି । ଏଥିରେ ଦେଶ ତଥା ଦେଶ ବାହାରେ ରହୁଥିବା ଅନେକ ସଂଗଠନ ସହଭାଗିତା କରୁଛନ୍ତି । ବିଗତ ବର୍ଷମାନଙ୍କରେ ହୋଇଥିବା କୃଷକ ଆନ୍ଦୋଳନରେ ମୁଖ୍ୟ ଭାବରେ ଅଂଶ ଗ୍ରୁହଣ କରୁଥିବା ରାଜେଣ ଟିକାଏତଙ୍କୁ ଏଥରର ଆନ୍ଦୋଳନରେ ଦେଖିବାକୁ ମିଳିନଥିଲା । ଅବଶ୍ୟ ସେ ଅନେକ ଗଣମାଧ୍ୟମ ବିତରକରେ ଯୋଗ ଦେଇଥିଲେ ହେଲେ ନିଜର ସମ୍ବାନ୍ଧ ନିଜେ ହିଁ ହାନୀ କରିବା ପରେ ଆଉ ଦେଖା ଦେଇନଥିଲେ । ଏହି ଆନ୍ଦୋଳନ ଯେ ଦେଶ ବିରୋଧୀ ତ୍ରୁମାନଙ୍କ ମିଳିତ ଷଡ଼ୟନ୍ତର ଅଂଶ ତାହା ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱ ବୁଝି ସାରିଲାଣି ।

ନିର୍ବାଚନୀ ବାତାବରଣରେ ଏବେ ଅନେକ ଦଳ ମେଣ୍ଟ ଗଠନ କରିବା ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଦଳକୁ ସମର୍ଥନ୍ କରିବା ଭଳି ଖବର ପ୍ରତିଦିନ ଦେଖିବାକୁ ମିଳୁଛି । ବିଗତ ସପ୍ତାହରେ ଓଡ଼ିଶାର କିଛି ପ୍ରମୁଖ ବିଜେତ୍ରି ନେତା ଦଳ ବଦଳାଇ ଭାଜପାରେ ସାମିଲ ହୋଇଛନ୍ତି । ନିଜର ଆସନକୁ ବଞ୍ଚାଇବା ପାଇଁ ନିଜ ମୂଳ ଦଳ ସହ ସାଲିସ କରିବାକୁ ସେମାନେ ରାଜି ହୋଇନାହାନ୍ତି, ତେଣୁ ଦଳବଦଳ କରି ମଧ୍ୟ ଲାଭରେ ଅଂଶ ଗ୍ରୁହଣ କରିବାକୁ ମନ୍ୟ କରିଛନ୍ତି । ଓଡ଼ିଶାରେ ଭାଜପା ନିଜ ପ୍ରିତିକୁ ସୁଦୃଢ଼ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିବା ବେଳେ ନୂଆ ଚେହେରା ଉପରେ ଭରସା ନ କରି ବରଂ ଆଗରୁ ଜିତି ଆସିଥିବା ପ୍ରତ୍ୟାଶୀଙ୍କୁ ନିଜ ଦଳରେ ସାମିଲ କରାଇବା ଯୋଜନା କରୁଥାଇପାରେ । ଓଡ଼ିଶାରେ ଭାଜପାର କୌଣସି ଦୃଢ଼

ନେତୃତ୍ବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଏହାକୁ ସଂଗଠନିକ ସ୍ତ୍ରୀରେ ସ୍ତ୍ରୀତ୍ବ କରିବା ଯୋଜନା ହୋଇଥିବ । ସେଇଥିପାଇଁ ବିଗତ ବର୍ଷରେ ବିଜେଡ଼ିରୁ ବିଭାଗିତ ଗଞ୍ଜାମ ଜିଲ୍ଲା ଗୋପାଳପୁର ବିଧାନସଭା ମଣ୍ଡଳୀର ବିଧ୍ୟାୟକ ଡଃ ପ୍ରଦୀପ ପାଣିଗ୍ରାହୀ ଆନୁଷ୍ଠାନିକ ଭାବରେ ଭାଜପାରେ ଯୋଗ ଦେବାପରେ ବ୍ରଦ୍ଧପୁର ଠାରେ ଏକ ବିଶାଳ ଶୋଭାୟାତ୍ରାର ଆୟୋଜନ କରିଥିଲେ, ଯେଉଁଥିରେ କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଗୃହ ଓ ପ୍ରତିରକ୍ଷା ମନ୍ତ୍ରୀ ରାଜନାଯି ସିଂହ ଯୋଗ ଦେଇଥିଲେ । ଏଇ ସଭାରେ ହଜାର ହଜାର ବିଜେଡ଼ି ସମର୍ଥକ ଡଃ ପ୍ରଦୀପ ପାଣିଗ୍ରାହୀଙ୍କ ନେତୃତ୍ବରେ ଭାଜପାରେ ଯୋଗ ଦେଇଥିଲେ । ଏହାପରେ ନିଜ ବଳ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରି ଶ୍ରୀ ପାଣିଗ୍ରାହୀ ମତ ଦେଇଥିଲେ ଯେ ଚଳିତ ନିର୍ବାଚନରେ ଓଡ଼ିଶାରେ ଭାଜପା ସଂଖ୍ୟା ଗରିଷ୍ଠତା ହାସଲ କରିବ । ହେଲେ ସେ ଭାଜପାରେ ଯୋଗ ଦେବାର ଅଳ୍ପ ଦିନପରେ ହିଁ ଭାଜପା ଓ ବିଜେଡ଼ିର ମେଣ୍ଟ ବିଷୟରେ ଚର୍କା ଏବେ ଯୋର ଧରିବାକୁ ଲାଗିଛି । ଶୁଣାଯାଉଛି, ବିଜେଡ଼ି ତରଫରୁ ଅନେକ ତୁଙ୍ଗ ନେତା ଦିଲ୍ଲୀରେ ତେବୋ ପକାଇଛନ୍ତି । ଅମିତ ଶାହଙ୍କ ସହ ଘନଘନ ଆଲୋଚନା ହେଉଛି । କଣ ନିଷ୍ଠାତି ହେବ ତାହା ଏବେ କହିବା ସମ୍ଭବ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଆଗରୁ ହିଁ ନବୀନ ସରକାର କେନ୍ଦ୍ରର ମୋଦୀ ସରକାରଙ୍କ ପ୍ରାୟ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ସମର୍ଥନ ଦେଇ ଆସିଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଏବେ ସିଧା ସଲଖ ନ ହେଲେ ସ୍ତ୍ରୀ ବାହାରୁ ସମର୍ଥନ ଦେଇ ପାରନ୍ତି । ନିଜ ଦଳୀୟ କର୍ମୀଙ୍କୁ ହତୋସ୍ତାହିତ ନ କରିବା ପାଇଁ ସେମାନେ ଭାଜପାକୁ ସିଧା ସଲଖ ମେଣ୍ଟ ନ କରି ବାହାରୁ ସମର୍ଥନ ଦେଇ ପାରନ୍ତି । ଦେଖାଯାଉ ଶୋହଳ ବର୍ଷ ତଳର ମେଣ୍ଟ ପୁଣିଥରେ ସଫଳ ହେଉଛି ନା ଆଉ କିଛି ବିକଳ୍ପ ବାହାରୁଛି ।

ଏହା ମଧ୍ୟରେ ଓଡ଼ିଶାରେ କଂଗ୍ରେସ ଦଳ ପୁଣିଥରେ ସକ୍ରିୟ ହୋଇ ଉଠିଛି । ସମ୍ବନ୍ଧିତ ବ୍ରଦ୍ଧପୁର ସହରରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଗଳିକନ୍ଧି ତଥା ମୁଖ୍ୟ ସତ୍ତକ ପାର୍ଶ୍ଵରେ ବଡ଼ ବଡ଼ ହୋଇଥିଲା ଲଗାଯାଇ ଲେଖା ଯାଇଛି ଯେ "କଂଗ୍ରେସ ଆସୁଛି" । କେଜାଣି କେମିତି ଆସୁଛି, କିଛି ଲୋକ

କହିଛନ୍ତି ଯେ ଓଡ଼ିଶାରେ କଂଗ୍ରେସର ସ୍ଥିତି ଆଦୌ ଶୁଭଙ୍କର ନାହିଁ । ଏତିଲି ପରିସ୍ଥିତିରେ ଏହି ପ୍ରକାରର ପ୍ରତାର ଲୋକଙ୍କୁ ଆମୋଦକର ମନେ ହେଉଛି । ତେଣେ ସର୍ବଭାରତୀୟ ସ୍ତରରେ କଂଗ୍ରେସ ଦଳରେ ବ୍ୟାପକ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଛି । ଅନେକ ଦଳୀୟ ନେତା ଦଳତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ଲାଗିଛନ୍ତି । ମୋଦୀ ସରକାରଙ୍କୁ ଗାଦିର୍ୟତ କରିବା ପାଇଁ କଂଗ୍ରେସ ଦଳ ତରଫରୁ ରାହୁଲ ଗାନ୍ଧୀଙ୍କ ନେତୃତ୍ବରେ ଆୟୋଜିତ ହେଉଥିବା ଭାରତୀୟ ନ୍ୟାୟ ଯାତ୍ରା ଆରମ୍ଭ ହେବା ପରଠାରୁ ହିଁ ଆଲୋଚନାର ବିଷୟ ହୋଇ ଆସିଛି । ସେ ଏହି ଯାତ୍ରା ଆରମ୍ଭ କରିବାପରେ ଗୋଟିଏ ପରେ ଗୋଟିଏ ପ୍ରମୁଖ ନେତା ଦଳ ତ୍ୟାଗ କରିସାରିଲେଣି । ବିଭିନ୍ନ ରାଜ୍ୟରେ ସିଂହ ବୁଝାମଣା ହୋଇ ପାରୁନାହିଁ । ଅନେକ ସ୍ଥାନରେ ଏହି ଯାତ୍ରାକୁ ଜନସମର୍ଥନ ନ ମିଳିବା ପରେ ରାହୁଲ ଗାନ୍ଧୀ ଯାତ୍ରାକୁ ମର୍ମିରେ ଛାଡ଼ିଦେଇ କିଛି ଦିନପାଇଁ ଲକ୍ଷ୍ମନ ଚାଲି ଯାଉଥିଲେ । ଏଥିପାଇଁ ଦଳ ତରଫରୁ କୁହାଯାଉଥିଲା ଯେ ଲକ୍ଷ୍ମନର ପ୍ରମୁଖ କ୍ୟାମ୍ବିଜ୍ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟରେ ତାଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ରହିଛି । କିନ୍ତୁ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ତରଫରୁ ଏହି ବାବଦରେ କୌଣସି ସୁଚନା ମିଳିନଥିଲା, ତେଣୁ ଏହାକୁ ନେଇ ଭାଜପା ତରଫରୁ ରାହୁଲ ଗାନ୍ଧୀଙ୍କୁ ସମାଲୋଚନା କରାଯାଉଥିଲା । ମିଛ କହି ନିଜ ନ୍ୟାୟ ଯାତ୍ରାକୁ ଛାଡ଼ିଦେଇ ସେ ଫେରାର ହୋଇଥିବା କଥା ଗଣମାଧ୍ୟମରେ କୁହାଗଲା ।

ସୁଚନାଯୋଗ୍ୟ ଯେ ଗତବର୍ଷ ରାହୁଲ ଗାନ୍ଧୀ ଏହିଭିଳି ଏକ ସଭାରେ ଯୋଗଦେଇ ଯେଉଁ ସବୁ ମନ୍ତ୍ରବ୍ୟ ଦେଇଥିଲେ ସେ ସବୁ ଭାରତୀୟ ଗଣତନ୍ତ୍ରର ପରିପଦ୍ଧୀ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଏଥିପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ଭର୍ତ୍ତନା କରାଯାଉଥିଲା । ସେଇଥିପାଇଁ ବୋଧହୁଏ ଏହି ଥରର କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମକୁ କୌଣସି ଗଣମାଧ୍ୟମ ପ୍ରତିନିଧିଙ୍କୁ ଅନୁମତି ଦେଇନଥିଲେ । ହେଲେ ଯଦି ସେ ସତରେ ସେମିତି କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ ଯୋଗ ଦେଇଥିଲେ ତାହେଲେ ସେ ତାହାର ପ୍ରମାଣ ଦିଅନ୍ତି, କିମ୍ବା କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ କେଉଁ ବିଷୟରେ ଆଲୋଚନା ହୋଇଥିଲା ସେ ବିଷୟରେ ଜଣାନ୍ତି ଅନ୍ତର୍ଭାବରେ ହେଲେ ଏହି ପରିପଦ୍ଧତି ହେଲାକୁ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ ଯୋଗଦାନ ଦେଇଥିଲେ ।

ବୋଲି ଦାବୀ ହେବାକୁ ଲାଗିଛି ।

ଏଣେ ନ୍ୟାୟ ଯାତ୍ରା ସମୟରେ ଲୋକଙ୍କୁ ଅନେକ ମିଥ୍ୟା ସ୍ମୃତିନା ଦେଉଥିବାର ଦେଖିବାକୁ ମିଳୁଛି । ଅନେକ ସ୍ଥାନରେ ସେ ଜାତିଗତ ଜନଗଣନା ପାଇଁ ଜନସମର୍ଥନ କୁଟାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିବା ବେଳେ ଲୋକଙ୍କୁ ଜାତିଆଣ ମନ୍ତ୍ରବ୍ୟ ଦେଇ ପରସ୍ତ ବିରୋଧରେ ଉସ୍ତୁକାଉଥିବା ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଛି । ଦଳିତ ଓ ସଂରକ୍ଷିତ ବର୍ଗର ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କୁ ମୋଦୀ ସରକାର ଅବହେଳିତ କରୁଛନ୍ତି ବୋଲି କହି ଲୋକଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଆକ୍ରୋଷ ସୃଷ୍ଟି କରିବାକୁ ସେ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିବା ସୃଷ୍ଟି ଜଣା ପଡୁଛି । ଠିକ୍ ସେଇଭଳି ଭାରତ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିବା ଅଗ୍ନିବୀର କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ବିରୋଧରେ ସେ ଅପପ୍ରଚାର କରୁଥିବା ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଛି । ଅବଶ୍ୟ ରାହୁଲ ଗାନ୍ଧୀ ଆଗରୁ ମଧ୍ୟ ନିଜର ଅସ୍ତ୍ରୁଷ୍ଵତତାକୁ ନେଇ ଅନେକ ଧର ସମାଲୋଚନାର ଶରବ୍ୟ ହୋଇଛନ୍ତି, ତଥାପି ତାଙ୍କ ପାଇଁ ନିଯୁକ୍ତ ଉପଦେଶ୍ୟମାନେ କାହିଁକି ତାଙ୍କୁ ସଠିକ୍ ତଥ୍ୟ ଯୋଗାଉନାହାନ୍ତି ତାହା ଆଲୋଚନାର ବିଷୟ ହୋଇଛି ।

ନିର୍ବାଚନ ଠିକ୍ ପୂର୍ବରୁ ଓଡ଼ିଶା ସରକାର ଅନେକ ଜନକଲ୍ୟାଣ ମୂଳକ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମର ଶୁଭାରମ୍ଭ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ଏହି ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ଏତେ ତୁରାନ୍ତିତ ଭାବରେ ହେଉଛି ଯେ ଲୋକମାନେ ଜାଣି ପାରୁଛନ୍ତି ଏ ସବୁ କେବଳ ନିର୍ବାଚନରେ ବିଜୟୀ ହେବାପାଇଁ ଲୋକଙ୍କୁ ନିଜ ଦଳ ପ୍ରତି ଆକୃଷ୍ଟ କରିବାର ଯୋଜନା ମାତ୍ର । ଏହି ସ୍ଵୀଯୋଗରେ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ଉତ୍ତା ବୃଦ୍ଧି କରିବା, ପରିବାର ମାନଙ୍କୁ ବ୍ୟାଗ ଯୋଗାଇ ଦେବା, ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀଙ୍କୁ ମେଘାବୃତ୍ତି ଯୋଗାଇ ଦେବା, ବିଭିନ୍ନ ସହରାଞ୍ଜଳରେ ମୋ ବସ, ଲକ୍ଷ୍ମୀ ବସ୍ ଆଦି ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିବା, ଆହୁରି ଅନେକ ଯୋଜନା ଯାହା ସବୁ ବିଗତ ଦୁଇ ମାସ ମଧ୍ୟରେ ହିଁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଛି । ବିଗତ ପାଞ୍ଚବର୍ଷରେ ଏହି ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟପାଇଁ ସମୟ ନଥିଲା ବୋଧହୁଏ । ଏବେ ଏବେ ସବୁ

କିଛି କରିବା ପାଇଁ ସରକାର ନିଷ୍ଠାତି ନେଇଗଲେ । ସମ୍ବାଦପତ୍ର ହେଉ ବା ଅନଳାଇନ୍ ଗଣମାଧ୍ୟମ ବା ଅନ୍ୟ ମାଧ୍ୟମ ସବୁଠି ଏବେ ଖାଲି ଓଡ଼ିଶା ସରକାରଙ୍କ ବିଜ୍ଞାପନ ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଛି । ଦେଖାଯାଉ ଲୋକମାନେ ଏହି ସବୁ ବିଜ୍ଞାପନ ଦ୍ୱାରା ଭଲି ଯାଉଛନ୍ତି ନା ମତ ବଦଳାଉଛନ୍ତି । ଦୀର୍ଘକାଳ ପାଇଁ କୌଣସି ଗୋଟିଏ ଦଳର ଶାସନ ରହିବା ପରେ ସଂପୃକ୍ତ ଦଳର ମନମାନି ବଢ଼ିଯାଏ ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ଓଡ଼ିଶାରେ ବିଜେତି ପରିଶି ବର୍ଷ ଶାସନ କରିବା ପରେ ସେହି ଭଲି ମନୋମୁଖୀ ଶାସନ ଦେଖିବାକୁ ମିଳୁଛି ବୋଲି ଅନେକ ଗଣମାଧ୍ୟମରେ ଆଲୋଚନା ହେଉଛି । ଯଦିଓ ନବୀନ ପକ୍ଷନାୟକଙ୍କ ସ୍ଵର୍ଗ ଛବି ରାଷ୍ଟ୍ରୀୟ ସ୍ଥରରେ ତାଙ୍କୁ ଜଣେ ଭଲ ଜନନେତା ଭାବରେ ଲୋକପ୍ରିୟ କରାଇଛି ।

ଚଳିତ ବର୍ଷର ସବୁଠାରେ ଚର୍କାର ବିଷୟ ହେଉଛି, ଅମ୍ବାନୀ ଗୋଷ୍ଠୀଙ୍କ ପ୍ରମୁଖ ମୁକେଶ ଧୀରୁଭାଇ ଅମ୍ବାନୀଙ୍କ ସାନ୍ତୁଷ୍ଟ ଅନ୍ତର୍ମାତ୍ର ଅମ୍ବାନୀଙ୍କ ପ୍ରାକ୍ତବିବାହ ଉତ୍ସବ । ବିଗତ ସପ୍ତାହରେ ଗୁଡ଼ୁରାତର ଜାମନଗର ଠାରେ ଆୟୋଜିତ ଏକ ବିଶାଳ ଆୟୋଜନରେ ବିଶ୍ୱର ଅନେକ ପ୍ରମୁଖ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ବ ଯୋଗ ଦେଇଥିଲେ । ଯାହା ଏବେ ସମସ୍ତ ଗଣମାଧ୍ୟମରେ ବ୍ୟାପକ ଭାବରେ ପ୍ରସାରିତ ହେଉଛି । ଫେସବୁକ ହେଉ ବା ଇନ୍ଡଷ୍ଟ୍ରାଗ୍ରାମ୍ ବା ଟ୍ରୀଟର୍ ସବୁଠି କେବଳ ଅମ୍ବାନୀଙ୍କ ପ୍ରାକ୍ ବିବାହ ଉତ୍ସବର ଖବର ହିଁ ଦେଖିବାକୁ ମିଳୁଛି ।

ସୁଚନାଯୋଗ୍ୟ ସେ କନିଷ୍ଠ ଅମ୍ବାନୀ ବନତାରା ନାମକ ଏକ ସଂଗଠନ ଗଢ଼ିଛନ୍ତି, ସେଉଁଠି ସେ ପ୍ରାଣୀଧନକୁ ସୁରକ୍ଷିତ ରଖିବା ପାଇଁ ଅନେକ ଶହେ ଏକର ଜମିରେ ଏକ କୃତ୍ରିମ ବନ ସୃଷ୍ଟି କରିଛନ୍ତି । ଆଗରୁ ମୁକେଶ ଅମ୍ବାନୀଙ୍କ ପଢ୍ଠୀ ନିତା ଅମ୍ବାନୀ ମଧ୍ୟ ଅନେକ ସ୍ନେହାସେବୀ ସଂଗଠନ ସହ ସଂପୃକ୍ତ ଥିଲେ ଏବଂ ନିଜ ସଂଗଠନ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଅନେକ କାର୍ଯ୍ୟ କରି ଆସୁଥିଲେ । ଏହି ବନତାରା ସଂସ୍କା ଦ୍ୱାରା ସେ ନିଜର କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଆହୁରି ବ୍ୟାପକ ଭାବରେ କରି ପାରିବେ ବୋଲି ମନେ ହୁଏ । କନିଷ୍ଠ ଅମ୍ବାନୀଙ୍କ ବିବାହ ତାଙ୍କୁ ପିଲାଦିନର

ବାନ୍ଧବୀ ରାଧିକା ମର୍ତ୍ତାଣ୍ଜଳି ସହ ନିର୍ଦ୍ଦାରିତ ହୋଇ ସାରିଛି ।

ଏହି ପ୍ରାକ୍ ବିବାହ ଉତ୍ସବରେ ଯୋଗ ଦେଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ବ ମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଥିଲେ ମାଇକ୍ରୋସଫ୍ଟ ସଂସ୍ଥାର ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା ବିଲ୍ ଗେଟ୍ସ୍, ଫେସ୍‌ବୁକ୍ ନିର୍ମାତା ମାର୍କ ଡୁକରବର୍ଗ, ଏବଂ ଆହୁରି ଅନେକ ମାନ୍ୟଗଣ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତି । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଭାରତୀୟ ପୋଷାକ ପରିପାଳୀରେ ଦେଖିବା ଆମୋଦକର ଥିଲା । ଆଶ୍ୱର୍ୟ ଲାଗୁଥିଲା ଯେ ବିଶ୍ୱର ଅତ୍ୟନ୍ତ ଲୋକପ୍ରିୟ ଏହି ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ବମାନେ କେତେ ସହଜରେ ଭାରତୀୟ ସଂସ୍କୃତିକୁ ସମ୍ମାନିତ କରି ପୋଷାକ ପତ୍ର ପରିଧାନ କରି ଆନନ୍ଦିତ ହେଉଥିଲେ । ଏହି କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ ବଳିଭ୍ରତର ଅନେକ ପ୍ରମୁଖ କଳାକାରଙ୍କୁ ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଥିଲା । ତିନି ପ୍ରମୁଖ ଖାଦ୍ୟରୁଖ, ସଲମାନ ଓ ଆମୀର ଖାନ ଏକତ୍ର ନାଚ କରି ଦର୍ଶକଙ୍କୁ ଆମୋଦିତ କରିଥିଲେ । ତାଙ୍କ ସହ ମଞ୍ଜରେ ଯୋଗ ଦେଇଥିଲେ ଆର୍ ଆର୍ ଆର୍ ଚଳକ୍ଷିତ୍ର ନାୟକ ରାମଚରଣ । ପ୍ରମୁଖ ଅଭିନେତ୍ରୀମାନେ ଉଭୟ ପାର୍ଶ୍ଵରେ ଠିଆ ହୋଇ ରାଧିକା ମର୍ତ୍ତାଣ୍ଜଳି ଉପରେ ପୁଷ୍ଟ ପକାଉଥିବା ଦୃଶ୍ୟ ଅନେକଙ୍କୁ ଆଶ୍ୱର୍ୟ କରିଛି ।

ଅମ୍ବାନୀ ପରିବାରର ଏହି ଉତ୍ସବରେ ଯୋଗ ଦେବାପାଇଁ ଆସିଥିବା ଅତିଥିମାନଙ୍କୁ ବସରେ ଏକତ୍ର ନିଆୟାଉଥିବା ଦୃଶ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଅନେକଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରଥମଥର ଥିଲା । ନିଜ ନିଜ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସଫଳତା ପାଇଥିବା ଅନେକ ନେତା, ଅଭିନେତା, ବ୍ୟବସାୟୀ, ଗବେଷକ, ବ୍ୟବସ୍ଥାପକ ଇତ୍ୟାଦି ସମସ୍ତେ ଏକାକାର ହୋଇ ଏହି ଉତ୍ସବକୁ ଉପଭୋଗ କରିଥିଲେ ।

ଏହି କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ ସଂଗୀତ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ପାଇଁ ଆନ୍ତର୍ଜାତୀୟ କଣ୍ଟଗିଳ୍ୟୀ ରିହାନାଙ୍କୁ ଦାୟିତ୍ବ ଦିଆୟାଇଥିଲା । ସ୍ଵର୍ଗନାୟୋଗ୍ୟ ଯେ ବିଗତ ବର୍ଷମାନଙ୍କରେ ଭାରତରେ ଆୟୋଜିତ କୃଷକ ଆନ୍ଦୋଳନ ସମୟରେ ଆନ୍ଦୋଳନ ସମର୍ଥନକରି ଟ୍ରିଟ୍ କରି ରିହାନା ଟ୍ରିଟରରେ ଲେଖିଥିଲେ ଯେ ଭାରତ ଏକ ଗରୀବ ଦେଶ ଏବଂ ଏଠାରେ କୃଷକଙ୍କ ଉପରେ ଅନ୍ୟାୟ ଆହ୍ୱାନ ଇମ୍‌ପ୍ରିଣ୍ଟିଂ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଃଶ୍ଵର ବିତରଣ ହେତୁ ତା ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାଦ ପଞ୍ଜନାୟକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଓ ପ୍ରକାଶିତ

ହେଉଛି । ସେହି ମହିଳା ଶୁଣାଯାଉଛି ମାତ୍ର ସତ୍ତରୀ କୋଟି ଟଙ୍କା ବିନିମୟରେ ଅମ୍ବାନୀଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ ନିଜ କଳାର ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିଥିଲେ, ଏବଂ ଏଠାରୁ ଫେରିବା ପରେ ଟ୍ରିଟରରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଛନ୍ତି ଯେ ଭାରତ ଏକ ସମୃଦ୍ଧ ସଂସ୍କୃତି ସମ୍ପଦ ଦେଶ, ଏଠାରେ ଲୋକମାନେ ଭାରି ଭଲ ଓ ଏହି ପାରମାରିକ ବଞ୍ଚିବା ଶୈଳୀ ତାଙ୍କୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆକର୍ଷକ ମନେ ହେଉଛି ।

ଅମ୍ବାନୀ ପରିବାର ଭାରତର ପ୍ରମୁଖ ଉଦ୍ୟୋଗ ପରିବାର । ବିଶ୍ୱର ଧନୀ ମାନଙ୍କ ତାଲିକାରେ ଅମ୍ବାନୀଙ୍କ ନାଁ ଆସେ । ତେଣୁ ସେ କରିଥିବା ଏହି ଉତ୍ସବରେ ସେ ସମାଜର ସବୁ ବର୍ଗର ଲୋକଙ୍କୁ ସାମିଲ କରିଥିଲେ । ସେ ଚାହିଁଥିଲେ ଉତ୍ସବକୁ ମୁମ୍ବାଇ ଭଳି ପ୍ଲାନରେ କରି ପାରିଥାନ୍ତେ, କିନ୍ତୁ ସେ ଏହାକୁ ନିଜର ପୌଡୁକ ଗ୍ରାମରେ କରିବାର ନିଷ୍ଠା ନେଇଥିଲେ । ଶୁଣାଯାଏ ଏହି ଆୟୋଜନରେ କେତେ ଶହ କୋଟି ଟଙ୍କା ଖର୍ଚ୍ଚ ହେଲା । ଅନେକ ଲୋକ ମନ୍ତ୍ରବ୍ୟ ଦିଅନ୍ତି ଯେ ଏହି ଏତେ ଟଙ୍କା ଖର୍ଚ୍ଚ କରି ଲୋକ ଦେଖାଣିଆ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ କରିବା କଣ ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲା । ଠିକ୍ କଥା ଯେ ଯେଉଁ ଦେଶରେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଦିନରେ ଦୁଇଓଳି ଖାଇବାକୁ ମିଳୁନାହିଁ, ସେଇଠି ଉଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ପ୍ରାକ୍ ବିବାହ ଉତ୍ସବରେ ଶହ ଶହ କୋଟି ଟଙ୍କା ପାଣି ଭଳି ଖର୍ଚ୍ଚ କରୁଛନ୍ତି, ଏହା ଅନୁଚିତ । ନା କଣ ଭାବୁଛନ୍ତି ?

ଆପଣ ମନେ ପକାଇ କୁହନ୍ତି, ଶେଷ ଥର କେଉଁ ବାହାଘରରେ ଆପଣ ଯୋଗ ଦେଇଥିଲେ ଆଉ ସେଇଠି କେତେ ଟଙ୍କା ଖର୍ଚ୍ଚ ହୋଇଥିଲା । ଭାରତରେ ଅତି ସାଧାରଣରୁ ସାଧାରଣ ପରିବାର ମଧ୍ୟ ନିଜର ପୁଅ କିମ୍ବା ଝିଅର ବାହାଘର ସମୟରେ ସମ୍ପତ୍ତିର ଚାରିଭାଗରୁ ପାଞ୍ଚଭାଗ ଖର୍ଚ୍ଚ କରି ଦିଅନ୍ତି । ଆମ ଅନୁଷ୍ଠାନର ଦରଜାନ୍ ଭାବରେ କାମ କରୁଥିବା ଉଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ନିଜ ପୁଅର ବାହାଘରରେ ହଜାରେ ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ ଖାଇବା ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିଥିଲେ । ମାସକୁ ମାତ୍ର ସାତେ ସାତ ହଜାର ଟଙ୍କା ପାଉଥିବା ଲୋକ ଉଣେ ନିଜ ପୁଅର ବିବାହରେ ଅନ୍ୟନ ସାତେ ସାତ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା ଖର୍ଚ୍ଚ କରିଥିଲା । ତା ହେଲେ ମୁକେଶ ଅମ୍ବାନୀ,

ଯାହାଙ୍କର ସମୁଦ୍ରାୟ ସମ୍ପତ୍ତି ଅନେକ ହଜାର କୋଟି ଟଙ୍କା, ସେ କିଛି ଶହ କୋଟି ନିଜ ପୁଅର ବିବାହରେ ଖର୍ଚ୍ଚ କରି ତ ବହୁତ ଶାସ୍ତ୍ରାରେ ଲୋକ ଦେଇଛନ୍ତି ବୋଲି କହି ହେବ । ଅବଶ୍ୟ ଆମ ତୁଳନାରେ ତାହା ଅଧିକ, କିନ୍ତୁ ଏବେ ବି ଆମ ସହରରେ କିଛି ଏତଳି ବାହାଘର ହେଉଛି ଯେଉଁଠି ପରିବାର ମାନେ ଅନେକ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା ଖର୍ଚ୍ଚ କରି ଦେଉଛନ୍ତି । ସେଇ ସମୟରେ ଆମେ ପ୍ରତିବାଦ କରୁଛେ କି ? କହୁଛେ କି, ଯେ ଭାରତରେ ଅନେକ ଲୋକ ଭୋକରେ ଥିବା ବେଳେ ତୁମେ କାହିଁକି ଏତେ ଖର୍ଚ୍ଚ କରୁଛ ? ଆମେ କହୁ ନାହେଁ, କାରଣ ଆମେ ଜାଣିଛେ ସେମାନେ ସେତିକି ଅର୍ଜିଛନ୍ତି ଯଦି ନିଜ ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଖର୍ଚ୍ଚ କରିବେନି ତ କାହା ପାଇଁ କରିବେ । ବାସ୍ ସେଇମିତି ଅମ୍ବାନୀ ମଧ୍ୟ ଯାହା ଅର୍ଜିଛନ୍ତି ତାହା ନିଜ ପୁଅ ପାଇଁ କରିବେନି ତ କାହା ପାଇଁ କରିବେ ? ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ସମାଲୋଚନା କରିବା କାହିଁକି ?

ବରଂ ଏହି ଉତ୍ସବ ପାଇଁ ମୁଁ ଅମ୍ବାନୀ ପରିବାରକୁ ଧନ୍ୟବାଦ ଦେବି, ଯେ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ମାଧ୍ୟମରେ ସେମାନେ ଭାରତୀୟ ପାରିବାରିକ ପରମରାକୁ ବିଶ୍ୱ ଦରବାରରେ ଏକ ନୂତନ ଉତ୍ସାହ ସହ ଉପସ୍ଥାପନ କରି ପାରିଛନ୍ତି । ଅମ୍ବାନୀ ପରିବାରର ଏହି ଉତ୍ସବର ଖବର କେବଳ ଭାରତ ନୁହେଁ ବରଂ ସମ୍ବନ୍ଧ ବିଶ୍ୱରେ ଚର୍କାର ବିଷୟ ହୋଇଛି, ତେଣୁ ଏହାର ବ୍ୟାପକତାକୁ ଦେଖିଲେ ମନେ ହୁଏ ଏହି ଉତ୍ସବ ମାଧ୍ୟମରେ ଅମ୍ବାନୀ ପରିବାର ଭାରତର ସଂସ୍କୃତି ସହ ସମ୍ବନ୍ଧ ବିଶ୍ୱକୁ ପରିଚିତ କରାଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ସାମାଜିକ ଗଣମାଧ୍ୟମର ଯୁଗରେ ଫେସ୍ବୁକ୍ ଓ ଇନ୍ଡଷ୍ଟ୍ରିଆଲ୍ ମାଧ୍ୟମରେ ଏହି ବିଷୟରେ ଅନେକ ଖବର ଲୋକଙ୍କୁ ଜଣାଇ ଦିଆଯାଇ ସତେତନତା ସୃଷ୍ଟି କରାଯାଇଛି ।

ଏହି ମାସର ପ୍ରାରମ୍ଭରେ ଭାରତ ସରକାରଙ୍କ ରବି ନଦୀ ଉପରେ ନିର୍ମାଣ ହେଉଥିବା ବ୍ୟାରେଜର ଖବର ପାକିସ୍ତାନ ସରକାରଙ୍କ ନିଦ ଉଡ଼େଇ ଦେଇଛି । ଭାରତ ଓ ପାକିସ୍ତାନର

ବିଭାଜନ ପରେ ଏକ ପାରମ୍ପରିକ ବୁଝାମଣା ପତ୍ର ସ୍ଥାପନିତ ହୋଇଥିଲା ଯେଉଁଠିରେ
ଭାରତରୁ ପାକିସ୍ତାନ ଆଡ଼କୁ ଯାଉଥିବା ଛାଅ ଗୋଟି ନଦୀ ମଧ୍ୟରୁ ତିନୋଟି ପାକିସ୍ତାନକୁ
ଏବଂ ତିନୋଟିର ଅଧିକାର ଭାରତକୁ ମିଳିଥିଲା । ସେଇ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ରାବି ନଦୀ ।
ହେଲେ ସ୍ଥାଧୀନତା ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ରାବି ନଦୀର ଜଳ ପାକିସ୍ତାନକୁ ଯାଉଥିଲା ଏବଂ
ଏହାଦ୍ୱାରା ସେଠୀକାର ସମୃଦ୍ଧ ପଞ୍ଜାବ ପ୍ରାନ୍ତରେ ଚାଷବାସ କାମ ହେଉଥିଲା । ପାକିସ୍ତାନର
ରାଜଧାନୀ କ୍ଷେତ୍ର ମଧ୍ୟ ଏହି ନଦୀ ଦ୍ୱାରା ସମୃଦ୍ଧ ହୋଇଥିଲା । ବିଗତ ଦିନରେ ଏହି ନଦୀ
ଉପରେ ବ୍ୟାରେଜ ନିର୍ମାଣ କରାଯାଇ ସେଇ ପାଣିକୁ ପଞ୍ଜାବ ଓ ହରିଆନାର କୃଷି କ୍ଷେତ୍ରକୁ
ଯୋଗାଇବା ଯୋଜନା କରାଯାଇଛି । ଏହାପରେ ପାକିସ୍ତାନର ହାହାକାର ବ୍ୟାପିଛି
କହିଲେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ହେବ ନାହିଁ । କାରଣ ଏହି ନଦୀ ଉପରେ ପାକିସ୍ତାନର ସବୁଠାରୁ ସମୃଦ୍ଧ
ଅଞ୍ଚଳ ନିର୍ଭରଶୀଳ ରହିଛି । ମୋଦୀ ସରକାର ଏହି ନଦୀର ଜଳକୁ ଦେଶରେ ସବୁଜ
କ୍ରାନ୍ତିପାଇଁ ବ୍ୟବହାର କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି, ଯାହା ଭାରତର ଅଧିକାର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆସେ ।
ତେଣୁ ଏହି ବିଷୟକୁ ନେଇ ଆନ୍ତର୍ଜାତିକ ଆଲୋଚନାର କୌଣସି ସୁଯୋଗ ନାହିଁ । ହେଲେ
ଭାରତ ସରକାରଙ୍କ ଏହି ନିଷ୍ଠାତି ପାକିସ୍ତାନ ପାଇଁ ଘାତକ ସାବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇପାରେ ବୋଲି
ଅନେକ ବୁଦ୍ଧିଜୀବି ମତ ଦେଇଛନ୍ତି ।

ଗତ ମାସରେ ପାକିସ୍ତାନରେ ସର୍ବସାଧାରଣ ନିର୍ବାଚନ ହୋଇ ନୂତନ ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ
ନିର୍ବାଚିତ ହୋଇ ସାରିଛନ୍ତି । ଏଥିରେ ସହବାଜ୍ ସରିଫ ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ହୋଇଛନ୍ତି । ବିଗତ
ସମୟରେ ସେ ଭାରତ ସହ ଶତ୍ରୁତା ଜାରୀ ରଖିବା ଦ୍ୱାରା ଯେଉଁଭଲି ଭାବରେ ସାମାଜିକ ଓ
ଆର୍ଥିକ ଏକ ଘରିଆର ସମ୍ମନ୍ଦୀୟ ହେଉଛନ୍ତି ତାହା ସେ ଏବେ ବି ଜାରୀ ରଖିବେ ନା ନିଜ
ଶାସନର ଆଭିମୁଖ୍ୟ ବଦଳାଇବେ ତାହା ଦେଖିବାକୁ ରହିଲା ।

ମାର୍ଚ୍‌ ମାସ ଆଠ ତାରିଖ ଦିନ ଏକ ନୂତନ ପରିକଳ୍ପନାକୁ ସାକାର ରୂପ ଦେଇ

ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ନରେନ୍ଦ୍ର ମୋଦୀ ଦେଶର ଅନେକ ପ୍ରମୁଖ ସୋସିଆଲ୍ ମିଡ଼ିଆ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ବ ମାନଙ୍କୁ ସମ୍ମାନିତ କରିଥିଲେ । କୋଡ଼ିଏଟି ବିଭାଗରେ ଅନେକ ସୋସିଆଲ୍ ମିଡ଼ିଆ ଇନ୍ଫ୍ଲୁଏନ୍ସରଙ୍କୁ ସମ୍ମାନିତ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହା ଭାରତରେ ଉଦୀୟମାନ ଯୁବଶକ୍ତିକୁ ସମ୍ମାନ ବୋଲି ଅନେକ ମତ ଦେଇଛନ୍ତି । ସୁଚନାଯୋଗ୍ୟ ଯେ ଏହି ସମାରୋହରେ ସମ୍ମାନିତ ପ୍ରାୟ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ସୋସିଆଲ୍ ମିଡ଼ିଆରେ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ହେବା ସହ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ଅନୁୟନ ଏକ କୋଟିରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ଵ ପ୍ରଶଂସକ ରହିଛନ୍ତି । ଏହି ଉତ୍ସବରେ କୋଡ଼ିଏ ଜଣଙ୍କୁ ସମ୍ମାନିତ କରାଯାଇଥିଲେ ସୁଜା ପ୍ରାୟ ପାଞ୍ଚ ଶହୁରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ଵ ବ୍ୟକ୍ତି ଯୋଗ ଦେଇଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ସମ୍ମାନିତ କରାଯାଇଥିଲା, ହେଲେ ଅନେକେ ବୁଝି ପାରିନଥିବେ ଯେ ଏହି ସମ୍ମାନ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ମୋଦୀ ସେଇ ସମ୍ମାନିତ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ପ୍ରଶଂସକ ମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଭାବିତ କରିବାକୁ ସକ୍ଷମ ହୋଇଛନ୍ତି, ତେଣୁ ଆଗାମୀ ନିର୍ବାଚନ ପାଇଁ ଏହା ଏକ ସୁଚିତ୍ରିତ ଯୋଜନା ବୋଲି କହିଲେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ହେବ ନାହିଁ । ସୁଶ୍ରୀ ଜୟା କିଶୋରୀ, ମେଥିଲୀ ଠାକୁର, ଟେକ୍ନୀକାଲ୍ ଗୁରୁଜୀ, ବୀର୍ ବାଇସେୟ୍, ଟ୍ରିଗର୍ଡ ଇନ୍ସାନ୍, ଆଦି ଅନେକ ସୋସିଆଲ୍ ମିଡ଼ିଆ ଇନ୍ଫ୍ଲୁଏନ୍ସର ଏହି କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ ସମ୍ମାନିତ ହୋଇଥିଲେ ।

ଚଳିତ ମାସ ଏକ ତାରିଖ ଦିନ କର୍ଣ୍ଣାଟକ ରାଜ୍ୟ ରାଜଧାନୀ ବେଙ୍ଗାଲୁରୁରେ ଏକ ପ୍ରମୁଖ ରାମେଶ୍ୱରମ୍ କ୍ୟାଫେରେ ଏକ ବୋମା ବିଷ୍ଣ୍ଵାରଣ ହୋଇଥିଲା । ଏହା ଅପ୍ରତ୍ୟାଶିତ ଥିଲା ଏବଂ କେହି ଏଉଳି କୌଣସି ଘଟଣା ପାଇଁ ଆଶା କରିନଥିଲେ । ବେଙ୍ଗାଲୁରୁ ଛିତ ହ୍ରାଇଟପିଲ୍ଡକ୍ ଅଞ୍ଚଳରେ ଛିତ ଏହି କ୍ୟାଫେରେ ଜଣେ ମୁଖ୍ୟ ପିନ୍ଧିତିବା ସନ୍ଧିରୁ ବ୍ୟକ୍ତି ବ୍ୟାଗରେ ବୋମା ନେଇ ଆସିଥିଲା ଏବଂ ସେ କ୍ୟାଫେରେ କିଛି ସମୟ ରହିବା ପରେ ବ୍ୟାଗ ଛାଡ଼ିଦେଇ ଚାଲି ଯାଇଥିଲା । ଏହାପରେ ପରେ ସେଇରେ ବିଷ୍ଣ୍ଵାରଣ ହୋଇଥିଲା । ଭାରତରେ ବିଗତ ଅନେକ ବର୍ଷ ହେବ ଏହିଭଳି ଆତଙ୍କବାଦୀ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ଘଟଣା

ଘଟିନଥିଲା । ଏହାର ପାଞ୍ଜିନ ପରେ ରାଜ୍ୟର ବେଳ୍ଲାରେ ସ୍ଥିତ "ଆଇଏସଆଇଏସ ମୋଡ୍ୟୁଲ୍" ସଂପୃକ୍ତ ପାଞ୍ଜିଶଣ ସନ୍ଧିଗ୍ରୁ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଗିରଫ୍ଟ କରାଯାଇଥିଲା । ଏନାଇଏ ଦ୍ୱାରା ତୁରିତ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହି ଘଟଣାର ମୁଖ୍ୟ ଅପରାଧୀ ବର୍ତ୍ତମାନ ସୁନ୍ଦାର ଧରା ପଡ଼ିନଥିଲେ ସୁନ୍ଦାର ଏହା ଭାରତର ସର୍ବସାଧାରଣ ନିର୍ବାଚନ ପୂର୍ବରୁ ଦେଶରେ ଅସ୍ଥିରତା ସୃଷ୍ଟି କରିବାର ଏକ ଛୋଟ ପ୍ରତ୍ୟେକୀୟା ହୋଇପାରେ ବୋଲି ଚର୍କା ହେଉଛି ।

ଆଉ ଗୋଟିଏ ଘଟଣା ଯାହା ସମୁଦାୟ ଦେଶକୁ ଦୋହଳାଇ ଦେଇଥିଲା ତାହା ହେଉଛି ପଣ୍ଡିମ ବଙ୍ଗ ରାଜ୍ୟର ଉତ୍ତର ୨୪ ପ୍ରଗଣା ଜିଲ୍ଲାର ସନ୍ଦେଶଖାଲି ଅଞ୍ଚଳର ଖବର । ସୁଚନାଯୋଗ୍ୟ ଯେ ଏହି ଅଞ୍ଚଳର ଜଣେ ଜନ ପ୍ରତିନିଧି, ତୃଣମୂଳ କଂଗ୍ରେସର ଜଣେ ତୁଙ୍ଗ ନେତା ସାହାଜାହନ୍ ଶେଖଙ୍କ ବିରୋଧରେ ମହିଳା ଉପ୍ରୀଡ଼ନ ଏବଂ ଜୋର ଜବରଦସ୍ତି ଭୂମି ଅନ୍ତିଆର କରିବାର ଏକ ମାମଲା ସାମନାକୁ ଆସିଥିଲା ।

ଜାନୁଆରୀ ୫ ତାରିଖ ଦିନ ଭାରତର ପ୍ରବର୍ତ୍ତନ ନିର୍ଦ୍ଦେଶାଳୟର କିଛି ଅଧିକାରୀ ଏକ ଭ୍ରମ୍ଭାଚାର ମାମଲାରେ ସାହାଜାହନ ଶେଖଙ୍କ ସଂପୃକ୍ତିନେଇ ତଦତ୍ତ କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ତାଙ୍କ ବାସ ଭବନରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଏହି ସମୟରେ ଶେଖର କିଛି ସମର୍ଥକ ଇଡ଼ିର କର୍ମକର୍ତ୍ତାଙ୍କ ଉପରେ ଆକ୍ରମଣ କରିଦେଇଥିଲେ, ଏଥିରେ ଅନେକ ଲୋକ ହତାହତ ହୋଇଥିଲେ । ହେଲେ ଇଡ଼ି ଏବ କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଏଜେନ୍ସି ଧିଲା ଏଣୁ ନିଜକୁ ସୁରକ୍ଷିତ କରିବା ପାଇଁ ସାହାଜାହନ ଶେଖ ଫେରାର ହୋଇ ଯାଇଥିଲା ।

ଶେଖ ବିରୋଧରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ହେଉଥିବା ଖବର ପାଇବା ପରେ ସ୍ଥାନୀୟ ଅଞ୍ଚଳର ଅନେକ ମହିଳା ଶେଖ ବିରୋଧରେ ଶାରୀରିକ ନିର୍ଯ୍ୟାତନା ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ଭୂମି ଅନ୍ତିଆର କରିଥିବାର ଅଭିଯୋଗ ନେଇ ଆନ୍ଦୋଳନ କରିବା ଆରମ୍ଭ କରିଦେଇଥିଲେ । ଏହା ପରେ ଏହି ଅନ୍ଦୋଳନ ହିଂସାତ୍ମକ ହେବାକୁ ଲାଗିଲା ଏବଂ ଶେଖ ଦ୍ୱାରା ଅଧିକୃତ ତିନିଗୋଟିଏ ଆହ୍ୱାନ ଇମ୍‌ପ୍ରିଣ୍ଟିଂ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଃଶ୍ଵର ବିତରଣ ହେତୁ ତା ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାଦ ପଞ୍ଜାନ୍ୟକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଓ ପ୍ରକାଶିତ

କୁକୁଡ଼ା ଫାର୍ମରେ ଉତ୍ୟକ୍ତ ଜନତା ନିଆଁ ଲଗାଇ ଦେଇଥିଲେ । ଏହାର ଭିଡ଼ିଓ ସବୁ ସୋସିଆଲ୍ ମିଡ଼ିଆରେ ପ୍ରସାରିତ ହେବା ପରେ ଜାତୀୟ ସ୍ତରର ଗଣମାଧ୍ୟମଙ୍କୁ ଜଣାପଡ଼ିଲା, ସେତେବେଳେ ଏହାକୁ ନେଇ ଅନେକ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ପ୍ରସାରିତ ହେବାପରେ ରାଷ୍ଟ୍ରୀୟ ମହିଳା ଆୟୋଗର ପ୍ରମୁଖ କର୍ମକର୍ତ୍ତା ସନ୍ଦେଶଖାଲି ଯାଇ ସେଠାରେ ଉପୀଡ଼ନର ଶୀକାର ହୋଇଥିବା ମହିଳା ମାନଙ୍କ ସହ ଦେଖା ସାକ୍ଷାତ କରିବା ପରେ ରାଜ୍ୟରେ କେନ୍ଦ୍ରୀୟ କିମ୍ବା ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ଶାସନ ଲାଗୁ କରିବା ପାଇଁ ମତ ଦେଇଥିଲେ । ପରେ ପରେ ଭାଜପାର ପ୍ରମୁଖ ନେତା ମାନେ ମଧ୍ୟ ଏହି ଅଞ୍ଚଳ ପରିଦର୍ଶନରେ ଯାଇ, ମାମଲାକୁ ବୁଝାବୁଝି କରିବା ପରେ ଏହି କଥାକୁ ନେଇ ଭାଜପା ଓ ଟିଏମସି ମଧ୍ୟରେ ଗଣ୍ଠଗୋଳ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିଲା ।

ଏହାପରେ ସ୍ଲାନୀୟ ଅଞ୍ଚଳର ମହିଳାମାନେ ରାଷ୍ଟ୍ରା ବନ୍ଦ କରିଦେଇ ପୋଲିସର କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନକୁ ବିରୋଧ କରିଥିଲେ । ପୋଲିସ ଡିଜିପି ନିଜେ ସେହି ଅଞ୍ଚଳକୁ ଯାଇ ଲୋକଙ୍କୁ ବୁଝାସୁଝା କରିବା ସହ ନ୍ୟାୟ କରାଯିବାର ଆଶ୍ଵସ୍ତ୍ର କରି ଆସିଥିଲେ । ଏହି ମାମଲାରେ ଦୁଇଜଣ ଟିଏମସି ନେତା ଉତ୍ତମ ସରଦାର ଏବଂ ଶିବପ୍ରସାଦ ହାଜରାଙ୍କୁ ଗିରଫ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା । ସ୍ଲାନୀୟ ବିଧାୟକଙ୍କୁ ଲୋକମାନେ ଆକ୍ରମଣ କରିବାକୁ ପଛାଇ ନଥିଲେ ।

ପଣ୍ଡିମବଙ୍ଗ ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ ମମତା ବାନାର୍ଜୀ ଏହି ମାମଲାରେ ଭାଜପାକୁ ଦୋଷୀ ଦର୍ଶାଇ, କହିଛନ୍ତି ଯେ ଭାଜପା ପଣ୍ଡିମବଙ୍ଗରେ ଅଶାନ୍ତିର ବାତାବରଣ ସୃଷ୍ଟି କରୁଛି । ହେଲେ ସାମାଜିକ ଗଣମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରସାରିତ ହେଉଥିବା ଭିଡ଼ିଓ ଓ ଖବର ସବୁ ଦେଖିବା ପରେ ପ୍ରକୃତ ଘଟଣା କଣ ସମସ୍ତେ ଜାଣି ପାରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ପଣ୍ଡିମ ବଙ୍ଗ ସରକାର କାହିଁକି ଏହି ମାମଲାକୁ ଗୁରୁତ୍ବ ଦେଉ ନାହାନ୍ତି ବୋଲି ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠୁଛି ।

ମମତା ବାନାର୍ଜୀ ପୋଲିସ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନର ଆଶ୍ଵସନା ଦେଇଛନ୍ତି, ହେଲେ ସ୍ଲାନୀୟ ଲୋକମାନେ ପୋଲିସ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିବାକୁ ମନା କରିଦେଇଛନ୍ତି । ମମତା ବାନାର୍ଜୀ

ଆଶ୍ଵାସନା ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ସେମାନେ ନିଜର ସବୁକିଛି (ଜମି) ଫେରି ପାଇବେ, ହେଲେ ମହିଳା ମାନେ ପ୍ରଶ୍ନ କରିଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ସମ୍ମାନ ଫେରି ଆସିବ କି ? ମମତା ବାନାର୍ଜୀ ଏହି ପ୍ରକରଣ ପାଇଁ ଭାଜପାକୁ ଦୋଷୀ ବୋଲି କହିଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଶ୍ଵାନୀୟ ଲୋକ କହିଛନ୍ତି ଯେ ଏହି ଅଞ୍ଚଳରେ କେବଳ ତୃଣମୂଳ କଂଗ୍ରେସର ଆଧିପତ୍ୟ ଅଛି, ଅନ୍ୟ କୌଣସି ରାଜନୈତିକ ଦଳ ଏଠାରେ ଅମ୍ବିତ୍ତରେ ହିଁ ନାହାନ୍ତି । ଆମକୁ ଏଠାରେ ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ଶାସନ ଆବଶ୍ୟକ ବୋଲି ମହିଳାମାନେ ଦାବୀ କରିଛନ୍ତି, କହିଛନ୍ତି ଯେ ମମତା ବାନାର୍ଜୀଙ୍କ ପୋଲିସ ବଳ ଉପରେ ସେମାନେ ବିଶ୍ୱାସ କରି ପାରିବେ ନାହିଁ, କାରଣ ଅନେକ ଦିନରୁ ଏହି ସବୁ ଘଟଣା ଘରୁଥିବା ସତ୍ତ୍ଵେ ପୋଲିସ କୌଣସି ଦୃଢ଼ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ତୁଷ୍ଟାନ ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କାହିଁକି ନେଇନଥିଲା । ଏହି ମାମଲା ଉପରେ ମତ ଦେଇ ଉଣେ ଚିଏମସି ପ୍ରମୁଖ ମନ୍ତ୍ରବ୍ୟ ଦେଇଥିଲେ ଯେ ସନ୍ଦେଶଖାଲି ଅଞ୍ଚଳରେ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଶାରୀରିକ ନିର୍ଯ୍ୟାତନା ହୋଇନଥିଲା, ଯଦି ହୋଇଛି ତାହେଲେ ତାହାର ପ୍ରମାଣପତ୍ର ସେମାନେ କାହିଁକି ଦେଉନାହାନ୍ତି । ଏହି ମନ୍ତ୍ରବ୍ୟ ପରେ ମହିଳାମାନେ ଅକ୍ରୋଗିତ ହୋଇ କହିଥିଲେ ଯେ କୁକର୍ମ କରିବା ପରେ କେହି ତାଙ୍କୁ ପ୍ରମାଣ ପତ୍ର ଦେଇଛନ୍ତି କି ? ସେମାନେ ନିଜେ ଯେତେବେଳେ ପୋଲିସରେ ଅଭିଯୋଗ କରିଥିଲେ, ସେତେବେଳେ ପୋଲିସ ସେମାନଙ୍କ ମାମଲାକୁ କାହିଁକି ଗ୍ରହଣ କରିନଥିଲେ । ଏଇ ବିଷୟକୁ ନେଇ ମଧ୍ୟ ଅସତ୍ରୋଷ ବୃଦ୍ଧି ପାଇଥିଲା ।

ସେ ଯା ହେଉ ପଣ୍ଡିମବଙ୍କରେ ଏକ ପ୍ରକାର ମନୋମୁଖୀ ଶାସନ ଚାଲୁଛି ବୋଲି ଭାଜପା ସମେତ ଅନେକ ରାଜନୈତିକ ଦଳ ମତ ଦେଇଛନ୍ତି । ଏଇ ମାମଲା ଉପରେ ପ୍ରଶ୍ନ କରାଯିବା ପରେ କଂଗ୍ରେସ ଦଳର ସଭାପତି ମଲ୍ଲିକାର୍ତ୍ତନ ଖଡ଼ଗେ କହିଥିଲେ ଯେ ଏତଳି ଘଟଣା ପ୍ରାୟ ଘଟିଥାଏ ଏହାକୁ ନେଇ କୌଣସି ରାଜନୀତି କରାଯିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ଏହିଭଳି ସଂବେଦନହୀନ ମନ୍ତ୍ରବ୍ୟ କଂଗ୍ରେସ ଦଳର ସଭାପତି ଦେବା ଦଳର ଆଭିମୁଖ୍ୟକୁ

ସୁଷ୍ଠୁ ବୟାନ କରୁଛି ।

ଦୀର୍ଘ ପଚାଶ ଦିନରୁ ଉର୍କ୍ଷ କାଳ ଅଙ୍ଗାତବାସରେ ରହିବା ପରେ ଶାହାଜାହାନ୍ ଶେଖ
ଉତ୍ତର ୨୪ ପ୍ରଗଣା ଜିଲ୍ଲାର ମିନାହାଟ ଅଞ୍ଚଳରୁ ଗିରଫ୍ଟ ହୋଇଛି । ବସିରହାଟ୍ କୋର୍ଟରେ
ତାକୁ ଉପସ୍ଥିତ କରିବା ପରେ ତାକୁ ସିବିଆକୁ ହସ୍ତାନ୍ତର କରାଯାଇଛି । ତାକୁ ଗିରଫ୍ଟ କରିବା
ପରେ ସେ ଯେତେବେଳେ ଅଦାଳତକୁ ଯାଉଥିଲା ସେଇ ସମୟରେ ତାକୁ ଦେଖିଲେ ମନେ
ହେଉନଥିଲା ଯେ ସେ ଅନେକ ଦିନ ଧରି ପଳାତକ ଥିଲା । ସଫା ଇସ୍ତ୍ରୀକରା ପୋଷାକ ପିନ୍ଧି
ଗଣମାଧ୍ୟମଙ୍କୁ ଧମକ ଭରା ଠାଣିରେ ଆଙ୍ଗୁଠି ଦେଖାଇ ନିଜେ ଆଗରେ ଚାଲି ଚାଲି
ଅଦାଳତ ଭିତରକୁ ପଶି ଯାଉଥିଲା । ଏହି ଦୃଶ୍ୟ କୌଣସି ସିନ୍ମେମାର ଦୃଶ୍ୟ ଭଳି ମନେ
ହେଉଥିଲା । ଲାଗୁଥିଲା ସତେ ଯେମିତି ସେ କାହାରିକୁ ଖାତିର କରେନାହିଁ । ହେଲେ
ଦେଶର ଆଇନ ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ହେୟଙ୍କାନ ମନେ କରୁଥିବା ଏହିଭଳି ଅପରଧୀମାନଙ୍କୁ
ରାଜନୈତିକ ଦଳମାନଙ୍କ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଓ ପରୋକ୍ଷ ସହାୟତା ମିଳୁଥିବା କଥା ସମସ୍ତେ
ଜାଣିଛନ୍ତି । ଦେଖାଯାଉ ଏହି ମାମଲା କେଉଁ ଆଡ଼କୁ ଗତି କରୁଛି ।

ଦେଶ ଦୁନିଆର ଅନେକ ଖବର ଆମେ ଏହି ସମ୍ବାଦକୀୟ ରେ ଉପସ୍ଥାପନା କରୁଛୁ ।
ଗତ ସପ୍ତାହରେ ହଠାତ ଫେସ୍ବୁକ ଓ ଇନ୍ଡଷ୍ଟ୍ରାଗ୍ରାମ ଆୟ କାମ କରିବା ବନ୍ଦ
କରିଦେଇଥିଲା । ଏହା ପରେ ପରେ ଏହାକୁ ନେଇ ଅନେକ କଲ୍ପନାଜଳ୍ପନା ଆରମ୍ଭ
ହୋଇଗଲା । ଅନେକ ଲୋକ ବିଚଳିତ ହୋଇ ପଡ଼ିଥିଲେ । ଅବଶ୍ୟ ଖୁବ୍ ଶୀଘ୍ର ତୃତୀୟ ସ୍ଥାର
ହେବାପରେ ସବୁ କିଛି ସାମନ୍ୟ ହୋଇ ଯାଉଥିଲା, କିନ୍ତୁ ସାଂପ୍ରତିକ ସମୟରେ
ଯେତେବେଳେ ଲୋକମାନେ ସୋସିଆଲ୍ ମିଡ଼ିଆ ଉପରେ ଏତେ ମାତ୍ରାରେ ନିର୍ଭରଶୀଳ
ହୋଇପଡ଼ିଛନ୍ତି, ସେଇ ସମୟରେ ଏଭଳି ଘଟଣା ଅନେକଙ୍କୁ ହୃଦୟରେ ବହୁମତରେ ପାସ ହୋଇଥିବା

ବର୍ଷ ୨୦୧୯ରେ ପାର୍ଲିଆମେଣ୍ଟର ଉଭୟ ସଦନରେ ବହୁମତରେ ପାସ ହୋଇଥିବା

ଭାରତୀୟ ନାଗରିକତା ଅଧିନିୟମକୁ ସୋମବାର ଦିନ ଲାଗୁ କରି ଦିଆଯାଇଛି । ଏହା ଭାଜପାର ନିର୍ବାଚନୀ ଦସ୍ତାବେଜରେ ଉଲ୍ଲେଖ ଥିଲା । ତେଣୁ ନିର୍ବାଚନ ପୂର୍ବରୁ ହିଁ ଏହି ଆଇନକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରି ଦିଆଯାଇଛି ।

ଏହି ଅଧିନିୟମକୁ ନେଇ ଅନେକ ଭ୍ରାନ୍ତ ଧାରଣା ଲୋକଙ୍କ ମନରେ ରହିଛି । ଉଲ୍ଲେଖଯୋଗ୍ୟ ଯେ ଅତୀତରେ ଏହି ଆଇନ ବିରୋଧରେ ଦିଲ୍ଲୀର ଶାହିନବାଗ ଅଞ୍ଚଳରେ ବିଶାଳ ଆନ୍ଦୋଳନ ମୁଣ୍ଡ ଟେକିଥିଲା ଏବଂ ପରେ ପରେ ଏହା ଦଙ୍ଗାର ରୂପ ନେଇ ଅନେକ ପ୍ରାଣ ହାନୀ ହୋଇଥିଲା । ଯଦିଓ ଏହି ଆଇନ ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ଭାରତୀୟ ନାଗରିକଙ୍କ ନାଗରିକତ୍ତ୍ଵ ଯାଉନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ନେତାଗଣ ଲୋକଙ୍କୁ ସରକାରଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଉସ୍ତୁକାଇବା ପାଇଁ ଏହି ପ୍ରତାର କରିବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି ଯେ ଏହି ଆଇନ ଫଳରେ ମୁସଲମାନ ମାନଙ୍କୁ ଦେଶରୁ ବିତାଡ଼ିତ କରାଯାଇପାରେ । ଏହି ଆଇନ କେବଳ ସେହି ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଧାର୍ଯ୍ୟ ଯେଉଁମାନେ ଭାରତର ପଡ଼ୋଣୀ ରାଷ୍ଟ୍ରର ଅଧିବାସୀ ହୋଇ ଧାର୍ମିକ ଆଧାରରେ ଉପୀଡ଼ନର ଶୀକାର ହୋଇ ଭାରତରେ ନାଗରିକତ୍ତ୍ଵ ପାଇଁ ଆବେଦନ କରିବେ ସେମାନଙ୍କୁ ଭାରତର ନାଗରିକତା ଦିଆଯିବ । ଯେହେତୁ ଭାରତର ଚତୁର୍ବାର୍ଷୀରେ ମୁସଲିମ୍ ବହୁଳ ରାଷ୍ଟ୍ର ରହିଛି ତେଣୁ ସେଇ ସବୁ ଦେଶରେ ଅଣମୁସଲମାନ ମାନଙ୍କ ଉପରେ ଧାର୍ମିକ ଆଧାରରେ ଉପୀଡ଼ନ ହେଉଥିବା ଘଟଣା ଅନେକ ସମୟରେ ଶୁଣିବାକୁ ମିଳେ, ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କୁ ସହାୟତା କରିବା ପାଇଁ ଏହି ଅଧିନିୟମ ଲାଗୁ କରାଯାଇଛି । ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ବର୍ଷ ୨୦୦୪ ପୂର୍ବରୁ ଭାରତ ଆସିଥିବା ଲୋକଙ୍କୁ ନାଗରିକତା ଯୋଗାଇ ଦିଆଯିବ ।

ଏହି ଅଧିନିୟମରେ ମୁସଲମାନ ମାନଙ୍କୁ କାହିଁକି ପ୍ଲାନ ଦିଆଯାଇନାହିଁ ବୋଲି ଯେଉଁଠାରେ ନେତା ମାନେ ବକ୍ତ୍ବୀ ଦେଉଛନ୍ତି ସେମାନେ ଭଲରେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଏହି ବ୍ୟବପ୍ଲାନ ମୁସଲମାନ ମାନଙ୍କ ପାଇଁ ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ, କାରଣ ସବୁଗୁଡ଼ିକ ରାଷ୍ଟ୍ର ମୁସଲମାନ

ବହୁଲ, ତଥାପି ଲୋକଙ୍କୁ ଉପୁକାଇ ସରକାରଙ୍କୁ ଘେରିବା ଯୋଜନା କରିବାକୁ କେହି ପଛାଉନାହାନ୍ତି । ଯେଉଁଠି ଦେଶର ନେତାମାନେ ହିଁ ଜନତାଙ୍କୁ ମିଥ୍ୟାକହି ଦେଶରେ ଅଣ୍ଟିରତା ସୃଷ୍ଟି କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି, ସେଇଠି ଉନ୍ନତିର ଆଶା କରିବା କେମିତି ?

ଏହି ଅଧିନିୟମ ବିରୁଦ୍ଧରେ ପଣ୍ଡିତଙ୍କ ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ ମମତା ବାନାର୍ଜି, ଆମ୍ ଆଦମୀ ପାର୍ଟି ପ୍ରମୁଖ ଅରବିନ୍ କେଉରିବାଲ, କଂଗ୍ରେସ ସଭାପତି ମଳ୍ଲିକାର୍ଜୁନ ଖଡ଼ଗେ, ଏଥାଇଏଡ଼ିଏମକେ ସେକ୍ରେଟାରୀ ପଲାନିସ୍ଥାମୀ, ଏମକ୍ୟୁୟେମ୍ ପ୍ରମୁଖ ଅସନ୍ଧୁଦିନ୍ ଓ ବେଶୀ ଆଦି ନେତାମାନେ ବିରୋଧ କରିବା ସହ ଅପପ୍ରଚାର ଚଳାଇଛନ୍ତି । ସରକାରଙ୍କ ଆଭିମୁଖ୍ୟକୁ ଲୋକଙ୍କୁ ନ ବୁଝାଇ ଭୁଲ ଧାରଣା ସେମାନଙ୍କ ମନରେ ଜାଗ୍ରତ କରାଇ ଅଣ୍ଟିରତା ସୃଷ୍ଟି କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛନ୍ତି । ଏପରିକି କିଛି ରାଜ୍ୟ ଯଥା ତାମିଲନାଡୁ, ପଞ୍ଜାବ ଓ କେରଳ ସରକାର ଏହି ନିୟମକୁ ଲାଗୁ କରିବାକୁ ମନା କରିଦେଇଛନ୍ତି ।

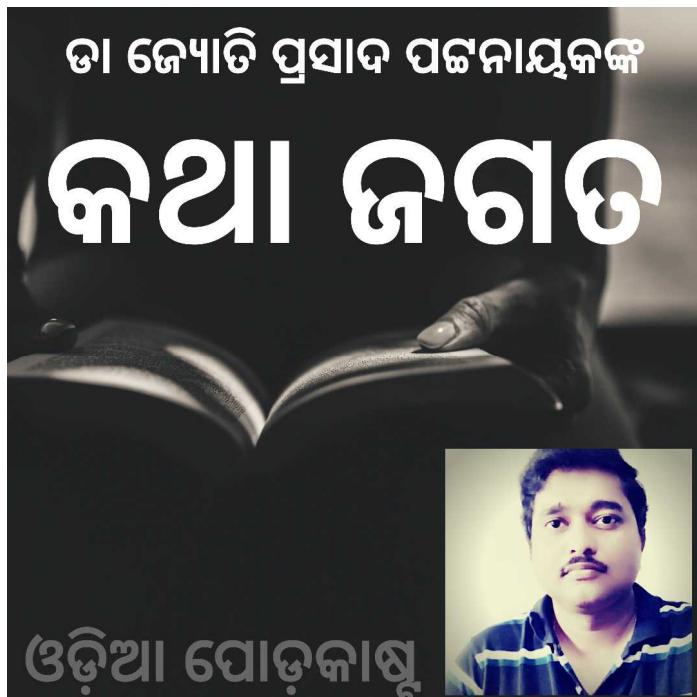
ଆସନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମେ ଉପଭୋଗ କରିବା ଚଳିତ ମାସର ଆହ୍ନ ଇ-ପ୍ରତିକା । ଆଶା କରୁଛି ସବୁ ମାସ ଭଲି ଚଳିତ ମାସର ଆହ୍ନ ଇ-ପ୍ରତିକା ବି ଆପଣ ମାନଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିବ ।

ଘନ୍ୟବାଦ ।

ଡା ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାଦ ପଞ୍ଜନାୟକ

ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା-ସମ୍ମାଦକ, ଆହ୍ନ ଇ-ପ୍ରତିକା

ଆମ ଓଡ଼ିଆ ପୋଡ଼ିକାଷ୍ଟ ଟ୍ୟାନେଲ୍

ଆମ ଓଡ଼ିଆରେ ଲେଖିବା, ପଢ଼ିବା, ଶୁଣିବା ଓ ଶୁଣାଇବା

ଡା ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାଦ ପଞ୍ଜନାୟକ

ଆମ ପୋଡ଼ିକାଷ୍ଟ ପ୍ରସାରଣରୁ ଗୋଟିଏ କାହାଣୀ...

Click to Listen on YouTube : <https://youtu.be/MSpvnLKzigY>

ସମସ୍ତେ କଥା ହୋଇ ନିଷ୍ଠାତି ନେଇଥିଲୁ ଯେ ପାହାନ୍ତି ପହରକୁ ହିଁ ଆମେ ସବୁ ବାହାରି ପଡ଼ିବା । ଥଣ୍ଡା ପାଗରେ ଗାଡ଼ି ଚଲାଇ ଅନେକ ଦୂର ଯାଇ ହେବ । ଦିନ ବଢ଼ିଲେ ଗରମ ବି ହେବ ଏବଂ ସେତେବେଳେ ଗାଡ଼ି ଚଲାଇବାକୁ ବିରକ୍ତ ଲାଗିବ ।

ମୋର ଚାରିଜଣ ସାଙ୍ଗ ଆଉ ମୁଁ ମିଶି କୋଲକାତା ବୁଲିଯିବା ପାଇଁ ଯୋଜନା କରିଥିଲୁ । ଭୁବନେଶ୍ୱରରୁ କୋଲକାତା ବେଶୀ ଦୂର ନୁହେଁ । ମାତ୍ର ପାଞ୍ଜ ଶହ କିଲୋମିଟର । ଘଣ୍ଡା ପିଛା ପଚାଶ ବେଗରେ ଗଲେ ବି ଦଶ ଘଣ୍ଡାରେ ପହଞ୍ଚିଯିବା । ବନ୍ଧୁ ମନୋଜ ଯେ କି ନୁଆ ଗାଡ଼ି କିଣିଥାଏ, ସେ କହିଲା, ରାତି ତିନିଟାରେ ବାହାରି ପଡ଼ିବା ଦିପହର ବେଳକୁ କଲିକତାରେ ଲଞ୍ଚ କରିବା । ସମସ୍ତଙ୍କ ମନକୁ ଯୋଜନା ଠିକ୍ ଲାଗିଲା ।

ବାଇକ୍ ନେଇ ଦୂର ଯାଗାକୁ ଯିବା ଆମ ମାନଙ୍କ ଅଭ୍ୟାସ ଥିଲା । ଶନିବାର ଓ ରବିବାର ଛୁଟି । ସେତେବେଳେ ଆମକୁ ସୋମବାର ବି ଛୁଟି ମିଳିଥିଲା । ତେଣୁ ଏହି ଯୋଜନା କରିଥିଲୁ । ଶୁକ୍ରବାର ରାତିରେ ବାହାରିଲେ ଶନିବାର ଦିପହର ବେଳକୁ ପହଞ୍ଚିବୁ । ହୋଟେଲ ନେଇ ଜିନିଷ ରଖିଦେଇ କଲିକତାରେ କିଛି କିଣାକିଣି କରି ବୁଲାବୁଲି କରିବୁ । ପୁଣି ସୋମବାର ସକାଳୁ ସେଇରୁ ବାହାରିଲେ ସନ୍ଧ୍ୟା ସୁଦା ଭୁବନେଶ୍ୱରରେ ହାଜର ।

ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଆମେ ସବୁ ଗପସପ ସାରିଦେଇ ଘରକୁ ଫେରି ନିଜ ନିଜ ବ୍ୟାଗ ଆଉ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଜିନିଷ ରେଡ଼ି କରିଦେଇ ଶୋଇଗଲୁ । ମୋତେ ରାତିରେ ଆଦୌ ନିଦ ଲାଗୁନଥାଏ । ମୁଁ ଶୋଇଗଲେ ମୋତେ ଆଲାମଁ ଘଣ୍ଟାର ଶବ ବି ଶୁଭେନି । ତେଣୁ କାଳେ ଶୋଇ ପଡ଼ିଲେ ଅସୁବିଧା ହେବ ଭାବି ଭାବି ସାତେ ବାରଟା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନିଦ ହେଲାନି । ତାପରେ ବସି ଚିତ୍ତରେ ଚ୍ୟାନେଲ୍ ବଦଳାଇ ଦେଖୁ ଦେଖୁ କେତେବେଳେ ଦୁଇଟା ହୋଇଗଲା ଜଣା ପଡ଼ିଲାନି ।

ମୁଁ ସେତେବେଳେ ପୋଷାକପତ୍ର ପିଛି ଗାଡ଼ି ଚଳାଇବା ଜାକେଟ୍, ଗ୍ଲୋଭ୍ ପିଛିଦେଇ ଗାଡ଼ିରେ ମୋ ବ୍ୟାଗ ଲଗାଇ ବାହାରିବା ପାଇଁ ରେଡ଼ି ହୋଇଯାଇଥିଲି । ଘରୁ ବାହାରିବା ବେଳକୁ ସାତେ ଦୁଇଟା ହିଁ ହୋଇଥିଲା । ସମସ୍ତେ ପ୍ଲାନ୍ କରିଥିଲୁ ଯେ ପୁରୀ ରୋଡ଼ ଛକରେ ଏକାଠି ହେବା । ସେଇ ଦିଗରେ ଗାଡ଼ି ବଡ଼ାଇଲି । ଆମ ସାହି ଭିତରୁ ବାହାରି ଆସିବା ବେଳେ ଥଣ୍ଡା ପବନ ବାଜି ମୋତେ ଭାରି ଭଲ ଲାଗୁଥିଲା ହେଲେ ହାତପାଦ ଅବଶ ଅବଶ ଲାଗୁଥିଲା । ଯେହେତୁ ରାତିରେ ନିଦ ହୋଇନଥିଲା, ତେଣୁ ଥଣ୍ଡା ପବନ ବାଜିଲେ ଟିକେ ଟିକେ ନିଦ ନିଦ ବି ଲାଗୁଥିଲା । ଏଇ ସମୟରେ ଚିତ୍ତା କରିଲି, ତା କପଟିଏ ପକେଇଦେଲେ ନିଦ ଭାଙ୍ଗି ଯିବ । ହେଲେ ଏଇ ସମୟରେ ତା ମିଳିବ କୋଉଠି ? ଷ୍ଟେସନ ଛକ ଆଡ଼େ ଗଲେ

ହୁଏତ ମିଳିବ । ହେଲେ ସେ ଆଡ଼େ ଗଲେ ସମୟ ନଷ୍ଟ ଏଣୁ ମୁଁ ଫାଯ୍ୟାର ଷ୍ଟେସନ ରୋଡ଼ରେ ବରମୁଣ୍ଡା ନିକଟରେ ହାଇବେ କୁ ବାହାରିବା ପାଇଁ ଗାଡ଼ି ଚଲାଇ ଯାଉଥିଲି । ରାସ୍ତାରେ କିଛି କୁକୁର ଏଣେ ତେଣେ ଶୋଇ ପଡ଼ିଥାନ୍ତି । ଦୂରରେ ଆଂବୁଲାନ୍ସ୍ ଯିବାର ଶବ୍ଦ ଶୁଣାଯାଉ ଥାଏ । ଏଇ ସମୟରେ ବରମୁଣ୍ଡା ନିକଟକୁ ହୋଇଗଲା ପରେ ଦୂରରୁ ଗୋଟିଏ ଦୋକାନ ଖୋଲିଥିବା ଦେଖାଗଲା ।

ମନେ ମନେ ଭାବିଲି, କଡ଼ା ତା ଟିକେ ନ ମାରିଲେ ହେବନି । ସେଇ ଆଡ଼କୁ ଗଲି । ଆଗରୁ କେବେ ବି ସେ ଦିଗରେ ଯାଇନଥିଲି । ଦୋକାନ ପାଖ ହେଉ ହେଉ ଦେଖିଲି, ସାନ ଦୋକାନଟିଏ । ଭିତରେ ଥୁରୁଥୁରିଆ ବୁଡ଼ା ଲୋକଟିଏ ବସିଛି । ମୁହଁରେ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଭାବ ଦେଖା ଯାଉନଥିଲା । ପଚାରିଲି, “ମଉସା ତା ଟିକେ ହେବ କି ?” ସେ କିଛି ଉତ୍ତର ନ ଦେଇ ଗୋଟିଏ ପେପର କପରେ ତା ଭାଲିଦେଇ ମୋ ଆଡ଼କୁ ବଡ଼ାଇଦେଲେ । ମୁଁ ସେଇ ମୁହଁ ଅଛାର ଜାଗରେ ଠିଆ ହୋଇ ତା ପିଉଥିଲି । ହାଇଜେ ଉପରେ ଲାଗିଥିବା ଆଲୋକ ଖୁଣ୍ଡିରୁ ଅଳ୍ପ ଆଳୁଆ ସେ ଆଡ଼କୁ ଆସୁଥିଲା । ଦୋକାନ ଭିତରେ ବି ଛୋଟ ଲଣ୍ଠନଟିଏ ଜଳୁଥିଲା । ଆଜିକା ଯୁଗରେ କିଏ ସେ ଲଣ୍ଠନ ଜାଲେ ? ଯା ହେଉ ମୋତେ ତା ମିଳି ଯାଉଥିଲା । ତା ପିଇଦେବା ପରେ ଟିକେ ଫୁର୍ତ୍ତି ଲାଗିଲା ।

ପେପର କପଟା ସେଇ ସାମନାରେ ଥିବା ଡାଲାରେ ପକେଇ ଦେଇ ଗାଡ଼ିରେ ବସି ପୁରୀ ରୋଡ଼ ଆଡ଼କୁ ବାହାରିଲି । ଘଣ୍ଟାରେ ଦେଖିଲି ସମୟ ପ୍ରାୟ ଦୁଇଟା ଚାଲିଶି ହେଲାଣି । ଏଇ ସମୟରେ ବନ୍ଧୁ ମନୋଜ ଜୟଦେବ ବିହାର ଛକରେ ଦେଖାଗଲା । ସେ ବି ବାଇକ ରାଇଡ୍ ପାଇଁ ଅଧିକ ଏକ୍ସାଇଟେଡ୍ ଥିଲା ବୋଲି ନିଦ ହୋଇନଥିଲା । କଥା ହେଉ ହେଉ କହିଲି, ଏଇ ପଛ ଛକରେ ତା ପିଇଦେଇ ଆସିଲି । ସେତେବେଳେ ମୋତେ ମନେ ପଡ଼ିଲା

ଯେ, ମୁଁ ତା ପିଇବା ପରେ ସେ ଦୋକାନୀଙ୍କୁ ପଇସା ଦେଇନି ।

“ଆରେ ହେ.... ଭୁଲ ହୋଇଗଲା ।” ମୁଁ କହିଲି ।

ମନୋଜ କହିଲା, “କଣ ହେଲା ? ଘରେ କଣ ଛାଡ଼ିଦେଇ ଆସିଲୁ କି ?”

ମୁଁ କହିଲି, “ଆରେ ନା । ସେ ଦୋକାନରେ ତା ପିଇବା ପରେ ଟଙ୍କା ଦେବାକୁ ଭୁଲିଗଲି ।”

ମନୋଜ କହିଲା, “ଠିକ୍ ଅଛି । ଚାଲ ଯିବା । ବହୁତ ସମୟ ଅଛି । ସେ ଦୋକାନକୁ ଯିବା, ତୁ ଟଙ୍କା ଦେଇଦେବୁ ଆଉ ମୁଁ ତା ପିଇଦେବି ।”

ଆମେ ଗାଡ଼ି ପଛକୁ ବୁଲେଇ ସେଇ ଦୋକାନ ନିକଟକୁ ଆସିବା ବେଳକୁ ଦୋକାନ ବନ୍ଦ ଥିଲା । ମୋତେ ଭାରି ଖରାପ ଲାଗିଲା । ବୁଡ଼ା ଲୋକଟା ଏତେ ରାତିରେ ମୋତେ ତା ପିଇବାକୁ ଦେଲା ଅଧିକ ମୁଁ ତାକୁ ଟଙ୍କା ଦେଇ ପାରିଲିନି ? ମନୋଜ କହିଲା, ବୋଧନ୍ତୁ ସେ ଶୋଇବାକୁ ତାଲି ଯାଇଥିବ । ଚାଲୁ ଆମେ ଯିବା । ଫେରିବା ଦିନ ଟଙ୍କା ଦେଇ ଦେବୁ ।

ମୁଁ ତା କଥାରେ ସହମତ ହୋଇ ଗାଡ଼ି ବୁଲାଇବା ବେଳେ ଦେଖିଲି, ଦୋକାନ ସାମନାରେ ଥିବା ମଇଲା ଡାଲା ବି ସେଇଠାରେ ନଥିଲା । ଦୋକାନ ବାହାରେ ଲୁହା ରଡ଼ ଲାଗି ଚାବି ପଡ଼ିଥିଲା । ସାମନାଟା ସଫା ବି ଲାଗୁଥିଲା । କହିଲି, “ଲୋକଟା ଭାରି ସଫାସୁତରା । ଏତେ କମ ସମୟରେ ସବୁକିଛି ସଫା କରିଦେଇ, ଦୋକାନ ବନ୍ଦ ବି କରିଦେଲା । ମାତ୍ର ପାଞ୍ଚ ମିନିଟରେ !”

ଆମେ ଗାଡ଼ି ନେଇ ଆଗକୁ ବଢ଼ିଲୁ । ପୁରୀ ଛକରେ ଆମେ ଆଉ ଗୋଟିଏ ତା ଦୋକାନ ସାମନାରେ ଠିଆ ହୋଇ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଅପେକ୍ଷା କରିଥିଲୁ । ତା ପିଇବା ସମୟରେ ପଚାର ଦେଇ ପଇସା ଆଗତୁରା ଦେଇ ପକେଇଲୁ । ଦୋକାନୀ କହିଲା, “ତା ପିଇସାରି

ଦେବନି ?” ଆମେ କହିଲୁ, “ଭାଇ ଆମେ ଭୁଲାଣିଆ ଲୋକ । କାଳେ ଭୁଲିଯିବୁ ?” ସେ ହସିଦେଇ କହିଲା, “ମୁଁ ମନେ ପକେଇ ଦେବନି କି ?” ମନୋଜ କହିଲା, “ଆରେ ଏବେ ଏବେ ବାବୁ ଗୋଟିଏ ତା ଦୋକାନରେ ତା ପିଇଦେଇ ତାଳି ଆସିଲେ, ବାଟରେ କହୁଛନ୍ତି ପଇସା ଦେବା ଭୁଲି ଯାଇଥିଲି । ପଇସା ଦେବାପାଇଁ ବି ଯାଇଥିଲୁ, ଦୋକାନ ସେତେବେଳକୁ ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲାଣି ।” ତା ଦୋକାନୀ କହିଲା, “ଏତେ ରାତି ଯାଏଁ କିଏ ଦୋକାନ ଖୋଲିଥିଲା ?”

ତା ପ୍ରଶ୍ନ ଶୁଣିବା ପରେ ଆମେ ବି ଚିନ୍ତାରେ ପଡ଼ିଗଲୁ । ଆରେ ସତେ ତ । ଏତେ ରାତି ଯାଏଁ ତ କିଏ ଦୋକାନ ଖୋଲେନି । ଆଉ ତା ଦୋକାନ ସବୁ ସକାଳୁ ହିଁ ଖୋଲନ୍ତି । ଗହଳିଆ ଜାଗା ହୋଇଥିଲେ, ରାତି ତିନି କିମ୍ବା ଚାରିଟାରେ ଦୋକାନ ଖୋଲେ । ରାତିର ଦୋକାନ ଦଶଟା ପରେ ପ୍ରାୟ ବନ୍ଦ ହୁଏ । ଆଉ ଯଦି ସେ ଦୋକାନ ରାତିରୁ ଖୋଲାଯିଲା ତ ଆଶ୍ରମ୍ୟର ବିଷୟ । ଅବଶ୍ୟ ଯଦି ଏବେ ଖୋଲିଥାଏ, ତା ହେଲେ ବନ୍ଦ କାହିଁକି କରିଦେଲା ? ଛାଡ଼ି ଭାଇ ଏ ସବୁ ଚିନ୍ତା ପରେ କରିବା । ଏଇ ସମୟରେ ଆମ ଅନ୍ୟ ସାଙ୍ଗମାନେ ବି ଆସି ଯାଇଥିଲେ । ଆମେ ଯାତ୍ରା ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲୁ ।

ଭୁବନେଶ୍ୱରରୁ କଲିକତା ରାସ୍ତା ପୁରା ପକା । ଅଞ୍ଚ ଜାଗାରେ ହାଇଜେ ନିର୍ମାଣ ଚାଲିଥିଲା ବୋଲି ବୁଲାଣି ରାସ୍ତା ଥିଲା । ନହେଲେ ପ୍ରାୟତଃ ସବୁଠି ରାସ୍ତା ସଫା । ଆମେ ଶହେ ଶହେରେ ଗାଡ଼ି ଚଲେଇ ଯାଉଥାଉ । ଶୀତଦିନ ପାହାଡ଼ି ସମୟ । ଥଣ୍ଡା ପବନ ବାଜି ଆମକୁ ଭଲ ବି ଲାଗୁଥାଏ ଆଉ ନିଦ ବି ଆସୁଥାଏ । ଭଦ୍ରକ ପରେ ପରେ ହଠାତ ଗୋଟିଏ ଜାଗାରେ ବହୁତ ବହଳା କୁହୁଡ଼ି ଦେଖାଗଲା । ଆମ ଗାଡ଼ିର ବେଗ କମ କରିବାକୁ ପଡ଼ିଲା କୁହୁଡ଼ି ପଡ଼ି ଆମ ହେଲମେର୍ତ୍ତ କାଚରେ କିଛି ଦେଖା ଯାଉନଥାଏ । ଏଇ ସମୟରେ ଆମେ

ସାବଧାନତା ସହ ଗାଡ଼ି ଚଳାଉଥିବା ସତ୍ତ୍ଵ ମୋ ଗାଡ଼ି କାହା ଦେହରେ ଜୋରରେ ଧକ୍କା ଖାଇଲା । ଆଉ ମୁଁ ଗାଡ଼ିରୁ ଛିଟିକି ତଳେ ପଡ଼ିଗଲି ।

ଅନ୍ୟମାନେ ଗାଡ଼ି ଅଟକାଇ ମୋ ପାଖକୁ ଆସିଲେ । ଭାଗ୍ୟଭଲ ମୁଁ ରାଜତିଂ ଗିଯ୍ୟର ପିଛିଥିଲି ବୋଲି ମୋତେ ବେଶୀ ମାଡ଼ ହେଲାନି । ହେଲେ ମୋ ଗାଡ଼ି କାହା ସହ ଧକ୍କା ଖାଇଥିଲା ବୋଲି ଆମେ ଚିନ୍ତାରେ ପଡ଼ିଗଲୁ । ଗାଡ଼ି ପାଖକୁ ଗଲା ବେଳକୁ ଜଣେ ବୁଡ଼ା ଲୋକ ସେଇରୁ ଉଠି ଧିରେ ଧିରେ ଚାଲି ଯାଉଥିଲେ । ପାଖକୁ ଯାଇ ପଚାରିଲି, “ମଉସା ସରି । ଜୋରରେ ବାଜିଲା କି ? ରକ୍ତ ବାହାରିଲା କି ? କୋଉଠି ମାଡ଼ ହେଇଛି କି ? ଆମ ପାଖରେ ବେଣ୍ଟୁଡ଼ ଅଛି କହିଲେ ଲଗେଇ ଦେବୁ ।” ସେ କିଛି ନ ଶୁଣି ମୁଁ ପୋଡ଼ି ଧିରେ ଧିରେ ସେ ଆଡ଼କୁ ଚାଲିଗଲା । ମୁଁ ଗାଡ଼ିକୁ ଦେଖୁଥିଲି, ମନୋଜ ସେ ବୁଡ଼ା ଲୋକଙ୍କୁ ଆଉଥରେ ସେଇ ପୁଣ୍ୟ କରିବା ପରେ ସେ ଅଟକି ଯାଇ ବୁଲି ଚାହିଁଲେ । ତାଙ୍କ ମୁହଁ ଭାରି ବିକୃତ ଦେଖାଯାଉଥିଲା । ଆଖି ଦୁଇଟା ଲାଲ୍ ବଲବ୍ ଭଳି ଜଳୁଥିଲା । ଶ୍ଵାସ ଏତେ ଜୋରରେ ଚାଲୁଥିଲା ଯେ ସାମନାରେ ଥିବା କୁହୁଡ଼ିରେ ସେ ଶ୍ଵାସର ଲହଦି ଦେଖି ହେଉଥିଲା । ମନୋଜ ଡରିଯାଇ ପଛକୁ ଛୁଞ୍ଚିଗଲା । ବୁଡ଼ା ଜଣକ କୁହୁଡ଼ି ଭିତରେ ହଜିଗଲା ।

ମୋ ଗାଡ଼ିକୁ ବେଶୀ ମାଡ଼ ହୋଇନଥିଲା । ତେଣୁ ଆମେ ପୁଣିଥରେ ଯାତ୍ରା ଆରମ୍ଭ କରିଲୁ । ହେଲେ ମୋତେ ଲାଗୁଥିଲା ଯେମିତି ମୋ ଗାଡ଼ି ଆଉ ଭଲ ପିକ୍ ଅସ୍ ନେଉନି । ମାନେ ସ୍ଥିତ ନେଇ ପାରୁନି । ଇଞ୍ଜିନରେ କିଛି ମାଡ଼ ହେଲାକି ? ଲାଗୁଥିଲା ଯେମିତି ଗାଡ଼ିର ଓଡ଼ନ ବଢ଼ି ଯାଇଛି । ପୁଣି ସକାଳୁ ସକାଳୁ ମାଡ଼ ଖାଇ ମୋ ଦେହ ବି ଟିକେ ଟିକେ କାଟୁଥିଲା । କିଛି ଦୂର ଯିବାପରେ ଆମେ ପୁଣିଥରେ ରାସ୍ତାକଡ଼େ ଗାଡ଼ି ରଖିଲୁ । ମୋ

ଗାଡ଼ିର ଛଞ୍ଜିନ ସବୁ ଦେଖିଲୁ, କୋଉଁଠୁ କିଛି ବି ଅଏଲ୍ ଲିକ୍ କରୁନଥିଲା । ମନୋଜ କହିଲା,
ଆରେ ବାଲେଶ୍ୱରରେ ଟିକେ ଦେଖେଇ ଦେବା । ମେକାନିକ୍ ମିଳିଯିବେ । ସେତେବେଳକୁ
ପାହାନ୍ତିଆ ହେଲାଣି । ସମୟ ଚାରିଟା ପାଖାପାଖି ସମୟ ।

ପୁଣି ଗାଡ଼ି ଧରି ଆଗକୁ ଚାଲିଲୁ । ମୋ ଗାଡ଼ି ଆଦୌ ଶହେ ଛୁଅଁ ନଥାଏ । ଲାଗୁଥାଏ
ସେମିତି ଗାଡ଼ି ଆଦୌ ଆଗକୁ ଯିବାକୁ ଚାହୁଁନି । ତେଣୁ ମୁଁ ସତୁରୀ ଅଶୀ ବେଗରେ ଗାଡ଼ି
ଚଳାଇ ଯାଉଥାଏ ।

ସକାଳ ନଅଟା ବେଳକୁ ଆମେ ବାଲେଶ୍ୱର ନିକଟରେ ପହଞ୍ଚିଲୁ । ସେଇଠି ମେକାନିକ
ଦୋକାନଟିଏ ବି ମିଳିଗଲା । ସେ ବାଇକକୁ ଭଲ କରି ତେବେଳେ କିଛି ବି ହୋଇନି
ବୋଲି କହିବା ପରେ ମନକୁ ଭଲ ଲାଗିଲା । ତାପରେ ଆମେ ସମସ୍ତେ ଜଳଖିଆ ଖାଇବା
ପାଇଁ ଗଲୁ । ମୋତେ କିନ୍ତୁ ଖାଇବାକୁ ମନ ହେଉନଥାଏ । ଅନ୍ୟମାନେ ଖାଉଥିବା ସମୟରେ
ମୋତେ କେମିତି କେମିତି ଲାଗିଲା ଆଉ ସେଇ ହୋଟେଲ୍ ବାହାରେ ହିଁ ବାନ୍ତି ହୋଇଗଲା ।
ରାତି ଅନିଦ୍ରା ଆଉ ସକାଳୁ ସକାଳୁ ଦୁର୍ଘଟଣା ପରେ ଏଇ ଅବସ୍ଥା । ସାଙ୍ଗମାନେ କହିଲେ,
ଦେଖ ଯଦି ତତେ ଭଲ ଲାଗୁନି ତୁ ଏଇଠୁ ଫେରି ଯା । ମୁଁ କହିଲି, ଆରେ କିଛି ହୋଇନି ।
ସୋଡ଼ା ଟିକେ ପିଇଦେଇ ମୁଁ ବସିଗଲି । ମୋ ମୁଣ୍ଡ ଭାରି ଭାରି ଲାଗୁଥିଲା । ସେଠି ଗୋଟିଏ
ଦଉଡ଼ିଆ ଖଟ ପଡ଼ିଥିଲା, ସେଇଠି ଶୋଇଗଲି । ଅନ୍ୟମାନେ ଜଳଖିଆ ଖାଇବେ । କମସେ
କମ ଅଧିଷ୍ଠାତ୍ରୀ ମୋତେ ରେଷ୍ଟ୍ ମିଳିଯିବ ।

ସେଇ ଅଳ୍ପ ସମୟ ଶୋଇଥିବା ବେଳେ, ମୋତେ ଅନୁଭବ ହେଉଥିଲା କିଏ ଜଣେ ମୋ
ଆଖିକୁ ଖୋଲି ଦେଇ ମୋତେ ଚାହୁଁଛି । ମୁଁ ଦେଖିଲି, ସେଇ ବୁଡ଼ାଲୋକ ଯିଏ ସକାଳୁ
ମୋତେ ତା ଦେଇଥିଲା ।

ମୁଁ ପଚାରିଲି, “ଆରେ ମଉସା କଣ ହେଲା ?”

ସେ କହୁଛି, “ବାବୁ ମୋ ପଇସା ତ ଦେଲନି ?”

ମୁଁ କହିଲି, “ସରି ମଉସା, ଭୁଲି ଗଲି । ଫେରିବା ପରେ ନିଷ୍ଟ୍ୟ ଦେଇ ଦେବି ।”

ସେ କହୁଥିଲା, “ମୁଁ ନଥିଲେ ବି ସେଇ ଦୋକାନ ପାଖରେ ରଖିଦେଇ ଚାଲିଯିବ ।”

ମୁଁ କହିଲି, “କିଏ ନେଇଯିବ ଯଦି ?”

ସେ ବୁଡ଼ା ଲୋକ ପାକୁଆ ପାଟିରେ ହସିଦେବା ବେଳେ ତା ମୁହଁଟା ବିକୃତ ହୋଇ ଆସିଲା ଆଉ କହିଲା, “ମୋ ଜିନିଷ କେହି ନିଅନ୍ତି ନାହିଁ ।”

ତା ବିକୃତ ମୁହଁ ଦେଖି ମୁଁ ଚମକି ଉଠି ପଡ଼ିଲି । ସାଙ୍ଗମାନେ ବସି ଜଳଖିଆ ଖାଉଥିଲେ । ଘଣ୍ଟାକୁ ଦେଖିଲି, ସବୁ ପାଞ୍ଜମିନିଟି ହିଁ ମୁଁ ଶୋଇଥିଲି । ଥଣ୍ଡା ପାଣି ଆଣି ମୁହଁରେ ମାରିଲି । ଉଠି ବସିଲି ଆଉ ସାଙ୍ଗମାନଙ୍କୁ ସ୍ଵପ୍ନ କଥା କହିଲି । ଏଇ ସମୟରେ ଦୋକାନର ମାଲିକ ସେଇ ପାଖରେ ଠିଆ ହୋଇ ଆମ କଥା ଶୁଣୁଥିଲେ । ପଚାରିଲେ ଘଣ୍ଟା କଣ । ଆମେ ସବୁ କଥା କହିବା ପରେ ସେ ଗମ୍ଭୀର ଭାବେ କିଛି ଚିନ୍ତା କରିବା ପରେ କହିଲେ, ଗୋଟେ କାମ କର । ଏଇତୁ ବାହାରି ଯିବା ପରେ ରାତ୍ରାରେ କୌଣସି ମନ୍ଦିର ଜାଗା ଦେଖି ଗାଡ଼ି ରଖିବ ଆଉ ପାଞ୍ଜଟଙ୍କା କଏନଟେ ମନ୍ଦିର ବାହାରେ ରଖିଦେଇ ମନେ ମନେ ସେ ବୁଡ଼ାକୁ କହିବ ଯେ, ତୁମ ଟଙ୍କା ଭଗବାନଙ୍କ ଆଗରେ ହିଁ ରଖି ଦେଇଛି । ଆସ ଆଉ ନେଇଯାଅ ।

ଆମେ ସବୁ ହସିଲୁ । “ଭୁବନେଶ୍ୱରର ବୁଡ଼ା ବାଲେଶ୍ୱର ଆସିବ ପାଞ୍ଜଟଙ୍କା ନେବାପାଇଁ ?”

ମାଲିକ କହିଲା, “ନା, ସେ ଆସିବନି ସତ । ହେଲେ ତମ ମୁଣ୍ଡରେ ବୋଲେ ରହିବନି ।

ତମେ ଭଲ ଲୋକ ବୋଲି କାହାର ପାଞ୍ଜିଟଙ୍କା ବି ତମ ପାଖରେ ରହିଗଲେ ତମେ ନିଜକୁ ଦୋଷୀ ମନେ କରୁଛୁ । ଏମିତି କରିଲେ ମନକୁ ଶାନ୍ତି ମିଳିବ ।”

ମୋତେ ସେତେବେଳକୁ ଭଲ ବି ଲାଗୁଥିଲା । ପଇଡ଼ ଗୋଟେ ପିଇଦେଇ ଗାଡ଼ି ଧରି ବାହାରିଲୁ । ରାସ୍ତାରେ ଗୋଟିଏ ଶୂନ୍ୟଶାନ ଜାଗାରେ ଗଛତଳେ ମଣ୍ଡପଟିଏ ଥାଇ ମନ୍ଦିରଟିଏ ଥିଲା । ମୁଁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ କହିଲି, “ରୁହୁ, ଏଇଠି ମୁଁ ସେ ଟଙ୍କା ଦେଇ ଆସୁଛି ।”

ଅନ୍ୟମାନେ ହସୁଥିଲେ, ହେଲେ ମୁଁ ଗାଡ଼ି ଅଟକାଇ ସେ ମନ୍ଦିର ନିକଟକୁ ଗଲି ଆଉ, ପକେଟରୁ ପାଞ୍ଜିଟଙ୍କା ବାହାର କରି ସେଇଠି ଥୋଇଦେଇ, ଆଖି ବୁଝି ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଲି, “ହେ ପ୍ରଭୁ । ମୋର ଭୁଲ ହୋଇ ଯାଇଛି । ଜଣେ ଗରିବ ଲୋକର ପ୍ରାପ୍ୟ ମୁଁ ନ ଦେଇ ଚାଲି ଆସିଛି । ଏଇଠି ସେଇ ଟଙ୍କା ରଖିଦେଉଛି । ମୁଁ କଥା ଦେଉଛି, ଫେରିବା ପରେ ଯାଇ ନିଜେ ସେ ଦୋକାନରେ ଟଙ୍କା ଦେଇ ଆସିବି ।” ମୁଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରି ଆଖି ଖୋଲିବା ବେଳକୁ ମନ୍ଦିର ସାମନାରେ ଥିବା ପାଞ୍ଜିଟଙ୍କିଆ ମୁଦ୍ରାଟି ନଥିଲା । ଆଶ୍ରମ୍ୟ, ମୁଁ ନିଜେ ଏଇଠି ଥୋଇଥିଲି । ଏପାଖ ସେପାଖ ଦେଖିଲି । ମନୋଜ ପଛରୁ ପଚାରିଲା, “ଆରେ କଣ ହେଲା ?”

ମୁଁ ନମସ୍କାର କରିଦେଇ ଗାଡ଼ି ପାଖକୁ ଆସୁ ଆସୁ କହିଲି, “ପାଞ୍ଜି ଟଙ୍କିଆ କଏନଟା ସେଇଠି ଥୋଇ ମୁଁ ମୁଣ୍ଡିଆ ମାରିବା ବେଳକୁ କଏନ ନଥିଲା ।” ମନୋଜ ହସିଦେଇ କହିଲା, ଯା ସେ କଏନ ଭଗବାନ ସେ ବୁଡ଼ା ପାଖକୁ ପଠେଇଦେଲେ ।

ଗାଡ଼ି ଆଗକୁ ବଡ଼ିଲା । ଏଇ ସମୟରେ ମୁଁ ଅନୁଭବ କରିଲି ସତେ ଯେମିତି ମୋ ଗାଡ଼ି ଆଉଥରେ ପୁରୁଣା ଭଳି ହୋଇଯାଇଛି । ଅଧିକ ବେଗରେ ବି ଗତି କରୁଛି । ଶହେ ଶହେରେ ମୁଁ ଗାଡ଼ି ଚଳାଇ ପାରୁଛି । ମୁଁ ସେ ଜଳଖିଆ ଦୋକାନୀଙ୍କୁ ମନେ ମନେ ଧନ୍ୟବାଦ ଦେଉଥିଲି । ଯେ ମୁଁ ମାନସିକ ଭାବରେ ବୋଧହୁଏ ବୋଧଗ୍ରହ୍ୟ ହୋଇ ଯାଇଥିଲି, ତେଣୁ

ମୋତେ ଏ ସବୁ ଅନୁଭବ ହେଉଥିଲା । ଆମେ କଳିକତା ପହଞ୍ଚିବା ପରେ କେମିତି ତିନିଦିନ ବିତିଗଲା ଜଣାପଡ଼ିଲା ନାହିଁ । ସୋମବାର ଅପରାହ୍ନରେ ଆମେ ଭୁବନେଶ୍ୱର ପହଞ୍ଚିବା ପରେ ମନୋଜ ମୋତେ ମନେ ପକେଇ ଦେଲା ଯେ ସେ ବୁଢ଼ାଙ୍କୁ ଯାଇ ତା ଟଙ୍କା ଦେଇ ଆସିବୁ ।

ମୁଁ ଗାଡ଼ି ଆଗକୁ ବଡ଼ାଇଲି ଆଉ ଫାଯ୍ୟାର୍ ଷ୍ଟେସନ ନିକଟରେ ଥିବା ସେଇ ଦୋକାନ ପାଖକୁ ଗଲାବେଳେ ଦେଖିଲି ସେଇଠି କେହିଜଣେ ସ୍କ୍ରୀଲୋକ ବସିଛନ୍ତି । ପଚାରିଲି, ଏଠି ଜଣେ ମରସା ବସିଥିଲେ । ସେ କହିଲେ, ହଁ ଏଇଟା ତାଙ୍କ ଦୋକାନ । ମୁଁ ପକେଟରୁ ପାଞ୍ଜଙ୍କା ବାହାର କରି ତାଙ୍କୁ ଦେଉ ଦେଉ କହିଲି, ଶନିବାର ପାହାନ୍ତିଆରେ ତା ପିଇବା ପରେ ଟଙ୍କା ଦେବା ଭୁଲି ଯାଇଥିଲି । କଳିକତା ପଳେଇଥିଲି ତ । ନିଆ ।

ସେ ସ୍କ୍ରୀଲୋକଟା ମୋତେ କିଛି ସମୟ ଚାହିଁବା ପରେ କହିଲା, “ସେଦିନ ପରା ତମେ ଆସି ଟଙ୍କା ଦେଇ ଗଲା ।”

“ମୁଁ ଦେଲି ? କେତେବେଳେ ?” ମୁଁ ଆଶ୍ରମ୍ୟ ହେଇ ପଚାରିଲି ।

ସେ କହିଲା, “ଦଶଟା ବେଳକୁ ହେଉଥିବ ପରା । ତମେ ତରତର ହୋଇ ଆସିଲ । ଗାଡ଼ି ରଖିଲ ଆଉ ଦୋକାନକୁ ଆସି ମୋତେ ଟଙ୍କାଟା ଦେଇ ବାହାରୁ ବାହାରି ଚାଲିଗଲ । ମୁଁ ପଚାରୁଛି ତମେ କେତେବେଳେ ତା ପିଇଲ ବୋଲି କିଛି କହିଲନି ପାଞ୍ଜଙ୍କିଆ କଏନଟେ ଦେଇକି ଚାଲିଗଲ ।” ସେ କହିଲା ।

“ଓଁ ସେଦିନ ରାତିରେ ମୁଁ ଆସିଥିଲି । ସାତେ ଦୁଇଟା ବେଳକୁ ବୋଧହୁଏ । ଜଣେ ବୁଢ଼ାଲୋକ ବସିଥିଲେ । ମୋତେ ତା ଦେଲେ । ମୁଁ ତା ପିଇବା ପରେ ଟଙ୍କା ନ ଦେଇ ଚାଲି ଯାଇଥିଲି । ସେଇ କଥା ଭାବିଭାବି ମୋ ଦେହ ଖରାପ ହେଇଯାଇଥିଲା ।” ମୁଁ କହିଲି ।

ସେ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକଟା ଆଁ କରି ଚାହିଁଥିଲା । ମୋତେ ଗୋଟିଏ ଫଳେ ଆଡ଼କୁ ଆଙ୍ଗୁଠି ଦେଖାଇ କହିଲା, “ଏଇ ବୁଡ଼ା ?”

ମୁଁ ଭଲ କରି ଦେଖିଲି, ଆଉ କହିଲି, “ହଁ, ଛୟେ ହିଁ ତ ଥିଲେ ।”

ସ୍ତ୍ରୀଲୋକ ଜଣକ ମୋତେ ପୁଣିଥରେ ପଚାରିଲା, “ସତ କହୁଛ ? ଛୟେ ?”

ମୁଁ କହିଲି, “ହଁ, ଛୟେ ଥିଲେ । କାହିଁ ଏମିତି କଣପାଇଁ ପଚାରୁଛ ?” ସେ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକ ଜଣକ କାନ୍ଦ କାନ୍ଦ ହୋଇ କହିଲା, “ଛୟେ ଆମ ଶଶୁର । ଦି ବର୍ଷ ହେଲାଣି ଗଲେଣି ।”

ମୋତେ ବିଶ୍ୱାସ ହେଉନଥିଲା । କଣ ମୁଁ ସ୍ବପ୍ନ ଦେଖୁଥିଲି ? ସେବିନ ଦିନ ଦଶଟା ବେଳେ ତ ବୋଧହୁଏ ମୁଁ ସେ ମନ୍ଦିର ସାମନାରେ ଠିଆ ହୋଇ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଥିଲି । ହେଲେ ଏଇ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକ ଜଣକ କହୁଛି ମୁଁ ନିଜେ ଦୋକାନକୁ ଆସି ଚଙ୍ଗା ଦେଇ ଯାଇଛି ବୋଲି । ଏଇଟା କେମିତି ସମ୍ମବ ? ଆଉ ମରିଯାଇଥିବା ବୁଡ଼ା ଲୋକଟା ମୋତା ତା’ କେମିତି ଦେଇଥିଲା ? ଏଇ ସବୁ କଥା ଭାବୁଥିବା ବେଳେ ମୋ ମୁଣ୍ଡଟା ବୁଲେଇ ଦେଲା ଆଉ ମୁଁ ସେଇଠି ତେତା ହରେଇ ପଡ଼ିଗଲି । ତେତା ଗଲାପରେ ମୋତେ ପୁଣି ସେ ବୁଡ଼ା ଲୋକ ଦେଖାଯାଉଥିଲା, ଏବେ ତା ମୁହଁରେ ହସ ଥିଲା । ଆଉ ସେ ଧିରେ ଧିରେ ମୋତୁ ଦୂରେଇ ଯାଉଥିଲା । ମୁହଁରେ ପାଣି ମାରିବା ପରେ ମୋ ତେତା ଫେରିଥିଲା ।

ହେଲେ ସେ ଘଟଣା କଣ ଥିଲା ତାହା ଆଜିପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏକ ରହସ୍ୟ ହୋଇ ରହିଛି ।

**Search for “Odia Horror Podcasts” and listen to this story at
<https://spotifyanchor-web.app.link/e/uKD63EctSHb>**

Or Visit our YouTube channel at:

<https://www.youtube.com/@drjyotiprasad>

ନାହାନୀ କବିତା

ଆହ୍ୱାନ ଇମ୍‌ପ୍ରିଣ୍ଟିଂ
aahwaan.com

<https://www.youtube.com/@aahwaan>

ଆମର ସୁରୁଯିବ୍ ଚ୍ୟାନେଲକୁ ସବ୍ୟାକରିବ୍ କରନ୍ତୁ ।

ଅନେକ ଜଳାଛାଇ - ୧୭

ଏକୁଟିଆ ଦ୍ୱୀପର ଭଗ୍ନ ଐତିହ୍ୟ-୨

ଶୁଣିଥିଲ ଆଗରୁ ?- ଅପରେଟର କହିଲା । ଅବିନାଶ ଅପରେଟରକୁ ଅନାଇଲା । ଶ୍ୟାମଳ ବର୍ଣ୍ଣର ଲୋକଗାର ପଡ଼ିଲା ଶରୀର । ମୁହଁରେ ଦାଢ଼ୀ ଭରିଯାଇଛି । ଦେହରେ ଏଠାକାର ଖାକି ପୋଷାକ । ଗୋଡ଼ରେ ସାଧାରଣ ଚପଳ । କିନ୍ତୁ ମୁଣ୍ଡରେ ଅତି ଏକ ବରିଆ ଗୋପି ଲଗାଇଛି । ଗୋପିର ଧାର ଚମକୁଛି । ବାରବାର ସେ ଧାରର ରଙ୍ଗ ବଦଳିଯାଉଛି ।

କଳ୍ପନା ଆଉ ବିଳାସ । ପ୍ୟାରିସର ରୂପର ସମ୍ମାରରେ କଳ୍ପନା ଆଉ ବିଳାସ ତ ଆସେ । ପୁଣ୍ଡର ସମ୍ମାର, ସୁଗନ୍ଧର ଆଛନ୍ତିବାତା ବାତାବରଣରେ ତନ୍ଦ୍ରା ନେଇଆସେ । ମୁଁ ସୁନ୍ଦରୀ ତରୁଣୀମାନଙ୍କୁ ଯେମିତି ଦେଖୁଛି, ସେମାନଙ୍କ ମୁଖମଣ୍ଡଳ ଲାଗୁଛି ପୁଣ୍ଡିତ ଗୋଲାପ । ସେମାନଙ୍କ ଚାରିପାଖେ ସୁଠାମ ପୁରୁଷମାନେ, ସମସ୍ତେ ମହାର୍ଯ୍ୟ ସୁନ୍ଦର ପୋଷାକ ପିନ୍ଧିଛନ୍ତି । ବଲ ଡ୍ୟାନ୍ସର ବିଶାଳ ଫ୍ଲୋର, ସେମାନେ ଘୁରି ଘୁରି ନାହୁଛନ୍ତି । ରଙ୍ଗୀନ ବାତାବରଣ । ସବୁଠାରେ ଆମୋଦ ପ୍ରାମୋଦ । ଚକ୍ଷୁରେ ଆମନ୍ତରଣ, ଶରୀରରେ ସମର୍ପଣର ଭାବ । ମୋତେ ଲାଗୁଛି ସମୁଦ୍ରର ଫେଣ ଯେମିତି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନିଜ ଭିତରେ ତୁବାଇ ଦେଉଛନ୍ତି ତୁମେ ଠିକ ତୁଳନା କରିଛ, ପୂର୍ବର ପ୍ୟାରିସ ।— ଅବିନାଶ କହିଲା ।

ଅବିନାଶ ମନରେ ସ୍ଵପ୍ନିଳ ଆବେଶ ଆସୁଥିଲା ।

ଭଲକରି ଦେଖିନିଆ ଅବିନାଶ । ଏ ଦୂରବିକ୍ଷଣ ମିଶା ସମୟବୀକ୍ଷଣ ଯନ୍ତ୍ରରେ ତୁମେ ବହୁ କିଛି ସ୍ଵଷ୍ଟ ଦେଖିପାରିବ ।- ଅପରେଟରର ସ୍ଵର ତା'କୁ ଆହ୍ୱାରି ଉତ୍ସାହିତ କରୁଥିଲା ।

ଅବିନାଶ ସମୟବୀକ୍ଷଣ ରିଙ୍କୁ ମାଇକ୍ରୋ ମୋଡ଼କୁ ନେଇ ଆସିଲା । ତା'କୁ ଦୃଶ୍ୟ ବେଶି ସ୍ଵଷ୍ଟ ଦେଖାଗଲା । କିଛି ଲୋକ ମୁଣ୍ଡପୋଡ଼ି ଠିଆ ହୋଇଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କର ମଳିନ ରୂପ । କେହି ବି ଶୈତାଙ୍କ ଗଲେ ଠିଆ ହୋଇ ସାଲୁୟଟ ମାରି ଚାଲିଛନ୍ତି ଏକ କଳ ମଣିଷ ଭଲି । ଏତେ ମଳିନ କ'ଣ ପାଇଁ ଦେଖା ଯାଉଛନ୍ତି ? ପୂର୍ବର ପ୍ୟାରିସରେ କ'ଣ ସମସ୍ତଙ୍କ ମୁଖ ପ୍ରସ୍ଫୁଟିତ ପୁଷ୍ଟ କ'ଣ ପାଇଁ ନୁହେଁ ? ସବୁ ସ୍ଵପ୍ନିଳ ଆଛନ୍ତା ଭିତରେ କ'ଣ ମଳିନତାରେ ଏକ ଧାର ବୁଲିଯାଇଥାଏ ?

ଏହି ମଉଳି ଯାଉଥିବା ଲୋକମାନେ ?- ଅବିନାଶର ମୁହଁ ମଧ୍ୟ ମଉଳି ଯାଉଥିଲା ।

ପରିଚାରକ, ସେମାନେ କଏଦୀ ।

କଏଦୀ, ଜେଲ ଭିତରେ ରହିବା କଥା ? କିନ୍ତୁ ଏଠି ?

ଆତ୍ମଭିମାନରେ ଗର୍ବିତ କଏଦୀ ସେଇଠି କାହାର ଘରକରଣା କାମରେ ନିଯୋଜିତ ହେଲା । ଏକ ଏକ ସାଧାରଣ ପରିଚାରକ । ହଁ ଆତ୍ମଭିମାନରେ ହିମାଳୟ ଗଢ଼ିଥିବ ଅବିନାଶ, କେବଳ ଏକ ବ୍ୟର୍ଥ ଶବ୍ଦ । ସେବା, ହଁ ସେବାକରି ନିଜର ପ୍ରକୃତ ରୂପ ଆଜିର ଦିନରେ ଖୋଜିଚାଲିଛି । ଏକ ଅତି ସାଧାରଣ ଘଟଣା ।- ଅପରେଟର କହିଲା । ଲୋକଟାର କଥା ମାର୍କିତ ଲାଗୁଥିଲା । ସାଧାରଣତଃ ଅପରେଟରର କଥାରେ କିଛି ସେମିତି ଭାଷାର ବ୍ୟଞ୍ଜନ ନଥାଏ । ଅବିନାଶ ଅପରେଟରକୁ ଅନଇଲା । ସେ ମୁହଁରେ ସାମାନ୍ୟ ହସ୍ତା ଆକାଶରେ ନୀଳମା ବଢ଼ିଯାଇଛି ଯେମିତି ଆଉ ତା' ଗୋପିର ଧାର ଚମକୁଛି । କେଉଁ ତେଣେ

ସମୁଦ୍ରରେ ଧଳା ଦେଉ ଜୀବଙ୍କର ହୃଦୟର ଗତି ସହ ତାଳ ଦେଇ ନାହୁଛି ।

ଗର୍ବିତ ମଣିଷ ଏକ ବନ୍ଦୀ ଆଉ ଆଡ଼ାର ମୁକ୍ତି ନାହିଁ କଳାପାଣିରୁ । ସ୍ଵପ୍ନ କେବେଳୁ
ସରିଯାଇଛି ।- ଅପରେଟର ପୁଣି କହିଲା ।

ସ୍ଵପ୍ନ ସରେକି ?- ଅବିନାଶ ପଚାରିଲା ।

ମଣିଷ ତ ଆଶା ନେଇ ବଞ୍ଚି । ଆଶା ବିନା ମଣିଷ ମଣିଷ କି ?- ଅପରେଟର କହିଲା ।

ରସ ଦ୍ୱୀପରେ ତାହାହେଲେ ମଣିଷ ନା ମସ୍ତିଷ୍କହୀନ କବନ୍ଧମାନେ ଚାଲୁଥିଲେ ?-

ଅବିନାଶ ପଚାରିଲା ।

କିଛି ଘୋଡ଼ାସବାରଙ୍କ ହାତରେ ହାତରେ ଧିବା ଆଗ୍ନୀୟାସ୍ତ ଗର୍ଜ୍ଞନ ଆଉ କେଉଁଠି
କରୁଥିଲା । ସେମାନଙ୍କୁ ଲାଲ ପୋଷାକ ପିନ୍ଧିଥିବା ମଣିଷମାନେ ବନ୍ଦୀ କରିଥିଲେ ।
ସେମାନଙ୍କୁ ଏକ ଏକ ବିଚାରାଳୟରେ ଦଣ୍ଡିତ କରାଗଲା ଆଉ ଅଣ୍ଟାମାନଙ୍କୁ ନିର୍ବାସିତ
କରାଗଲା । ସେହି ତେଜିୟାନ୍ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଥମେ ଦେଖିନିଆ- ଅପରେଟର ଅବିନାଶଙ୍କୁ
କହୁଥିଲା । ଏକ ଛୁଆଭଳି ଏକ ବଡ଼ମଣିଷ ପ୍ରଥମରୁ କେବଳ ପ୍ରଣ୍ଟ ଭିତରେ ଅଟକି ନଯାଉ ।

ଅବିନାଶ ପୁଣି ରିଙ୍କୁ ଘୁରାଇଲା । ଯନ୍ତ୍ର ପରଦାରେ ତା'ପରେ ସେ କିଛି ଧଇଁ ପେଲି
ହେଉଥିବା ମଣିଷ ଦେଖିଲା । ଦେହ କଙ୍କାଳସାର ହୋଇଯାଇଛି ଆଉ ମୁଣ୍ଡ ଉଠୁନି ।
ସେମାନେ ଆଜି ହଲୁଛନ୍ତି, ଠିକ ଖାଇବାକୁ ନାହିଁ, ବିଶ୍ଵାମ ନାହିଁ, ନୀଳ ଆକାଶକୁ ଅନାଇ
ପାରୁନାହାନ୍ତି, ସବୁବେଳେ ନିଜର ଗୋଡ଼କୁ ଦେଖିବାକୁ ପଡ଼ୁଛି । ନହେଲେ କେଉଁଠି ଝୁଣ୍ଡି
ପଡ଼ିଯିବେ । ପଥର, ଗଛର ତେର ଅପର୍ଯ୍ୟାୟ । ସେମାନେ କ'ଣ ହେଲା ବୁଝି ପାରୁନାହାନ୍ତି ।
କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଆଗରେ କଳାପାଣି ଦେଖାଯାଉଛି, ପାଣି ସରୁନି । ସେପଟ ଦ୍ୱୀପାଟି
ପାଖରେ ଦେଖାଯାଉଛି । ପହଞ୍ଚି ତାଳି ଯାଇହେବ, ଆଉ ତା' ପଛରେ ସବୁଜ ବନ୍ଧରାଜି ।

ମଣିଷ ବସତି କାହିଁ ? ଆକାଶ, ତା'ପରେ ସେମାନଙ୍କୁ କିଛି ଦେଖାଯାଉନି ।

ଏମାନେ ଦିନେ ତେଜିଯାନ ସୈନିକ ଥିଲେ ।- ଅବିନାଶ ମନରେ କିଛି ସନ୍ଦେହ ଆସୁଥିଲା । ଏକ ବିସ୍ତ୍ରେ ଆଉ ଦୁଃଖ । ତା' ଯନ୍ତ୍ରରେ ରବିବାର ଦିନରେ ଶୈତାଙ୍ଗମାନେ ଏକ ବିଶାଳ ହଲରେ ଏକତ୍ରିତ ହେବାର ଦେଖାଯାଉଥିଲା । ସମସ୍ତେ ବେଶ ଭଲ ପୋଷାକ ପିଛିଛନ୍ତି । ଅତି ପରିଷ୍କାର ପରିଛନ୍ତି, ସମସ୍ତଙ୍କ ମୁହଁରେ ହସ ଫୁଟିଭୁନ୍ତି । ନୀଳ ପାଣିରେ ଦୂରରେ ଜାହାଜ ଧଳା ଫେଣ କରି ଆସୁଥିବାର ଦେଖାଯାଉଛି । ପାଣି କଳା ଲୋକଙ୍କର ଗୋଡ଼ତଳେ, କିନ୍ତୁ ଜାହାଜ ପାଣିରେ ଧଳା ଫେଣ କରିପାରେ । ସେମାନେ ଉତ୍ସାହିତ ହୋଇ ପଡ଼ୁଛନ୍ତି । ଆଉ ସେହି ପୁରୁଣା ତେଜିଯାନ ସୈନ୍ୟମାନେ ମୁଣ୍ଡ ପୋତି ଠିଆ ହୋଇଛନ୍ତି । ଦେହରେ ସେବାକାରୀର ପୋଷାକ ।

ଏମିତି ତଥାକଥିତ ତେଜିଯାନ୍ ଓ ବଳଶାଳୀ ସୈନ୍ୟ ନେଇ କେହି ହାରିଯିବ ।- ଅବିନାଶ କହିଲା ହତାଶ ସ୍ଵରରେ । ଯଦି ସେ କେଉଁ ଯୁଦ୍ଧରେ ସେନାପତି ହୋଇଥାନ୍ତା, ତେବେ ସେ ବରଂ ଯୁଦ୍ଧ କରି ନଥାନ୍ତା, କିନ୍ତୁ ଏମିତି ସୈନ୍ୟ ନେଇନଥାନ୍ତା ।

ଆଜି କେବଳ ଶରୀର ସେମାନଙ୍କୁ ନିଜର ଦଳରେ ନେଇପାରେ ।- ଅବିନାଶ ଶେଷରେ କହିଲା । ତା'ର ଯନ୍ତ୍ର ଏକ ଭେଟରର ଉପରେ ଫୋକସ ଥିଲା । ଲୋକଗାର ଦେହରେ ଧଳା ପୋଷାକ, ମୁଣ୍ଡରେ ଭେଟରର ଟୋପି । ସେ ମୁଣ୍ଡ ପୋତି ଠିଆ ହୋଇଥିଲା । କେହି ଶୈତାଙ୍ଗ ଯଦି ହାତଠାରି ଡାକୁଥିଲା ସେ ଏକ ବଡ଼ ଗୋଲ ଥାଳୀ ଧରି ସେଠାକୁ ଯାଉଥିଲା । ତା' ଆଖି ଉପରକୁ ଉଠି କାହା ଆଖିକୁ ଅନାଉ ନଥିଲା । ଆଖି କୋରାଡ଼ଗତ । କିନ୍ତୁ ସେ ଭିତରେ ନିଆଁ ଜଳିଲା ଭଲି ଲାଗୁଥିଲା । କମାର ଭାଟିର ନିଆଁରେ ସେ ନିଜେ ଯେମିତି ଜଳିଯାଉଛି ।

ଅବିନାଶ, ଯଦି ନିଦ ନଥାଏ ରାତିରେ, ସକାଳ କେମିତି ଆସିବ, ଦିନ ତ ରାତି ଲାଗିବ । କାରଣ ଆଖିର ଆଗଟା ଅଛାର । ଅବିନାଶ ଅପମାନର ତିମିର ଭିତରେ ତୁମେ ଆକାଶରେ ମାତି ଆସୁଥିବା ଛାଇ କେବଳ ଦେଖିବ । ସେ ତିମିର ନହରିବା ଯାଏଁ ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ତୁମ ବିଶ୍ୱାସ ଆସିବନି । ହଉ ହେଲା ଏବେ ତାହାଶକୁ ଅନାଅ ।- ଅପରେଟର କହିଲା । ତା'କୁ କିଛି ସମୟ ଭିତରେ ଅବିନାଶକୁ ଯେତେ ସମ୍ମବ ସେତେ ଦୃଶ୍ୟ ଦେଖାଦେବାକୁ ଅଛି ।

ଏ ଯନ୍ତ୍ରପାଇଁ ଯେତେ ଶକ୍ତି ଦରକାର ସେତେ ଶକ୍ତି ସହଜରେ ମିଳିପାରେ ନାହିଁ, ତେଣୁ ଏ ଯନ୍ତ୍ର ଯେତେ ସମୟ ଚାହଁ ସେତେ ସମୟ ଚାଲିପାରିବନି । ସମୟବୀକ୍ଷଣ ନଳୀର ଫୋକସ ପାଇଁ ଏକ ବୈଦ୍ୟୁତିକ ତଥା ରୂମ୍ବୁକୀୟ ଶକ୍ତିର ଆବଶ୍ୟକତା ପଡ଼େ । ଏହି ଶକ୍ତି ଉପରେ ବଢ଼ିଥିବା କିଛି ଗଛମାନଙ୍କର ସବା ଉପରର ପତ୍ରରୁ ଅତି ଯତ୍ନରେ ସଂଗ୍ରହ କରାଯାଏ । ଅତି ସବୁ ତାରଦ୍ୱାରା ଗଛମାନଙ୍କୁ ଯୋଡ଼ି ଦିଆଯାଇଛି । ଗଛମାନେ ନିଜ ନିଜର ବାଇଁ ଇଲେକ୍ଟ୍ରିସିଟି ଉପ୍ରଦ୍ଵାରା କରାଯାଇଛି । ଏହି ଇଲେକ୍ଟ୍ରିସିଟି ଅତି ଲୋ ପ୍ରିକ୍ରେନ୍‌ସିର । ସାଧାରଣ ଇଲେକ୍ଟ୍ରିସିଟିରେ ୫୦ ବା ୭୦ ହର୍ଦ୍ଦ୍ଵରେ ପ୍ରିକ୍ରେନ୍‌ସି ଥାଏ । କିନ୍ତୁ ଏହି ଯନ୍ତ୍ରପାଇଁ ଦରକାର ହେଉଥିବା ବାଇଁ ଇଲେକ୍ଟ୍ରିସିଟିର ପ୍ରିକ୍ରେନ୍‌ସି ଏକ ହର୍ଦ୍ଦ୍ଵର କିଛି ଭାଗ । ସାଧାରଣ ବିଦ୍ୟୁତ ସୁଇଚରେ ଲାଗିଲେ ଯନ୍ତ୍ରଟି ଜଳିଯିବ । ସେହି ବାଇଁ ଇଲେକ୍ଟ୍ରିସିଟିରୁ କିଛି ଅଂଶ ଏହି ଯନ୍ତ୍ରକୁ ମାଉଣ୍ଡରେ ଲାଗିଥିବା ସୁଇଚରୁ ଆସେ ।

ଅବିନାଶ ତୁମ ପରଦାରେ ଏକ ବହି ଖୋଲାହୋଇ ପଡ଼ିଛି । ବହିରେ ଲେଖାଥିବା ବିଷୟକୁ ପଢ଼ିନିଆ ।

ଅବିନାଶ ରିଙ୍ଗକୁ ଫୋକସ କରି ଏକ ସୁନ୍ଦର ପ୍ରାସାଦ ଭିତରେ ଏକ ବଡ଼ ଲାଇବ୍ରେରୀ

ଦେଖିବାକୁ ପାଇଲା । ବହିମାନ ବେଶ ସୁନ୍ଦର ଭାବେ ପୋଛାପୋଛି କରି ରଖାଯାଇଛି । କେଉଁଠି ଚିକିଏ ଧୂଳିମଳି ନାହିଁ । ଏକ ବଡ଼ ଚେବୁଲ ଆଗରେ ଏକ ଚୌକି ପଡ଼ିଛି ଆଉ ଏକ ମୋଟା ବହି ଖୋଲା ହୋଇ ପଡ଼ିଛି । ସେ ସେହି ବହିକୁ ଫୋକସ କଲା ଆଉ ତା'କୁ ଲାଗିଲା ଯେମିତି ସେ ଲାଇବ୍ରେରୀରରେ ବସି ସେହି ବହିକୁ ପଢ଼ୁଛି ।

ରସ ଦ୍ୱୀପକୁ ଧିରେ ସଫା କରାଗଲା ଓ ପ୍ରାୟ ସତୁରୀ ଏକର ପରିମାପର ରସ ଦ୍ୱୀପରେ ଜଙ୍ଗଳକୁ ସଫା କରି ପ୍ରାୟ ଦୁଇଭାଗ କରିଦିଆଗଲା । ସୁରକ୍ଷା କାରଣରୁ ଏହାର ଆବଶ୍ୟକତା ଥିଲା । ଉତ୍ତର ଭାରତୀୟ ଆଉ ଯୁରୋପୀୟ ଅଞ୍ଚିତମାନେ ରସରେ ରହୁଥିଲେ । ପୂର୍ବରୁ ପଣ୍ଡିତଙ୍କୁ ଲମ୍ବିଥିବା ଏକ ପ୍ରାଚୀର ମଞ୍ଚରେ ଥିଲା । ବ୍ରିଟିଶ ସୈନ୍ୟ, ଅଧିକାରୀ ଦ୍ୱୀପର ଉତ୍ତରରେ ଉକ୍ତ ଭୂମିରେ ରହୁଥିଲେ । ଆଉ କଏଦୀ ଏବଂ ଭାରତୀୟ ସିପାହୀ ତେଥା ଅନ୍ୟ ଭାରତୀୟ କର୍ମଚାରୀଙ୍କର ଯଥା କିରାଣୀ, ହେଡକ୍ଲାର୍କ, ଟେଲର, ପୋଷ୍ଟ ମାଣ୍ଡର, ଷ୍ଟେଧାର କିପର, ଭାରତୀୟ ଡାକ୍ତର ଇତ୍ୟାଦି ଦ୍ୱୀପର ଦକ୍ଷିଣ ଅଂଶରେ ରହୁଥିଲେ । ଆଉ ତା' ପରେ ସମୁଦ୍ର ଥିଲା । ନୀଳ ପାଣିରେ ଠିଆହୋଇ ରହୁଥିଲା ବ୍ରିଟିଶ ରଣପୋତମାନ । ଏପଟେ ଅଧିକ ଉତ୍ତରରେ ଜାହାଜକୁ ରାସ୍ତା ଦେଖାବାପାଇଁ ଥିଲା ବତୀୟର । ଏ ଦ୍ୱୀପରେ କିଛି ଭଲ ବେଳାଭୂମି ନଥିଲା ଯେଉଁଠି ଜାହାଜ ଲାଗିପାରିବ । ବ୍ରିଟିଶ ସେନାମାନଙ୍କର ବାରାକ ଇଂଲାଣ୍ଟର ଉକ୍ତଶ୍ଵର ମଡେଲରେ ତିଆରି ହୋଇଥିଲା । ଆଙ୍ଗଳିକାନ ଚର୍କ ବେଳର ମେଲୋଡିକାଲ ଶବ୍ଦ କାନରେ ମଧୁର ସୁର ତୋଳୁଥିଲା । ରସ ଦ୍ୱୀପର ବାସିନ୍ଦାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଚର୍କର ଘଣ୍ଟା ଏକ ମଧୁର ଧୂନୀ ଥିଲା । ଯୁରୋପୀୟମାନେ ଏ ଘଣ୍ଟାକୁ ଦେଖି ଲଣ୍ଠନର ବିଗ ବେନ ଘଣ୍ଟା କଥା ମନେ ପକାଉଥିଲେ । ଏହି ଘଣ୍ଟାର ଶବ୍ଦ ପୃଥିବୀର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଘଣ୍ଟାମାନଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଭିତରୁ ଏକ ବୋଲି ଗଣ୍ଯାଉଥିଲା । ରସ ଦ୍ୱୀପରେ

ଦୁଇଟି ସ୍ଥନର ଚର୍କ ଥିଲା । ମହୀଶୂର ମହାରାଜଙ୍କ ସୌଜନ୍ୟରେ ଏକ ମନ୍ଦିର ମଧ୍ୟ ନିର୍ମିତ ହୋଇଥିଲା ।

ଚର୍କ, ସ୍ନେହୋପିଆନ କ୍ଲୁବ, ଚିଫ୍ କମିଶନରଙ୍କ ଅଫିସ, ସେମେଟ୍ରି, ଟ୍ରେଜେରୀ, ଇତ୍ୟାଦି ଯୁରୋପିଆନଙ୍କ ଉତ୍ତର ପଟେ ଅବସ୍ଥିତ ଥିଲା । ରସ ଦ୍ୱୀପରେ ଘର ସବୁ ବେଶ ଭଲ ମଞ୍ଜ କାଠରେ ତିଆରି ହେଉଥିଲା ଯାହା ବହୁତ ଦିନଯାଏଁ ରହୁଥିଲା । ଚର୍କ ଆଉ ତ୍ୟାନ୍ସ ହଲ ଆଦି ପଥରରେ ତିଆରି ହୋଇଥିଲା । ଦ୍ୱୀପରେ କେଉଁ ଯାନବାହାନର ସୁବିଧା ନଥିଲା । କେବଳ କେତେଟା କଏଦୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଟଣାଯାଉଥିବା ଦୁଇ ଚକିଆ ହାତ ଟଣା ରିକ୍ଷା ଥିଲା ଯାହାକୁ ଦୁଇଜଣ କଏଦୀ ହାତରେ ଘୋଡ଼ାଭଳି ଆଗକୁ ଟାଣୁଥିଲେ ଆଉ ଦୁଇଜଣ କଏଦୀ ପଛରୁ ଠେଲୁଥିଲେ । ସେହି ହାତଟଣା ରିକ୍ଷା କେବଳ ଚିଫ୍ କମିଶନରଙ୍କ ନିଜ ବ୍ୟବହାର ଓ ମହିଳାମାନଙ୍କ ବ୍ୟବହାରରେ ଲାଗୁଥିଲା । ଏତଦ୍ ଭିନ୍ନ ରୋଗୀମାନେ ସେଥିରେ ଯାଇ ପାରୁଥିଲେ ।

ସବୁଜିମା ଭିତରୁ ମୁଣ୍ଡ ଟେକିଥିଲା ଚିଫ୍ କମିଶନରଙ୍କ ବଙ୍ଗଲା । କାଠର ସ୍ଥନର କାରୁକାର୍ଯ୍ୟ ବର୍ମିଜ କଏଦୀମାନେ କରିଥିଲେ । ଯେତେବେଳେ ଅନ୍ୟ ଦ୍ୱୀପମାନ କଳା ଅନ୍ତାରରେ ଲୁଚିଯାଉଥିଲା, ସେତେବେଳେ ରସ ଦ୍ୱୀପ ବିଭୁଳି ଆଲୁଆରେ ଝଲମଳ କରୁଥିଲା । ରାସ୍ତାରେ ହାଲୁକା ବିଭୁଳି ବତୀମାନ ଲାଗିଥିଲା । ଦ୍ୱୀପରେ ଯୁରୋପୀୟମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସବୁ ସ୍ଵର୍ଗ ସୁବିଧା ଉପଲବ୍ଧ ଥିଲା । ସ୍କ୍ଵାର୍ କୋର୍ଟ, ଟେନିସ କୋର୍ଟ ଆଦି ତିଆରି ହୋଇଥିଲା । କଏଦୀମାନେ ସେଇଠି ଠିଆହୋଇ ଗୀତ ଗାଉଥିଲେ । ଏକ ସେଲିଙ୍ଗ କ୍ଲୁବ ଥିଲା ଯେଉଁଠି ପ୍ରତି ଶନିବାର ଦିନ ପ୍ରତିଯୋଗୀତା ହେଉଥିଲା । ରାଇଫଲ କ୍ଲୁବରୀ ସଦସ୍ୟମାନେ ନିଜ ନିଜ ଭିତରେ ପିଷ୍ଟଲ ଆଉ ରାଇଫଲରେ ପ୍ରତିଯୋଗୀତା କରୁଥିଲେ ।

ଅବିନାଶ ନିଜର ଯନ୍ତ୍ରକୁ ଭଲକରି ମାଇକ୍ରୋ ଫୋକସ କଲା । ଆଜି ରବିବାର । ଶ୍ରେଷ୍ଠମାନେ ସକାଳେ ରତ୍ନ ଆଗରେ ଏକାଠି ହୋଇଛନ୍ତି । ଏକ ଅତି ଭବ୍ୟ ପ୍ରାସାଦ । ପ୍ରତିଟି ସ୍ଥାନ ଅତି ପରିଷ୍କାର ରଖାଯାଇଛି । ଭିତରେ ସ୍ଥାନର ସଫା ହୋଇଥିବା ବେଞ୍ଚିମାନ ଧାତି ଧାତି ପଡ଼ିଛି । ଲୋକମାନେ ଭଲ ପୋଷାକ ପିନ୍ଧି ବସିଛନ୍ତି । ସେମାନେ ଫାଦରଙ୍କ ଉପଦେଶ ଅତି ଧ୍ୟାନର ସହ ଶୁଣୁଛନ୍ତି । ସମସ୍ତଙ୍କ ହାତରେ ବାଇବେଳ ଅଛି । ବାଇବେଳ ପଢା ସମୟରେ ନିଜ ମନରେ ନିଜ କାମରେ ଠିକ ଭୁଲ ବାହୁଦୂରୁଷିତ ହେବାର ପାଦରଙ୍କ ଉପଦେଶ ଛଡା ଆଉ ସାମାନ୍ୟ ଶବ୍ଦ ନାହିଁ । କିଛି ଲୋକ ପରେ ଅନ୍ୟ କୋଠରୀରରେ ନିଜ ପାପକର୍ମର ସ୍ଥୀକାରୋକ୍ତି କରୁଛନ୍ତି ।

ଅବିନାଶ କିଛି ଭାବିବାକୁ ଲାଗିଲା । ତା' ଯନ୍ତ୍ର ଭିତରେ ଦୃଶ୍ୟ ସବୁ ଚମକୁଥିଲା । ମଣିଷକୁ ତାହାହେଲେ ପାପ ବିମୋଚନପାଇଁ ଏକ ସ୍ଥାନର ଆବଶ୍ୟକତା ଅଛି ? ମଣିଷ ତାହାହେଲେ କ'ଣ ଏକ ସାପ । ସମୟ ସହ ନିଜକୁ ପୂର୍ବ ପରିଛଦରୁ ମୁକ୍ତ କରି ଆଉ ଏକ ନବ ପରିଛଦ ନେବାକୁ ପଢେ କି ? ନହେଲେ ନିଜ ପାପ ସ୍ଵଳନ ପାଇଁ ମଣିଷ କ'ଣପାଇଁ ଧାର୍ମିକ ସ୍ଵଳକୁ ଆସେ ? ଆଉ ଧର୍ମ ପ୍ରବଚନ କ'ଣ ମଣିଷକୁ ପ୍ରକୃତ ରାତ୍ରା ଦେଖାଏ ? ମାର୍ଗଦର୍ଶନ କ'ଣ ସବୁ ଦୋଷକିରେ କିଏ ଦେବା ଆବଶ୍ୟକ ?

ଅବିନାଶ ତା'ପରେ ଲଙ୍ଘ ଫୋକସ କଲା । ଏବେ ଯେମିତି ଆଜିକାର ଦୃଶ୍ୟ ଦେଖାଯାଉଥିଲା । ସବୁ ଭାଙ୍ଗିଯାଇଛି, କିନ୍ତୁ ଏବେବି ବିଶାଳତା ମନକୁ ହରଣ କରିନେଉଛି । ସବୁ ଜାଗାର ବଡ଼ ରତ୍ନ ଭଳି ଏଠାକାର ରତ୍ନର ଆକାର, ପ୍ରଥମେ ଏକ ଭବ୍ୟ ପବେଶ ଦ୍ୱାରା ଆଉ ଭିତରେ ବିଶାଳ ପ୍ରାର୍ଥନା ସ୍ଥାନ । ବାସ୍ତବ ସେତିକି ଅଛି, ବଡ଼ ତେରମାନ ଇଚ୍ଛାର କାହୁକୁ ନିଜ ତେରର ଜାଲରେ ଛନ୍ଦିଦେଇଛି ।

ଅବିନାଶ ଯନ୍ତ୍ରରୁ ଆଖି କାହିଁଦେଇ ଭାବିଲା ସବୁଠାରେ, ସବୁବେଳେ ପୂଜାସ୍ଥଳମାନ
ନିଜ ନିଜର ରୂପ କ’ଣପାଇଁ ହରାଇବସେ ? ଆଉ କ’ଣପାଇଁ ସବୁଠି ବଡ଼ ଗଛର ଚେରମାନ
ତା’କୁ କରାୟତ କରେ ? ପ୍ରାୟ ଅଧିକାଂଶ ଜାଗାରେ ବରଜାତୀୟ ଗଛ ଥାଏ । କ’ଣ ପାଇଁ
ଚେରସବୁ ଅତି ମୋଟ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ନିଜର ଉପମ୍ଲିତି ଜାହିର କରେ ? କାହିଁ ମାଟିରେ ତ
ଚେର ଏତେ ଦେଖାଯାଉନି, କିନ୍ତୁ ବିଶାଳ ପ୍ରାସାଦରେ ଏ ଚେରମାନ କ’ଣ ପାଇଁ ଏତେ
ସ୍ଵର୍ଗ ? କ’ଣ ବ୍ୟର୍ତ୍ତା, ସବୁବେଳେ ଏ ପ୍ରାସାଦମାନ ନିଜ ଦର୍ଶନର ଅର୍ଥହୀନତାକୁ ପ୍ରକାଶ
କରୁଥାଇ କି ?

ନିଜ ଭାବନାକୁ ସ୍ଥିର କରି ସେ ଯନ୍ତ୍ର ଭିତରକୁ ଧ୍ୟାନରେ ଅନାଇଲା ପୁଣି ମାଇକ୍ରୋ
ଫୋକସ କରିଚାଲିଲା । ଦିନ ହୋଇଯାଇଛି । ପିଲାମାନେ ସମସ୍ତେ ଉତ୍ସୁକତାର ସହ
କାନେଇ ବସିଛନ୍ତି । ଠିକ ଦିନ ୧୭ଟା ସମୟରେ ପଣ୍ଡିତ ଉପକୂଳରେ ଲଗିଥିବା କମାଣରୁ ବୁ-
ଉ-ଉ-ମ ଶବ୍ଦରେ ଗୋଲା ଫୁଟିଲା । ସେ ଶବ୍ଦ ସାରା ରସ ଦ୍ୱୀପରେ ଶୁଣାଯାଉଥିଲା, ଏମିତିକି
ଆରଙ୍କୀନ ଆଉ ଆଖପାଖ ଅଂଚଳ ଗୋଲା ଶବ୍ଦରେ ପ୍ରକଳ୍ପିତ ହେଉଥିଲା । ସେ ଆଉ ଅଧିକ
ସେହି ଲାଇବ୍ରେରୀରେ ପଢ଼ିବାକୁ ଲାଗିଲା । ତା’ ମୁହଁ ଉତ୍କଳ ହୋଇଯାଉଥିଲା ।

ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ଆର୍ଶଣୀୟ ମୁହଁର୍ତ୍ତ ଥିଲା ଦିନର ମର୍ମ ସମୟ । ପିଲାମାନେ ସେ
ଶବ୍ଦ ଶୁଣିବାକୁ ଅନାଇ ବସୁଥିଲେ ।- ଅପରେଟର କହିଲା ।

ଏହି ସମୟରେ ଭରତର ମୁଖ୍ୟ ଭୂମି ଆଉ ଆଶ୍ରାମାନ ଭିତରେ ଏମ ଏମ ମହାରାଜା
ଜାହାଜ ଚାଲୁଥିଲା । ପରେ ଏମ ଏମ ସାହେଜାଦା ଜାହାଜ ମଧ୍ୟ ଚାଲିଲା । ମହାରାଜା
ଜାହାଜକୁ ଅତି ପରିଷ୍କାର ପରିଛନ୍ତି ରଖାଯାଉଥିଲା ଆଉ ଯାତ୍ରୀମାନଙ୍କର ଏହା ଅତି ଗ୍ରେସ୍
ଜାହାଜ ଥିଲା । ଜାହାଜର ଆଗମନ ଆଉ ପ୍ରାସାନ ଦିନମାନଙ୍କରେ ଚାଥାମରେ ମେଳା

ଲାଗିଯାଉଥିଲା । ରସ ଦ୍ୱୀପରୁ ଲୋକାମନେ ଚାଥାମକୁ ବୋଗରେ ବସି ଯାଉଥିଲେ ।

ତା'ପରେ ହଠାତ୍ ଅବିନାଶ ଜଳଦି ରିଙ୍ ଘୁରାଇଲା । ଦୃଶ୍ୟ ସବୁ ଫାଷ୍ଟ ଫରଞ୍ଜାର୍ ହୋଇଗଲା କିଛି ସମୟପାଇଁ । ଜାପାନୀମାନଙ୍କ ଅଧିକାର ସମୟରେ ରସ ଦ୍ୱୀପ ବହୁ ଭାବରେ ନିଜ ଔଜଳ୍ୟ ହରାଇ ବସିଲା । ପରେ ଭୁକମ୍ପ । ରସ ଦ୍ୱୀପର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଆଉ ଅକ୍ଷୁଣ୍ଣ ରହିଲାନି । କାଳ ଗର୍ଭରେ ସବୁକିଛି ଲୀନ ହୋଇଯାଏ କି ? ଆଜି ପଡ଼ିରହିଛି ଭଗ୍ନ ଚେନିସ କୋର୍ଟ, ଅଫିସର୍ କ୍ଲୁବ, ସୁରମିଙ୍ ପୁଲ, ଚର୍ ଆଉ ବଙ୍ଗଲାମାନ । ବଡ଼ ବଡ଼ ଗଛ ଆଜି ଅଧିକାର କରିନେଉଛି ପୂର୍ବ ଏତିହ୍ୟକୁ । ଚେର ମାତିଯାଉଛି, ବଡ଼ ଡାଳମାନ ଝୁଲି ଆସୁଛି ।

ଅବିନାଶ ଟିକେ ରହିଗଲା । ତା' ଯନ୍ତ୍ର ଭିତରେ କୋଠରୀରେ ଆଲୋକ ଲିଭିଆସୁଥିଲା ପରି ଲାଗୁଥିଲା, ଯେତି ଦିନ ଆଉ ରାତିକୁ କିଏ ବହୁ ଜୋରରେ ଫାଷ୍ଟ ଫରଞ୍ଜାର୍ କରିଦେଉଛି । ଫଳରେ ତା'କୁ ଅନ୍ଧାର ଆଉ ଆଲୋକର ଛାଇ ଦେଖାଯାଉଛି । ସେ ପ୍ରତି ଅକ୍ଷର ପଢୁଥିବା ସମୟରେ ତା' ପାଖରେ ଗୋଟାଏ ଗୋଟାଏ ନୂଆ ନୂଆ ଛାଇ ଠିଆ ହୋଇ ମିଳେଇ ଯାଉଥିବାର ଦେଖୁଥିଲା । କିଛି ବାରିବାକୁ ତେଣ୍ଟା କରୁନଥିଲା । ବହୁତ ଜଳଦି ଧାତିମାନ ତା' ଆଗରୁ ଉଦ୍ଧଳ ହୋଇ ଲୁଚିଯାଉଥିଲା । କିଛି ମନେ ରଖିଲା ପରିଥିଲା ।

...ନୀଳ ସାଗରରୁ ବହିଆସୁଥିବା ପବନରେ ନତିଆ ଗଛର ବାହୁଙ୍ଗାମାନ ଦୋଳି ଭଳି ଝୁଲିତାଳୁଛି । ପ୍ରଥମରୁ ବଙ୍ଗର ଉପରକୁ ଗର୍ବର ସହ ସିଧା ମୁଣ୍ଡଟେକି ଠିଆହୋଇଥିବା ନତିଆ ଗଛମାନଙ୍କ ଧାତି ଦେଇ କଳା ରାସ୍ତା ଆଗକୁ ଲମ୍ବିଯାଇଛି । ଏହି ରାସ୍ତାରେ ଧାରରେ ଠିଆହୋଇଛି ଇତିହାସ ସିଲଟରେ ଅଙ୍କାଯାଇଥିବା କିନ୍ତୁ ଛାତ ନଥିବା ଭଙ୍ଗା କୋଠାମ୍ବାନ ଯାହାକୁ ଆଜି ଗଛ ନିଜ ଶାତଳ ଛାଯାରେ, ଚେର ନିଜ ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ଆଲିଙ୍ଗନରେ ଗଭୀର

ନିଦରେ ଶୁଆଇ ଦେଉଛି, ଆଉ କେବେ ଉଠିବନି । ଅପିସର୍ କ୍ଲୁବ, ସେଇଠି ଦିନେ ଅର୍କେଷ୍ଟାର ଧୂମ ଥିଲା ଆଜି ନିଶବ୍ଦ, ଆଉ ଆଗକୁ ନିସ୍ତର୍ଣ୍ଣ ରହିବ । ଚିଫ୍ କମିଶନରଙ୍କ ବିଶାଳ ପ୍ରାସାଦ, ନିଜର ପୂର୍ବ ଗାରିମା ସହ ଆଜି ମନ ସିଂହାସନ ବୁୟତ । ଆହୁରି ଆଗକୁ ଅଛି ଯୁରୋପିଆନ ସ୍ରୀନ୍ୟଙ୍କ ବ୍ୟାରାକ, ଦ୍ଵିତୀୟ ଶାସ୍ତ୍ରାଗାର, ଏକ ଭର୍ତ୍ତା ଚର୍କ ଆଉ ସ୍କ୍ଵାମ କୋର୍ଟର ଧୂମାବିଶେଷ । ଶେଷଆଡ଼କୁ ଅଛି କବରସ୍ତାନ । ସେଇଠି ଶୋଇଯାଇଛନ୍ତି ତରୁଣ ନୌସ୍ରେନିକମାନେ ।

ଆଉ ଏକ ଏକ କବରର ସ୍କ୍ଵାମିଫଳକରେ ଲେଖାଅଛି ଅନେକ ସ୍କ୍ଵାମିଫଳକ । ଅବିନାଶ ଏମିତି କିଛି ପଢ଼ିନେଲା ଆଉ ଶେଷରେ ତା' ଆଖି ଅଟକିଗଲା—

ସ୍କ୍ଵାମିରେ

ଏଇଠି ଶୋଇଯାଇଛି ଲରେନ୍ସ । ଲରେନ୍ସ ଆଉ ଜେସି ଜେମିନା କାର୍ଥଙ୍କ ଶିଶୁ ପୁତ୍ର । ସେ ଭୂମିଷ ହେଲା ୧୭ ସେଷ୍ଟମ୍ବୁର ୧୮୭୩ ମସିହାରେ ଆଉ ସେହି ଦିନ ପ୍ରାଣତ୍ୟାଗ କଲା । ବଞ୍ଚିଥିଲା କେବଳ ୨୨ ଘଣ୍ଟା ପାଇଁ । ସେ ଦେଖିଲା ଆମର ଦୁର୍ଗଶା ଆଉ ଆଖି ଧିରେ ନୀରବରେ ଫେରାଇନେଲା । ଆଖିରୁ ତା'ର ବୁନ୍ଦାଏ ଦୁଇବିନ୍ଦୁ ଲୁହ ଝରିଯାଇଥିଲା ଆମ ଦୁର୍ଗଶାର ପାଇଁ ।

ଆଉ ତା' ମନକୁ ସେମିତି କିଛି ସ୍କ୍ଵାମି ଫଳକର ଲେଖା ଆସିଯାଉଥିଲା । ଏଇଠି ଶୋଇଯାଇଛନ୍ତି ତରୁଣ ନୌସ୍ରେନିକମାନେ ନିଜର ସାହାସ ସହ, ସୁନ୍ଦରୀ ଲାବଣ୍ୟବତୀ ତରୁଣୀମାନେ ନିଜ ପ୍ରେମର ଫୁଲ ଚାଙ୍ଗୁଡ଼ି ସହ ।

କିଏ ଲେଖିଥିବ- “ଆମେ ହଜିଯାଉଛେ ସନ୍ଧ୍ୟାର ତରୁର ଛାୟାରେ । ମୁଁ ଭୂମିପାଇଁ ପ୍ରତୀକ୍ଷା କରିବି, ଯଦି ମୁଁ ପଛରେ ରହିଯାଏ ଅପେକ୍ଷା ତୁମେ ମୋ ପାଇଁ କରି ରହିଥିବ ।

ଖଦେୟାତକୁ ରାସ୍ତା ଦେଖାଇବାକୁ ଛାଡ଼ି ଦେଇଗଲା ।”

“ସେ ଧିଲେ ଦୟା ଅଉ କ୍ଷମାର ମୂର୍ତ୍ତୀ, ତାଙ୍କର ବାଣୀ ଆମ ହୃଦୟ ବୀଶାରେ ବାଜି ଚାଲୁଥିବ ।”

“ଆଉ ନଥିବ ଅନ୍ଧକାର, ନଥିବ ସବୁବେଳେ ବର୍ଷାର ତାଣ୍ଟବ, ଥିବ କେବଳ ଏକ ନରମ ଆଲୋକ ରାସ୍ତା ଦେଖାଇବା ପାଇଁ ଆଉ ସଙ୍ଗୀତର ଧାର ଚାରିପାଶେ ନାହୁଥିବ ମହାସାଗରର ଭର୍ମ ଭଳି ।”

“ନୀଳ ଆକାଶକୁ ଯେବେ ଆମେ ତ ଦେଖିବୁ, ତୁମେ ମନେ ପଡ଼ିଯିବ, ଯିଏ କେବେ ତ ହାରିନି, ହରାଇଦେଇଛି ମହାସମୁଦ୍ରକୁ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ହରାଇ ମହାନିଦ୍ରରେ ଶାନ୍ତିରେ ଶୋଇ ଯାଇଅଛି ।”

ଅବିନାଶ ଏମିତି ବାକ୍ୟମାନଙ୍କ ସହ ଅଟଳିଗଲା ଆଉ ତା’ ଶ୍ଵାସ ଗଭୀର ହୋଇ ଉଠିଲା । ନିଜ ଭିତରେ କେଉଁ ସୁଦୂର ଦେଶରୁ ଆସୁଥିବା ଶ୍ଵାସର ପ୍ରବାହ ପାଇଲା । ଆଉ କିଛି ଖୋଜିବାକୁ ନଥିଲା । ସବୁଠାରେ ଦୁଃଖ, ସବୁଠାରେ ଦୁର୍ଦ୍ଗା । ଏହି ମହାର୍ଦ୍ଧ ନୃତ୍ୟାଙ୍କନ ପରେ କିଛି ଦୂରରେ ଏହି ଦ୍ୱୀପ ଭିତରେ ମୃତ୍ୟୁଗାରରେ ବଦଳିଯାଉଛି, ଯେଉଁଠି ମଣିଷ ନିଜ ଜୀବନର ବ୍ୟର୍ଥତା ଆଉ ନିଜର ଅସହାୟତାକୁ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିଚାଲିଛି । କିନ୍ତୁ ପର କ୍ଷଣରେ ଠିଆହୋଇ ଅନାଉଛି ଆଉ ପୂର୍ବର ଭାବିଥିବା ଆଉ ଲେଖି ରଖିଥିବା ସାରକଥାର ଠିକ ବିପରୀତ କରିଚାଲିଛି । ନିଜକୁ ଅଟକାଇ ପାରୁନି । ଅବିନାଶ କବରସ୍ତାନରେ ଲେଖାଥିବା ନାମଗୁଡ଼ିକୁ ବହୁ ଦୂରରୁ ନିଜ ଦୂରବିକ୍ଷଣ ଯନ୍ତ୍ରରେ ଦେଖି ପାରୁଥିଲା । ଅନେକ କବର, ଆଉ ପ୍ରତି କବରରେ ଅଲଗା ଅଲଗା ନାମ ହେବା କଥା ଲୋକ ତ ଅଲଗା । ତା’କୁ କାହା ଲେଖା ଏକ ଧାତି ବିଦ୍ରୂଳି ପରି ଦେଖାଗଲା-

“ଜନ୍ମ ଏକ ରହସ୍ୟ ଆରମ୍ଭର, ମୃତ୍ୟୁ ଏକ ରହସ୍ୟ ବିଦାୟର । ଆଉ ଆଜି ଦେଖାଯାଉଥିବା ଜନ୍ମରୁ ମୃତ୍ୟୁ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ସମୟର ଦୀର୍ଘତା ଏକ ସଜ୍ଜେଇ ହୋଇଥିବା ମେତର ମହାଯାତ୍ରା, ବିସର୍ଜନ ପାଇଁ କେବଳ ଯାତ୍ରା । ରାସ୍ତାରେ ଲୋକମାନେ ଠିଆହୋଇ କେବଳ ଭଲ ଭେଲ ଖୋଜୁଛନ୍ତି, କେବେ ତାଳି ଦେଉଛନ୍ତି, କେବେ ତା’ ଉପରେ ହସ୍ତିଛନ୍ତି ।”

ଓଁ ! ରସ ଦ୍ୱୀପର ପରିବର୍ତ୍ତନ ଏକ ବିସର୍ଜନର ଯାତ୍ରା ତା’ହେଲେ ଥିଲା ।- ଅବିନାଶ ନିଜକୁ ନିଜେ କହିଲା ।

ଅବିନାଶ, କେତେଟା କବରରେ ଲେଖାଥିବା ଧାତି, ଆଉ କେତେଟା ଧାତି ତୁମ ମନର ବା କାହା ଲେଖାର । ସେତିକିରେ ଭାବୁକ ହୋଇ ରହିଗଲେ ସରିବନି ଆଉ ଆଗକୁ ଦେଖ । ରସର ରୂପ ଦେଖି ଚମକୁଣ୍ଡତ, ପରେ ଉଡ଼ ହୋଇଯାଅନି । ତୁମେ ତୁମ ଯନ୍ତ୍ରରେ ଆଉ ବହୁ ଖୋଜିନିଆ, ମଣିଷ ଖୋଜିଲ ଅବିନାଶ ?- ଅପରେଟର ପଚାରିଲା ।

ସେହି ଛୋଟ ଛୁଆକୁ ଖୋଜିନେଲି । ୨୨ ଦିନର ଛୋଟଛୁଆ ଯାହାପାଇଁ କବରରେ ଲେଖାଥିଲା । ଏକ ନିଷ୍ଠାପ ଶିଶୁ ପାଇଁ ତା’ ବାପା କି ମାଆ ଲେଖି ଦେଇଥିବବେ । ଆଉ କି ଏ ଜାଣେ ସେମାନେ ଏଇଠି କି ବାଟରେ ହଜି ଯାଇଥିବେ । ଛୁଆଟା କିନ୍ତୁ ମୋ ପାଇଁ ମଣିଷ ।- ଅବିନାଶ କହିଲା ।

ଯାହାକୁ ଉଚ୍ଚର ଭଲପାଆନ୍ତି ସେ ବୋଧହୁଏ ଜଳଦି ମରିଯାଏ । ଏଇଟା କ’ଣ ତୁମେ ତା’ପରେ କହିବ । ଅବିନାଶ ତୁମେ ମଳିନ ଆଉ ଶ୍ୟାମଳ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଏ ଦ୍ୱୀପରେ ଦେଖିଲା ।

ଆଉ କିଛି କ’ଣ ଦେଖିବାକୁ ଅଛି ?

କିଛି ଏ ଘୋର କଳାଲୋକଙ୍କୁ ଦେଖିନିଆ । ଅଣ୍ଟାମାନର ଏ ଦ୍ୱୀପ ହେଉଛି ପ୍ରକୃତରେ

ଗ୍ରେଟ ଅଣ୍ଟାମାନିଜ ମାନଙ୍କର । ଏଇରୁ କ୍ୟାପଟେନ ଓ୍ୟାକର ଆଦେଶ ଦେଇଥିଲେ ଗ୍ରେଟ ଅଣ୍ଟାମାନିଜମାନଙ୍କୁ ମାରିବାପାଇଁ । ମାର୍ଚ୍‌ ୧୯୫୮ ମସିହାରେ ସେ ପେନାଲ ସ୍ପେନେଲମେଣ୍ଟର ଦାୟିତ୍ୱ ନେଲେ । ତାଙ୍କ ଆଦେଶ ଅନୁସାରେ ଯଦି କେଉଁକୃଷ୍ଣାଙ୍କ ଆଦିମ ଅଧିବାସୀ ମାଛ ଧରିବା ବା ଶିକାର କରିବାର ଦେଖାଯାଏ ତେବେ ତା'କୁ ଘରତାଇଦିଆ । ଅନେକ ସମୟରେ ବ୍ରିଟିଶ ଦଳ ବହୁ ଅଣ୍ଟାମାନିଜଙ୍କୁ ମାରିଦେଇଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ଘର ଜଳାଇ ଦେଇଛନ୍ତି ଆଉ ସେମାନଙ୍କ ଦୁଡ଼ି ଛତାଇ ନେଇଛନ୍ତି । ଆଉ ଆବର୍ଦ୍ଦିନ ଯୁଦ୍ଧରେ ଚାରି ଶତ-୪ ଶତରୁ ଉଦ୍ଧର ସବଳ ଅଣ୍ଟାମାନିଜ ମରିଗଲେ, କୁହାଯାଇପାରେ ଏକ ଜାତି ପ୍ରାୟ ଉପଯୁକ୍ତ ପୁରୁଷଶୂନ୍ୟ ହୋଇଗଲା । ଆଉ ଏହା ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା କମ ହେବାର ଏକ ପ୍ରମୁଖ କାରଣ ହେଲା ।

ରସ ଦ୍ୱୀପରେ ଜାଣିଛ ଅଣ୍ଟାମାନ ହୋମ ପ୍ରଥମେ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥିଲା । ଅଣ୍ଟାମାନିଜଙ୍କ ପାଇଁ ସରକାର ତରଫରୁ ଯୋଗାଇ ଦିଆଯାଉଥିବା ଏକ ମାଗଣୀ ରହିବା ଆଉ ଖାଇବା ଯୁକ୍ତ ।— ଏତିକି କହି ଅପରେଟର ରିଙ୍କୁ ଠିକ ଭାବରେ ବୁଲାଇଦେଲା । ଏ ରିଙ୍କ ବୁଲାରେ ବହୁ ଶକ୍ତି ଖର୍ଚ୍ଚ ହୁଏ । ତେଣୁ ଉପଯୁକ୍ତ ଭାବେ ରିଙ୍କ ବୁଲାଇଲେ ଏକ ପ୍ରକୃତ ଦୃଶ୍ୟ ଦିଶେ । ନହେଲେ ଦିନ ରାତି କେବଳ ଆକୁଆ ଆଉ ଛାଇ ହୋଇଯାଏ । ଜୋରରେ ବୁଲାଇଲେ କେବଳ ଏକ ପାତଳ ଅନ୍ଧାର ଦିଶେ, ନା ଆଲୋକ ଅଛି, ନା ଅନ୍ଧାର ଅଛି । ତେଣୁ ଠିକ ଭାବେ ରିଙ୍କୁ ବୁଲାଇ ଠିକ ସ୍ଥାନରେ ଯନ୍ତ୍ରକୁ ଫୋକସ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ଅଛି ।

ଅଭିଶପ୍ତ ଉପବନ

ଘରର ଝରକା ପାଖରେ ଏକ ସୁନ୍ଦର ଉପବନ ଥିଲା । ସେଠିରୁ ଆସୁଥିବା ମଲ୍ଲୀଫୁଲର ବାସ୍ତା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆକର୍ଷିତ କରୁଥିଲା । ଜହଁ ଆଳୁଅରେ ମଲ୍ଲୀଫୁଲ ଗୁଡା ଆହୁରି ସୁନ୍ଦର ଦେଖାଯାଉଥିଲା ।

ଅନେକ ଦିନ ହେଲା ସେ ଘର ସେମିତି ଖାଲି ପଡ଼ିଥିଲା । ପାଣି ନ ପାଇବାରୁ ମଲ୍ଲୀଫୁଲ ଗଛ ଗୁଡା ଧିରେ ଧିରେ ଶୁଖିବାକୁ ବସିଲା ।

ଏବେ ସେ ଗଛ ଉପରେ ସେମିତି ତୋପା ଜହଁର କିରଣ ପଡ଼ୁଛି ହେଲେ ଫୁଲକୁ ନ ପାଇ ଜହଁ କୁଆଡ଼େ ଛୁମୁରି ଛୁମୁରି କାନ୍ଦୁଛି । ସିନ୍ଦୁରା ଫାଟିବା ଆଗରୁ ଜହଁ ଝରକା ଉହାତ ଦେଇ ଥରେ ମଲ୍ଲୀଗଛ ଆଡ଼େ ଅନାଏ, କାଳେ ତା ମଲ୍ଲୀ କି ଅନ୍ୟ କିଏ ତୋଳି ନେଇ ମୁଣ୍ଡର ଗଜରା କରି ଦେଇନି ତ ?

ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନ ନିଶାର୍ଦ୍ଦରେ ଜହଁ ତା ନିଦ ରାଇଜକୁ ଫେରି ଯାଉ ଯାଉ ପୁଣି ଥରେ ପଛକୁ ଚାହେଁ ଓ କେବଳ ଦେଖୁଥାଏ, ଅତୀତର କେଉଁ ଏକ ଅଭିଶାପରେ ଦର୍ଶକ ହୋଇ ଯାଇଥିବ ସେଇ ଉପବନକୁ ।

ସହକାରୀ ପ୍ରାଧ୍ୟାପକ

ରୋଲାଣ୍ଡୁ ଫାର୍ମାସୀ କଲେଜ, ବ୍ରାହ୍ମପୁର

ଚରିତ୍ର

ମିଶ୍ରଶ୍ଵର ତ୍ରୀପାଠୀ

ନାଲୁ ମାଣ୍ଡେ ଭଲ ପାଠ ପଡ଼ାନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କ ଯତ୍ନ ନିଅନ୍ତି
ପିଲାଙ୍କୁ ଭଲ କଥା କୁହନ୍ତି । ସମାଜରେ ନାଁ ରଖିଲା ଭଳି କାର୍ଯ୍ୟ କଲେ
ଆମେ ମଲା ପରେ ବି ସମସ୍ତଙ୍କ ହୃଦୟରେ ରହି ପାରିବା ବୋଲି
ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବୁଝାନ୍ତି । ସବୁଗୁଣ ଠାରୁ ଚରିତ୍ର ସଜାତିବା ସବୁରୁ ବଡ଼ କଥା
ବୋଲି ମାଣ୍ଡେ ସବୁବେଳେ କୁହନ୍ତି ।

ଆଜି ସକାଳୁ ସକାଳୁ ସବୁ ଚିରି ରେଡ଼ିଓ ଖବରକାଗଜରେ ନାଲୁ
ମାଣ୍ଡୁଙ୍କ କଥା । ସେ କୁଆଡ଼େ ଜଣେ ଅଣ୍ଟମ ଶ୍ରେଣୀର ଛାତ୍ରୀଙ୍କୁ ଅସଦ
ଆଚରଣ କରି ଧରା ପଡ଼ିଛନ୍ତି । ପୋଲିସ ତାଙ୍କୁ ଗିରଫ୍ତ କରିଛି । ସେ
ଏବେ ଚାକିରୀ ହରେଇ ଜେଳକୁ ଯିବେ । ଆଗାମୀ ଦିନରେ ତାଙ୍କ ସହିତ
କ'ଣ କ'ଣ ଯେ ସବୁ ଘଟିବ ତାହା ସମୟକୁ ଜଣା ।

କୁଣ୍ଡଳୋ, ଖୋର୍ଦ୍ଧା
ଆହ୍ୱାନ

ସବୁଜ ସ୍ଵର୍ଗ

ବିନ୍ୟୋ ମହାପାତ୍ର

ଗାଁ ହାଇସ୍କୁଲରେ ଆଜି ପରେଶବାବୁଙ୍କର ଶେଷଦିନ ଥିଲା । ଦୀଘ୍ୟ ବତିଶ ବର୍ଷର ଶିକ୍ଷକତା ଜୀବନର ଅନ୍ତିମ ଦିବସ । ନିଜ କାର୍ଯ୍ୟକାଳର ଶେଷ ଦିନଟିରେ ଗାଆଁର କିଛି ପୁରୁଷାଲୋକ, ସ୍କୁଲର ଶିକ୍ଷକ ଏବଂ ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀମାନେ ସମସ୍ତେ ମିଶି ତାଙ୍କ ବିଦ୍ୟାୟ ସମ୍ମର୍ଦ୍ଦନା ପାଇଁ ସଭାଚିଏ ଆୟୋଜନ କରିଥିଲେ । ସଭା ସରିଗଲା ପରେ ସମସ୍ତେ ଯିଏ ଯୁଆଡ଼େ ଚାଲିଗଲେ । ସମସ୍ତଙ୍କଠାରୁ ବିଦ୍ୟାୟନେଇ ପରେଶବାବୁ ଘରମୁହଁ ହେଲେ ତାଙ୍କର ସେହି ଚିରାଚରିତ ରାସ୍ତାରେ ।

ଆଜି ବି ମନେ ପଡ଼େ ସେଇ ପୁରୁଣା ଦିନର ସବୁ କଥା । ସେବିନ ଯେତେବେଳେ ତାଙ୍କର ବି.ଏ. ପାଶ୍ ଖବରଟା ତାଙ୍କର ଛୋଟିଆ ଗାଆଁଟିରେ ବଡ଼ ଖବର ହୋଇ ପ୍ରଚାରିତ ହୋଇଗଲା, ସେତେବେଳେ ପରେଶବାବୁଙ୍କ ବାପା ଛାତି ଫୁଲାଇ ଗର୍ବରେ ମୁଣ୍ଡ ଉକା କରି ପରେଶ ବାବୁଙ୍କର ପିଠି ଥାପୁଡ଼େଇ ଦେଇଥିଲେ । କହିଲେ, ପୁରୁ (ପରେଶକୁ ଘର ଲୋକେ ପୁରୁ ବୋଲି ଡାକନ୍ତି) ତୁ ଏଇ ବଂଶର ନାଆଁ ଉକା କରିଦେଲୁ । କୁଳର ମୂଖ ଉଡ଼ିଲ କରିଦେଲୁ । ସାତ ପୁରୁଷରୁ ଏଇ ଘରୁ, ଆରେ ଏଇ ଘରୁ କଣ, ଏଇ ଗାଆଁରୁ ବି କେହି ଜଣେ କଲେଜ ଯାଇ ନଥିଲା, ହେଲେ ତୁ କଲେଜ ଗଲୁ ଆଉ ବିଏ ବି ପାଶ କଲୁ । ଗର୍ବରେ ମୋହାତ୍ରାତି

କୁଣ୍ଡମୋଟ ହୋଇ ଯାଉଛି । ସ୍ଵର୍ଗରେ ଥାଇ ଆମ ପୂର୍ବ ପୁରୁଷମାନେ ସତରେ କେତେ ଖୁସି
ହେଉଥିବେ ଆଜି ।

ସେ ସମୟର କଥା ଏଇଟି, ଯେତେବେଳେ ଗାଆଁରେ ହାଇସ୍କ୍ଵଲ ନଥିଲା, ପିଲାଏ ପାଞ୍ଜି,
ସାତ ମାର୍କଲ ଦୂରରେ ଥିବା ରାସ୍ତୋଳ ହାଇସ୍କ୍ଵଲକୁ ପାଠ ପଢ଼ିବାକୁ ଯାଉଥିଲେ, ଯିବା
ଆସିବା ପାଇଁ ସେପରି କିଛି ସୁବିଧା ବି ନଥିଲା ସେ ସମୟରେ । ପିଲାମାନେ ଘରୁ ଡାଳି
ଚାଉଳ ନେଇ ହାଇସ୍କ୍ଵଲ ହଷ୍ଟେଲରେ ରହି ପାଠ ପଢ଼ୁଥିଲେ । ଯେତେ ପିଲା ଗାଆଁ ମାର୍କନର
ସ୍କୁଲରୁ ପାଶ କରୁଥିଲେ, ତାର ଦଶ ଭାଗରୁ ଭାଗେ ପିଲା ହାଇସ୍କ୍ଵଲ ଯାଇ ପାରୁଥିଲେ ।
ସମସ୍ତଙ୍କର ଆର୍ଥିକ ସୁବିଧା ଏତେ ଭଲ ନଥିଲା, ଦୂର ଜାଗରେ ପିଲାଙ୍କୁ ହଷ୍ଟେଲରେ
ରଖେଇ ପାଠ ପଡ଼େଇବାକୁ । ଆଉ କଲେଜ ପାଠ ତ ବହୁତ ଦୂରର କଥା ଥିଲା । ସେ
ସମୟରେ ପରେଶବାବୁ ତାଙ୍କ ଗାଆଁର ପ୍ରଥମ ଏବଂ ଏକ ମାତ୍ର ଗ୍ରାନ୍ତୁଏଟ ଥିଲେ ।

ସେହି ସମୟରେ ପରେଶ ବାବୁଙ୍କ ଗାଆଁର କିଛି ଉଣାଶୁଣା ବୁଢା ବୁଢା ଲୋକ ମିଶି
ଗାଆଁରେ ଶିକ୍ଷା ସୁବିଧା ପାଇଁ ହାଇସ୍କ୍ଵଲଟିଏ ସ୍ଥାପନ କରିବାକୁ ଯୋଜନା କରୁଥିଲେ । ଗାଆଁ
ଲୋକେ ମଧ୍ୟ ନିଜର ସାଧ୍ୟ ଅନୁସାରେ ଯିଏ ଯାହା ପାରିଲେ ଆର୍ଥିକ ଏବଂ ଶ୍ରମ ସହାୟତା
କରିବାକୁ ଆଗେଇ ଆସିଲେ ଏବଂ ସେଇ ବର୍ଷ ସ୍କୁଲ ଆରମ୍ଭ କରିବା ପାଇଁ ସ୍ଥିର
ହୋଇଥିଲା । ସ୍କୁଲ ପାଇଁ ଗାଁ ମୁଣ୍ଡରେ ଥିବା ମୁଣ୍ଡିଆ (ଛୋଟ ପାହାଡ) ତଳେ ୧୦ ଏକର
ସରକାରୀ ଉମିକୁ କଲେକ୍ଟରଙ୍କୁ କହି ସ୍କୁଲ ପାଇଁ ନିଆ ଯାଉଥିଲା । ହେଲେ ଏତେ ଶୀଘ୍ର
ଏତେ ଟଙ୍କା କେଉଁ ଠାରୁ ଆସିବ ଯେ ସ୍କୁଲ ପାଇଁ କୋଠା ଘର ତିଆରି ହୋଇ ପାରିବ ।
ତେଣୁ ଗାଆଁବାଲା ସମସ୍ତେ ମିଶି କାଠଖୁଣ୍ଡ ପୋଡ଼ି, ଚାରି ବଜରା ଚାଲଘର ଯେମିତି ସେମତି
କରି ତିଆରି କରିଦେଲେ, ମର୍ମିରେ ଝାଟି ଲଗେଇ ପାର୍ଟ୍ସନ କାହା ମଧ୍ୟ ହୋଇଗଲା । ପରେ

ସୁବିଧା ଦେଖି ଧୀରେ ଧୀରେ ଖୋଟି ଉପରେ ମାଟି ବୋଲି କାହୁ କରି ଦିଆ ଯିବାର ପ୍ରସ୍ତାବ ହେଲା । ସେପରି ହେଉ ଏଇ ବର୍ଷ ଠାରୁ କ୍ଲାସ ଆରମ୍ଭ କରିବାର ଯୋଜନା ପକ୍ଷା କରି ଦିଆ ଯାଇଥିଲା । ପରେଶ ବାବୁଙ୍କ ଗ୍ରାଡ୍‌ହେଲ୍ ହେବା ଖବରଟା ପାଇ ଗାଆଁର ସମସ୍ତେ ବହୁତ ଖୁସି ହୋଇ ଯାଇଥିଲେ । ସେଦିନ ସଂଧ୍ୟାରେ ନୁଆ ସ୍କୁଲର ମ୍ୟାନେଜିଂ କମିଟିର ପ୍ରାୟ ଦଶ ପଦର ଜଣ ସଭ୍ୟ ପରେଶବାବୁଙ୍କ ଘରକୁ ଆସି ହାଜର । ସମସ୍ତେ ମିଶି ପରେଶବାବୁଙ୍କ ପାଖରେ ବସାଇ ପରେଶକୁ ସ୍କୁଲର ପ୍ରଥମ ପ୍ରଧାନଶିକ୍ଷକ ହେବା ପାଇଁ ଅନୁରୋଧ କରି ଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ପରେଶବାବୁ ବଡ଼ ବିନମ୍ରତାର ସହିତ ପ୍ରଧାନ ଶିକ୍ଷକ ହେବାକୁ ମନା କରିଦେଇ କହିଲେ, ଆଜ୍ଞା, ମୁଁ ଏବେ ଏବେ କଲେଜରୁ ବାହାରିଲି, ସ୍କୁଲ ଚଳେଇବା ପାଇଁ ଯେତିକି ଜ୍ଞାନ କୌଣସି ଆଉ ଅଭିଜ୍ଞତା ଲୋଡ଼ା ସେପରି କାଣିଚାଏ ଯୋଗ୍ୟତା ବି ମୋ ପାଖରେ ନାହିଁ । ମୁଁ ପ୍ରଧାନଶିକ୍ଷକ ହେବା ପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ସ୍କୁଲରେ ଶିକ୍ଷକଟିଏ ହୋଇ ପାରିଲେ ମୁଁ ନିଜକୁ ବଡ଼ ଭାଗ୍ୟବାନ ମଣିବି । ଶେଷରେ ସ୍ଥିର କରାଗଲା ଯେ ଜଣେ ରିଟାୟର୍ଟ ଶିକ୍ଷକଙ୍କୁ ପ୍ରଧାନଶିକ୍ଷକ ପଦରେ ବର୍ଷକ ପାଇଁ ନିୟୁକ୍ତି ଦିଆଯିବ ଏବଂ ପରେଶବାବୁ ଆସିଷ୍ଟାଣ୍ଟ ହେଉମାଣ୍ଡୁ ହୋଇ ବର୍ଷକ ଭିତରେ ସବୁକାମ ଶିଖିଯିବେ ଏବଂ ଆର ବର୍ଷ ଠାରୁ ନିଜେ ହେଉମାଣ୍ଡୁ କାମ ସମ୍ବାଲି ନେବେ ।

ଆଜି ବି ମନେ ପଡ଼େ ପରେଶବାବୁଙ୍କ ରେ, ସେଇ ଦିନ ଆଉ ଆଜି ଭିତରେ କେତେ ଯେ ଫରକ ଆସିଯାଇଛି ସତେ । ଦୀର୍ଘ ବତିଶ ବର୍ଷ ଭିତରେ କେତେ ଯେ ପାଣି ବୋହି ଯାଇଛି ନଈରେ, କେତେ ମେଘ ଭାସି ଯାଇଛନ୍ତି ଆକାଶରେ, କେତେ ପୁରୁଣା ଲୋକ ଗୋଟି ଗୋଟି ହୋଇ ଚାଲିଗଲେ କେତେ ଶିଶୁ ଏଇ ଗାଆଁରେ ଜନ୍ମ ନେଲେ ଆଉ ଏଇ ଗାଁରେ, ଏଇ ସ୍କୁଲରେ ପାଠ ପଢ଼ି ଜୀବନରେ ଆଗକୁ ମାତି ଚାଲିଗଲେ । କିଛି ପିଲା ତ ଫେରନ୍ତି ଗାଆଁକୁ,

ମର୍ମରେ ମର୍ମରେ ଦେଖା ହୋଇଯାଏ, ଆଉ କେତେ ପିଲା ପାଠ ଶାଠ ପଢ଼ି ଏତେ ବଡ଼ମଣିଷ
ହୋଇଗଲେ ଯେ, ଆଉ ଗାଁର ମାଟିକାଦୁଆ ଭରା ରାସ୍ତାକୁ ଫେରିବାକୁ ମନ ବଳାନ୍ତି ନାହିଁ ।
ପରେଣବାବୁ ଭାବନ୍ତି, ସତରେ ତାଙ୍କ ପାଠ ପଢ଼ାରେ କିମ୍ବା ମା ବାପାଙ୍କର ପାଳନ
ପୋଷଣରେ, ନିଜ ଘର, ନିଜ ଗାଁ ପ୍ରତି ସ୍ନେହ ମମତା ଆଉ ଦାୟିତ୍ବବୋଧ ବିଷୟରେ
ଶିଖାଇବାରେ କେଉଁଠି କିଛି ଦୋଷ ରହିଗଲା ? ନା ଗାଁ ମାଟି, ପାଣି ପବନରେ କିଛି ତୃତି
ରହିଗଲା ଯେ ପିଲାଏ ଏଇ ଗାଁ, ନିଜ ବାପା ମାଆ, ନିଜ ଭିଟା ମାଟିକୁ ଏତେ ସହଜରେ
ଭୁଲିଗଲେ ?

ସ୍ଵାଲତାରୁ ଘର ଫେରିବା ରାସ୍ତାରେ ଆମ୍ବ ତୋଟାଟିଏ ପଡ଼େ, ବହୁତ ବଡ଼
ଆମ୍ବତୋଟାଟି, ବାଆଁ ପାଖରେ ଥିବା ମୁଣ୍ଡିଆ (ଛୋଟ ପାହାଡ଼) ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଲାଗିଛି । ଆଜିବି
ମନେ ଅଛି, କିଛି ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ଏ ମୁଣ୍ଡିଆଟି ବର୍ଷ ସାରା ସବୁଜିମାରେ ଭରି ରହୁଥିଲା ।
ଅନେକ ଗୁଡ଼ିଏ ବଡ଼ ବଡ଼ କରଞ୍ଜ, ଜାମୁ ଆମ୍ବ ଗଛ ଆଉ କେତେ ଜାତି ଜଙ୍ଗଳୀ ଗୁଣ୍ଡ
ଲତାରେ ଭରିରହି ଅତି ସ୍ଵନ୍ଦର ଦିଶୁଥିଲା । ହେଲେ ଆଜି ହୃଦୟୀରି, ଟାଙ୍କରା ଶୁଣ୍ଡ ହୋଇ,
ହଡ଼ା ବଳଦ ପରି ତାର ଅସ୍ତ୍ର କଙ୍କାଳସାର କଙ୍କରିତ ପିଠି ଦେଖେଇ ପଡ଼ିରହିଛି । ନାଲି
ଗୋଡ଼ି ପଥର ମିଶା ଏଇ ମୁଣ୍ଡିଆଟି ତାର ସବୁଜ ଚାଦର ହଜେଇ ଆଜି ରୂପ ମୁମୁର୍ଷ ମୁହଁକୁ
ଦେଖେଇ ପଡ଼ିରହିଛି । ଅନେକ ଜାଗାରୁ ଲୋକେ, ମାଟି, ପଥର ଆଦି ଖୋଲି ନେଇ ଖାଲ
ଖମା ବି କରି ସାରିଲେଣି । ସତରେ ଆମେ ମଣିଷ କେତେ ନିର୍ଦ୍ଦୟ । ଯେଉଁ ପ୍ରକୃତି ମା
ଆମକୁ ଜୀବନ ଦେବା ପାଇଁ ନିଜକୁ ସପୁର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ସମର୍ପିତ କରି ଦେଇଛି, ଆମେ ତାର
ବଦାନ୍ୟତାକୁ କେବେ ସମ୍ମାନ ଦେଇନ୍ତି, ବରଂ ନିର୍ଦ୍ଦୟ ଭାବରେ ତାର ପ୍ରାଣ ଲୁଗି ନେବାକୁ
କେବେ କୁଣ୍ଡା ପ୍ରକାଶ କରୁନ୍ତି । ପ୍ରକୃତି ଠାରୁ ସବୁ କିଛି ଛଡ଼ାଇ ନେବାକୁ ଆମେ କେତେ

ବ୍ୟଗ୍ର, ସତେ ଯେପରି ପ୍ରକୃତି ଏତେ ସମ୍ମତି ତା ନିଜ ପାଇଁ ସାଇତି ରଖିଛି । ଆମେ କେମିତି ଭୁଲି ଯାଉଛୁ, ପ୍ରକୃତି ଯାହାବି ରଖିଛି ସବୁ କିଛି ଆମରି ପାଇଁ ସାଇତି ରଖିଛି । ତାର ପ୍ରତିଟି ବୁଦ୍ଧା ପାଣି ସମଗ୍ର ଜୀବ ଜଗତର ତୃଷ୍ଣା ମେଣ୍ଡେଇବା ପାଇଁ, ପ୍ରତିଟି ଗଛର ପ୍ରତିଟି ପତ୍ର ସମଗ୍ର ଜୀବ ଜଗତର ପ୍ରାଣବାୟୁକୁ ଅଙ୍ଗାରକାମ୍ଳରୁ ଅକ୍ଷିଜେନରେ ବଦଳେଇବା ପାଇଁ ରଖିଛି । ଆମେ ପ୍ରକୃତିକୁ ଧ୍ୟାନକରି ପରୋକ୍ଷ ଭାବରେ ଆମ ଜୀବ ଜଗତକୁ ବିନାଶର ଖାଲ ଭିତରକୁ ଧକା ଦେଉନୁତ ? ପରେଶବାବୁଙ୍କର ଆଖି ଛଳଛଳ ହୋଇ ଆସୁଥିଲା । ସେ ସାଇକେଳରୁ ଓଡ଼େଇ ପଡ଼ି ବସିଗଲେ ଗୋଟାଏ ଗଛ ମୂଳରେ ।

ସଂଧ୍ୟା ପୂର୍ବର ସୁର୍ଯ୍ୟର କଞ୍ଚିତାମାନି ନାଲି କିରଣ ବିଛାତି ପଡ଼ିଥିଲା ତାରି ଦିଗରେ । ସୁଲୁ ସୁଲୁ ଥଣ୍ଡା ପବନରେ ତାଙ୍କର ଅଧା ଧଳା, ଅଧା କଳା ବାଳ ସବୁ ଫୁରୁ ଫୁରୁ ଉତ୍ସୁଥାଏ, ସତେ ଅବା ପ୍ରକୃତି ମା ବଡ଼ ଶରଧାରେ ତାଙ୍କ ମୁଣ୍ଡକୁ ସାଉଁଳି ଦେଉଛି । ଆଜି ମଣିଷ, ମଣିଷ ଭିତରେ ଦେବତା ଖୋଜୁଛି କିନ୍ତୁ ନିଜ ଭିତରର ମଣିଷଟିକୁ ତ ମାରି ସାରିଛି । ମଲା ମଣିଷ ଭିତରେ ଦେବତା ଆସିବ କେଉଁଠା ? ସମସ୍ତେ କେବଳ ନିଜ କଥା ହିଁ ଭାବୁଛନ୍ତି । ନିଜେ ବଞ୍ଚିବା ବଢ଼ିବା ପାଇଁ ସଂଘର୍ଷ କରୁଛନ୍ତି । ଅନ୍ୟ କଥା ଭାବିବାକୁ ସମୟ କାଇଁ । ମଣିଷ କେତେ ଆତ୍ମକୈନ୍ଦ୍ରୀକ ହୋଇ ଯାଇଛି ସତେ । ମଣିଷ ଭୁଲି ଯାଉଛି ତାର ଏ ଜୀବନ, ତା ପାଇଁ ଏକ କରଜ । ତାର ପ୍ରତିଟି ଦିନ, ପ୍ରତିଟି ନିଶ୍ଚାସ ତା ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ କରଜ । ଜୀବନଟା ତ ମାଗଣାରେ ମିଳିନି । ମା'ବାପା ତାକୁ ଶରୀର, ଏଇ ଜୀବନ ଦେଇଦେଲେ । ଏଇଟା କଣ ସନ୍ତ୍ରାନ ପାଇଁ କେବଳ ସେମାନଙ୍କର ଦାନ ଥିଲା ? ଜନ୍ମରୁ ବଡ଼ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଖାଇବାକୁ ପିଇବାକୁ ଦେଇ ପାଠ ପଢାଇ ମଣିଷ କଲେ ସେଇଟା କଣ ସେମାନଙ୍କର ଦାନ ଥିଲା ନା ସେମାନେ ସନ୍ତ୍ରାନକୁ ତାଙ୍କର ପୁରୁଣା କରଜ ଶୁଣୁଥିଲେ ? ମଣିଷ କାହିଁକି ଭାବି

ପାରେନା ସେଇଟା ମାଆ ବାପାଙ୍କ ଠାରୁ ନିଆ ଯାଉଥିବା ଏକ କରଜ ବୋଲି । ଯାହା ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ସ୍ଵଧ ମୂଳ ସହିତ ମା ବାପାଙ୍କୁ ଫେରାଇ ଦେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବା ଉଚିତ୍ । ହଁ, ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କରଜ ପଇତା ପାଇଁ ନୋଟିସ ନ ଆସିଛି ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କରଜଟା କରଜ ପରିଲାଗେନା । ହେଲେ, ନା ବାପା ମା, ନା ପ୍ରକୃତି ଦେଉଥିବା ଏଇ କରଜକୁ କରଜ ପରିଭାବନ୍ତି, ନା କେବେ କରଜ ପଇତା କରିବା ପାଇଁ ତାଗିଦା ନୋଟିସ ପଠାନ୍ତି ? କିନ୍ତୁ ରୁଣ ଗ୍ରହୀତାମାନେ କିପରି ବଡ଼ ନିର୍ଲିପି ଭାବରେ ନିଜ ଉପରେ ଥିବା କରଜକୁ ଏମିତି ଭୁଲି ଯାଆନ୍ତି ?

କେହି କେବେ ହିସାବ କରିଛି ? ଆମେ ଆମର ପ୍ରତିଟି ନିଶ୍ଚାସରେ ନେଉଥିବା ପବନର ମୂଳ୍ୟ କେତେ ? ନିଶ୍ଚାସର ଏଇ ଦୂର୍ମୂଳ୍ୟ ପବନ ଟିକକ କଣ ମାଗଣା ? ଦାନ ? ? ନା କରଜ ? ? ? ଯେଉଁ ପାଣି ଗୋପାକ ଆମେ ପିଉଛେ ତାର ମୂଳ୍ୟ କେତେ ? କଣ, ମୁୟନିସପାଲିଟିର ଯେଉଁ ପାଣି ବିଲ ଆସେ କେବଳ ସେତିକି ? ଆରେ, ସେଇଟାତ ପାଣି ସଂଗ୍ରହ କରି ଘରେ ପହଞ୍ଚାଇବାର ଖର୍କ, କିନ୍ତୁ ଧରିତ୍ରୀ ମାର ଏଇ ସମ୍ମଦର ମୂଳ୍ୟ କିଏ କେମିତ ଯେଠି କରିବ ? କେବେ କେହି ଭାବିଛି ? ? ମଣିଷ ଯେଉଁ ଭାତ ମୁଠାକ କି ରୁଣ ପଟକ ଖାଏ, ତାର ମୂଳ୍ୟ କେତେ । ଯେତିକି ଚାଷୀ, ବେପାରୀ, ଦୋକାନୀ ଖର୍କ କରେ, ଅଥବା କେବଳ ଆମର କଣା ମୂଳ୍ୟ ? କିନ୍ତୁ ଗୋଟିଏ ଧାନ କି ଗହମ କିମ୍ବା ଗୋଟିଏ କଖାରୁ ମଞ୍ଜିରୁ ଆଠ ଦଶଟା କଖାରୁ ଫଳେଇବାକୁ ଅବା ମୁଠାଏ ଧାନ ଗହମରୁ ବସ୍ତାଏ ଧାନ ଫଳେଇବା ପାଇଁ ଧରିତ୍ରୀ ମାଆର ଯେଉଁ ଶ୍ରମ ତାର ମୂଳ୍ୟ କିଏ ଦେବ ? ତାର ମୂଳ୍ୟ କେତେ ? ବିନା ମାଟିରେ କଣ ଚାଷ କରିଦୁଏ ?

ମଣିଷ ଜନ୍ମର ପ୍ରଥମ ମୁହଁର୍ତ୍ତରୁ କେତେ ଯେ କରଜର ବୋଝ ତଳେ ଦରିଯାଏ, କେହି

କେବେ ଭାବିଛି ସେକଥା ? ମାଆର ଅମୃତ ତୁଳ୍ୟ ଦୁଧ ଗୋପାକ, ବାପାର ଶ୍ରମ, ପ୍ରକୃତି, ପଞ୍ଜଭୁତର ଅବଦାନ, ଗୋପାଏ ପାଣି, ପ୍ରତିରି ନିଶ୍ଚାସର ପବନ ଏ ସବୁର କରଜ କଥା କେହି କେବେ ଭାବେ ? ନା' ଆମେ କେବେବି ଭାବୁନା । କିନ୍ତୁ ନିର୍ଜ ପରି ଟିକିଏ ହସି ଦେଇ ଆମର କରଜ ଦାତାଙ୍କୁ ମହାନ ଦାନୀ ଆସନରେ ବସାଇ ଆମେ ଭୁଲିଯାଉ ସେମାନଙ୍କର ମହାନତା । ମା ବାପାଙ୍କୁ ହତାଦର କରି ତିଳ ତିଳ ଜଳି ମରିଯିବାକୁ ଛାଡ଼ି ଦେଉ । ଆମକୁ ଆମ ନିଶ୍ଚାସର ପବନ, ଆମର ଖାଦ୍ୟ, ଆମର ବାସଗୃହ ଦେଉଥିବା ବୃକ୍ଷ କାଟି ପକାଉ । କାରଣ ମା ବାପା ପ୍ରକୃତି କେବେ କରଜ ଶୁଣିବାକୁ ତାଗିଦା କରି ନୋଟିସ ପଠାନ୍ତି ନାହିଁ । ପ୍ରକୃତି, ପଞ୍ଜଭୁତ ନିରବରେ ସବୁ କିଛି ସହିଯାଏ କେବେ କିଛି କହେନି । ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କର କରଜ କଥା ଆମେ ଭୁଲିଯାଉ । ସତରେ କେତେ ମହାନ ଆମର ଏଇ କରଜଦାତା ମାନେ । ଆମର ଏତେ ଅତ୍ୟାଚାର ପରେ ବି ସେମାନେ ସେମାନଙ୍କର ସେବା ଦେବା ବନ୍ଦ କରି ନାହାନ୍ତି ।

ମା ବାପା ଜୀବନର ଶେଷ ନିଶ୍ଚାସ ଛାଡ଼ିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପିଲାମାନଙ୍କର ମଙ୍ଗଳ କାମନା କରୁ ଥାଆନ୍ତି । ପ୍ରକୃତି ପାଣି, ପବନ, ଖରା, ବର୍ଷା ଆଦି ତାର ସବୁ କିଛି ଦାନ କରିବା ନିରବଛିନ୍ଦୁ ଭାବେ ଜାରି ରଖିଥାଏ । କିନ୍ତୁ କେତେ ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏ ସଫ୍ଲାଇ ଏମିତି ନିଧତ୍କ ଚାଲି ପାରିବ ? ଆଜି ନହେଲେ କାଲି, ଏବେ ନହେଲେ ଶହେ କି ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ସବୁ କିଛି ଆପେ ଆପେ ବନ୍ଦ ହୋଇଯିବ । ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡରେ କିଛି ବି ତ ଅସମିତ ନୁହେଁ । କୋଇଲା, ପେଟ୍ରୋଲ ପରି ପାଣି, ପବନର ଅକ୍ଷିଜେନ ସବୁ କିଛି ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ଯଦି ଆମେ ସେମାନଙ୍କର ଜତ୍ନ ନନେଉ, ପ୍ରକୃତିର ସନ୍ତୁଳନ ବିରିତି ଯିବ । ରିସାଇକଲିଙ୍ଗ ବାଧାପ୍ରାପ୍ତ ହେବ ଏବଂ ତା ସହିତ ଏ ସମସ୍ତ ଜୀବଜଗତ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ ।

'ଆଜି' ସରିଗଲା ପରେ 'କାଳି' ତ ନିଶ୍ଚଯ୍ୟ ଆସିବ, ଆଜିର ଦିନଟି କାଳି ହେବା ଆଗରୁ, ପରେଣ ବାବୁ ତାଙ୍କର ବହି ଖାତା ମେଲେଇ ବସିଗଲେ ହିସାବ ଯୋଡ଼ିବା ପାଇଁ । ଆଜିର ଲାଭ କ୍ଷତିର ତର୍ଜମା ପାଇଁ । କେତେ କଣ ପାଇଲେ, ଆଉ କେତେ ପାଇବାର ଆଶା, ହେଲେ ତାଙ୍କ ହିସାବ ଖାତାରେ, ଦେବାର ଘର ଗୁଡ଼ିକ ଏମିତି ଖାଲି ଖାଲି କାହିଁକି ଦିଶୁଛି । ମୁଣ୍ଡ ବାଲରେ ଆଙ୍ଗୁଠି ବୁଲଭ ବୁଲଭ ଭାବିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ଜୀବନରେ ତାଙ୍କୁ ଯାହାବି ମିଳିଛି ସେମରୁ ତାଙ୍କୁ କେହିନା କେହି ତ ଦେଇଛି, ହେଲେ ପ୍ରତି ବଦଳରେ ସେ ସେମାନଙ୍କୁ କଣ ଦେଇଛନ୍ତି ? ପ୍ରତି ନିଶ୍ଚାସରେ ନେଉଥିବା ବାୟୁ ସ୍ଵର୍ଗ୍ୟର ଆଲୋକ, ଝରଣାର ଜଳ, କୋଇଲିର ମଧ୍ୟର ସଞ୍ଚୀତ, ଫୁଲର ସୌନ୍ଦର୍ୟ ଆଉ ସେମାନଙ୍କର ମହ ମହ ବାସ୍ତା, ମାତା ପିତାଙ୍କର ଅବଦାନ, ସ୍ମୃତି ଆଶ୍ଵାସନ, ବାସ୍ତଳ୍ୟ, ପଢ୍ରୀର ଅନାବିଳ ପ୍ରେମ, ସନ୍ତାନର ସେ ହସର ଆନନ୍ଦ । ପ୍ରତିବଦଳରେ କଣ ଦେଇ ପାରିଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ? ସେମାନଙ୍କର ଦାନ ତୁଳନାରେ କିଛି ବି ତ ଦେଇ ପାରିନାହାନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ନିଜର କିଛି କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ବି ଠିକ୍ ଭାବେ ପୁରା କରିପାରି ନାହାନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କୁ ଧନ୍ୟବାଦ କେବେ ବି କହି ନାହାନ୍ତି ।

କେଉଁ ବିଶାଦିତ ମୁଖରେ ଟିକିଏ ହସ, କେଉଁ ହତାଶ ମନରେ ଟିକିଏ ଆଶା, କେଉଁ ଦୁଃଖୀ ଜୀବନରେ କାଣିବାଏ ସୁଖ ସେ କଣ କେବେ ଦେଇ ପାରିଛନ୍ତି ? ନିଜକୁ ନିଜେ ପ୍ରଶ୍ନ କଲେ ପରେଣବାବୁ । ସତରେ, ତାଙ୍କ ମନ ଆଜି ଏସବୁ ଭାବିବାକୁ କାହିଁକି ବିବଶ ହୋଇ ଯାଉଛି ! ନିଜକୁ ବଡ ହସହାୟ ଅନୁଭବ କରୁଥିଲେ ସେ, ଆହ୍ୱାନ ତାଙ୍କର ଲଜ୍ୟାରେ ମୁହଁ ତଳକୁ କରି ନେଉଥାଏ । ସବୁ କିଛି ଥାଇ ବି ନିଜକୁ କଙ୍ଗାଳ ପରି ଅନୁଭବ କରୁଥିଲେ ପରେଣବାବୁ ? ମନ, ହୃଦୟ, ଶରୀର ନିଜର ବିବେକ ଆଖିରେ ଅପରାଧୀଟିଏ ପୁରୀ କଠଗଡ଼ାରେ ଠିଆ ହୋଇଛି । ମନରେ ତାଙ୍କର ଅପରାଧବୋଧ ତାଙ୍କୁ ଧିକ୍କାର କରୁଛି ।

ଆଜି କେତେ ନିଶ୍ଚୁ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି ସିଏ ?

ଅବସର ପରେ ଏକ ନୂତନ ଜୀବନ ଏକ ନୂତନ ଦିବସର ଆରମ୍ଭ କରିବା ସହିତ ପରେଣ ବାବୁ ଏକ ନୂତନ ସଂକଳ୍ପ ଏକ ନୂତନ ଶପଥ ମଧ୍ୟ ନେଲେ । ହେ ପ୍ରଭୁ ! ମୋର ମନରେ ଦୟା, କ୍ଷମା, ସ୍ନେହ, ପର ଦୁଃଖରେ ଦୁଃଖି ହେବାର ଭାବ ଟିକେ ଦିଆ । ଶରୀର, ମନ, ବଚନରେ ସାହସ ଓ ଶକ୍ତି ଟିକେ ଦିଆ । ଏ ସଂସାରରୁ ଫେରିବା ଆଗରୁ କଡ଼ା ଗଣ୍ଡା ହିସାବରେ ମୋର କରଜ ମୁଁ ଶୁଣି ନ ପାରିଲେ ନାହିଁ, ଅତି କମରେ ସୁଧ ଗଣ୍ଡାକ ଯେପରି ଫେରାଇଦେଇ ପାରିବି, ସେତିକି ଶକ୍ତି ଓ ସାମର୍ଥ୍ୟ ମୋତେ ଦିଆ । ଏକ ନୂତନ ଭାବନା ମନରେ ସଂଯୋଗୀ ସାଇକେଲରେ ବସି ନିଜ ଘର ଆଡ଼କୁ ବାହାରି ପଡ଼ିଲେ ।

ସଂଜ ଗଢ଼ି ଯାଇଥାଏ ସେତେ ବେଳକୁ । ଚଉପାତି ପାଖରେ ଗାଆଁର ବୁଢ଼ା ଗୋକା ହୋଇ କିଛି ଗାଆଁ ଲୋକ ଜମା ହୋଇ ଥାଆନ୍ତି । କେତେଜଣ ଦୁଃଖ ସୁଖ, ଏଣୁ ତେଣୁ ଗୁଡ଼ାଏ ଗପିବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ, ଆଉ କେତେ ଜଣ ଭଜନ କୀର୍ତ୍ତନ ପାଇଁ ଖୋଲ ଖଜଣି ଟୁଙ୍ଗ ଚାଙ୍ଗ କରିବା ଆରମ୍ଭ କରି ଦେଲେଣି । ସେ ସମୟରେ ପରେଣ ବାବୁ ସେଠାରେ ପହଞ୍ଚି ସାଇକେଲଟାକୁ ଷ୍ଟାଣ୍ଟରେ ଲଗାଇ ଚଉପାତି ଆଡ଼କୁ ବଢ଼ିଲେ । ଏଇ ଅସମୟରେ ତାଙ୍କୁ ଚଉପାତିରେ ଦେଖି ସମସ୍ତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ଯାଇଥିଲେ । ପ୍ରାଇମେରୀ ଶିକ୍ଷକତାରୁ କିଛି ଦିନ ଆଗରୁ ରିଟାଯୁର୍ଟ ହୋଇଥିବା ଅଜୟ ବାବୁ ପଚାରିଲେ ସାର ଆପଣ ଏଠାରେ, ସବୁ କିଛି ଠିକ୍ ଠାକ୍ ତ । ଖବର ପଠେଇ ଥିଲେ ଆମେ ସବୁ ଘର ଯାଏ ଆସି ଯାଇଥାନ୍ତି । ପରେଣବାବୁ କହିଲେ, ନାହିଁ ନାହିଁ, ସେମିତି କିଛି ଚିନ୍ତାର ବିଷୟ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ମୋ ମନରେ ଏକ ଗୁରୁତର ଚିନ୍ତା ମୋତେ ବ୍ୟତିବ୍ୟସ୍ତ କରୁଛି, ସେଥି ପାଇଁ ଭାବିଲି ସେ ବିଷୟରେ ଆପଣମାନଙ୍କ ସହିତ ପରାମର୍ଶ କଲେ ହୁଏତ ସମାଧାନର କିଛି ରାସ୍ତା ବାହାର ହୋଇ

ପାରିବ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏଇଠାକୁ ଡାକନ୍ତି ସେ ବିଷୟରେ ବିଚାର ଆଲୋଚନା କରିବା । ପରେଣବାବୁ କଣ ଗୁରୁତର ଚିନ୍ତାରେ ପଡ଼ିଛନ୍ତି ଜାଣିବାକୁ ସମସ୍ତେ ଏକାଠି ହୋଇଗଲେ ।

ପରେଣବାବୁଙ୍କ ମନରେ ଥିବା ଆଜିର ପରିବାର, ସମାଜ, ପରିବେଶ ଏବଂ ପ୍ରକୃତି ବିଷୟରେ ଯାହା କିଛି ତାଙ୍କ ମନକୁ ଉଦବେଳିତ କରୁଥିଲା, ସେକଥା ସମସ୍ତଙ୍କ ଆଗରେ ଏକା ନିଶ୍ଚୟାସରେ ସବୁ କହିଗଲେ । କଥାମର୍ହିରେ ଅଜୟବାବୁ କହିଲେ, ସାର, ଆମେ ସବୁତ ବୁଦ୍ଧା ହୋଇଗଲେଣି, ଆମେ ଆଉ କଣ କରିପାରିବା ? ଗାଆଁର ପାଠପତ୍ରାବୀ, ପାରିବାର ଯୁବକ ଯେତେକ ସମସ୍ତେ ପ୍ରାୟ ଗାଁ ଛାଡ଼ି ସହରମୁହାଁ ହୋଇଗଲେଣି । ଗାଁରେ ଆଉ କିଏ ଅଛି, ଗାଁକଥା ବୁଝିବାକୁ କି ସମାଜରେ ସଂସ୍କାର ଆଣିବାକୁ ? ତାଙ୍କତା ଏସବୁ କାମ ଯେପରି, ବୃକ୍ଷରୋପଣ, ଗ୍ରାମ ଉନ୍ନୟନ, ପରିଷ୍କାରତା ଆଦି ସରକାରଙ୍କ କାମ, ସରକାର ଏସବୁ କଥା ଚିନ୍ତାକରିବେ ଯେବେ ସୁବିଧା ହେବ ସେମାନେ କରିବେ ଏଥିରେ ଆମେ ମୁଣ୍ଡ ଖେଳେଇ କଣ କରି ପାରିବା ? ପରେଣବାବୁ ସବୁ ଶୁଣି ଟିକିଏ ହସିଲେ, କହିଲେ, ଆପଣ ଠିକ୍ କହିଲେ, ଏସବୁ ସରକାରଙ୍କ କାମ, ସରକାର ଚିନ୍ତା କରିବେ, ଆମେ କାହିଁକି କରିବା ? କିନ୍ତୁ ଆପଣତ ପିଲାଙ୍କୁ ପାଠ ପଡ଼ାଉଥିଲେ । କଟକ ଚିନ୍ତା ବାଇମୁଣ୍ଡିକୁ କବିତା ବି ପିଲାଙ୍କୁ ପଡ଼ାଇଥିବେ । କହିଲେ ଦେଖି, ବାଇମୁଣ୍ଡି ଯଦି ଭାବିଥାନ୍ତା, ମହାନଦୀ ବନ୍ୟାରୁ କଟକକୁ ବଞ୍ଚିଇବା କେବଳ ରାଜାଙ୍କ ଚିନ୍ତା, ରାଜା ସେକଥା ଭାବିବେ, ଯାହା ଠିକ୍ ମଣିବେ ସେଇଁ କରିବେ । ତେବେ ଆଜି ଏ କଟକ ସହର, ଧବଳ ଟଗର ହୋଇ ବଞ୍ଚିକି ଥାଆନ୍ତାଟି ? ବାଇମୁଣ୍ଡିକୁ କଣ ପଡ଼ିଥିଲା ରାତିରାତି ନଶୋଇ କଟକକୁ ବନ୍ୟାରୁ କିପରି ରକ୍ଷାକରାଯିବ ସେକଥା ଭାବିବାକୁ ? କିନ୍ତୁ ନାହିଁ, ବିଚରା ବାଇମୁଣ୍ଡି ଭାବୁଲା କଟକ କଥା । କଟକ ତାର ଜନ୍ମମାତ୍ର, ତାର ମା, ତାର ଘର ତାର ସହର । ସେଇଥିପାଇଁ ସେ ଭାବିଲା କଟକ କଥା ଆଉ ରାଜାଙ୍କୁ

ସମାଧାନର ରାସ୍ତାଟିଏ ବି ବତେଇଦେଲା ।

ଆମେ କଣ ଆମ ଘରକଥା ଗୁରୁତ୍ୱରେ ଭାବି, ଗୁରୁତ୍ୱରେ ପାଇଁ କିଛି କରିପାରିବାନି ? ଆମ ଗୁରୁତ୍ୱରେ ଆମ ସୁବିଧା ଅସୁବିଧା କଥା ଯଦି ଆମେ ନଭାବିବା, ଆମକଥା ଆଉ କିଏ ଭାବିବ ବୋଲି କିପରି ଆଶାକରିବା ? ଛୁଆ ନକାହିଲେ ମା କ୍ଷିର ପିଆସନି, ସେମିତି ଆମେ ଆମ ଗୁରୁତ୍ୱରେ ସମସ୍ୟା ବିଷୟରେ ସରକାରଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟି ଆକର୍ଷଣ ନକଲେ କିଏ କାହିଁକି ତାର ସମାଧାନ କରିବ ? ଆଉ ଗୋଟିଏ କଥା, ଏ କଥା ଶୋଳଅଣା ସତ ଯେ ଆମେ ବୁଦ୍ଧା ହୋଇଗଲେଣି । ଆମ ଦେହରେ କାମ କରିଲା ଭଲି ସେତେ ଶକ୍ତି ଆଉ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଆମ ପାଖରେ ଅନେକ ବର୍ଷର କର୍ମର ଅଭିଜ୍ଞତା, ଜୀବନର ଅଭିଜ୍ଞତା ଅଛି, ଯେଉଁଠା ଏଇ ଯୁବକମାନଙ୍କ ପାଖରେ ନାହିଁ । ଆମ ଅଭିଜ୍ଞତା ଆଉ ସେମାନଙ୍କର ଶ୍ରୀମ ଯଦି ଏକାଠି ହୋଇଯାଏ ତେବେ କୁହଙ୍କୁଡ଼ି ଦେଖି, ଦୁନିଆର କେଉଁ କାମ ଆମପାଇଁ ଅସମ୍ଭବ ହୋଇଯିବ ? ତା ଛତା ଛୁଟି ଦିନମାନଙ୍କରେ ଆମ ଗୁରୁତ୍ୱରେ ଧିବା ସ୍କୁଲ ଛାତ୍ରମାନେ ବି ଆମ ସହିତ ଯୋଗ ଦେଲେ ଗୁରୁତ୍ୱରେ କି ବୃକ୍ଷରୋପଣ ହେଉ ସବୁ କାମ ଆମେ କରିପାରିବା । ଥରେ ଚେଷ୍ଟା କରିବାରେ କ୍ଷତି କଣ ? ଉପମ୍ଲିତ ଧିବା ସମସ୍ତେ ଏକାସ୍ତରରେ କହିଉଠିଲେ, ସାର ଆମେ ଆପଣଙ୍କ ସାଧିରେ ଅଛୁ, ଆମେ କରିବୁ ଆମ ଗୁରୁତ୍ୱରେ କାମ । ଆପଣ ଖାଲି ଆମକୁ କୁହଙ୍କୁ କଣ କେମିତି କରିବାକୁ ହେବ ।

ପରେଶବାବୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବୁଝାଇ କହିଲେ ଭଲକାମ ଯେତେ ପ୍ରୁଥମେ ନିଜ ଘରଠାରୁ ଛି ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥାଏ । ଆମେ ନିଜେ ବଦଳିଲେ, ଆମ ସହିତ ଦୁନିଆଁ ବି ବଦଳିଯିବ । ଆମେ ନିତିଦିନ ଆମ ଘର ଖାତୁକରୁଛେ, ଆଉ ଆମଘରର ସବୁ ଅଳିଆ ରାସ୍ତା ଉପରେ ପକାଇ ଦେଉଛେ । ଆମଘର ସିନା ପରିଷାର ହୋଇଗଲା, କିନ୍ତୁ ଆମ ଘରସାମ୍ନାର ରାସ୍ତା ଅଳିଆ

ହୋଇଗଲା । ଆମେ ପ୍ରତି ସାହିରେ ଗୋଟିଏ ଅଳିଆ ଜାଗା ରଖିବା ଏବଂ ସମସ୍ତେ ପଣନେବା କାଳିଠାରୁ ଆମେ ଆମ ଘର ଖାଡ଼ୁ କରିବା ସହିତ ଆମ ଘରସାମ୍ନାର ରାସ୍ତାକୁ ବିଖାଡ଼ୁ କରିବା ଏବଂ ଅଳିଆ ସବୁ ଆଣି ଗୋଟିଏ ଜାଗାରେ ଜମା କରିବା । ମର୍ମିରେ ମର୍ମିରେ ସେଗୁଡ଼ିକ ଜାଳିଦେବା । ଦେଖିବେ, ଆମ ଘର ସହିତ ଆମ ଗଁ ରାସ୍ତାବି ପରିଷ୍କାର ଆଉ ସୁନ୍ଦର ଦିଶିବ । ଆର ମାସ ଆଜକୁ ଆମ୍ବୁ ଜାମୁକୋଳି ଆଦି କେତେ ପ୍ରକାରର ଫଳ ପାରିଯିବ । ଆମେ ଯେତେ ଫଳ ଖାଇବା ସେଗୁଡ଼ିକର ମଞ୍ଜି ନଫୋପାଡ଼ି ଏକାଠି ସଂଗ୍ରହ କରିବା । ବର୍ଷାଦିନ ଆସିବା ଆଗରୁ ସେଗୁଡ଼ିକ ଗାଆଁ ପାଖରେ ଥିବା ଖାଲି ଜାଗାରେ ବିଞ୍ଚିଦେବା ବର୍ଷାପତିଲେ ସେଗୁଡ଼ିକରୁ ଗଜାବାହାରି ନିଜେ ନିଜେ ବଢ଼ିପାରିବେ ତାଇତା ଆଉକିଛି ମଞ୍ଜିରୁ ଚାରା ତିଆରିକରି ଆମେ ଆମ ଗଁ ରାସ୍ତା କତରେ, ପୋଖରୀ ହୁଡ଼ାରେ ବୃକ୍ଷରୋପଣ କରିବା ଏବଂ ଆମେ ସମସ୍ତେ ପ୍ରତି ବ୍ୟକ୍ତି ଦଶୋଟି ଲେଖାଏଁ ଗଛର ଦାୟିତ୍ବନେବା । ଦେଖିବେ ପାଞ୍ଚ ବର୍ଷରେ ଆମ ଗଁରେ କେତେ ଗଛ ଆଉ କେତେ ଫଳଗଛର ଜଙ୍ଗଳ ତିଆରି ହୋଇଯିବ ।

ସମସ୍ତେ ପରେଶବାବୁଙ୍କ ସାଥିରେ ଅଣ୍ଟାଭିତ୍ତି ଆଗେଇ ଆସିଲେ, ମାସ ଗୋଟାକରେ ଗଁର ନକ୍ଷା ବଦଳିଗଲା । ଲୋକେ କହନ୍ତି ଗଁ ଏତେ ପରିଷ୍କାର ଯେ ରାସ୍ତା ଉପରେ ଭାତଥାଳି ରଖି ଖାଇବାକୁ ମନ ହେବ । ବର୍ଷ ଦୁଇଟାରେ ପରେଶବାବୁଙ୍କ ଗଁର ଦୃଶ୍ୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବଦଳି ଯାଇଥିଲା । ଗଁର ଚାରିଦିଗ ସବୁଜିମାରେ ଭରିଗଲା, ଗଁ ପାଖର ସେଇ ଚାଙ୍ଗରା ମୁଣ୍ଡିଆଟାକୁ ସତେ ଯେପରି କିଏ ସବୁଜ ଚାଦରରେ ଭାଙ୍ଗି ଦେଇଛି । ଗଁର ସବୁ ରାସ୍ତା କତରେ ଗଛଗୁଡ଼ିକ ଯିବା ଆସିବା ଲୋକର ସ୍ଵାଗତ ପାଇଁ ଯେପରି ମୁଣ୍ଡଟେକି ତିଆ ହୋଇଛନ୍ତି । ଆଉ ବର୍ଷ କେତେଟାରେ ସେମାନେ ପଥିକକୁ ଛାୟାପ୍ରଦାନ କରିବା ସହିତ ଆହ୍ୱାନ ଇମ୍‌ପ୍ରିଣ୍ଟିଂ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଃଶ୍ଵର ବିତରଣ ହେତୁ ତା ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାଦ ପଞ୍ଜାଯନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଓ ପ୍ରକାଶିତ ।

ମିଠାଫଳ ଦେଇ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଖୁସି କରିଦେବେ ।

ପରେଶବାବୁଙ୍କ ଭାବନା କେବଳ ତାଙ୍କ ନିଜ ଗାଆଁରେ ସୀମିତ ରହିଲାନି, ଦେଖାଦେଖି ଏବଂ ପରେଶବାବୁଙ୍କ ଆଦର୍ଶରେ ଅନୁପ୍ରାଣିତ ହୋଇ ଆଖପାଖର ପ୍ରାୟ ପଚାଶ ଗାଁର ଦୃଶ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଧୀରେ ଧୀରେ ବଦଳିବାରେ ଲାଗିଛି । ଆପଣ ଯଦି କେବେ ପରେଶବାବୁଙ୍କ ଗାଁ ଆଡ଼େ ଯିବେ, ତେବେ ଏକ ସବୁଜସ୍ଵରର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟରେ ଅଭିଭୂତ ହୋଇଯିବେ । ଏତେସବୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଦେଖିପାରିବେ । ଭାବିଲେ ଦେଖି ସବୁ ଗାଁରେ ଜଣେ ଜଣେ ପରେଶବାବୁ କଣ ଜନ୍ମ ନେଇ ପାରିବେନି ?

ପଟିଆ, ଭୁବନେଶ୍ୱର
ଆଜ୍ଞାନ ଓ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ

ଚାରୋଟି ଛୋଟ ଗଣ୍ଡ

ପୁରୁଷ ପତ୍ର

-ମ୍ୟାନେଜର ବାବୁ ! ଏ ମାସର ପେନଶନ ଟଙ୍କା ମୋ
ଆକାଉଣ୍ଡରେ ଡିପୋଜିଟ ହୋଇନାହିଁ ।

-ଆପଣଙ୍କ ଆକାଉଣ୍ଡ ନମ୍ବର କୁହଞ୍ଚ । ମୁଁ ଏଇ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ତେକ
ସୁଧାଂଶୁ ଦିବେଦୀ କରି ଜଣାଉଛି ।

ମହାପାତ୍ର ବାବୁ ଯଥାଶୀଘ୍ର ନିଜ ଆକାଉଣ୍ଡ ନମ୍ବର ବ୍ୟାଙ୍କ
ମ୍ୟାନେଜରଙ୍କୁ ଜଣାଇଲେ ।

-ମହାପାତ୍ର ବାବୁ ! ଆପଣ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜୀବିତ ପୁରୁଷ ପତ୍ର
ବ୍ୟାଙ୍କରେ ଜମା ଦେଇ ନାହାନ୍ତି । ସେଇପାଇଁ ଆପଣଙ୍କ ପେନଶନ ରାଶି
ଆକାଉଣ୍ଡରେ ଡିପୋଜିଟ ହୋଇପାରିନି ।

-ହେଲେ ଦୁଇଦିନ ପୂର୍ବରୁ ତ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ ସହିତ ଦେଖା କରି ସବୁ
କିଛି ଜଣାଇଥିଲି । ଆପଣ ବି ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ରୂପେ ମୋତେ ଭଲଭାବେ
ଜାଣିଛନ୍ତି । ଏବେ ମୁଁ ମୋବାଇଲରେ ଆପଣଙ୍କ ସହିତ କଥା ହେଉଛି ।
ତଥାପି ମୋଠାରେ କିପୁକାର ଅଚିହ୍ନା ପରିଚୟ ରହିଗଲା ?

ଶାଖା ପ୍ରବନ୍ଧକ ମହାପାତ୍ର ବାବୁଙ୍କ ବ୍ୟାକୁଳତାରେ ଅତିଷ୍ଠ ହୋଇ
କହିଲେ - ହଁ ସେସବୁ ଫର୍ମାଲିଟି ଠିକ ଯେ ହେଲେ ଆପଣ ଥରେ ବ୍ୟାଙ୍କକୁ
ଆସି ପୁରୁଷ ପତ୍ର ଡିପୋଜିଟ କରିଦିଅଛୁ । ଜୀବିତ ପୁରୁଷପତ୍ର ବିନା

ଆପଣଙ୍କ ଆକାଉଣ୍ଡରେ ପେନଶନ ରାଶି ଜମା ହେଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ଆଛା ଆପଣ ଘରୁ
ଫୋନ କରୁଛନ୍ତି ନା ଆଉ କୋଉଠାରୁ ?

ମହାପାତ୍ର ବାବୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ - ପରଲୋକରୁ । ପରେ ପରେ କଳ କଟିଗଲା ।

ମୋବାଇଲ

ମମ୍ମି ! ବାପାଙ୍କର କଣ ହୋଇଛି ? ଦୁଇଦିନ ହେଲା ବେଶ ଚଳଚଞ୍ଚିଲ ଜଣା ପଡ଼ୁଛନ୍ତି ।
ଝିଅର କଥା ଶୁଣି ମମ୍ମି କହିଲେ-କାହିଁ ସେମିତି ତ କିଛି ହୋଇନି ।

-ହଁ ! ତୁ ଜାଣିନ୍ଦୁ, ଦୁଇଦିନ ହେବ ପୂରା ବଦଳି ଯାଇଛନ୍ତି । ସକାଳୁ ସକାଳୁ ଉଠି
ମୋତେ ସାଇନ୍‌ସ ଚେଷ୍ଟାର ବୁଝେଇବାରେ ହେଲୁ କରୁଛନ୍ତି । ବହୁଦିନ ତଳେ ନିଉଜ
ପେପର ଯାହାଙ୍କର ବଡ଼ ପ୍ରିୟ ଧିଲା, ଏବେ ପୁଣିଥରେ ସେଥରେ ରୁଚି ରଖୁଛନ୍ତି । କେବଳ
ସେତିକି ନୁହେଁ ଜେଜେଙ୍କ ସହିତ ବି ଘଣ୍ଟା ଘଣ୍ଟା ଧରି ଗପରେ ମାତି ଯାଉଛନ୍ତି ।

ଏହା ପୂର୍ବରୁ କହୁଥିଲେ ମୋ ପାଖରେ ଆଦୌ ସମୟ ନାହିଁ । ହେଲେ ଆଜି ଲାଗୁଛି
ସେମିତି ବାପାଙ୍କ ନିକଟରେ କେବଳ ସମୟ ହିଁ ସମୟ ରହିଛି । ବାପାଙ୍କର ଏଉଳି ଆକସ୍ମୀକ
ପରିବର୍ତ୍ତନକୁ ତୁ କିଛି ଅନୁମାନ କରିପାରୁଛୁ କି ନାହିଁ ?

ଝିଅର କଥାରେ ମମ୍ମି ସ୍ଥିତ ହସି କହିଲେ-ପରିବର୍ତ୍ତନ ତ ହେଇଛି ନିଷ୍ଟୟ । ତୋ
ବାପାଙ୍କ ମୋବାଇଲ ଦୁଇଦିନ ପୂର୍ବରୁ ଖରାପ ହୋଇ ଯାଇଛି ତ ସେଇପାଇଁ ଏତେଠା
ପରିବର୍ତ୍ତନର ଅଭିନୟ ଚାଲିଛି । ନହେଲେ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ସମୟ କାହିଁ ଏତେସବୁ
ଜଞ୍ଜାଳରେ ମୁଣ୍ଡ ପୂରେଇବାକୁ ?

ଅଶୁଭ ବୃକ୍ଷ

ଗୋଟେ ଗାଁରେ ଘନବହୁଳ ଓ ବିଶାଳ ଅଶୁଭ ବୃକ୍ଷଟିଏ ଧିଲା । ବୃକ୍ଷର ଅନ୍ତି ଦୂରରେ
ଗ୍ରାମବାସୀଙ୍କ ଘର ଥିଲା । କାହିଁ କୋଉ ଦିନରୁ ସାକ୍ଷୀ ସ୍ଵରୂପ ପିଢ଼ି ପରେ ପିଢ଼ିର ଗ୍ରାମବାସୀ

ତା' ତଳେ ଏକତ୍ରିତ ହୋଇ ନ୍ୟାୟ ମିମାଂଶା କରିଛନ୍ତି । ଗପ-ଗୀତ, ମଜା-ମସ୍ତିରେ ଦିନ ବିତେଇଛନ୍ତି । କେତେ କେତେ କିସମର ଖେଳ ଖେଳି ବେହାଲ ହୋଇଛନ୍ତି । ଭବିଷ୍ୟତ ଜୀବନର ସ୍ଵପ୍ନ ବୁଣିଛନ୍ତି । ସଂକଳନ ସ୍ଵତ୍ତ ବୃକ୍ଷ ଚାରିପଟେ ଗୋଡ଼େଇ ମାନସିକ ପୂରଣ କରିଛନ୍ତି । ବୃକ୍ଷର ଆନନ୍ଦ କହିଲେ ନସରେ । ଲୋକମାନେ ତାକୁ ପୂଜା କଲେ ନିଜକୁ ଗୌରବାନ୍ତି ଭାବରେ ବିହୁଳ ହୋଇଯାଏ । ନିଜ ଆଖପାଖର ଗତି ବିଧିକୁ ଦେଖି ଭଲାସରେ ଫାଟିପଡ଼େ ।

ସମୟ ନିଜ ପ୍ରତିରୋଧ ରହିତ ଗତିରେ ଆଗକୁ ବଢ଼ିଚାଲେ । ସମୟ ସହିତ ସବୁକିଛି ଧୀରେ ଧୀରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେଉଥାଏ । ବୃକ୍ଷ ନିକଟରେ ଆଉ କେହି ଏକତ୍ରିତ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ କି ଗପ-ଗୀତ, ଖେଳ ମଜା-ମସ୍ତି କରନ୍ତି ନାହିଁ । ସ୍ଵପ୍ନ ଦେଖନ୍ତି ନାହିଁ କି ତା' ପାଖକୁ ଆସନ୍ତି ନାହିଁ । ସମସ୍ତେ ନିଜ ନିଜ ଭିତରେ ବ୍ୟସ୍ତ ବିବ୍ରତ । ଗ୍ରାମବାସୀ ସହରକୁ ପଳାୟନ କଲେ । କ୍ରମଶଙ୍କ ପୂରା ଗାଁ ଶୁନଶାନ ହେଇଗଲା । ଅଶୁଭ ବୃକ୍ଷ ଏସବୁ ଦେଖି ଦୁଃଖରେ ଭାଙ୍ଗିପଡ଼ିଲା । ଶାଖା-ପ୍ରଶାଖା, ପତ୍ର ଆଦି ଶୁଣିଗଲା । ସମୟର ଏଭଳି ପରିବର୍ତ୍ତନକୁ ସେ ବୁଝିପାରୁ ନଥାଏ । ହଠାତ ଦିନେ କିଛି ଲୋକ ବୃକ୍ଷ ନିକଟରେ ମପାମପି କାର୍ଯ୍ୟ କଲେ । ବୁଲତୋଡ଼ର ଦ୍ୱାରା ଘରକୁ ଭାଙ୍ଗି ସମତଳ କରା ହେଲା । ପୁଣି ବୃକ୍ଷକୁ କାଟିବାପାଇଁ କରତିଆ ଆସିଲେ । ଉକ୍ତ ସ୍ଥାନରୁ ବୃକ୍ଷକୁ ନ କାଟିଲେ ନୂଆ ଫ୍ୟାକ୍ଟ୍ରିର ଯୁନିଟ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏସବୁ ଦେଖି ଶୁଣି ଅଶୁଭ ବୃକ୍ଷ ହତପ୍ରଭ । ନିରାଶା ହତାଶା ହୋଇ ନିଜର ଅସ୍ତ୍ରିତ୍ତ ହରେଇବାକୁ ଅପେକ୍ଷା କଲା । କାରଣ ସଭିଙ୍କୁ ବିକାଶ ଆବଶ୍ୟକ । ବିକାଶର ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ବିଚରା ଅଶୁଭ ବୃକ୍ଷକୁ ହିଁ ବୁଝି କରିବାକୁ ହେବ ।

ପ୍ରେଗନେଷ୍ଟ

ପାଞ୍ଚ ବର୍ଷ ଯାଏ ଲିଭ ଇନ୍ ରିଲେଶନଶିପରେ ରହିବା ପରେ ହଠାତ ଦିନେ ମାନିନୀ

ମନୋଜକୁ କହିଲା-ମନୋଜ ! ମୁଁ ତୁମ ପିଲାର ମାଆ ହେବାକୁ ଯାଉଛି ।

ମାନିନୀର କଥା ଶୁଣି ମନୋଜର ଦ୍ୱାସ ଦ୍ୱାସ ମୁଖ ଖାଉଳି ପଡ଼ିଲା ।

ଆରେ ଏମିତି ମୁହଁ ଶୁଖେଇ ଦେଉଛ କ'ଣ ପାଇଁ ? ବାପା ହେବ ! ଏଥିରେ ତ ତୁମେ ବେଶୀ ଖୁସି ହେବା କଥା ।

ମନୋଜ ପୂର୍ବପରି ଗୁମସୁମ ଥାଇ ମନେ ମନେ କିଛି ଭାବୁଥାଏ । ତା'ର ଆସ୍ତାଭାବିକ ଭାବକୁ ଦେଖି ମାନିନୀ ପୁଣିଥରେ କହିଲା - କଥା କ'ଣ ମନୋଜ ! ଏତେ କଣ ଭାବୁଛ ? ପୁଣି ଏକ ନୂଆ ଖର୍କକୁ ନେଇ ଚିତ୍ତା କରୁଛ ? ଦେଖ, ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମେ ଦୁହେଁ ଅଧା ଅଧା ଖର୍କରେ ଚଳିଆସିଛୁ । ପିଲାର ଖର୍କ ବି ଅଧା ଅଧା ବଣ୍ଣାଯିବ । ତୁମେ ଯଦି ଚାହିଁବ ପିଲାର ଖର୍କ ମୁଁ ଏକା ସମ୍ମାଳିନେବି ।

ମନୋଜ ଏକ ଦୀର୍ଘଶ୍ଵାସ ଛାଡ଼ି କହିଲା- ଖର୍କ ପାଇଁ ମୁଁ ଚିତ୍ତା କରୁନି ମାନିନୀ, କଥା ହେଉଛି ପିଲା ଜନ୍ମଦେବା ସ୍ତ୍ରୀକୁ ମୁଁ ଆଦୌ ପସନ୍ଦ କରେ ନାହିଁ । ତୁମେ ଯଦି ଏବର୍ଷନ କରିବ ନାହିଁ ତେବେ ହୁଏତ ମୋତେ ତୁମଠାରୁ ଅଲଗା ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ଭେରିଗୁଡ଼ ! କରେଛୁ ଡିସିସନ ନେଇଛ । ମୋ ଚିତ୍ତାଧାରା ମଧ୍ୟ ବିଲକୁଳ ଠିକ ଥିଲା । ବାସ୍ତବିକ ତୁମେ ଡିସିସନ ନେବା ପୂର୍ବରୁ ମୁଁ ତୁମଠାରୁ ଅଲଗା ହେବାପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇସାରିଛି ।

ମାନିନୀ ନିଜ ଆସବାବପତ୍ର ଆଗାତି ଉଠେଇ ତୁରନ୍ତ ରୁମରୁ ବାହାରିଗଲା । ଯିବାବେଳେ ମନୋଜକୁ କହିଗଲା - ମୁଁ ଏଯାଏ ପ୍ରେଗନେଣ୍ଟ ହୋଇନାହିଁ । ତୁମ ସାମର୍ଥ୍ୟକୁ କଳନା କରୁଥିଲି । ଯାହା ଆଜି ମୋତେ ତୁମଠାରୁ ଅଲଗା ହେବାପାଇଁ ବାଧ୍ୟ କରିଛି ।

ଜୀବନ

ଆଞ୍ଜଳି କବି

ଚିକ ଚିକ ଚିକ ଚିକ । ରାତି ଅଧ ହେଲାଶି ବୋଧେ ।
ଲୁହ ଗୁଡା ଧୋଇ ଦେଉଥାନ୍ତି ମୋ ମନର କୋହ ସବୁ । ବେଡ଼
ଉପରେ ପଡ଼ି ରହିଥାଏ ମୁଁ ନିସ୍ତବ୍ଧ, ନିଶ୍ଚଳ ହୋଇ ଚାହିଁ ରହିଥାଏ ପାଖ
ଝେରକା ଫାଙ୍କରୁ ଦେଖାଯାଉଥିବା ସୀମିତ ଆକାଶକୁ । ଲୁହଧାର ଝରି
ପଡ଼ୁଥାନ୍ତି । ଯେମିତି ଆକାଶଟା ମୋ ବନ୍ଧୁ । ଅସରନ୍ତି ଗଳ୍ପ ପେଡ଼ି ଖୋଲି
ରଖିଥାଏ ତା ଆଗରେ । ହଁ ନିଶ୍ଚିତ ସେ ମୋର ବନ୍ଧୁ । ଏକାନ୍ତରେ ଯେବେ
ମୋ ଭିତରେ ଅକୁହା କଥା ସବୁ ଗୋଲମାଳ ହୁଅନ୍ତି, ସେ ଯେମିତି ବାହୁ
ମେଲେଇ ଇଙ୍ଗିତ କରେ ମୋତେ ନିଜ ଭିତରେ ହଜିଜିବା ପାଇଁ ।
ଆଶ୍ଵାସନା ନାହିଁରେ ବର୍ଷା ଚିକେ ଭାଲି ମୋତେ ହସେଇବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା
କରେ । ଲାଗେ ଯେମିତି ଖୋଲା ଆକାଶର ପକ୍ଷୀଟିଏ ମୁଁ । ଅତି ଖୁସିରେ
ସାଇଁ ସାଇଁ ପବନ ଦେଇ କୋଲେଇ ନିଏ ମୋତେ ସେ । ସେଦିନ କିନ୍ତୁ
ମୋ ଭିତରେ ଯେମିତି ଗୋଟେ ଯୁଦ୍ଧ ଚାଲିଥାଏ । ସେଦିନ ମୋତେ
ଲାଗୁଥାଏ, ଆକାଶଟା ମୋତେ ଦେଖି ହସୁଛି । ମୁଁ କେତେ ବୋକୀ ବୋଲି
ଧନ୍ତା କରୁଛି । ଲାଗୁଥାଏ ଯେମିତି ଅନେକ ଦୂରରେ ଅଛି ଆକାଶଟା ।
ବାସ୍ତବିକତା ସହ ଅବଗତ ହୁଅଥାଏ ମୁଁ । ଠିକ ସେମିତି ଚାହିଁଥାଏ,
ଯେମିତି ପଞ୍ଜୁରୀ ଭିତର ପକ୍ଷୀଟା ଚାହିଁଥାଏ ବାହାର ଦୁନିଆଁକୁ । ଯାନେ
ପଡ଼ି ଯାଉଥାଏ ବିଗତ ଦିନ ସବୁ ।

ଶୋହଳ ବର୍ଷ ଝିଅଟିଏ । ନା ଦୁନିଆଁ ସହ କିଛି ସମ୍ପର୍କ, ନା ନୀତି ନିୟମ, ହେନ ଚେନ ସହ ଲେନଦେନ । ବାହାଘର ଆଜି । ଖୁସିର ସୀମା ନଥାଏ ତାର । ବାରମ୍ବାର ଆଇନାରେ ଦେଖୁଥାଏ ନିଜକୁ । ମନେ ମନେ ଭାବୁଥାଏ, କେତେ ସୁନ୍ଦର ମୁଁ ନୁହଁ ? ସେ ଏତିକିରେ ହି ଖୁସି କି ସେ ବହୁ ବେଶ ସାଜିଛି । ମନେ ହଉଥାଏ ଯେମିତି ସେ ପିଲାବେଳ ବହୁରାଣୀ ଖେଳ ଖେଳିବା ପାଇଁ ଯାଉଛି । ଲାଗୁଥାଏ ଆଜି ଦିନଟା ପରି ଆଗ ଜୀବନଟା ମଧ୍ୟ କଟିଯିବ ଏଇ ସ୍ଵପ୍ନ ଦୁନିଆଁରେ । ସମସ୍ତେ ଅତି ଖୁସିରେ କୋଳେଇ ନେଉଥାନ୍ତି । ଏମିତି ଅନୁଭବ ହଉଥାଏ ଯେମିତି ଯ୍ୟା ପରେ ଆଉ ଦୁଃଖ କଷ୍ଟ କିଛି ଆସିବନି । ଏମିତି ହସି ହସି କଟିଯିବ ବାକିତକ ସମୟ । ସେବିନକୁ ଭୁଲିବା ସହଜ ତ ନୁହଁ । କିନ୍ତୁ ମୁଁ କେବେ କେବେ ଭୁଲିଯିବା ବାହାନାରେ ବାହାଘର ଆଲବମ ଦେଖିନିଏ । ଟିଭି ପରଦାରେ ଯେତେ ଭଲ ଅଭିନେତା ଥାଆନ୍ତ ନା କାହିଁକି । ଆମ ନିତିଦିନିଆ ଜୀବନରେ ତାଙ୍କ ଠାରୁ ଭଲ କଳାକାରଙ୍କୁ ଭେଟୁ ଆମେ । ଏବେ ବୁଝି ହେଉଛି, ଭୁଲ କାହାର ନୁହଁ । ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଅଭିନୟ କରୁଥିଲେ ଠିକ ଯେମିତି ଆମେ ସବୁ କରନ୍ତି । ଜୀବନଟା ଗୋଟାଏ ରଙ୍ଗମଞ୍ଚ ହିଁ ତ, ଆଉ ଆମେ ସବୁ ଗୋଟେ ଗୋଟେ ପାତ୍ର/ ଅଭିନେତା / କଳାକାର । ଯେ ଯେତେ ଭଲ ଅଭିନୟ କରିପାରିବ ସେ ଦୁନିଆଁ ଠାରୁ ସେତେ ବେଶୀ ତାଳି ଗୋଟେଇ ନେବ । ହେଲେ ଆଜି ଯାଏଁ ଗୋଟାଏ କଥା ବୁଝି ପାରିଲିନି, ଏଇ ସବୁ ପ୍ରଶଂସା ନେଇ ଯିବା କୋଉ ଆଡ଼େ ? କୋଉଠି ଆମ ପାଇଁ ଅମ୍ବଲ୍ୟ ଉପହାର ରଖା ଯାଇଛି ?

ବାସ ଭାବି ଭାବି ଆଖି ଲାଗିଯାଏ । ଏମିତି ହିଁ ଚାଲେ ନିତିଦିନ କାହାଣୀ ।

X X X X

ପ୍ରତିଦିନ ଭଲି ସେବିନ ସକାଳୁ ମୁଁ ନିତ୍ୟକର୍ମ ସାରି ଠାକୁର ପୂଜା ସାରି ଚା ଘେଟକୁ ନେଇ ତାଇନିଂଗ୍ ପାଖକୁ ଯାଉଥାଏ । ମୋ ନୀଁ ଟା ମୋ କାନରେ ଆସି ବାଜିଲାଟା ମୁଁ ଟିକେ

କାନେଇଲା ପରେ ଜାଣିଲି, ହଁ ମୋହରି କଥା ଚାଲିଛି । ନିଜ ବିଷୟରେ ଲୁଚି ଲୁଚି ଶୁଣିବାକୁ ଭାରି ମଜା ଲାଗେ, ନୁହଁ କି ? କେହି ଜଣେ କହିଲେ "ହଁ ଭାଗ୍ୟର ଲେଖନୀ । କଣ ବା କରି ହେବ । ପିଲାଟି ଦେଲୁ ବାପାଙ୍କୁ ହରେଇଲା, ମାଆ ମୁଣ୍ଡରେ ବୋଲେ ହୋଇ ରହିଲା, ଆଉ ଏବେ ଆମକୁ ଶାସ୍ତି । ନହେଲେ ନହୁଅନ୍ତା ପଛକେ, ଏମିତି ଜଳ୍ଦି ଜଳ୍ଦିରେ ବାହାଘରଟା କରିବାର ନ ଥିଲା ।" ମୋ ହାତରେ ଥିବା ତା ସବୁ କେତେବେଳୁ ଥଣ୍ଡା ହେଇ ସାରିଥାଏ । କଥା ସବୁ ଶୁଣି ମୁଁ କିଛି ସ୍ଵର୍ଗ ବୁଝି ପାରିଲିନି । ପୁଣି ଶୁଣିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କଲି, "ଆରେ ଅଲକ୍ଷ୍ମୀ ନୁହଁ ତ ଆଉ କଣ ? ଘରକୁ ଆସୁ ଆସୁ ଏତେ ବଡ଼ କ୍ଷତି କରେଇ ଦେଲା । ନା ତ କିଛି ଆଣିଛି । ଯାହା ଅଛି ତାକୁ ମଧ୍ୟ ନଷ୍ଟ କରିଦେବ ।" ମୁଁ କିଛି ସମୟ ସ୍ଵର୍ଗ ହେଇଗଲି । ଭାବିଲି, ମୁଁ ତ କିଛି କରିନି ତେବେ କାହିଁକି ମୋ ବିଷୟରେ ଏମିତି ଭାବୁଛନ୍ତି । ମୁଁ ପୁଣି ତା ଗରମ କରି ଆଣିଲି । ଏଥର ସାହସ ଗୋଟେଇ ତା ତ୍ରେ ଗା ନେଇଗଲି । ସମସ୍ତେ ଏମିତି ସଜାତି ହେଇ ବସିଗଲେ ଯେମିତି କିଛି ବି ହେଇନି । ମୋ ମନରେ ଅନେକ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଙ୍ଗି ମାରୁଥାଏ । ମୋ ଦେହ ହାତ ଥରୁଥାଏ । ତା କପଟା ବଢ଼େଇବାକୁ ଗଲା ବେଳେ ଭୁଲରେ ସେଇଟା ମୋ ହାତରୁ ଖସିଗଲା । ସେ ଉଠିକି ଜୋରରେ ଚାପୁଡ଼ାଟିଏ ମାରିଲେ ମୋତେ । ରାଗି ରାଗି କହୁଥାନ୍ତି, "ତୁ ଆଣିଥିଲୁ କି ? ତୋ ବାପ ଦେଇଥିଲା କି ?" ମୁଁ ନିସ୍ତ୍ରେଜ ହେଇ ଯାଇଥାଏ । ଭାବୁଥାଏ, ମୋ ବାପା ଏଥିରେ କଣ କଲେ ଯେ ? ମୋ ହାତରୁ ଭୁଲରେ କପଟା ପଡ଼ିଗଲା । ମୋ ବାପା କଣ ଏଥିରେ ଦାୟୀ । କେତେ ଜଳ୍ଦି ବଦଳିଯାଏ ନୁହଁ, ନା ସମୟ ନୁହଁ "ମଣିଷ" । କାଲି ମୋ ହାତଧରି ମୋତେ ଖୁସି ଖୁସିରେ ସାଥିରେ ଆଣିଥିବା ଲୋକଟା ଆଜି ମୋ ଉପରେ ହାତ ଉଠେଇବାକୁ ତିଳେ ମାତ୍ର ସଙ୍କୋଚ୍ଚ କରିଲାନି । ବାକି ସବୁ କହୁଥାନ୍ତି । କିଛି ତ କହୁଥାନ୍ତି । ଏଇଥିରୁ ମୁଁ ସେବିନ ଠାରୁ ଆଉ ଲୁଚାଛପା ନୁହଁ ସମସ୍ତଙ୍କ ସାମ୍ନାରେ ଅଲକ୍ଷ୍ମୀ ସାଜିଲି ।

X X X X

ଯ୍ୟା ଭିତରେ ଅନେକ ବର୍ଷ ବିତିଗଲାଣି । ଦୁନିଆଁ ବିଷୟରେ ଜାଣିଲିଣି । କିଛିଟା
ବୁଝିବା କ୍ଷମତାପ୍ରାୟ କଲିଣି । ଏବେ ମୋତେ ଆଉ ସଜବାଜ ଜିନିଷ ଖୁସି କରଇନି । ଆଉ
ବେଶ ବଦଳୁଥିବା ରତ୍ନ ସବୁ ମୋ ସହ ଖେଳୁନାହାନ୍ତି । ବାଡ଼ି ବଗିଚାରେ ଫୁଲୁଥିବା ଫୁଲ
ସବୁ ମୋତେ ଆଉ ଆକର୍ଷିତ କରୁନାହାନ୍ତି । କୋଇଲି ସ୍ଵରର ମଧୁରତା ଆଉ ମୁଁ ବାରି
ପାରୁନି । ଆଇନାରେ ନିଜକୁ ଦେଖି ଆଉ ସ୍ଵନ୍ଦର କହିପାରୁନି । ଅନେକ ଥର ନିଜେ ନିଜକୁ
ଭାଙ୍ଗି ରୁଜି ରୁଚମାର କରି ପୁଣି ନୂଆ ରକମର ଗଢ଼ିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରିଛି । ଭାବେ ନିଜକୁ
ଏମିତି ଭାଙ୍ଗାଗେ ଦେବି, ଯାହାକୁ କିଛି ଅନୁଭବ ହେଉ ନଥିବ । ନା ଖୁସି, ନା ଦୁଃଖ, ନା
ସ୍ନେହ, ନା ଲୁହ । ବାସ ଚାଲିଛି । ଜାଣିନି ଯିବି କୁଆଡ଼େ । ତ୍ୟାପି ଚାଲିଛି । ଜୀବନ ସ୍ଵାଅ
ଯଉଆଡ଼େ ଯାଉଛି ତା ସହ ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଭାସିଚାଲିଛି । ଯେତିକି ଦରକାର ହସ୍ତିଛି, ଯେତେ
ବେଳେ ଦରକାର କହୁଛି, ଯେମିତି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିବ ପିଛୁଛି, ଯାହା ସମସ୍ତେ ପମନ
କରିବେ ନିଜକୁ ସେଉଳି ଗଢୁଛି । ଆକାଶଟା ହସିବନି ଆଉ କ'ଣ ? ପ୍ରତିଦିନ ତା ସହ କଳି
କରି ପୁଣି ତା ପରଦିନ ତାକୁ ହିଁ ଦୁଃଖ ସବୁ ଶୁଣେଇବି । ସେ ବୋଧେ ଦେଖୁଛି ଦିନ ସାରା
ପଥର ପରି ଠିଆ ହେଇ ରହୁଥିବା ମଣିଷଟା କେମିତି ରାତି ହେଲେ ଭାଙ୍ଗି ରୁଜି ରୁଚମାର
ହେଇଯାଉଛି । ବେଳେ ବେଳେ ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଏଯ୍ୟା ଭାବି ହସିଦଭିଛି । ସେ କାଇଁ ମୋ ବନ୍ଧୁ
ହୁଅନ୍ତା । ମୋତେ କିଛି ସମୟ ସାହାରା ହେଇ ନିଜର ମନୋରଞ୍ଜନ କରୁଛି ସେ । ଏଯ୍ୟା ହିଁ
ତ ସାରକଥା । କିଛି ଦେଇ କିଛି ନିଆ । କେହି କାହାର ନୁହେଁ । ଏଯ୍ୟା ହିଁ ତ ଜୀବନ !

ପୁରୁଣା କେନ୍ଦ୍ରିୟ, କେନ୍ଦ୍ରିୟ, ୭୫୮୦୦୧

ଆହ୍ୱାନ ଇମ୍‌ପ୍ରିଣ୍ଟିଂ

ଅପେକ୍ଷା

ଶୁଭସ୍ଥିତା ପ୍ରଧାନ

ଆଜି କାଇଁ ବହୁତ ମନେ ପଡ଼ୁଛି ତୁମ କଥା.... ଯେତେବେଳେ ତୁମେ
ମୋ ପାଖରେ ଥିଲ ମୁଁ ମୋ ସ୍ବପ୍ନୁର ରାଜମହଲରେ କୁନି ରାଣୀଟେ ପରି
ବହୁତ ଦୁଷ୍ଟାମି କରୁଥିଲି । ପ୍ରଜାପତିଟିଏ ପରି ଉଡ଼ି ବୁଲୁଥିଲି ମୁଁ ଏ
ବରିଚାରୁ ସେ ବରିଚା ଯାଏ । ଝରଣା ପରି ଗୀତ ଗାଇ ଜୀବନର ପ୍ରତିଟି
ମୁହଁର୍ଗକୁ ବିତାଉଥିଲି । ନା ଥିଲା କାହାର ଭୟ ନା ଆଶଙ୍କା.... ତୁମେ
ମୋ ପାଖରେ ଥିଲେ ମୁଁ ସବୁକିଛି ଭୁଲି ଯାଉଥିଲି । ତୁମର ଭଲ
ପାଇବାରେ ମୁଁ ଛୋଟରୁ ଏତେ ବଡ଼ ହେଇଛି କିନ୍ତୁ ମୋର ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟ ଆଜି
ତୁମେ ହିଁ ମୋ ପାଖରେ ନାହିଁ.....

ସଂକ୍ଷ୍ୟା ସମୟରେ ବାଲକୋନୀରେ କଣ୍ଠେଇ ଆଉ ଡାଏରୀଟିଏ ଧରି
ବସି ଏମିତି ଲେଖି ଚାଲିଥାଏ ରିଙ୍କି, ମନ ଦୁଃଖରେ ବସି କିଛି ଭାବୁଥିଲା ।
ତାହିଁ ରହିଥିଲା ଆକାଶରେ ସେଇ ମିଞ୍ଜି ମିଞ୍ଜି କରୁଥିବା ତାରକାମାନଙ୍କୁ,
ପୁଣି ମନେ ମନେ କହୁଥାଏ - ମୁଁ ଜାଣେ ବାପା ତୁମେ ଏଇ ତାରା ଭିତରେ
ଲୁଚି କରି ମତେ ଦେଖୁଛ । ଏତିକି କହି ସେ କଣ୍ଠେଇକୁ ଛାତିରେ ଚାପି
ଧରି କାନ୍ଦିବାରେ ଲାଗିଲା । ରିଙ୍କି ଭାରି ସ୍ଵାଭିମାନୀ ଝିଅଟିଏ, ସରଳ
ବିଶ୍ୱାସୀ.... ମନ କଥା କହିଲା ଭଲି ସେ କାହାକୁ ବିଶ୍ୱାସଯୋଗ୍ୟ ଭାବିନି
ସେଥିପାଇଁ ନିର୍ଜୀବ କଣ୍ଠେଇକୁ ହିଁ ସବୁ କିଛି କହି ମନ ଭିତରେ ଥିବା
ଦୁଃଖରୁ ଉପସମ ପାଏ । ମନର ସବୁ ଖୁସି ଦୁଃଖ ପ୍ରକାଶ କରେସେ ସେଇ

କଣ୍ଠେଇ ଆଗରେ.... ସତେ ଯେମିତି ସିଏ ନିର୍ଜୀବ କଣ୍ଠେଇ ନୁହେଁ ଗୋଟିଏ ଜୀବନ୍ତ ପ୍ରାଣୀ ଯିଏ ତା ହୃଦୟର କୋହି ବୁଝି ପାରିବ । ପୁଣି କଅଣ ଗୁଣୁଗୁଣୁ ହୋଇ ଲେଖି ଦିଏ....

ଦୁନିଆରେ ମାଆକୁ ହିଁ ଗୋଟିଏ ଝିଅର ଉତ୍ତମ ବନ୍ଧୁ ବୋଲି କୁହାଯାଏ ଏହା କଅଣ ଯଥାର୍ଥ ? ? ହୋଇ ପାରେ ଜଣେ ମାଆ ଉତ୍ତମ ବନ୍ଧୁ, କାହିଁକି ନା ସେ ଜଣେ ନାରୀ... ଝିଅର ମନ କଥା ବେଶ୍ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣି ପାରନ୍ତି ସେ । କିନ୍ତୁ ବାପା.... ନା ବନ୍ଧୁ ନା ଉତ୍ତମ ବନ୍ଧୁ... ସେ ତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ନାୟକ ଗୋଟିଏ ଝିଅ ଜୀବନରେ । ସେମିତି ରିଙ୍କି ମନରେ ଅନାବନା ଭାବନା ସବୁ ସାଉଁଟି ହୋଇ ଲେଖି ହୋଇ ଯାଉଥାଏ ଅଳେଖା ପୃଷ୍ଠାରେ.... ପିଲା ଦିନର ସେଇ ଛୋଟ ଛୋଟ ସ୍ଫ୍ରେଡ଼ ସତେ ଯେମିତି ହୃଦୟର ସ୍ଫ୍ରେଡ଼ ଅଟକାଇ ଦେଉଥିଲା ।

ପିଲାବେଳେ ରିଙ୍କି ଶୁଣିଥିଲା ବାପା ପ୍ରଭୁ ଶିବଙ୍କୁ ପୂଜା କରି ଜନ୍ମାଷ୍ଟମୀ ପୂର୍ବ ଦିନ ତାକୁ କନ୍ୟା ସନ୍ତ୍ରାନ ରୂପେ ପାଇଥିଲେ, ସ୍ନେହ ମମତା ଅଜାତି ଦେଇ କେତେ ଯେ ସ୍ଵପ୍ନ ଦେଖିଥିଲେ ରିଙ୍କିକୁ ନେଇ... ଭରସା ଥିଲା ରିଙ୍କି ନିଷ୍ଠେ ଏ ସ୍ଵପ୍ନ ସାକାର କରିପାରିବ । କିନ୍ତୁ ସେଇ ଦିନ ଆସିବା ପୂର୍ବରୁ ରିଙ୍କି ପାଖରୁ ହିଁ ସେଇ ସ୍ଵପ୍ନ ଦେଖାଉ ଥିବା ଆଖି ଦୃଷ୍ଟି ବହୁତ ଦୂରକୁ ଚାଲି ଯାଇଥିଲା । ମାଆର ଅଶ୍ଵଧାରାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ୦ଳ୦ଳ ନୟନ ତାକୁ ପ୍ରତି ମୁହଁର୍ତ୍ତରେ ବାପାଙ୍କ କଥା ମନେ ପକାଇ ଦିଏ । ଝିଅ ତ ନୁହେଁ ପୁଅ ଭାବି ତାକୁ ଗଢି ତୋଳିଥିଲେ । ପ୍ରତିଟି ଇଛା ପୂରଣ କରିଥିଲେ ତା'ର । କ୍ରୋଧ ହିଁସା ଠାରୁ ଦୂରେଇ ରଖିବା ପାଇଁ ବୁଝାଇ କହିଥିଲେ.... ଏମିତି ନୁହେଁ ବରଂ ବହୁତ କିଛି ଜୀବନରେ ବଞ୍ଚିବାର ମୂଳମନ୍ତ୍ର ସତେ ଯେମିତି ଶିଖାଇ ଦେଇ ଯାଇଛନ୍ତି । କୁନି ଥିବା ବେଳେ ହାତ ଧରି ଚାଲିବା ଶିଖେଇ ଥିଲେ ସତ କିନ୍ତୁ ଝୁଣ୍ଡି ପଡ଼ିଲେ ନିଜେ କିପରି ଭଠି ପୁଣି ଥରେ ଚାଲିବି ସେଇପାଇଁ ସାହାସ ଏବଂ ମନୋବଳ ମଧ୍ୟ ଦେଇଥିଲେ ।

ମନେ ଅଛି ବାପା ସେଦିନର ସେଇ ପୂରଣା କଥା ସ୍ନେହ ମମତା ପାଇ ପାଠପଦା ଠାରୁ

ଦୂରେଇ ଯାଇଥିଲି ମୁଁ, କିନ୍ତୁ ତୁମର ସେଇ ପଦେ କଥା ଆଉ ତୁମ ସେଇ ସହଯୋଗ ମତେ ଗୋଟିଏ ଭାବମ ଛାଡ଼ୀ କରି ଗଢ଼ି ତୋଳିଥିଲା । ସବୁଥିରେ ପ୍ରଥମ ହେବା ପାଇଁ ଶିଖେଇ ନଥିଲେ ବି କାହା ମନରେ ଦୁଃଖ ଦେଇ କେବେ ଜିତିବା ଶିଖେଇ ନଥିଲ ତୁମେ । ତୁମ ପରି ସ୍ଵାକ୍ଷର ହୃଦୟ ଏ ଦୁନିଆରେ ବିରଳ.... ସ୍ଵାର୍ଥପର ଦୁନିଆ ଏ କେମିତି ବଞ୍ଚିବି ମୁଁ ତୁମ ବିନା । କାହାକୁ ନିଜର କହିବାକୁ ଭୟ ଲାଗୁଛି, ବିନା ସ୍ଵାର୍ଥରେ ଯେଉଁଠି ପତ୍ର ଟିଏ ବି ଝାଡ଼େନି ସେଠି ନିଜର କହି କୋଳାଇ ନେବାକୁ ସ୍ଵାକ୍ଷର ହୃଦୟ କାହାର ବା ଅଛି ? ଆଉ କାହାର ସ୍ଵେଚ୍ଛା ତୁମ ସ୍ଵେଚ୍ଛା ଠାରୁ ବଳି ଯିବ ନାହିଁ.... ତୁମର ସେଇ ଆଦେଶ ଭଙ୍ଗୀର ଡାକ ଯେଉଁଠିରେ ଆଦେଶ କମ୍ କିନ୍ତୁ ଭଲ ପାଇବା ବେଶୀ ଭରି ରହିଥିଲା ବହୁତ ମନେ ପତ୍ର ବାପା.... ଆଉ ଥରେ ସେମିତି କିଏ ମତେ ଡାକିବ.... ଆକାଶ ଆତକୁ ଚାହିଁ କଇଁ କଇଁ ହୋଇ କାହିଁ କାହିଁ କହୁଥାଏ ରିଙ୍କି । ଏମିତି ଭାବି ଭାବି ଶୋଇ ଯାଇଥିଲା ରିଙ୍କି ବାଲକୋନୀରେ....

ସୁର୍ଯ୍ୟର ପହିଲି କିରଣ ରିଙ୍କିର ନିଦ ଭାଙ୍ଗି ଦେଇଥିଲା, ବାଲକୋନୀରେ ବସି ରହିଥିଲା ସେ, କେହି ଜଣେ ଡାକୁଥାଏ ବାପା.... ସ୍କୁଲ ଟାଇମ ହେଲାଣି ଯିବା ଆସ । ଆଉ କେହି ଝିଆ ବାପା ଡାକୁଥିବାର ଶୁଣିଲେ ଅନ୍ତର ବ୍ୟଥିତ ହୋଇ ପତ୍ର ରିଙ୍କିର । ତଥାପି ମନକୁ ବୁଝେଇ ଦିଏ ସେ ବାପା ମୋର ବାହାରେ ଅଛନ୍ତି କିଛି ବର୍ଷ ପରେ ଫେରି ଆସିବେ । ସେତେ ଦିନ ଯାଏ ସେଇ ନିର୍ଜୀବ କଣ୍ଠେଇ ଆଉ ଡାଏରୀକୁ ସବୁ କଥା ମନଖୋଲି କହୁଥାଏ ସିଏ । ଅପେକ୍ଷା କରି ଚାହିଁ ରହିଥାଏ ବାପାଙ୍କ ଫେରିବା ବାଟକୁ.... ସତରେ କ'ଣ ଜହୁମାମୁଁର ରାଜ୍ୟ ଛାଡ଼ି ବାପା ଫେରି ଆସିବେ ? ? ନା ରିଙ୍କିର ଅପେକ୍ଷା ଅପେକ୍ଷାରେ ରହିଯିବ.....

ଆହ୍ୱାନ ଇମ୍‌ପ୍ରିଣ୍ଟିଂ ନିଃଶ୍ଵର ବିଭାଗ ହେତୁ ତା ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାଦ ପଞ୍ଜାନ୍ୟକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଓ ପ୍ରକାଶିତ
ଆହ୍ୱାନ ଭେଙ୍ଗାନାଳ ପ୍ରାତିକାନ୍ତରେ

ଦୁମେ ଶକୁନ୍ତଳା ମୁଁ ଦୁମ ଦୁଷ୍ଟତା

କଳନା ମହାରଣୀ

ପର୍ବତର ସୌନ୍ଦର୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ ଉପତ୍ୟକାରେ ଜଣେ ରାଜା କୁମାର ବୁଲୁ
ବୁଲୁ ଏକ ସ୍ଵପ୍ନର ରାଜକୁମାରୀ ସହିତ ମିଳନ ହୋଇଥିଲା । ଚାରିଚକ୍ଷୁର
ଓ ହୃଦୟର ମିଳନ ହେଲା ପରେ, ଜଣେ ଜଣଙ୍କ ବିନା ଜୀବନ କାଟିବା
ମୁଦ୍ରିଲ ହୋଇ ପଡ଼ିଲା । ପ୍ରିୟାର ପୂର୍ଣ୍ଣମୀ ବାନ୍ଧ ମୁହଁ ଅପୂର୍ବ ଝଲକ
ମନେପଡ଼ି ମନ ବ୍ୟାକୁଳ ହୋଇ ଉଠିଲା । ପ୍ରିୟାର ଚାହାଣୀରେ ବଣୀଭୂତ
ହୋଇଥିଲା । ଦୁଇଜଣଙ୍କ ହୃଦୟନନ୍ଦନ ଏକାସାଙ୍ଗରେ ଧଡ଼କୁ ଥିଲା ।
ଗୋଟିଏ ମୁହୂର୍ତ୍ତର ବିଛ୍ଳେଦରେ ପାଗଳ ହୋଇ ଉଠିଲେ । ହେଲେ ଦୁଇ
ରାଜ କୁମାର ଓ ରାଜକୁମାରୀଙ୍କ ବାପା ଜଣେ ଜଣଙ୍କ ଶତ୍ରୁ ଥିଲେ
ଯମଦେବ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ହାର ମାନିଯିବେ । ଦୁଇଜଣଙ୍କ ବିବାହ
ସମ୍ମବ ହେଲା ନାହିଁ । ସେମାନେ ନିଜ ବାପାଙ୍କ ଅନୁଶାସନକୁ ଭୁକ୍ଷେପ
ନକରି, ପ୍ରେମ ବିବାହ କରି ନୂଆଁ ସଂସାର ବସାଇଲେ । ଖୁବ୍ ସୁନ୍ଦର
ଉରପୁର ଜୀବନ ସାବଳୀଳ ଭଙ୍ଗରେ ବିତାଇଲେ । ହେଲେ ଦଇବ
ସହିଲା ନାହିଁ, ଅଦିନ ମେଘ ଚତକ ପଡ଼ି ପ୍ରାଣ ପ୍ରିୟା ସବୁଦିନ ପାଇଁ ଆଖି
ବୁଝିଲେ । ସ୍ଵପ୍ନ ରାଇଜର ପରୀ ବିଛ୍ଳେଦର ଜ୍ଞାଳା ସହିନପାରି ନିଜ
ଜୀବନ ହାରିଲା ଓ ପ୍ରିୟା ସହିତ ସ୍ଵର୍ଗରେ ଦେଖା ହେଲା । ପ୍ରିୟା ତାଙ୍କ
ବାହୁବଳନରେ ଜାବୁଡ଼ି ଧରି ପାଗଳ ପ୍ରାୟ ହୋଇ କହିଲା, ଆମେ
ଦୁଇଜଣ ଅଲଗା ନହୋଇ ସବୁଦିନ ପାଇଁ ଏକାଠି ରହିବା । ପ୍ରାଣ ପ୍ରିୟାର

ଆହ୍ୱାନ ସ୍ଵର୍ଗ ଉଦ୍ୟାନରେ ବୁଲି ଗୋଲାପ କରି ହୋଇଗଲା ଓ ମତେ କହିଲା ହେ ପ୍ରିୟ ତମେ
ଭ୍ରମର ହୋଇ ମୋ ଚାରିପାଖରେ ବୁଲି ମୋତେ ବୁମି ଯାଆ । ଭାବିଲି ଭ୍ରମର ହେଲେ ପୁଣି
ପୂର୍ବଜନ୍ମ ପରି କାହାରି ନା କାହାରି, ଶିକାର ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତେଣୁ ତା ଅପେକ୍ଷା ଗୋଲାପ
ପାଖରେ କଣ୍ଠା ହୋଇ ରହିବି, ଆମେ ଦୁହଁ ମିଶି ହସିବା । ଏବେ କିନ୍ତୁ ତାର ନୂତନ ଜନ୍ମ
ହୋଇଛି । ମୋ ଠାରୁ ବହୁତ ଦୂରରେ, ଆମ ସ୍ଵପ୍ନପୁରଶ ହେବନାହିଁ । ସ୍ଵପ୍ନରେ ଜୋର
ହସେ । ହୃଦୟରେ ତାର ଫଂଗୋ ସାଇତି ରଖିଛି । ସକାଳୁ ତା ମୁଖ ଦେଖୁଛି ଓ ପ୍ରିୟାକୁ
ନପାଇ ମୋ ଆଖିରୁ ଲୋତକ ଝରୁଛି । ଯଦି ଥରେ ମୋତେ ଛୁଇଁ ଦେଇ ମୋ ଆଖି ଲୁହ
ପୋଛି ଦେଇ, କୁହକ୍ତ ପ୍ରିୟ କାନ୍ଦନା । ମୁଁ ତୁମ ରାଣୀ ତୁମେ ମୋ ରଜା ଆମେ ଜନ୍ମ
ରାଜଜରେ ଗୃହ ତୋଳି ରହିବା ।

ସେବିନ ତମ ମନ ମତାଣିଆ କଥା ବହୁତ ସମୟ ଧରି ଶୁଣୁ ଥିଲି, ସେଇ ସ୍ଵର୍ଗ ଟିକକୁ
ପାଥେୟ କରି ମନକୁ ସନ୍ତୋଷ ଦେଉଛି । ତୁମେ ଯଦି ମୋଠାରୁ ଦୂରେଇ ରହୁଚ, ମୁଁ ତୁମ
ମୁଖମଣ୍ଡଳ ଦର୍ଶନ ପାଉନି ତାହେଲେ ମୋର ଛାତି ଯନ୍ତ୍ରଣାରେ ଉର୍ଜରିତ ହେଉଛି ଓ ଭାବୁଛି
ପ୍ରିୟା ମୋର ଦେଖା ନଦେଇ ମୋ ସାଥେ ଛଳନା କରୁଛି । ସେ ମୋ ଜୀବନର ପ୍ରଭାତ ଓ
ସନ୍ଧ୍ୟା ପରି ଘୁରିବୁଲୁଥିଲା, ତାକୁ ନ ପାଇଲେ ମୋର ମୃତ୍ୟୁ ସୁନିଶ୍ଚିତ । ଲାଗୁଛି ପ୍ରାଣ ପ୍ରିୟା
ମୋତେ ଭଲପାଇବା ବଦଳାଇ ଦେଉଛି ଓ ମୋତେ ସେ ଉପେକ୍ଷା କରୁଛି, କଣ୍ଠ ଦେଉଛି ।
ଜୀବନ ରୂପକ ମସ୍ତ୍ରୀର ସେ ମୋ ମସ୍ତିଷ୍କ ହେଲେ ମୁଁ ତାର ଲାଞ୍ଛ ତେଣୁ ପ୍ରିୟା ପାଇଁ ମୁଁ
ଗୋଲାପ ଦିନରେ ଗୋଲାପ ଫୁଲ ପ୍ରଦାନ କରି ମୋ ହୃଦୟରୂପକ ସଜ ପ୍ରସ୍ତୁତି
ଗୋଲାପର କଣ୍ଠା ହୋଇ ତାର ସୁରକ୍ଷା ଦେବି ଓ ତାର ଖୁସିରେ ମୁଁ ଖୁସିହୋଇ ନିଜ
ଜୀବନର ସବୁ ଦୁଃଖ ଯାତନା ପାଶୋରି ନୂତନ ଜୀବନ ଧରି ରହିବି ।

କଳ୍ପନା ମହାରଣୀ ଭୁବନେଶ୍ୱର

ଛାଇ ଆଲୋକ

ପୁଷ୍କିଳତା ମିଶ୍ର

ସକାଳ ହେଲେ ପୁରବୀ ନିଦରୁ ଉଠି ରାଧା ମାଧବଙ୍କ ପାଇଁ ଫୁଲ
ଡୋଳି ଆଣେ, ଫୁଲକୁ ସଜାଇ ସୁନ୍ଦର ମାଳା କରି ରାଧା ମାଧବଙ୍କୁ
ପିନ୍ଧାଇ ଦେବା ପାଇଁ ମନ୍ଦିର ବେଢ଼ାରେ ବସି ରହେ । ଥରକୁ ଥର ମନ୍ଦିର
ପୂଜକଙ୍କୁ ପଚାରେ ନନା ମୋ ଫୁଲ ମାଳ ରାଧା ମାଧବ ପିନ୍ଧିଲେ ନା !
ମନ୍ଦିର ନନା ପୂଜା ବ୍ୟସ୍ତରେ କହନ୍ତି ସେ ପିନ୍ଧିବେ ତୁ ଘରକୁ ଯା..... ।
କିନ୍ତୁ ମନ ମାନେନି ପୁରବୀର ଅପେକ୍ଷା କରି ଉଗି ବସି ଥାଏ । କଣ ସେ
ପାଏ କେଉଣି ରାଧା ମାଧବଙ୍କ ଗଲାରେ ସେ କରିଥିବା ମାଳାଟିକୁ ଦେଖି
ଖୁସିରେ ନାଚି ନାଚି ଘରକୁ ଚାଲିଯାଏ । ଏଇଟା ପୁରବୀର ଠିଲା
ନିତିଦିନିଆ କାମ ।

ଘରକୁ ଗଲେ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ କାମରେ ବ୍ୟସ୍ତ ରୁହେ ପୁରବୀ । କାଳିଆ
ବଳିଆଙ୍କୁ କୁଣ୍ଡା ପାଣି ନ ମୋହିଲେ ସେମାନେ ସେ ଦିନ ହଳ ବି ଭଲରେ
କରନ୍ତି ନାହିଁ । ହଲୁଆ ଆସି ବସିଥିବ ଏହି କଥା ମନେ ପଡ଼ିବାରୁ
ତରତର ହେଇ ରାସ୍ତାରେ ଘରକୁ ଫେରୁ ଫେରୁ ମୁଣ୍ଡ ବୁଲେଇ ଦେଲା
ପୁରବୀର, ପଡ଼ି ଯାଇଛି ପୁରବୀ କିଛି ବି ଜାଣି ପାରିନାହିଁ ।

ପୁରବୀକୁ ଭଲ ପାଉଥିବା ତାର ମନୋଜ ଭାଇ ତାକୁ ଦେଖି ପାଣିଟିକାଟିକା
ଛାଟି ତା ପାଖରେ ବସି ରହିଲା ତାର ତେତା ଫେରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କିଛି

ସମୟ ପରେ ପୁରବୀର ତେତା ଫେରି ଆସିଲାରୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲା ପୁରବୀ । ଆରେ ମନୋଜ ଭାଇ ତୁମେ ଏଠି ମୋର କଣ ହେଉଥିଲା ? ନାହିଁ ଲୋ ପୁର୍ବ ତୁ ପରା ଏଠି ପଡ଼ି ଯାଇଥିଲୁ, ମୁଁ ଦେଖିଲି ସିନା କଣ ଯେ ତୋ ଅବସ୍ଥା ହେଇ ଥାଆନ୍ତା, ହତ୍ତ ତାଳେ ତାଳେ ତୋତେ ତୁମ ଘରେ ଛାଡ଼ି ଆସିବି କଳା ହାଣ୍ଡିଆ ମେଘ ଘୋଟି ଆସିଲାଣି ଆମେ ଓଦା ହେଇଯିବ ।

ନାହିଁ ମନୋଜ ଭାଇ ତୁମ ସହିତ ମତେ କିଏ ଦେଖିଲେ ବହୁତ ଅସୁବିଧା ହେଇଯିବ । ଆମ ଘର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯାଅନି ମନୋଜ ଭାଇ ମୁଁ ଏକା ପଳେଇବି, ତୁମ ସହ ମତେ ମୋ ନୁଆ ମାଆ ଦେଖିଲେ ଅନର୍ଥ କରି ବସିବେ, ମିଛ ସତର ନାଟକରେ ତରଙ୍ଗାୟିତ କରି ବସିବେ ଆମ ପରିବାରକୁ । ପ୍ରେମ ଭୋଗର ବିଲାସ ନୁହେଁ । ଏହା ତ୍ୟାଗ ସମର୍ପଣ ଓ ସେବାର ପରମ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ । ଯାହା ହେଲେ ବି ମୁଁ ତୋତେ ଏକା ଛାଡ଼ି ଦେବି ପୁଣି ଏ ଅବସ୍ଥାରେ ? ତୋତେ ନେଇ ତୁମ ଘରେ ଛାଡ଼ି ଆସିବି । ଆଉ ଗୋଟେ କଥା ଶୁଣ ପୁରବୀ ମୁଁ ସହରକୁ ଯାଉଛି ତାକିରି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ । ମୁଁ ଆସିଲେ ତୋ ସହ ବାହାଘର କଥା ପକ୍କା କରିବି ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୋତେ ଅପେକ୍ଷା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ସବୁ ପରେ ବି ଗୋଟେ ଝିଅର ଯନ୍ତ୍ରଣା ଅଧିକ, ସାହାସ ବାନ୍ଧି କହି ପାରେନି ନିଜର ମନର କଥାକୁ ସହଜେ ତ ସାବତ ମା, ସେ ବା କାହିଁ ବୁଝିବ ସାବତ ଝିଅର ମନ କଥା । ଦୁଃଖିନୀ ପୁରବୀ ବାପାଙ୍କ ଠାରୁ ସ୍ନେହ ଶ୍ରୀକା ଚିକେ ପାଇବାକୁ କେତେ ଆଗ୍ରହରେ ଚାହିଁ ବସିଥାଏ ପୁରବୀ ! କିନ୍ତୁ ନୁଆ ମାଆର କୋପରେ ବାପା ସ୍ନେହ କରିବା ବଦଳରେ ଘର ଘୋଟିଯାଏ କଳା ବାଦଳ, "କେତେ ଜନମର ତାପୋବଳରେ କୋଳେ ଆସେ କନ୍ୟାରୁଡ଼ୁ ଆକାଶକୁ ଛୁଏଁ । ଅନନ୍ୟ ଉଡ଼ାଣ କଲେ କୋଟି ଯତ୍ନ ।" କିନ୍ତୁ ଏହା ନ ଥିଲା ପୁରବୀ

ଭାଗ୍ୟରେ.....।

ବାପା ଓ ନୁଆ ମାଆର କଡା ତାଗିଦ୍ ଯେ ମୋର ଅନ୍ୟତ୍ର ବିବାହ କରି ଦେବାକୁ ବସିଛନ୍ତି । ମନୋଜ ଭାଇ ତୁମେ କେବେ ଆସିବ ଏ ପୁରବୀ ଅପେକ୍ଷା କରିବା କଷ୍ଟ କର ହେଇ ପଡ଼ୁଛି । କେବେ ଫେରିବେ ମନୋଜ ଭାଇ ଅପେକ୍ଷା ଗୋଟେ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ସାଜିଛି, ଅପେକ୍ଷା କରିବାର ଗୋଟିଏ ସୀମା ଥାଏ । ଆଉ ଦିନ କେଇଟା ପରେ ମୋର ବାହାଘର, ତୁମେ ସହି ପାରିବନି ମନୋଜ ଭାଇ ମୋର ବାହାଘର ପୁଣି ଗୋଟେ ଦୋବେଇ ବର ସହ ତାର ଦୁଇଟି ଛୁଆ ଅଛନ୍ତି । ଏ ପୁରବୀ କଣ କରିବ ତାର ମୁଣ୍ଡ ଗୋଲ ମାଳ ହେଇ ଯାଉଛି, ଅତୁଆ ସୁତାରେ ଛନ୍ଦି ହେଇ ପଡ଼ୁଛି ତୁମ ପୁରବୀ !! ଏପଟେ ଭରପୁର ନଦୀ ତ ସେପାଖେ ଘାଇଲା ବାଘ !

ସମୟ ଅତି କ୍ରାନ୍ତ ମନୋଜ ଅପିସରୁ ଛୁଟି ନେଇ ବାହାରିଛି ଗାଁକୁ ରାଧା ମାଧବଙ୍କ ପାଖେ କଥା ଦେଇଥିଲା ପୁରବୀକୁ ବିବାହ କରିବ ବୋଲି.. ହେଲେ ବିଧିର ବିଧାନ ବଡ଼ ନିଷ୍ଠୁର । କଥା ଦେଇଥିବା ମନୋଜ ଗାଁରୁ ବହୁତ ଦୂରକୁ ଚାଲିଗଲା କର୍ତ୍ତବ୍ୟର ତାତନାରେ, ଆଶା ଅଭିଳାଷ ଓ ସ୍ଵପ୍ନ ଯେମିତି ଧୂଳିସାତ ହେଇଗଲା ଆଜି ସମସ୍ତ କାମକୁ ପଛରେ ପକାଇ ଗାଁକୁ ବାହାରିଲେ ମନୋଜ !!!

ତ୍ରୈନରେ ବସିଲା ପରେ ନିଦ ଲାଗିଯାଇଛି ସେ ଜାଣି ପାରିନାହିଁ ।

ତ୍ରୈନ ଅଟକିବା ଶବରେ ନିଦ ଭାଙ୍ଗି ଯାଇଛି । ତର ତରରେ ତ୍ରୈନରୁ ଓହ୍ଲେ ବସକୁ ଅପେକ୍ଷା କରିଛି, ସେହି ସମୟରେ ଗୋଟିଏ ଅଟେ ଆସି ତା ପାଖରେ ଠିଆ ହେଲା, ଅଟେ ବାଲାଟି କହିଲା ବାବୁ ସୁଜନ ପୁରକୁ ଯିବେ କି ଆସନ୍ତୁ ବସ୍ ପଲେଇଲାଣି ଏ ଅଟେ ଛାଡ଼ିଲେ ଆଉ ସେ ଗାଁକୁ ଗାଡ଼ି ନାହିଁ । ତର ତର ହେଇ ମନୋଜ ଅଟୋରେ ବସିଲା । ମନେ ମନେ ଆହ୍ୱାନ ଇମ୍‌ପ୍ରିଣ୍ଟିଂ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଃଶ୍ଵର ବିତରଣ ହେତୁ ତା ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାଦ ପଞ୍ଜନାୟକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଓ ପ୍ରକାଶିତ

ଖୁସି ହେଇଗଲା ମନୋଜ ଯାହା ହଉ ଅଗୋଟି ମିଳିଗଲା । ଗଁରେ ଶୀଘ୍ର ପହଞ୍ଚିଲେ ପୁରବୀକୁ ଚମକେଇ ଦେବି ଆଉ କହିବି ଆସନ୍ତା ମାସରେ ବାହାଘର ପାଇଁ ତିଥି ଠିକ୍ କରିଦେବି । ହଁ ଏ ପ୍ରେମର କଣ ବୟସ ଅଛି ଠିକ୍ ସେ ଲାଜକୁଳୀ ଲତା ପରି, ମନେ ପଡ଼େ ଆଉ ତୁମ କଥା ମନ୍ଦିରରୁ ଫେରିବା ବାଟରେ ମୁର୍ଛା ହେଇ ପଡ଼ି ଯାଉଥିବା କଥା । ସେବିନ ବର୍ଷାରେ କେତେ ଭଜିଥିଲେ, ଲାଗୁଥିଲା ଯେପରି ମତେ ସବୁ କିଛି ମିଳିଯାଇଛି । ବର୍ଷାର ଶୀତଳ ଛୁଆଁ ଆଉ ତୋ ଦେହର ମାଦକତା !!

ଅଗୋ ବାଲାର ଡାକରେ ଭାବନା ରାଇଜରୁ ଫେରି ଆସିଲା ମନୋଜ ! ଅଗୋରୁ ଓହ୍ଲାଉ ଓହ୍ଲାଉ ଗ୍ରାମରୁ ଭାସି ଆସୁଥିଲା ସାହାନାଇର ଶବ୍ଦ, ଆଉ କାହାର ବାହାଘର ? ଯୋଡ଼ି ମହୁରୀ ଶବ୍ଦରେ ଗଁ ଉଛୁଳି ପଡୁଛି, ପାଣି ଗରା କାଣେଇ କେତିଟ ନୁଆ ବୋଉ ଯାଉଥିଲା ମତେ ଦେଖି ସେ କହିଲା ତେରି କରିଦେଲ ମନ୍ଦୁ ଆଉ ପୂର୍ବିର ବାହାଘର ଯାଆ ଯାଆ ଭଲ ସେ ଡାଳି ଭାତ ଖାଇବ ।

ପାଦ ତଳୁ ମାଟି ତଳକୁ ତଳକୁ ଖସିଗଲା ଆପେ ଆପେ ପାଦ ଚାଲିଗଲା ପୁରବୀର ବେଦୀ ପାଖକୁ ପୁରବୀର ଓଡ଼ଣା ତଳର ମୁହଁ ଖାପସା ଦିଶି ଯାଉଥିଲା ତୁ ମତେ ଛାଡ଼ି ଯାଉଛୁ ସତ ତୁ ମତେ ତୁ ଭୁଲି ପାରିବୁନି କାହିଁକି ନା ତୁ ଜାଣିଛୁ କୌଣସି ସ୍ଵାର୍ଥ ରଖି ଭଲ ପାଇ ନଥିଲି । ରାଗ ରାଗିଣୀରେ ଅନୁ ବନ୍ଧିତ ଜୀବନର ପରିଭାଷା । କାହା ଲାଗି ଜୀବନ ମରୁ ମରୀଚିକା ଆଉ କାହାର ପଣତ ଥିଲା ଭର ପୁର !! ଜୀବନଟା ଆଉ ବାୟୁ ବସା ପରି ପବନରେ ଦୋହଲୁଛି କେତେବେଳେ ଛାଇ ତ କେତେବେଳେ ଆଲୋକ ।

ପୁଷ୍ପଲତା ମିଶ୍ର, ଭୁବନେଶ୍ୱର

୯୩୩୮୭୯୮୭୭୭୭

ଆହ୍ୱାନ

ତୁମେ ସଦ୍ୟଫୁଲ୍ଲା ଗୋଲାପ

ରୀତା ଅପରାଜିତା
ମହାତ୍ତି

ଏବେ ସେ କଥା ଭାବିଲେ ବଡ଼ ଆଶ୍ୟର୍ୟ ଲାଗେ । ଦିନେ ସେ ସ୍ଵପ୍ନ ନାୟିକା ସହ ମୋର ପ୍ରମୋଦ ଉଦ୍ୟାନରେ ଭେଟ ହୋଇଥିଲା । କେଜାଣି ତା ଚାହିଣୀର କୁହୁକ କିମିଆରେ ମୋ ମନକୁ ଛନ୍ଦି ଦେଲା ।

ମୁଁ ବାରମ୍ବାର ପ୍ରେମ ନିବେଦନ କଲି । ସେ ମୋର ଏହି ଭାବରେ ସେ ବି ମତେ ଭଲପାଇ ବସିଲା ଦୁହିଁଏ ଦୁହିଁଙ୍କ ବିନା ଘଡ଼ିୟ ରହି ପାରିଲୁ ନାହିଁ ।

ହେଲେ ଆମ ଦୁଇ ପରିବାରର ଭିତରେ ଘୋର ଶତତା ଧିଲା । ତେଣୁ ସେମାନେ କହିଲେ ଏ ବିବାହ ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ଏ ସବୁ ଆମ ଦୁହିଁଙ୍କ ମନ ଭାଙ୍ଗି ତୁନା କରି ଦେଉଥାଏ । ଆମ ପ୍ରେମକୁ ଫୁଲ ଓ ସ୍ଵର୍ଗ୍ୟ ରକ୍ଷା କରୁଥିଲା କେଜାଣି । କଣ ପାଇଁ ମୋ ପ୍ରିୟା ମତେ ଆଉ ତା ଜୀବନରେ ପାଇବନି ଭାବି ତା ଜୀବନ ହାରିଦେଲା ।

ମୋ ଆଖିରେ ନିଦ ହୁକିଗଲା ଭୋକଶୋଷ ହେଲା ନାହିଁ । ମୁଁ ଭାବିଲି ମୁଁ ବଞ୍ଚିବି କାହା ପାଇଁ ମୁଁ ମୋ ପ୍ରାଣ ହାରିଦେଲି । ଆର ପୁରରେ ଆମେ ଦୁହେଁ ଦୁହିଁଙ୍କ ସହ ଭେଟ ହୋଇ ପରସ୍ପର ଜଡ଼ାଇ ଧରିଲୁ । ସେ କହିଲା ପ୍ରିୟ ଆମେ ଏମିତି ସାଥୀ ହୋଇ ରହିବା ମୋ ପ୍ରେମିକାର ସୁନ୍ଦର ଆହ୍ୱାନ ଗୋଲାପ ବୃକ୍ଷ ଦେହରେ ପରି ସେ ଗୋଲାପ କଳିଟିଏ ହେଲାକାନ୍ତିରେ ଆହ୍ୱାନ ଗୋଲାପ

ମୋ ପ୍ରିୟା ଦିନେ କହିଥିଲା ମୁଁ ଫୁଲ ହେଲେ ତୁମେ ଭ୍ରମର ହେବ ।

ହେଲେ ମୁଁ ଭାବିଲି ମୁଁ ଭ୍ରମର ହେଲେ ପୁଣି ଆମ ବିଛେଦ ହେବ । ତେଣୁ ଗୋଲାପରେ
କଷ୍ଟା ହୋଇଯିବି । ତାହେଲେ ତୋର ଯତ୍ନ ନେଇଥିବି । ତୋ ଶରୀର କେହି ଛାଇ
ପାରିବେନି ।

ମୋର ପରେ ପରେ ଜନ୍ମ ହୋଇଗଲା ହେଲେ ମୋର ଆଉ ମୋ ପ୍ରେମିକାସହ ରେଣ
ହେଲା ନାହିଁ । ମୁଁ ଜଳୁଛି ନିଜ ସହ ତା ଫଂଟୋକୁ ମନ ଫ୍ରେମରେ ସାଇତି ରଖିଛି । ମୋ
ପ୍ରିୟା କେଉଣି କେଉଁ ଅଭିମାନ ରୁ ଦୂରରେ ରହୁଛି । ମୋ କଳିଜା ଆଜି ଭାଙ୍ଗ ଯାଉଛି ।
ଗୋଲାପ ଦିବସରେ ମୋ ମନ ବହୁତ କଷ୍ଟ ପାଉଛି । ତଥାପି ମୁଁ ମନରେ ଭାବୁଛି । ଯେଉଁଠି
ଥିବ ମୋ ପ୍ରିୟ ସେ ଭଲରେ ଥାଉ ।

ଆଜି ବି ମନ ଖୋଜେ ତୋତେ ପ୍ରିୟା ତୁ ମୋ ସଜ ଗୋଲାପ ମୁଁ ତୋର କଷ୍ଟା । ଏହି
ବିରହ ଯାତାନା ଭରା ଆଣୁ ଗଲୁଛି ଆପଣଙ୍କ ପାଇଁ । ମୋର ଏହି ପ୍ରିୟାସ କିପରି ଲାଗିଲା
ଜଣେଇବେ ।

ଆହ୍ୱାନ
ଭୁବନେଶ୍ୱର -୨୧
ପ୍ରିୟାରେ
ପ୍ରିୟାରେ
ପ୍ରିୟାରେ

କଣ୍ଠା ଓ ଗୋଲାପ

ସନ୍ତୋଷିନୀ ଦାଶ

ପ୍ରବାଳ ନଗରୀର ରାଜକୁମାର ପ୍ରତାପ ଶିକାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଅଶ୍ଵ ପୃଷ୍ଠରେ ବସି ଯାଉଥାନ୍ତି । ପଥରେ ପରିଦୃଷ୍ଟ ହେଲା ଏକ ରାଜୋଦ୍ୟାନ । ଅନିନ୍ଦ୍ୟ ସୁନ୍ଦରୀ ଏକ ବାଳା ପରିଚାରୀ ଗହଣରେ ଭ୍ରମଣ କରୁଛନ୍ତି । ଆପେ ଆପେ ରାଜକୁମାରଙ୍କ ଅଶ୍ଵ ସେଠାରେ ଅଟକି ଗଲା । ଭାବ ବିନିମୟରୁ ସେ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଲେ ସୁନ୍ଦରୀଟି ହେଉଛନ୍ତି ମୁକ୍ତାଗଡ଼ର ରାଜକୁମାରୀ ପ୍ରତାସିନୀ । ପ୍ରଥମ ଦେଖାରୁ ହିଁ ରାଜକୁମାରୀ ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ଆକର୍ଷିତ ହୋଇଗଲେ । ପ୍ରତିଦିନ ଉଭୟେ ଉଭୟଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତ କଲେ । ପ୍ରେମାଳାପ ବଢ଼ି ବଢ଼ି ଚାଲିଲା । ଦୁହେଁ ଦୁହିଁଙ୍କୁ ବିବାହ କରିବାର ଶପଥ ନେଲେ ।

କିନ୍ତୁ ଉଭୟ ରାଜ୍ୟ ଭିତରେ ଶତ୍ରୁତା ଧିବାରୁ ସେମାନଙ୍କ ପିତାମାତା ରାଜି ହେଲେ ନାହିଁ । କାଳେ ପ୍ରତାସିନୀଙ୍କୁ ବିବାହ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରତାପ ଜିଦ୍ କରିବ, ପ୍ରତାପଙ୍କ ଅଜାଣତରେ ତାଙ୍କ ପିତା ଲୋକ ଲଗାଇ ରାଜକୁମାରୀଙ୍କୁ ଅପହରଣ କରି ନେଇ ମାରିଦେଲେ । ପ୍ରତାସିନୀଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ଖବର ପାଇ ପ୍ରତାପ ପାଗଳ ପ୍ରାୟ ହୋଇଗଲେ ଓ ନିଜ ଜୀବନକୁ ତୁଳ ମଣିଲେ । ବିଷ ପାନକରି ଆତ୍ମହତ୍ୟା କଲେ । ମୃତ୍ୟୁଲୋକରେ ଆଜ୍ଞାନ କ୍ଷେତ୍ର

ରାଜକୁମାରୀଙ୍କ ଆଡ଼ା ଉଦ୍ୟାନରେ ଘୂରି ବୁଲିଲା ଓ ଗୋଲାପ କଳି ରୂପେ ପ୍ରସ୍ତୁତିତ ହେଲା । ରାଜକୁମାରଙ୍କ ଆଡ଼ାକୁ ଭ୍ରମର ରୂପେ ରସପାନ କରିବାକୁ ଆହ୍ଵାନ କଲା । କିନ୍ତୁ ରାଜକୁମାରଙ୍କ ଆଡ଼ା ଗୋଲାପ ଗଛରେ କଣ୍ଠା ହୋଇ ଗୋଲାପର ପାଖେ ପାଖେ ରହି ତାକୁ ସୁରକ୍ଷା ଦେବାକୁ ଚାହିଁଲେ । ସେହି ଦିନରୁ ସେମାନଙ୍କ ଅମର ପ୍ରେମର ସ୍ଥାରକୀ ରୂପେ ଗୋଲାପ ଗଛରେ କଣ୍ଠା ଓ ଗୋଲାପ ଏକା ସାଥିରେ ରହିଛନ୍ତି ।

ଏହାରେ
ଏହାରେ
ଏହାରେ
ଏହାରେ

ପ୍ରେମର ପ୍ରଣତି

ରଣ୍ଜିତେଶ୍ୱର ସାହୁ

ହେ ପ୍ରେମର ପ୍ରଣତି ! ତମେ ତମ ଭଲାସ ମନରେ ପୃଥିବୀକୁ ଓହ୍ଲେଇ ଆସ । ତମ ତେଜ ଭରା ମୁଁହୁ, ସୁନ୍ଦର ନାଳି ଓଠର ମିଠା କଥା ଆଉ ଉଷ୍ଣତା ଭରା ବାହୁରେ ଆଲିଙ୍ଗନ କରିନିଆ । ଧନର ମରୀଚିକା ପଛରେ ଧାଉଁ ଧାଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ପ୍ରକୃତ ଜୀବନକୁ ହରେଇ ଦେଲାଣି । ଲହ ଲହ ଜିଭ କରି, ଭଲଗୁ ମଣିଷ ମୁହଁରେ ରକ୍ତର ଛିଟା ଲାଗିଗଲାଣି । ବ୍ୟଭିଚାରିତା ବଢ଼ିଗଲାଣି । ଘୃଣା, ଲାଲସା, ଲୋଭରେ ମଣିଷ ସମ୍ମର୍ଶ ବୁଡ଼ି ଗଲାଣି । ବେଳେବେଳେ ଉପରକୁ ମୁହଁ ଉଠେଇ ହସ୍ତୁଛି ସିନା କିନ୍ତୁ ଅତଳ ଗଭୀରରେ ପଡ଼ି ସେ ସମ୍ମର୍ଶ ଅଣନିଶ୍ଚାସୀ ହୋଇ ତମକୁ ଖୋଜିଲାଣି । ପ୍ଲାଣ୍ଟିକ ଫୁଲର ସଜସକ୍ତାରେ ଆଖି ମଳି ମଳି କାନ୍ଦିଲାଣି । ବିବାହ ବି କଳଙ୍କିତ ହୋଇଗଲାଣି । ବାଚାଳ ମଣିଷକୁ ସନ୍ତୋଷ ଦେବାରେ ବିବାହ ସମ୍ମର୍ଶ ଅସମର୍ଥ ହୋଇଗଲାଣି । ସୁନ୍ଦର ପ୍ଲାଣ୍ଟିକ ପରିପାଟୀର ଭିତରେ ପ୍ରକୃତ ହୃଦୟ, ସ୍ନେହ, ପ୍ରେମ ମଣିଷ ସମ୍ମର୍ଶ ହରେଇ ସାରିଲାଣି ।

ହେ ପ୍ରେମର ପ୍ରଣତି ! ତମେ ତମ ମଧୁର ପାଣିର ସ୍ନାଦହୀନ ସରଳତାରେ ତଣ୍ଟିର ସ୍ନାଦ ମେଣ୍ଡେଇବାକୁ ସମ୍ମର୍ଶ ସମର୍ଥ, ତମ ସହ ପ୍ରତିଯୋଗିତା କରି ନାଳି, କଳା, ସବୁଜ ଚିନ୍ତି ମିଶିଥିବା ପାଣି ସମ୍ମର୍ଶ

ହାରିବ । ମଣିଷ ତମକୁ ଛାଡ଼ି ଯେତେ ସେ ପଛରେ ଧାଇଁବ ଶେଷରେ ନିର୍ଜନତା, ଶୂନ୍ୟତା ଘାରିବ ଆଉ ସୁନ୍ଦର ଦେହ, ମନ, ହୃଦୟରେ କାଳିମା ଭରିଦେବ । ତମେ ତମ କାଣିଚାଏ ସୁନ୍ଦରତା ବିଛୁରିତ କରିଦିଅ ସବୁଆଡ଼େ ଯେଉଁଠି ମଣିଷ ତୁମ ପରସରେ ବିଭୋର ହୋଇଉଠିବ । ମଳୟ ପବନ, ରଜନୀରେ ମଲ୍ଲୀର ମହକ, କୋଇଲିର କୁହୁତାନ, ଝରଣାର କଳକଳ ନାଦରେ ସେ ପ୍ରକୃତ ପ୍ରେମକୁ ବୁଝିପାରିବ ଆଉ ଏ ସୁନ୍ଦର ପୃଥିବୀ ତାକୁ ମାୟା ଜାଲ ନ ଲାଗି ସୁନ୍ଦର ଲାଗିବ । ଓଠରେ ପ୍ରକୃତ ହସ ଫୁଟି ଉଠିବା ହେ ପ୍ରେମର ପୁଣତି ! ତମ ପରସରେ ମଣିଷ ଶାନ୍ତିରେ ଶୋଇପାରିବ ।

ଆହ୍ୱାନ
ଇମ୍‌ପ୍ରିଣ୍ଟିଂ

ପରିତ୍ର ପ୍ରେମ

ବିନୋଦିନୀ ନାୟକ

ପୁଷ୍ପଭରା ଉଦ୍ୟାନର ସୁଗନ୍ଧ ପୁଷ୍ପର ମିଠା ମଠା ବାସ୍ତା ବିଭୋର
ହୋଇ ବସିଥାନ୍ତି ଦୁଇ ପ୍ରେମୀଯୁଗଳ । ପ୍ରେମିକାର କୋଳରେ ମଥା ରଖି
ଖୋଲା ଆକାଶର ଉତ୍ତଳ ଚନ୍ଦ୍ରମା ଦେଖି ପ୍ରେମିକ କହୁଥାଏ, ଏଇ ଦେଖ
ଆକାଶ ଚନ୍ଦ୍ରମା ବିଛୁରିତ କରୁଥିବା ଶୀତଳ ଶୁଭ୍ର ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନା ମଧ୍ୟ ମୋର
ହୃଦୟର ଉସ୍ତାକୁ ଶୀତଳ କରିପାରୁନାହିଁ । କାହିଁକି ଜାଣ ? କାରଣ
ତୁମର ନିରବତା, ତୁମର ଏ ନିରବତା ମୋର ମନକୁ ଆନ୍ଦୋଳିତ
କରିଦେଉଛି । କିଛି କୁହ, ଦେଖ ତୁମର ଆଉ ମୋର ବାପାଙ୍କ ବିନା
ଅନୁମତିରେ ମଧ୍ୟ ଆମେ ଏକାଠି ରହିପାରିବା । ଏ ସବୁ ଶୁଣି ପ୍ରେମିକା
କାଜଳ କହିଲା ନା ନା ମୁଁ ବାପାଙ୍କର ଅନିଛା ଆଉ ମୋର ପରିବାରର
ସ୍ତ୍ରୀକୃତି ବିନା ତୁମକୁ ଗ୍ରହଣ କରିପାରିବି ନାହିଁ, ଏହା କହି କାଜଳ
ସେଠାରୁ ଉଠି ଚାଲିଗଲା ।

ଏବଂ ସବୁଦିନ ପାଇଁ ଆରପାରିକୁ ଚାଲିଗଲା । କାଜଳର ବିରହ
ଯଂତ୍ରଣାରେ ପ୍ରେମିକ ବାଦଳ ମଧ୍ୟ ଆରପାରିକୁ ଚାଲିଗଲା, ସେଠାରେ
ବାଦଳକୁ ଦେଖି କାଜଳ ଖୁସିରେ ଆଳିଙ୍ଗନ କରି କହୁଥାଏ, ମୁଁ ଆଉ
ତୁମକୁ ଛାଡ଼ିବିନି । କାଜଳର ସେହି ନିଷ୍ଠାପ ଆତ୍ମାଟି ପୁଷ୍ପଉଦ୍ୟାନର
ଗୋଲାପ କରଟିଏ ହୋଇ ବାଦଳକୁ କହୁଲା ଦେଖ ମୁଁ ତୁମ ପାଇଁ

ଗୋଲାପଟିଏ ହୋଇଯାଇଛି, ତୁମେ ଭ୍ରମର ହୋଇ ମୋର ମଧୁପାନ କର, ତା' ଶୁଣି ବାଦଳ
କହିଲା ନା ପ୍ରିୟା ଭ୍ରମର ହୋଇ ଆଉ ମଧୁପାନ କରି ଉଡ଼ିବାକୁ ଚାହେଁନା, ତୁମ ସାଥିରେ
କଣ୍ଠା ହୋଇ ପାଖେ ପାଖେ ରହିବି । ତୁମେ ଗୋଲାପ ହୋଇ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପ୍ରେମରେ
ବାନ୍ଧିରଖ ।

୧୯୭୭୯୩୦୦୫୫
କ୍ଷେତ୍ରପୁର, ଗଞ୍ଜାମ
ଆହ୍ୱାନ

ଲକ୍ଷ୍ମୀ ରେଣ୍ଟା

ଅଳକା ଆଜି ନାଚାର । ତା'ର ପ୍ରେମ ଯେ ଆଜି ପ୍ରେମରେ ଛି
ରହିଯାଇଛି । ଜାତି ଧର୍ମ ବର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ବିଶେଷରେ ସଭିଏଁ ସମାନ ଏ ଉକ୍ତି
କେତେ ଦୂର ସତ୍ୟ । ମନକୁ ମନ ପଚାରୁଥିଲା ଅଳକା । ଅମ୍ଭାନକୁ ଭଲ
ପାଇ ସେ କ'ଣ ଭୁଲ କରି ବସିଛି ।

ନଳିନୀ ପ୍ରଭା ମିଶ୍ର

ଅମ୍ଭାନ ଓ ସେ କଲେଜର ଗୋଟିଏ ବିଭାଗର ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀ । ଦୁହିଙ୍କ
ଭିତରେ କେତେବେଳେ ଯେ ପ୍ରେମର ଅଙ୍ଗୁରୋଦଗମ ହୋଇଥିଲା ତାହା
କେବଳ ହୃଦୟର ଆବେଗତା, ମନର ଦୁର୍ବଲତା । ଦୁହେଁ ଦୁହିଙ୍କୁ
ଭଲପାଇ ବିବାହ ବନ୍ଧନରେ ବାନ୍ଧି ହେବା ପାଇଁ ପ୍ରତିକ୍ଷାରେ ଆବଶ୍ୟକ
ସେ ଖଣ୍ଡାୟୁତ ଓ ଅମ୍ଭାନ ବ୍ରାହ୍ମଣ । ଏ ବିବାହରେ ଦୁଇ ପରିବାର ସ୍ଵୀକୃତି
ଆବଶ୍ୟକ । ମଣିଷ ଯେତେ ସଭ୍ୟ ହେଲେ ହେଁ ସମାଜର ଲକ୍ଷ୍ମୀ ରେଣ୍ଟାକୁ
ଡେଇଁ ଯିବାଟା ଏତେ ସହଜ ନୁହେଁ । ଅମ୍ଭାନର ପରିବାର ଏ ବିବାହରେ
ଅସମ୍ଭବ ।

ଆଜି ପ୍ରେମ ଦିବସରେ ଅଳକା ନେଇଛି ଶେଷ ନିଷ୍ଠା । ପ୍ରେମର
ବିଫଳତାରେ ସେ ଆଜି ଉର୍ଜାର୍ଥିତ । ଅମ୍ଭାନ ବି ଚିନ୍ତାଗ୍ରସ୍ତ । ଏ ପଟେ
ବାପା ମା, ବନ୍ଧୁ, ପରିବାର ସେ ପଟେ ଅଳକା । ଦୁହିଙ୍କର ସମ୍ଭାନ ପାତ୍ର
ଧ୍ୟାନ ଦେବାକୁ ହେବ । ପ୍ରେମିକାର ହୃଦୟ, ବାପାମା'ଙ୍କର ହୃଦୟ

ଦୁଇଟିର ବ୍ୟଥା ବୁଝିବାର ପଛା ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରି ସମାଧାନର ସ୍ମୃତି ବାହାର କରି ପାରିନି । ସେ କ'ଣ ତେବେ ଭୀରୁ କାପୁରୁଷ । ଅଳକାକୁ ନେଇ ଚାଲିଯିବ ସେ କେଉଁ ଦୂର ରାଜତକୁ, ଯେଉଁଠି ନ ଥିବ ଜାତି ଧର୍ମର ବିଭେଦ ପ୍ରାଚୀର ।

କିନ୍ତୁ ଏ କ'ଣ ? ଅଳକାର ଫୋନ୍ ବନ୍ଦ ଦର୍ଶାଉଛି । କିନ୍ତୁ ଅଘଗଣ କରି ବସି ନାହିଁ ତ ! ତାଙ୍କର ଖାନାରୁ ଫୋନ୍ ଆସିଛି । ଅଳକା ସିରିଯ୍ସ ।

ପହଞ୍ଚିଲା ବେଳକୁ ସବୁ ସରି ଯାଇଛି ।

ଅଳକା ପରାଜୟର ଗ୍ଲାନିରେ ଆଡ଼ିଦତ୍ୟା ଭଲି ପଛାକୁ ବାଛି ନେଇଛି । ଅଳକା ଚାଲି ଯାଇଛି ସବୁ ଦିନ ପାଇଁ । ସୁଇସାଇଡ ନୋଟରେ କବିତାଟିଏ ଲେଖି ଯାଇଛି,
ତୁମେ ମୋ ଗୋଲାପ ମୁଁ ତୁମ କଣ୍ଠା ।

ସେ ଆଜିର ଦିନରେ ଦେଉଥିବା ପ୍ରେମର ପ୍ରତୀକ ସ୍ତ୍ରି ହୋଇ ରହିଯିବ । ଅଳକା ସତେ ଯେପରି ତା ପାଇଁ କଣ୍ଠାଟିଏ ହୋଇ ରହିଥିଲା । ତା'ର ପରିବାର ଆଜି ନିଷ୍କଳଙ୍କ । ଅଳକା ଆଉ ପ୍ରେମ ପାଇଁ ତା'ର ପରିବାର ଆଗରେ ପ୍ରତିବାଦର ସ୍ଵର ଉଠାଇବ ନାହିଁ । ଭୋ ଭୋ ହୋଇ କାନ୍ଦି ଉଠିଲା ଅମ୍ବାନ ।

ମୁକୁନ୍ଦପୁର, ଆୟା, ଗଞ୍ଜାମ

ମୋ-୯୭୩୭୮୮୯୪୯୯

ଭାଗ୍ୟର ବିଡ଼ମ୍ବନା

ଶୈତପଦ୍ମା । ନାଆଁ ଯେମିତି ସୁନ୍ଦର ରୂପ ସେମିତି ସୁନ୍ଦର । ଗୋଟିଏ ତାଉଳରେ ଗଢା । ଆଖିକୁ ଜାବୁଡ଼ି ଧରିବାର ଶକ୍ତି ତା ପାଖରେ ଥିଲା । ପୃଥିବୀର ସବୁ ସୌନ୍ଦର୍ୟରୁ କିଛି କିଛି ଅଂଶ ବୋଧେ ତାଠାରେ ଏକାଠି ହୋଇଥାନ୍ତି । ସପନପୁରୀର ସେ ରାଜକୁମାରୀ ।

ଅନୁପମା ବିଶ୍ୱାଳ

ଦିନେ ପ୍ରମୋଦ ଉଦ୍ୟାନରେ ବୁଲୁଥିବା ସମୟରେ ପାହାଡ଼ପୁରର ଯୁବରାଜ ମିତ୍ରଭାନୁଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟି ପଢ଼ିଲା ତାଙ୍କ ଉପରେ । କୌଣସି ମନ୍ଦିର ଗାଡ଼ରେ ଖୋଦିତ ସୁନ୍ଦର ପାଖାଣ ପ୍ରତିମା ପରି ପ୍ରତୀତ ହେଲା । ନିଜ ଅଜାଣତରେ ଅନେକ ସମୟ ଧରି ମୁଣ୍ଡ ତାହାଣୀରେ ସେ ତାଙ୍କୁ ଅନେଇ ରହିଲେ ।

ଏମିତି ବାରମ୍ବାର ସାକ୍ଷାତ ହେଉ ହେଉ ଉଭୟଙ୍କ ହୃଦୟରେ ଅପୂର୍ବ ଅନୁଭବ ସ୍ମୃତି ହେଲା ଏବଂ ପ୍ରେମରେ ପରିଣତ ହେଲା । ଦୁହେଁ ଦୁହିଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ରହିପାରିଲେ ନାହିଁ । ବିବାହ କରି ସାତ ଜନ୍ମର ସାଥୀ ହେବାକୁ କଥା ଦେଲେ ।

ଘରେ ଶୈତପଦ୍ମା ଏକଥା ଜଣାଇବାରୁ ପିତା ରାୟ ବାହାଦୁର ଅଗ୍ନିବାଣ ହୋଇଗଲେ । ସତେ ଯେମିତି ସବୁ ନିଆଁରେ ଜଳି ଛାରଖାର ହୋଇଯିବ ।

ସେପଟେ ପୁଅ ଯାହାକୁ ବାହା ହେବାକୁ କହୁଛି, ସେ ଯେ ନିଜ ଶତ୍ରୁର ଝିଆ ବୋଲି ଜାଣିଲା ପରେ ଅଜିତ ସିଂ ରୋକଠୋକ ମନା କରିଦେଲେ । ପିତାଙ୍କ ଶତ୍ରୁତା ପାଇଁ ସେମାନେ କଣ ନିଜ ପ୍ରେମର ବଳିଦାନ ଦେବେ । ଅସମ୍ଭବ ।

ବାହାରି ପଡ଼ିଲେ କୋଣସି ମନ୍ଦିରରେ ଲୁଚି ବାହା ହୋଇ ସଂସାର କରିବେ । ସାତଜନ୍ମର ସାଥୀ ହେବାକୁ କଥାଦେଇ ସାତଫେରା ନେଲେ । ହେଲେ ଭାଗ୍ୟର ବିଭିନ୍ନମୁନା । ଘର ବସିବା ଆଗରୁ ଉତ୍ସୁକିଗଲା । ପିତାଙ୍କ ରୋଷର ଶୀକାର ହୋଇ ଶୈତାନ ବିଷ ପିଇ ଆତ୍ମହତ୍ୟା କଲା । ସମାଜରେ ଏମିତି ଅନେକ ଝିଆ ପ୍ରେମକୁ ସଫଳ ରୂପ ଦେବାପାଇଁ ନିଜ ଜୀବନ ହାରୁଛନ୍ତି । ଏହା ନୂଆ ନଥିଲା ।

ପ୍ରାଣପ୍ରିୟାକୁ ହରାଇ ଦମ୍ଭ ହୀନ, ଧୈର୍ଯ୍ୟ ହୀନ ହୋଇ ମିତ୍ରଭାନ୍ତୁ ତୀଷ୍ଣ ଛୁରୀରେ ନିଜ ନାଡ଼ି କାଟି ପକାଇଲା । ରକ୍ତାକ୍ତ ହାତ ଅପେକ୍ଷା ବେଶୀ କଷ୍ଟ ଦେଉଥାଏ ପ୍ରିୟାଙ୍କୁ ହରାଇବାର କଷ୍ଟ । ନୟନ କୋଣରୁ ବାହାରୁଥିବା ଲୁହଧାର ସବୁଦିନ ପାଇଁ ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା ।

ଏତିକିରେ ସମାପ୍ତ ହୋଇନାହିଁ ସେମାନଙ୍କ ଜୀବନ । କେମିତି ବି ହୁଅନ୍ତା ! ଏତେ ଭଲ ପାଉଥିଲେ ଦୁହେଁ ପରମ୍ପରକୁ ।

ଉଦ୍ୟାନରେ ସୁନ୍ଦର ଗୋଲାପଟେ ହୋଇ ଶୈତାନ ତା ପ୍ରେମିକକୁ ଡାକୁଥାଏ, "ଆସ ! ତୁମେ ଭ୍ରମର ହୋଇ ମୋ ମଧୁରସ ପାନ କରି ମୋତେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟି ଦିଅ । ମିଳନର ଆବେଗ ପୂରଣ କର । ଗୁଣୁ ଗୁଣୁ ଶବରେ ମୋତେ ମିଠା ମିଠା କଥା କହିଯାଅ ।"

ଉତ୍ତରରେ ପ୍ରେମିକ କହେ, "ନା, ମୁଁ ଭ୍ରମର ନହୋଇ କଣ୍ଠା ହୋଇ ତୁମ ପାଖେ ରହି ତୁମକୁ ସୁରକ୍ଷା ଦେବି । ତୁମ ପାଖକୁ ବିପଦ ଆସିବା ଆଗରୁ ମୁଁ ସାମ୍ନା କରିବି ।"

ବାସ୍ତବରେ ଉତ୍ସୁକଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମନର କି ନିରିତ୍ତତା !

ଆହ୍ୱାନ ପ୍ରେରଣା
ଆହ୍ୱାନ ପ୍ରେରଣା
ଆହ୍ୱାନ ପ୍ରେରଣା
ଆହ୍ୱାନ ପ୍ରେରଣା

ଏବେ ନୂଆ ଜନ୍ମ ଲାଭ ପରେ ଶୈତପଦ୍ମା ମିତ୍ରଭାନୁଙ୍କ ଠାରୁ ବହୁତ ଦୂରେ । ତାଙ୍କ ଉପମ୍ରିତ ମିତ୍ରଭାନୁ ଆନୁଭବ କରୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ପାଖରେ ପାଇପାରୁ ନାହାନ୍ତି । ତାଙ୍କ ସ୍ଵପ୍ନ ଅଧୁରା ହୋଇ ରହିଲା । ହୃଦୟରେ ପ୍ରିୟାଙ୍କ ଛବି ଓ ଆଖିରେ ଲୁହ ଛଡା କିଛି ନ ଥାଏ । ସେଇ ତୁଳବୁଲି କଥା, ମୁରୁକୁଳ ଦସ କେବେ ରାତିର ନିଦ ଦୁଇଏ ତ କେବେ ନିଘୋଡ଼ ନିଦରେ ଶୋଇବାକୁ ଦିଏ । ଯେତେବେଳେ ସେ ଅଣଦେଖା କରନ୍ତି ଭାରି କଷ୍ଟ ଆନୁଭବ ହୁଏ ମିତ୍ରଭାନୁଙ୍କ ହୃଦୟକୁ । ତାଙ୍କ ବିନା ଜୀବନର କି ମୂଲ୍ୟ । ମସ୍ତକବିହୀନ କୋଣାର୍କ ସେବିନ ଯେପରି ଉପହାସ କରୁଥିଲା ବିଶୁ ମହାରଣାଙ୍କୁ, ଠିକ ସେମିତି ମିତ୍ରଭାନୁଙ୍କ ମୁଣ୍ଡ ନ ଥିବା ଜୀବନ ଉପହାସ କରୁଥିଲା । ମୁଣ୍ଡ ଛିଣ୍ଡି ପଡ଼ିଥିବା ଜିଅନ୍ତା ମାଛ ଯେପରି ଛଟପଟ ହେଉଥାଏ, ଠିକ ସେପରି ମିତ୍ରଭାନୁ ଆଜି ଛଟପଟ । ଏହା ଭାଗ୍ୟର ବିଭିନ୍ନମୁନା ନୁହେଁ ତ ଆଉ କଣ... ।

ଆନୁପମା ବିଶ୍ଵାଳ
ସମ୍ମଲପୁର
ଆହ୍ୱାନ

ତୁମେ ଫୁଲ ମୁଁ କଣ୍ଠା

ବୁଦ୍ଧି କର

ତୁମେ ଫୁଲଟିଏ ହୋଇ ଫୁଟିଛ । ହେଲେ ଘଞ୍ଜି ଜଙ୍ଗଳ ଭରା
ପାହାଡ଼ ସେପଟେ । ମୁଁ ଅନେକ ସ୍ଵପ୍ନର ଅକୁହା ଆଶା । ନା ଚାଲି ପାରୁଛି ।
ନା ଡେଇଁ ପାରୁଛି ।

କେବଳ ତୁମର ଶୁଭ ମନାସୁଛି ।

ଏପଟେ ଖାଲି ଯାହା ଆଉରୁ ପାଉରୁ ହେଉଛି ।

ନା ତୁମେ ଦେଖି ପାରୁଛ ।

ନା ତୁମେ ଶୁଣି ପାରୁଛ ।

ସେପଟେ ରହି କେବଳ ଦୋଷ ଲଦି ଲଦି ଚାଲିଛ ।

ଆଡ଼ାରେ ଆଡ଼ାର ମିଳନ ପାଇଁ ଯୁଗ ଯୁଗର ତପସ୍ୟା କେବେ ସତ
ହେବ ମୁଁ ସେହି ଦିନ ତିଥି ବାର ମାସ ବର୍ଷ ଆଉ ଲଗ୍ନକୁ କେବଳ ଅପେକ୍ଷା
ଆଖିରେ ଅନେଇ ଅନେଇ ଅଣନିଶ୍ଚୟା.....

ଆଜି ନହେଲେ କାଳି

ନିଷ୍ଠୟ ସୁଦିନ ଆସିବ

ଅପେକ୍ଷାର ଫଳ ମିଠା.....

ଆହ୍ୱାନ କଟକ ||

ଆମ ପ୍ରେମ ଉତ୍ସବାନ୍ତର

ଡୁର୍ଗାପ୍ରକାଶ ରାୟ

ଦୁଇ ପ୍ରେମୀ ଯୁଗଳଙ୍କ ହୃଦୟରେ ଅନେକ ପ୍ରେମ ପ୍ରୀତିର ସମ୍ମାର ।
ନଥିଲା ଛଳନା ଲାଞ୍ଛନା ଅବା ପ୍ରତାରଣା । ଏକଦା କଟକର ସମୀପରେ
ପ୍ରମୋଦ ଉଦ୍ୟାନରେ ଯୋଡ଼ିଙ୍କର ଦୁଇ ମନ ଦୁଇ ନୟନର ମିଳନ ।
ପ୍ରେମିକାର ସୁଭଳ ନୟନ ପ୍ରେମିକଙ୍କୁ କଳା ପାଗଳ । ଦୁହିଁଙ୍କର ମନ
ମିଳନରେ ଦୁହେଁ ପରସ୍ପର ଆଦାନ ପ୍ରଦାନ ପାଇଁ ହେଉଥାନ୍ତି ଭାବ ବିହୂଳ
ଜଣେ ଅନ୍ୟ ଜଣକୁ ନଦେଖିଲେ ହୋଇ ଯାଉଥିଲେ ପାଗଳ । କିନ୍ତୁ ବାପା
ବାପା ସମ୍ମର୍କ ଥିଲା ଅହିନକୁଳ । ଶତ୍ରୁତା ପ୍ରବଳ ସତେକି ଦୁହେଁ ଦୁହିଁଙ୍କର
କାଳ ଏହାକୁ ଯମ କଳି ପାରୁନଥିଲା ।

ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ହୃଦମନର ବ୍ୟାକୁଳ ସ୍ଵଭାବକୁ କିପରି କରିପାରିବେ
ସଫଳ ଏଥିପାଇଁ ଚଳାଇଥାନ୍ତି ପ୍ରବଳ ଚେଷ୍ଟା ।

ଦୁଇପାଦ ମିଳାଇ ଖୁବ୍ ଆନନ୍ଦରେ ନିଜକୁ ହଜାଇ ଦେଇଥିଲେ
ପ୍ରୀତିର ଉଦ୍ୟାନରେ ।

ଦୁହିଁଙ୍କର ବିବାହ କେବେ ହେଲେ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଦୁହିଁଙ୍କର
ପ୍ରେମରେ ପ୍ରେମୀଙ୍କ ଜଣକୁ ଝିଅର ପିତା ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରି ଜେଲ
ଦଣ୍ଡାଦେଶ ଦେଲେ । ଦୁଇ ପ୍ରେମୀଙ୍କର ପ୍ରେମ ଚରିତାର୍ଥ ନହୋଇ
ଅସଫଳ ହେବା ବିଷୟ ଜାଣି ପ୍ରକୃତି ମଧ୍ୟ ହେଲା ଈର୍ଷାନ୍ତି । ଶେଷରେ

ପ୍ରେମିକା ପ୍ରିୟା କରିଦେଲା ନିଜ ପ୍ରାଣ ବିସର୍ଜନ । ପ୍ରେମିକାର ଆତ୍ମହତ୍ୟା ଖବର ଶୁଣିଲା ପରେ ପ୍ରେମିକ ମଧ୍ୟ ନିଜେ ଆତ୍ମହତ୍ୟା କଲା ।

ମୃତ୍ୟୁପରେ ଯାଇ ତା'ର ଅତି ଆପଣାର ପ୍ରାଣ ପ୍ରିୟାକୁ ମଧୁର ସ୍ନାନରେ ଉଣାଇଦେଲା ଯେ ତୁମ ବିନା ଜୀଳିବାର ମୂଲ୍ୟ ମୋର କିଛି ନଥିଲା ତେଣୁ ଏ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ପ୍ରାଣ ମୋର ହାରିଦେଲି ।

ଆର ପୁରରେ ପ୍ରିୟାକୁ ସାକ୍ଷାତ କରି ଆଲିଙ୍ଗନ କରି ଭାବ ବିଦ୍ୱଳ ହୋଇ ପ୍ରିୟା କହିଲା ହେ ପ୍ରିୟ ତୁମକୁ ଆଉ ମୁଁ ଛାଡ଼ିବି ନାହିଁ । ଦୁଇଜଣ ସାଥୀ ହୋଇ ରହିବା ପ୍ରତିଟି କ୍ଷଣ । ନିଷ୍ଠାପ ଆତ୍ମା ଉଦ୍ୟାନରେ ଘୁରି ବୁଲିଲା ଗୋଲାପ କଢି ହୋଇ ମୋ ପ୍ରାଣ ପ୍ରିୟ ମୋତେ ତୁମର ରୂପରେ ସର୍ବଦା ଜାବୁଡ଼ି ଧରିଥାଆ । ତା'ପରେ ଭାବିଲା ଯଦି ନୂଆ ଜନ୍ମ ପାଇ ସେ ଯଦି କଣ୍ଠା ହୋଇ ପାଖରେ ରୁହନ୍ତେ ତେବେ ସେ ସବୁବେଳେ ହସ୍ତୁଥାଆନ୍ତା, ଆଉ ତା' ଶରୀର କେହି ଛୁଇଁବେନି ।

ଏବେ ସେ ନୂଆ ଜନ୍ମ ପାଇ ତା'ଠାରୁ ବହୁତ ଦୂରରେ ରହି ସ୍ନାନରେ ଖୁବ୍ ଜୋର ରେ ସେ ହସେ । ତା'ର ଫୋଟୋ ଚିଠି ସବୁକିଛି ସ୍ମୃତି ସେ ସାଇତି ରଖିଛି, ପ୍ରେମିକ ପ୍ରଭାତରେ ଯେବେ ଦେଖେ ନିତିଦିନ ପ୍ରିୟାକୁ ତା'ର କୁହେ ପ୍ରିୟା ତୁମପାଇଁ ସବୁବେଳେ ଝରୁଛି ମୋର ଲୁହ ।

ଛୁଇଁ ଦେଇ ମୋର ଆଖିର ଲୁହକୁ ତୁମେ ପୋଛିଦିଆ ଆଉ କୁହୁତ୍ତନି କାନ୍ଦ ନାହିଁ ମୋର ପ୍ରାଣ ପ୍ରିୟ ତୁମେ ମୋ ରାଜା ମୁଁ ତୁମର ରାଣୀ ଚାଲ ଦୁହେଁ ମିଶି ଜହୁରେ ଗଢ଼ିବା ଘର । ଜହୁରେ ଜାଗା କିଣି ସାରିଛି ପ୍ରେମିକ ସତ । ତୁମର ସେବିନର ତୁଳ ବୁଲ କଥା ଶୁଣୁଛି ମୁଁ ଅନେକ ବେଳ ସ୍ଵର୍ଗର ସୁଖ ମୁଁ ଅନ୍ତରରେ ପାଉଛି । ତୁମେ ଅଣଦେଖା କରି ମୁହଁ ଲୁଚାଇଲେ

ମୋର ଛାତିର କଲିଜା ଛିଣ୍ଡି ପଡୁଛି ସତରେ ।

ମୋତେ ଥଙ୍ଗା କରି ସଜା ଦିଆନାହିଁ ପ୍ରିୟେ ।

ତାକୁ ନପାଇଲେ ନିଷ୍ଠେ ମରିଯିବି ବୋଲି କହୁଥାଏ ଆହୁରି ସଦାବେଳେ ଭାବନାରେ
ହଜି ଯାଇଥାଏ ଆନମନା ହୋଇ କହୁଥାଏ । ତୁମେ ମୋ ଦିନ ତୁମେ ମୋ ରାତି ତୁମେ ମୋ
ଜୀବନ୍ତ ମାଛ ସଦୃଶ୍ୟ ହେଲେ ମୁଁ ତୁମର ଲାଞ୍ଜି ସତ ।

ଗୋଲାପ ଦିବସରେ ଗୋଲାପ ଦେଇ କୁହେ ତୁମେ ମୋ ହୃଦୟର ସଜ ଗୋଲାପ କଣ୍ଠା
ହୋଇ ତୁମର ପାଶେ ପାଶେ ରହିଥିବି ଓଡ଼ାଡ଼ିଦେବି ସବୁ ଖୁସି ପୋଛିଦେଇ ମୋର ବିଳାପ ।
ଆମ ଶାଶ୍ଵତ ପ୍ରେମରେ କିଏ ବାଧା ଦେବ କିନ୍ତୁ ଆତ୍ମାର ମିଳନ ସ୍ଥାନତ ହୋଇଛି ନିରୁପିତ ।

ମହାଦେବଖୁଣ୍ଡା, ବାଲେଶ୍ୱର
ଆହ୍ୱାନ ଇଂପ୍ରିକା

ଭାଗ୍ୟର ବିଭୁମୁଦ୍ରା

ମଧୁସ୍ତିତା ସାହୁ

ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ସୃଷ୍ଟି ଅନେକ ଐଶ୍ଵର୍ଯ୍ୟର ଅବଦାନ କହିଲେ ଅତ୍ୟକ୍ରମୀ
ହେବ ନାହିଁ । ଜଣେ ରୂପବତୀ ଗୁଣମତୀ, ବୁଦ୍ଧିମତୀ, ସରଳ, ଶାନ୍ତ
ସୁଭାବ, ଅଭିମାନିନୀ, ମନ ମୋହିନୀ ଝିଅଟିଏ ଥିଲେ । ତାଙ୍କ ନାମ ଥିଲା
"କର୍ମଶୀ ଦେବୀ", ଶ୍ରୀକୃତାରେ ତାଙ୍କୁ ସମସ୍ତେ "କଳ୍ୟାଣୀ"ବୋଲି ଡାକନ୍ତି ।

ସେ ଦେଖିବାକୁ ମନୋହର ଯେପରି ମନ ସେପରି ନିର୍ମଳ, ସଭିଜୁ
ସ୍ନେହ ଆଦର କରି ବାନ୍ଧି ରଖିବାକୁ ସର୍ବଦା ଉଦ୍ୟମରତ । ଦେଖିବାକୁ
କୋଟି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ସୁନ୍ଦରୀ ଠାରୁ ବି ଆକର୍ଷଣୀୟ । ବାପା ମାଁ ତାଙ୍କର ବହୁତ
କମ୍ ବନ୍ଧୁମରେ ଏକ ସମ୍ମାନ ବୈଭବଶାଳୀ ପରିବାରରେ ବିବାହ
କରିଥିଲେ, ସୁନା ରୂପା, ଧନସଂକଳନ, ଜମିବାଡ଼ି ଘରଦ୍ୱାର ସବୁ ଥିଲା, ସେ
ରାଣୀ ରୋଗ କରି ରହିବ ବୋଲି ବହୁତ ଆଶା କରି ବାପା ମାଁ ଓ ଶାଶ୍ଵତ
ଶୁଭ୍ୟ ବହୁତ ଆଲୋଚନା କରି ପଦକ୍ଷେପ ନେଇଥିଲେ । ଠିକ୍ ସେଇ ହିଁ
ହେଲା, ବହୁତ ଖୁସି ଆନନ୍ଦ ମତିରେ କିଛି ସମୟ ଅତିବାହିତ ହୋଇଗଲା,
ପାଞ୍ଚ ପୁଅ ତିନି ଝିଅ ଭଣଜା ଭାଣିଜୀଙ୍କୁ ଧରି କୁଟୁମ୍ବ ଗଢ଼ିଲେ । କିଛି
ସମୟ ବିତିଗଲା ପରେ ତାଙ୍କ ବାପା ମାଁ, ଶାଶ୍ଵତ ଶୁଭ୍ୟ ସମସ୍ତେ ଇହଳୀଳା
ସମ୍ମରଣ କରିଦେଲେ ।

ଏହି ଉତ୍ତାରୁ ତାଙ୍କ ଦୁଃଖର ଦିନ ଆରମ୍ଭ ହେଲା, ତାଙ୍କ ସ୍ନାମୀ

ବହୁତ ଅଳ୍ପମୁଖୀ ହୋଇ ସବୁ ସମ୍ପଦକୁ ବିକିରାଙ୍ଗ ଗୁଡ଼ୁରାଣ ମେଣ୍ଡାଇବାରେ ଲାଗିଲେ, ଏପରି ସବୁ ଧନସମ୍ପଦ, ଜମିବାଡ଼ି, ଘରଦ୍ୱାର କ୍ଷୟ ହୋଇ ଚାଲିଲା । ପିଲାମାନେ ସବୁ ବଡ଼ ହୋଇ ରୋଜଗାର କରିବା ପାଇଁ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସ୍ଥାନକୁ ସ୍ଥାନାନ୍ତର ହୋଇ ବଞ୍ଚି ରହିବା ପାଇଁ ବ୍ୟକ୍ତତା ଭିତରେ ରହିଲେ ।

ପିଲାମାନେ ସବୁ ଅନ୍ୟ ସ୍ଥାନକୁ ଯିବା କଥା ମାଙ୍କର ଜମାରୁ ଛାଇଲା ନଥିଲା । ସେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଝୁରି କାନ୍ଦିବା ଆରମ୍ଭ କଲେ ଓ ବିଭିନ୍ନ ରୋଗାନ୍ତର ହେବା ଯୋଗୁଁ ଧିରେ ଧିରେ ଦୂର୍ବଳ ହୋଇ ପଡ଼ିଲେ । ସେତେବେଳେ ପିଲାମାନେ ସବୁ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସ୍ଥାନକୁ ଆପଣାର କରି ସାରିଥିଲେ, ଗାଁରେ ତାଙ୍କ ସହିତ ରହିବା ସମ୍ଭାବନା ନଥିଲା । ତାଙ୍କ ସ୍ଥାମୀ ବହୁତ ଖଲପ୍ରକୃତିର, ସେ କାହା ସହିତ ଖାପ ଖୁଆଇ ଚଳିବାକୁ କଷ୍ଟ ହେଉଥିଲା ।

ବୋହୁ ପୁଅ ନାତିନାତୁଣୀ ସାଥିରେ ଧରି କୁରୁମ୍ବ ଭିତରେ ରହିବାକୁ ଆଶା ଧୂଳିସାତ ହୋଇଗଲା, ପାଞ୍ଚ ପୁଅର ଅଲଗ-ଅଲଗ ଘର ଦେଖି ଗୁମୁରି ଗୁମୁରି କାନ୍ଦୁଥିବାର, ସଭିଙ୍ଗୁ ସ୍ନେହ ପ୍ରେମ ଶ୍ରୁତାରେ ବାନ୍ଧିବା ବ୍ୟକ୍ତି ବିଶେଷ ସର୍ବଦା ମନୋମାଳିନ୍ୟ ରହି ଉକେ ରକ୍ତଚାପ, କିତନୀ ରୋଗ ହୋଇ ସେ ଇହଲୀଲା ସମ୍ବୁଦ୍ଧି କରିଦେଲେ ।

ସେ ସବୁବେଳେ ଶଂଖା ସିଦ୍ଧୁର, ଅଳତା ରୁଡ଼ି ମାଳୀକୁ ଭଲପାଇବା ଶ୍ରୁତାକୁ ଧିବାରୁ ତାଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ସଧବା ଶିଖୁମ୍ୟ ବଦନୀ ହୋଇ, ଶିହ୍ୟରାଣୀ ରୂପେ ଚାଲିଗଲେ ।

ସଂସାର ମଧ୍ୟରେ ଦୁଃଖ ସହିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେଲେ, କିଛି ଲାଭ ନାହିଁ, କିଛି ସୁଖ ନାହିଁ, ହତାଶ ଅନୁଭବ କରି ନିଶ୍ଚାସ ଛାଡ଼ିଲେ ।

ନୀତିଶିକ୍ଷା—_—

୧ - ବସି ଖାଇଲେ ନିର୍ବିକାଳି ସରେ, ଅଳ୍ପମୁଖୀ ହେଲେ ଉଣଙ୍କ ପାଇଁ ସବୁ ପରିବାର ଦୁଃଖ

ଭୋଗିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏଣୁ ଘରର ମୁରବୀ ମୁଖିଆ ଭରିତ ପଦକ୍ଷେପ ନେବା ଭରିତ ।

୨ - ସର୍ବଦା ଶଙ୍ଖା ସିନ୍ଧୁରକୁ ଭଲ ପାଇଲେ ହିଁ ସାଥିରେ ସେହି ଶଙ୍ଖା ସିନ୍ଧୁର ଅଳତା ନେଇ ଶିଶ୍ରୟ ବଦନୀ ହୋଇଯିବା ।

୩ - ପିଲାମାନେ ସବୁବେଳେ ଏକାଠି ରହିବାକୁ ମାଁ ଚାହାଁଛି, ଯଦି ଏକାଠି ରହିଥାନ୍ତେ, ତେବେ ମାଁ ରୁଣ୍ଡ ଜରାଜୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ନଥାନ୍ତେ ।

୪ - ଏକତା ହିଁ ବଲ, ଯୌଥ ପରିବାରରେ ଏକ ଶିଶ୍ରୟ ଅବଦାନ ରହିଛି ଗୁଣ, ଜ୍ଞାନ ବୁଝି ଶିକ୍ଷା ସବୁ ବୈଭବଶାଳୀ ଥାଏ, ଯାହା ସଂସାର ଭରା ଥାଏ, ତାକୁ ବଜାୟ ରଖିବା ଜରୁରୀ ।

ମଧୁସ୍ତତା ସାହୁ,

ବହୁ ନଗର ପ୍ରଥମ ଗଳି

ବାହୁପୁର, ଜିଲ୍ଲା-ଗଞ୍ଜାମ ଓଡ଼ିଶା

ମୋ-୯୩୮୮୮୮୪୮୧୭

ଏଇ ବୋଧେ ପ୍ରେମ

ଜୀବନର ଚଲାପଥରେ ଅନେକ ମାଇଲଗୁଡ଼ି... କେଉଁଠି
କେତେବେଳେ ଅଟକି ଯିବାକୁ ପଡ଼େ... ତ କେଉଁଠି ପାଦଚିପି ଆଗକୁ
ଯିବାକୁ ପଡ଼େ... ମୁଁ ଜୀବନର ଚଲାପଥରେ ଅନେକ ସଂସ୍କର୍ଣ୍ଣରେ
ଆସିଥିଲି... ସମସ୍ତଙ୍କ ସହିତ ମିଶିବାର ସୁଯୋଗ ପାଇଥିଲି... ହେଲେ
ତାନଶ୍ରୀ ପାଣିଗ୍ରାହୀ ତୁମେ କାହିଁକି ମୋ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଠାରୁ କିଛିଟା ସ୍ଵତନ୍ତ୍ର ଭିନ୍ନ
ବୋଲି ମନେ ହୋଇଥିଲି... ଆଉ ସେଇଥିପାଇଁ ଖୁବ ଅଳ୍ପ ସମୟ
ମଧ୍ୟରେ ସମୁଦ୍ରର ଶାମୁକା ମଧ୍ୟରେ ମୁକ୍ତା ଥିବା ଭଲି ତୁମକୁ ସାଗରରୁ
ଖୋଜି ପାଇଛି ଚନ୍ଦ୍ରିକା...

ଚନ୍ଦ୍ରିକା ତାହିଁଥିଲା ଚନ୍ଦ୍ରକାନ୍ତ ବାବୁଙ୍କ ମୁହଁକୁ... ଆଖିରେ ସ୍ଵାଙ୍କ
ତାହାଣି... ହୃଦୟ କେତେ ସରଳ.. ଆଖିରେ କିଛି ପାଇବାର ଆକାଂକ୍ଷା...
ଅଳ୍ପ ଦିନର ବର୍ଷତା... ଶିକ୍ଷା ବିଭାଗରେ ଦୁହେଁ କାର୍ଯ୍ୟରତ....
କେତେବେଳେ କେଉଁଠି ଟ୍ରେନିଂ ଦେଖା ହୋଇଥିଲା... ସେଇ ଦିନରୁ ଅଳ୍ପ
ପରିଚୟ...

କଣ ଭାବୁଛ ଚନ୍ଦ୍ରିକା... ମୁଁ କଣ ତୁମ ପସନ୍ଦର ମଣିଷ ନୁହଁ... ? ଏ
ଥରେ କହି ଦିଅନା ତୁମେ | I love you..

ଦେହସାରା ଭିଜି ଯାଇଥିଲା ଅହେତୁକ ଶିହରଣରେ... ଆଖି ଦୁଇଟି
ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା ଲାଜରେ... ଓ ଦୁଇଟି ଥରିଗଲା... ରୋମାଞ୍ଚ ଓ

ଶିହରଣର ଅପୂର୍ବ ମିଶ୍ରଣରେ ଆବେଗ ଭରି ଯାଉଥିଲା ସମ୍ମର ଶରୀର...ବହୁ ସମୟ
ନୀରବତା ଭେଦ କରି ଥରିଲା କଣ୍ଠରେ କହିଲା...। I love you...

ସେଇ ଦିନରୁ ଚନ୍ଦ୍ରିକା ଓ ଚନ୍ଦ୍ରକାନ୍ତର ଅତ୍ୟନ୍ତ ମଧୁର ସମ୍ମର ବଢ଼ିଚାଳିଲା... ଯଦିଓ
ଦୁହେଁ ଦୁହିଁଙ୍କ ଠାରୁ ବହୁ ଦୂରରେ ଥିଲେ କିନ୍ତୁ ମାସରେ ଗୋଟିଏ ଦିନ ସେମାନେ ପରମ୍ପରକୁ
ସାକ୍ଷାତ କରୁଥିଲେ... ସୁଖ ଦୁଃଖ ବାଣ୍ଣୁଥିଲେ...

ଦିନେ ସାଗର ବେଳାରେ ଚନ୍ଦ୍ରିକା ଚନ୍ଦ୍ରକାନ୍ତର କୋଳରେ ମୁଣ୍ଡରଖି ବାଲୁକା ରାଶି
ଉପରେ ଶୋଇଥାଏ... ଚନ୍ଦ୍ରକାନ୍ତର ଲୁହ ସବୁ ଟପ ଟପ ହୋଇ ପଡ଼ୁଥିଲା... ଏ କଣ ତୁମ
ଆଖିରେ ଲୁହ... କଣ ପାଇଁ... ? ?

ଚନ୍ଦ୍ରକାନ୍ତ ଛୋଟ ପିଲାଟି ପରି ଜୋରରେ ଚିଙ୍ଗାର କରି ଚନ୍ଦ୍ରିକାକୁ ଖୁବ ଆତ୍ମୀୟତାର
ସହ ଜଡ଼ାଇ ଧରି କହିଲା... ଏ ମୋତେ ତୁମେ କେବେ ଛାଡ଼ି ତାଳି ଯିବନି ତ... ? ? ?

ଚନ୍ଦ୍ରିକା ଆଶ୍ରୁମନା ଦେବାକୁ ଯାଇ... ତାର ସୋହାଗ ପଣତରେ ଅଣ୍ଟ ପୋଛି
ପଚାରିଲା... ସତ କୁହ... କଣ ପାଇଁ କାନ୍ଦି ଏମିତି ମୋତେ କହିଲ...

ଚନ୍ଦ୍ରକାନ୍ତ ସବୁ କହିଗଲା... ଏହା ପୂର୍ବରୁ ଚନ୍ଦନାକୁ ଭଲ ପାଉଥିଲା.... ଧନୀ ଘରର
ଝିଆ ସେ... ଦୁହିଁଙ୍କ ପ୍ରେମ ସମ୍ମର ଏତେ ବଢ଼ିଗଲା ଯେ.. ଶେଷରେ ଦୁହେଁ ବିବାହ କରିବାକୁ
ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଲେ... ହେଲେ ବିଧିର ବିଧାନ ଥିଲା ଅନ୍ୟ ପ୍ରକାରର... ଚନ୍ଦ୍ରକାନ୍ତ ମଧ୍ୟବିତ୍ତ
ପରିବାରର... ପୁଣି ସରକାରୀ ଚାକିରୀ ନ ଥିଲା... ଏ ବିବାହ ଅସମ୍ଭବ ବୋଲି ଚନ୍ଦନାର
ବାପା... ଚନ୍ଦ୍ରକାନ୍ତଙ୍କ ବାପାଙ୍କ ପାଖକୁ କିଛି ଅସାମାଜିକ ଲୋକ ପଠାଇ ଧମକ
ଦେଇଥିଲେ... କଞ୍ଚକ ନୀରିହା ଚନ୍ଦନା ଚିଠିଏ ଲେଖିଥିଲା... ଚନ୍ଦ୍ରକାନ୍ତ... ମୋତେ ତୁମ
ବୁଝିବନି... ବାପାଙ୍କର ମାଡ଼ ଗାଳି ଆଉ ସହିପାରୁନି... ତୁମକୁ ନ ପାଇ ମୁଁ ଚାଲିଯାଉଛି ଜନ୍ମ
ରାଇଜକୁ... ଆର ଜନମରେ ଆମେ ସେଇଠି ପ୍ରେମର ଘର କରିବା... ଅଗଣାରେ ବହୁତ

ଗୋଲାପ ଗଛ ଲଗାଇବା... ତୁମେ ମୋତେ ସବୁଦିନ ଗୋଟିଏ ଗୋଲାପ ଫୁଲ ମୋତେ
ଉପହାର ଦେବ... ସେଠି କେହି ଆମକୁ ଅଲଗା କରିପାରିବେନି... ନାଁ ଥିବ ମୋ ବାପାଙ୍କର
ଅହଂକାର ନାଁ ଅନୁଶାସନ... ? ? ?

ବିଦାୟ...

ଚନ୍ଦନା ବିଷପିଇ ସବୁଦିନ ପାଇଁ ଆର ପାରିକୁ ଚାଲିଗଲା....ସେଇ ଦିନରୁ ମୁଁ ମରି
ଯାଇ ସତେ ଯେମିତି ତା ସାଙ୍ଗରେ ମୋ ଆଡ଼ା ଯେମିତି ଯମପୁର ଚାଲି ଯାଇଛି... ଖାଲି
ଶରୀର ଏଠି ପଡ଼ି ରହିଛି...

ଆଜି ଗୋଲାପ ଦିବସ...ସାଗର ବେଳା ଉପରେ ମୋତେ ଜହୁରେ ଦେଖା ଯାଉଛି ତାର
ନିରୀହ ମୁହଁ ସତେ ଯେମିତି କହୁଛି... ଆଜି ମୋତେ ଗୋଲାପଟିଏ ଦେବନି କି... ?

ଚନ୍ଦ୍ରିକା କଥାର ପୂର୍ଣ୍ଣଛେଦ ଟାଣି କହିଲା... ଧୈର୍ୟ ଧର... ପଛ କଥା ଭୁଲି ଯାଅ... ମୁଁ
ଆଜି ଠାରୁ ସେତିକି ଭଲ ପାଇବା ଦେବି...ତୁମର ସବୁ ଆବେଗକୁ ମୁଁ ପ୍ରେମର ରଙ୍ଗରେ
ଉରିଦେବି... ସତରେ ଚନ୍ଦ୍ରକାନ୍ତ ଏମିତି ଏକ ସ୍ନେହ କାଙ୍ଗାଳ ମଣିଷଟିଏ... ଏହି ଭଳି
ଘଟିଯାଇଥିବା କରୁଣ କାହାଣୀ ଶୁଣି ଚନ୍ଦ୍ରିକା ଆଖିରେ ମଧ୍ୟ ଲୁହ ଆସିଗଲା...

ଚନ୍ଦ୍ରକାନ୍ତ ଚନ୍ଦ୍ରିକାର ଲୁହ ପୋଛି ଦେଇ କହିଲା... ଆଜିଠାରୁ ତୁମେ ମୋର ସେହି
ହଜିଲା ଗୋଲାପ... ମୁଁ ହତଭାଗ୍ୟ କଣ୍ଠା ଭଳି ଏକ ଅସହାୟ ମଣିଷ... ଦୁହେଁ ଦୁହିଙ୍କୁ
ଜଡ଼ାଇ ଧରିଥିଲେ... ଯୁଗ ଯୁଗର ସମ୍ମର୍କ ପରି....

ଛୋଟ ଶବ୍ଦ ଦୁଇଟି ଅକ୍ଷର ପ୍ରେମ... ବଦଳାଇ ଦେଇପାରେ ଜୀବନର
ଗତିପଥ...ପ୍ରେମର ଦୁଇଟି ଅନୁଭବ... ଗୋଟିଏ ରୂପ ପୂର୍ଣ୍ଣତାର... ଅନ୍ୟଟି ନିଃସଙ୍ଗତାର.... ||

ଆହ୍ୱାନ
ବାଲେଶ୍ୱର
ପ୍ରେମ
ପ୍ରେମ

ମାଆ ପରି କିଏ ହେବ

ଏକ ଛୋଟ ଗାଁରେ ଜଣେ ମା ରହୁଥିଲେ, ଯାହାର ଦୈନିକିନ କାର୍ଯ୍ୟ ବହୁତ ବ୍ୟକ୍ତ ଥିଲା । ସେ ପିଲାମାନଙ୍କର ଯତ୍ନ ନେଉଥିଲେ, ଘର କାମ କରୁଥିଲେ ଏବଂ କ୍ଷେତରେ ପରିଶ୍ରମ କରିଥିଲେ । ତାଙ୍କ ସ୍ଥାମୀ ସର୍ବଦା ରୋଗଗ୍ରୁହ ରହୁଥିବାରୁ ତାଙ୍କ ସ୍ଥାମୀଙ୍କର କୌଣସି ସାହାଯ୍ୟ ନଥିଲା ।

ଭାରତୀ ଲେଖକ

ଦିନେ ଗାଁରେ ବହୁତ ଉତ୍ସାହର ସହିତ ଏକ ମେଳା ଅନୁଷ୍ଠାନିକ ହୋଇଥିଲା । ମାତା ଦେଖିଲେ ଯେ ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ମେଳାରେ ଆନ୍ଦେକ ଆକର୍ଷଣୀୟ ଖେଳନା ଏବଂ ଖାଦ୍ୟ ସାମଗ୍ରୀ ବିକ୍ରି ହେଉଛି । କିନ୍ତୁ ସେତେବେଳେ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ପର୍ଯ୍ୟାୟ ଅର୍ଥ ନଥିଲା ।

ମା ଭାବିଲେ, ମୁଁ କାହିଁକି ମେଳାରେ ମୋର କିଛି ସରଜ୍ଞାମ ବିକ୍ରୟ କରିବି ନାହିଁ, ଯାହାଫଳରେ ମୁଁ ମୋ ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ କିଛି ବିଶେଷ କିଣି ପାରିବି ।

ସେ ଘରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଥିବା କିଛି ବୁଣା ସାମଗ୍ରୀ ନେଇ ମେଳାରେ ପହଞ୍ଚି ବିକ୍ରୟ କରିବା ଆରମ୍ଭ କଲେ । ତାଙ୍କର ଦକ୍ଷତା ଏବଂ ଉତ୍ସାହ ତାଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଭ ଦେଇଥିଲା ।

ପିଲାମାନଙ୍କର ସୁଖ ଦେଖି ମାତାର ହୃଦୟ ଆନନ୍ଦରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଲା । ସେ ଅନୁଭବ କଲେ ଯେ ତାଙ୍କ ପରିଶ୍ରମ ଏବଂ ସଂଘର୍ଷତାଙ୍କ

ପରିବାର ପାଇଁ କେତେ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ।

ଏହି କାହାଣୀରୁ ଆମେ ଜାଣୁ ଯେ ଯେପରି ଜଣେ ମା ଘରର ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ କରନ୍ତି,
ସେହିପରି ତାଙ୍କ ସୁଖ ପାଇଁ ସମୟ ବାହାର କରିବାର ଅଧିକାର ଆମର ମଧ୍ୟ ଅଛି ।
ସେମାନଙ୍କର ସଂଘର୍ଷ ଏବଂ ପରିଶ୍ରମ ଆମକୁ ସବୁବେଳେ ପ୍ରେରଣା ଦେଇଥାଏ । ମାଆ ପରି
ସକା ପ୍ରେମ ଆଉ କେହି ଦେଇ ପାରିବେ ନାହିଁ, ମାଆ ରୂପରେ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ଆଶୀର୍ବାଦ ସର୍ବଦା
ଆମକୁ ପ୍ରାୟ ହେଉ ଥାଉ ଏତିକି ପ୍ରାର୍ଥନା, ମାଆ ସବୁବେଳେ ମାଆ, ମାଆର ବିକଳ୍ପ ନାହିଁ ।

ଭାରତୀ ଲେଖା କେନ୍ଦ୍ରାପଡ଼ା*

ଏହି

ମଧୁସ୍ଥିତା ବେହେରା

ସ୍ଵପ୍ନ ମୋ ପାଇଁ ଏକ ଏପରି ଶବ୍ଦ ଯାହାର ସଂଙ୍କା ଦେବା ପାଇଁ ମୁଁ
ଅସର୍ମଧ । କାହାକୁ କାହାକୁ କହିବି ମୁଁ ସ୍ଵପ୍ନ ? ? ଯାହାକୁ ରାତିର ନିଦରେ
ଦେଖେ, ନା ଯାହାକୁ ମନରେ ଭାବି ଆଶା ରଖେ !! କୁହାନ୍ତି ସ୍ଵପ୍ନ ହେଉଛି
ତାହା ଯାହା ଆମକୁ ଶୋଇବାକୁ ଦିଏନି ! ତାହାଲେ କଣ ଯିଏ ସମୟ
ପରିସ୍ଥିତି ମଧ୍ୟରେ ଫସି ଆଜି ମେଧାବୀରୁ ଶ୍ରମିକ ହେଇ ରାତିରେ ନିଦକୁ
ଭୁଲି ଦିନରାତି କେଇଟା ପଇସା ପାଇଁ ଅନବରତ କାମ କରୁଛି, ସେ
କାମକୁ କହିବା ଆମେ ସ୍ଵପ୍ନ ? ? ନା, ଇହା ବିରୋଧରେ ହେଉଥିବା କାର୍ଯ୍ୟ
କେବେ ସ୍ଵପ୍ନ ହୋଇନପାରେ !

ରୌପ୍ୟ ସହର ପାଦଦେଶରେ ଅବସ୍ଥିତ ଏକ ଗ୍ରାମ ଯାହାର ନାମ
ସ୍ଵପ୍ନନଗର, ଗାଁର ନାଁ ଯେମିତି ସେଠାକାର ଅଧିବାସୀଙ୍କ ଆଗ୍ରହ ଓ ଆଶା
ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ସେମିତି ଉଚ୍ଚ । ଗ୍ରାମରେ ଥାଏ ଜମିଦାରୀ ପ୍ରଥା । ଜମିଦାରଙ୍କ
ସହ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଜାତିର ଲୋକ ମଧ୍ୟ ଗ୍ରାମରେ ବସବାସ କରନ୍ତି ।
ଜମିଦାରଙ୍କ ଘର ଗାଁର ଉପର ମୁଣ୍ଡରେ ଥିବା ବେଳେ ଗାଁର
ଶେଷଭାଗରେ ଥାଏ ଏକ ଗରିବ କମାର ପରିବାର, କିନ୍ତୁ ଜାତି - ଗୋତ୍ର,
ଧନୀ - ଦରିଦ୍ର ନିର୍ବିଶେଷରେ ଜମିଦାର ଓ କମାର ପୁଅ ଦୁହେଁ ଭଲ
ସାଙ୍ଗ । ଗୋଟିଏ ସ୍କୁଲରେ ପଡ଼ନ୍ତି ଓ ତାଙ୍କ ଦୁହିଙ୍କର ସମାନ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଜଣେ

ଉଣେ ଶିକ୍ଷକ ହେବେ । ଲକ୍ଷ୍ୟ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଜମିଦାର ପୁଅ ରାହୁଲ ଛାତ୍ରପାରିନି ତା ସତକ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଦିଗରେ କମାର ଥିଲା ଭାରି ଗରିବ ଓ ସେ ଗରିବୀରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇବା ପାଇଁ କମାର ପୁଅ ରାକେଶ କରୁଥିଲା ଅକ୍ଲାନ୍ତ ପରିଶ୍ରମ । କେବେ ଶାନ୍ତିରେ ବସିନି ସେ, ପାଠ ସହ ବାପାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କମାର କାର୍ଯ୍ୟରେ ସାହୟ କରୁଥିବାବେଳେ ରାହୁଲ ଜମିଦାର ବାପାଙ୍କ ସହ ଏକା ସଙ୍ଗେ ମତ୍ତଜ-ମତ୍ତଳିସ ଦିନ କାଟେ । ହାଇସ୍କୁଲ ପାଠ ସରିବା ପରେ ଜମିଦାର ପୁଅ ରାହୁଲ ଯାଇଛି ସହରକୁ ଆଉ ଭୁଲିଯାଇଛି ତା ସାଙ୍ଗ ରାକେଶକୁ ତଥାବି ରାକେଶ ତା ଆସିବା ବାଟକୁ ଚାହିଁ ରହି ସାଲିସ କରିନି ତା ପରିଶ୍ରମ ସହ । A ରେ ଶୁ ଶୁ ଶବ୍ଦରେ ବସି ବଡ଼ ଲାଇବରୀରେ ପଢୁଥିବା ବେଳେ ରାକେଶ ଝଡ଼ ବତାସକୁ ସାଥୀ କରି ପଇସା ଅଭାବରୁ ପଢୁଛି ଛୋଟ ଏକ ପାର୍କରେ ।

ଦୁହିଁଙ୍କର ଆଶା କେବେ ଶିକ୍ଷକ ନିଯୁକ୍ତି ଆସିବ । ଦୀଘ୍ୟ ର ବର୍ଷ ପରେ ହଠାତ୍ ଆସେ ଶିକ୍ଷକ ନିଯୁକ୍ତି ଚିଠି । ରାକେଶ ସ୍ଵପ୍ନ ସାକାର ହେବ ଭାବି କହିଲେ ଖୁସି ନମ୍ବରେ, କିନ୍ତୁ ରାହୁଲର ଦୁଃଖ ତା ଖୁସି ଠାରୁ ଅଧିକ କାରଣ ବର୍ଷ ତମାମ ଉଚିତ କଷ୍ଟ ନକରି ମତ୍ତଳିସରେ ପଢୁଥିବା ରାହୁଲର ଆଶା ଅଧାରେ ରହିବ ରହି ମଧ୍ୟରେ ସରିଯାଇଛି ପରୀକ୍ଷା ହେଇଯାଇଛି ନିରୀକ୍ଷା ବାକି ଅଛି କେବଳ ଅପେକ୍ଷା ।

ଚଙ୍ଗାରେ ବିଶ୍ୱାସ କରୁଥିବା ଜମିଦାର ବାବୁ ୧୫ ଲକ୍ଷ ଦେଇ ଅଯୋଗ୍ୟ ପୁଅକୁ କରିଛନ୍ତି ଯୋଗ୍ୟ । ପୁଅ ରାହୁଲ ହେଇଛି ସ୍ଥାନୀୟ ସରକାରୀ ବିଦ୍ୟାଲୟର ଉଣେ ନବ ନିଯୁକ୍ତ ଶିକ୍ଷକ । ସେପଟେ ଚଙ୍ଗାର ଅର୍ଥକୁ ବୁଝି ପରିଶ୍ରମ କରୁଥିବା ରାକେଶ ଚଙ୍ଗାର ଲୁଚା ଛପା ଭିତରେ ହେଇଯାଇଛି ଅଯୋଗ୍ୟ ଏବଂ ଶିକ୍ଷକ ହେଇଛି ଗୋଟିଏ ଘରୋଇ ବିଦ୍ୟାଲୟରେ ଯାହାର ମାସିକ ଦରମା ୪୭୦୦ ଟଙ୍କା । ସେତିକି ନୁହେଁ କେଇଟା ପଇସା ଆହ୍ୱାନ ଇଂଗ୍ଲିସ ନିଃଶ୍ଵର ବିତରଣ ହେତୁ ତା ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାଦ ପଞ୍ଜନାୟକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଓ ପ୍ରକାଶିତ

ପାଇଁ ରାକେଣ ଦିନରେ ସ୍ମୁଲ ଓ ରାତିରେ ହାଡ଼ଭଙ୍ଗା କଷ୍ଟକୁ କରିଦେଇଛି ସାଥି । ଇତି
ମଧ୍ୟରେ ହଜିଯାଇଛି ତା ଆଖିର ନିଦ, ଭାଙ୍ଗିଯାଇଛି ତା ଆଶାର ପାହାଡ଼ ଓ ମନରେ ଭଙ୍ଗି
ମାରୁଛି ବାସ୍ତବ ଅର୍ଥ ସ୍ମୃତିରା ।

ତୁମେ ମୋ ଗୋଲାପ ମୁଁ ତୁମ କଣ୍ଠା

ନାରାୟଣ ଚନ୍ଦ୍ର
ସେନାପତି

ଚହଲା ମନର ତତଳା ଭାବନା ଆନ୍ଦୋଳିତ କରୁଥିଲା ଆଦିତ୍ୟକୁ ।
ଅତୀତର ସ୍ମୃତି ଫରୁଆ ଖୋଲି ରଣ୍ଜିର ପ୍ରେମକୁ ପଖାଲୁ ଥିଲା ନିରାଶାର
ଅଶ୍ରୁରେ । କି ମଧୁମୟ ଥିଲା ସେ ଆଶା, କି ସୁନ୍ଦର ଆକୃତି ଥିଲା ଦୁହିଙ୍କ
ପ୍ରେମ ନୀଳୟ ! ଉଦାସୀ ମନଟା କାହିଁକି ଆଉରୁ ପାଉରୁ ହେଉଥାଏ ।
ରାଜଧାନୀର ଆଇଜି ପାର୍କର ଏକ ଝଙ୍କାଳିଆ ଗଛ ମୂଳରେ ଥିଲା ସିମେଣ୍ଟ
ଆସନ ଉପରେ ବସି ଦୀର୍ଘ ଶ୍ଵାସଟିଏ ଛାଡ଼ିଲା । ହଠାତ୍ ଏକ ଲାଇଟ୍
ସ୍ଟେଲୋ ରଙ୍ଗର ଜେନୋତା କାରରୁ ଓହ୍ଲାଇଲେ ଏକ ଦମ୍ପତ୍ତି । ହାତ
ଧରାଧରି ହୋଇ ଉଛୁଳା ହସରେ ପବନକୁ ବାରେଇ ଦେଇ ପଶୁଆଡ଼ି
ପାର୍କ ଭିତରକୁ । ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଟି ଏତେ ସୁନ୍ଦର ଯେ ସ୍ବର୍ଗର ରମ୍ଭା କି
ମେନକା ଫିକା ପଡ଼ିଯିବେ ତାଙ୍କ ରୂପ ପାଖରେ । ଜିନ୍ଦଗି ସାଙ୍ଗକୁ ବ୍ଲାକ ଟି
ସାର୍ଟ, ଚକମକିଆ ଗ୍ଲାସ୍ ସହ ଗୋରା ତକତକ ଚେହେରାରେ ସୁନେଲି
ଓଠରେ ରୂପସୀ ସୌଦାମିନୀ ହସ । ଫର୍ ଫର୍ କମ୍ କମ୍ କେଶ ସାଙ୍ଗକୁ
ସୁନ୍ଦର ଚାହାଣି ଓ ମଖମଳି ଚାଲି । ବିସ୍ତ୍ରୟ ହୋଇଗଲେ ଆଦିତ୍ୟ । ନିଜ
ଆଖିରୁ ଗ୍ଲାସ୍ ଉତ୍ତାରି ଭାବିଲେ, ଆରେ... ଏ ମୋ ରଣ୍ଜି ନୁହଁ ତ ? ସେଇ
ଆଖି ସେଇ ଓ ସେଇ ହସ ସେଇ ଚାଲି, ହଁ ଏ ରଣ୍ଜି, ତା ଛଡ଼ା ଆଉ କିମ୍ବା
ହେବ ? ତା ଆଗ ଦେଇ ଦୁହଁ ଚାଲିଗଲା ବେଳେ ଆଦିତ୍ୟ ଉପରେ

ତାଙ୍କର ନଜର ପଡ଼ିଛି । ଥରେ ନୁହଁ ଦୁଇ ଥର ନୁହଁ ବରଂ ତାରି ପାଞ୍ଜିଥର ସେ ଫେରି ଚାହିଁଛନ୍ତି ଆଡ଼ିତ୍ୟକୁ । ଆଦିତ୍ୟ ମନରେ ଆଶା ଗଜରିଲା । ସତ୍ୟର ପତ୍ରଗା କିଛି ପବନ ନେଇ ସତେ ଯେମିତି ଆଦିତ୍ୟ ମୁହିଁ କୁ ଆଉସି ଦେଲା । ହଠାତ୍ ଏକ ଫୋନ୍ କଲ ପରେ ତାଙ୍କ ସ୍ଥାମୀ ତୁରନ୍ତ ଚାଲିଗଲେ ବାହାରକୁ, ଏକା ସେହି ଗୋଲାପ ଫୁଲ ବଗିଚା ପାଖରେ ବସିଥାନ୍ତି ସେଇ ସୁନ୍ଦରୀ ମହିଳା ଜଣକ । ଆଦିତ୍ୟ ମନରେ ପୁଲାଏ ସାହସ ବାନ୍ଧି ଚାଲିଲା ତାଙ୍କ ପାଖକୁ ଏବଂ କହିଲା ରଣ୍ଟି....କେମିତି ଅଛ ?

ମହିଳା ଜଣଙ୍କ ଚାହିଁ ମୁହିଁ ଫେରେଇ ନେବା ପରେ ପୁଣି ତାଙ୍କ କାନରେ ବାଜିଲା ରଣ୍ଟି... ସତରେ ତୁମେ ମୋତେ ଚିହ୍ନି ପାରୁନ, ନାଁ ଅବିହ୍ଵାର ଅଭିନୟ କରୁଛ ?

କଣ କରିବ ସେ, ଏପଟେ ତାର ଯୁଗ ଯୁଗର ପ୍ରେମ ସନ୍ତ୍ରକ, ସେପଟେ ନିଜ ବିବାହିତ ପତି, କେମିତି - କଣ - କିପରି... ଏଇ ପ୍ରଶ୍ନା ଗୁଡ଼ାକ ତା ମସ୍ତିଷ୍କକୁ କଲ ବଲ୍ କରୁଥାନ୍ତି । ଶେଷରେ ଶୃଗାଳଟିଏ ଅନ୍ୟ ଶୃଗାଳର ରଡ଼ି ଶୁଣି ନ ଭୁକିଲେ ତା ଛାତି ଫାଟିଯିବ ଭୟ କଲାଉଳି କହିଲା, ହଁ ମୁଁ ରଣ୍ଟି... ଭଲ ଅଛି । ହେଲେ ତୁମେ.... ?

ଶେଷରେ ତୁମେ ମୋତେ ପର କରିଦେଲ ରଣ୍ଟି ? କେମିତି ଲିଭେଇ ପାରିଲ ମନରୁ ? ? ?

ଆଖିରେ ଆଖିଏ ଲୁହ, ଛାତିରୁ ଛାତି ଏ କୋହ ମିଶା କଣ୍ଟରେ ରଣ୍ଟି କହୁଥାଏ, କଣ କରିବି ? ତୁମକୁ ବହୁତ୍ ଖୋଜିଛି, ବହୁତ୍ ମନେ ପକାଇଛି, ହେଲେ ତୁମକୁ ପାଇଲି ନାହିଁ । ଶେଷରେ ପରିସ୍ଥିତିର ଚାପରେ... ମୁଁ ମହେଶଙ୍କ ହାତ ଧରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେଲି । ପିଲା ମୁଁ ତେବେ ଏବେ ବିବାହିତା, ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଗୋଟିଏ ସନ୍ତ୍ରାନର ମାଆ, ଝିଆ ମୋର କଲେଜ ହଷ୍ଟେଲରେ ରହି ପଢ଼ିଛି, ଏବେ ଆସିବେ ସେ, ମୋତେ ସେ ତାଙ୍କ ଜୀବନଠୁ ଅଧିକ ଭଲ ପାଆନ୍ତି । ସେ ଯଦି

ଆମ କଥା ଶୁଣିବେ, ଜାଣିବେ ମୋ ଲାଇଫଟା ନଷ୍ଟ ହୋଇଯିବ । ତୁମେ କେମିତି ଅଛ ଆଦିତ୍ୟ ? ମୋତେ ଦୟାକରି ଏକୁଟିଆ ଛାଡ଼ିଦିଆ ପୁଣ୍ଡି । ମୁଁ ତୁମକୁ କଷ୍ଟ ଦେବାକୁ ତାହୁନି, ମୋ ଭୁଲ ପାଇଁ ମୋତେ କ୍ଷମା କରି ଦେବ ନା ?

ଆଖିର ଲୁହକୁ ସାଥୀ କରି ଭୋ ଭୋ କାନ୍ଧି ଏକ ନିଃଶ୍ଵାସରେ ନିଜ ଘର କୋଠରୀକୁ ଚାଲି ଆସିଲା ଆଦିତ୍ୟ । ବିଛଣା ଉପରେ ମୁହଁ ମାଡ଼ି ଶୋଇ ମନେ ପକାଇଲା ତା ବିରିତା ଜନ୍ମ ଜନ୍ମର ଅତୀତ ।

କାହାଣୀ ପରି ଲାଗୁଛି । ସପନପୁରୀ ରାଇଜର ଅଳିଆଳି ରାଜକୁମାରୀ ଥିଲ ପ୍ରୀତିଛନ୍ଦା । ଗୋଡ଼ିଏ ଚାଉଳରେ ଗଡ଼ା । ଦେଖିଲେ ଆଖି ଖୋସି ହୋଇଯିବ । ଯେମିତି ରୂପ ସେଇମିତି ଗୁଣ । ସତେ ଯେମିତି ବିଧାତା ସ୍ଵତନ୍ତ୍ର କରି ଗଢ଼ିଛି ତାଙ୍କୁ କେବଳ ସୁନ୍ଦରତାର ଛାଞ୍ଚିରେ । ସେ ଥିଲା ପାହାଡ଼ପୁର ରାଇଜର ଯୁବରାଜ । ରୂପ ଯେମିତି ତେଜ ସେମିତି ଜ୍ୟୋତି ବି ସେମିତି । ବଳ ବିକ୍ରମ ସଂସ୍କାରରେ ସେ ଥିଲେ ସବୁରୁ ନିଆରା । ସେଇପାଇଁ ବୋଧେ ବାପା ମାଆ ନାଁ ରଖିଥିଲେ ପ୍ରେମ କୁମାର । ହଠାତ୍ ଏକ ପ୍ରମୋଦ ଉଦ୍ୟାନରେ ଦେଖା ହୋଇଥିଲା ଦୁହିଙ୍କର । ସତେ ଯେମିତି ପରମ୍ପରର ଆଖି ଯୋଡ଼ିଏ ଖୋଜୁଥିଲା କରିବାକୁ ସ୍ବାଗତ । ହେଲେ କେହି କାହା ସହ ପରିଚିତ ନ ହେଲେ ବି ହୃଦୟ ଲେନ୍‌ସରେ ଫଟୋ ବନାଇ ନେଇ ଯାଇ ଅପେକ୍ଷା କରିଥିଲେ ଭେଟଘାଟ ପାଇଁ ।

ଦିନେ ଉଙ୍ଗଳକୁ ପାରିପି କରିବାକୁ ଆସିଥାନ୍ତି ପ୍ରେମ କୁମାର ଏକ ନିତାନ୍ତ ବେଳାରେ । ଭୀଷଣ ଶୋଷ ହେବାରୁ ତୃଷ୍ଣା ନିବାରଣ ପାଇଁ ଘୋଡ଼ାରୁ ଓହ୍ଲାଇ ପହଞ୍ଚିଲେ ଏକ ନିର୍ଝରଣୀ କୂଳରେ ଯାହାର ଅପର ପାର୍ଶ୍ଵରେ ସଖୀ ମେଳରେ ସ୍ଥାନ କରୁଥାନ୍ତି ପ୍ରୀତିଛନ୍ଦା ଆମନ୍ତି ଉଲ୍ଲାସରେ । ସଖିମାନେ ରାଜକୁମାରଙ୍କୁ ନେଇ ରାଜକୁମାରୀଙ୍କୁ ଚିତ୍ତାଭ୍ୟାସରେ, ମଜା ଖୁସି

କରୁଥାନ୍ତି । ସେଇ ଭିତରେ ପ୍ରୀତିଛନ୍ଦାର ଲାଜ ଆଉ ପ୍ରେମ କୁମାରଙ୍କ ମୁରୁକି ହସ ସେ ମୁହୂର୍ତ୍ତକୁ ସୁଗନ୍ଧରେ ଭରି ଦେଇଥାଏ । ଦୁଇ ପ୍ରେମୀୟଗଳଙ୍କ ଆବେଗର ଝଲକରେ ପ୍ରକୃତି ବିଲାଞ୍ଜେଇ ଯାଉଥାଏ । ହଠାତ ପ୍ରୀତିଛନ୍ଦାଙ୍କର ଗୋଡ଼ ଖସିଯିବାରୁ ସେ ପାଣିରେ ବୁଢ଼ିଗଲେ । ବଞ୍ଚିଆ ବଞ୍ଚିଆ ସଖୀ ମାନଙ୍କର ଧୂନିରେ ମୁହୂର୍ତ୍ତେ ସମ୍ମାଳି ନ ପାରି ଯୁବରାଜ ପାଣିକୁ ଡେଇଁ ଉଦ୍ଧାର କଲେ ପ୍ରୀତିଛନ୍ଦାଙ୍କୁ । ପେଟକୁ ଚାପି ପାଣି ବାହାର କରି କାନ୍ଦରେ ବସାଇ ନେଇ ପହଞ୍ଚିଲେ ସପନ ପୁରୀ ରାଜ ଉଆସରେ । ହେଲେ ଦୁଇ ରାଜ୍ୟର ରାଜାଙ୍କ ଶତ୍ରୁତା ପାଇଁ ତାଙ୍କୁ କୃତଙ୍କିତା ବି ମିଳି ନଥିଲା । ସେଇ ଦିନଠାରୁ ଚାଲିଲା ପ୍ରତ୍ୟହି ରାଜକୁମାରୀ ଯୁବରାଜଙ୍କ ପ୍ରେମ କାହାଣୀ । ଦୁହେଁ ଏମିତି ନିବିଡ଼ ହୋଇଗଲେ ଯେ ଦିନେ ନ ଦେଖିଲେ ପାଗଳ ପରି ହେଉଥିଲେ । ଦୁହିଁଙ୍କ ପ୍ରେମର ନିନାଦରେ ପ୍ରକୃତି ବି ପ୍ରକୃତିଷ୍ଟ ହୋଇ ଯାଉଥିଲା । ହେଲେ ଦୁହିଁଙ୍କ ପରିବାର ଏ ମିଳାମିଶାକୁ ବିରୋଧ କଲେ । ଏ ସଂପର୍କ କାଟିବାକୁ ଖାଲି ବାରଣ ନୁହଁ ବରଂ ବିରୋଧ ବି କଲେ । ଉଭୟଙ୍କ ପିତା ମିଳାମିଶା କଲେ ଅପରକୁ ମାରି ଦେବାର ଧମକ ମଧ୍ୟ ଦେଲେ ।

ଉଦ୍ଧୁ ତା ନିରିମାଣି କଇଁକୁ କଣ ଭୁଲି ପାରେ ? ପ୍ରଭାକର ତା ପ୍ରାଣପ୍ରିୟା ପଙ୍କଜିନୀଙ୍କୁ କଣ ଭୂଲିପାରେ ?

ସେଇମିତି ପ୍ରୀତି ଛନ୍ଦା ଓ ପ୍ରେମକୁମାର ପରମ୍ପରର ସଂପର୍କ ଓ ନିବିଡ଼ତାକୁ କେମିତି ବା ଏତେଇ ପାରିଥାନ୍ତେ । ସେଦିନ ନିଦାଘ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ପ୍ରେମକୁମାରଙ୍କ ଛାତିରେ ମଧ୍ୟ ଲୋଟି ପ୍ରୀତିନନ୍ଦା ଦରୋଟି ଭାଷାରେ କହିଥିଲା, ଏ..... ଆମ ସ୍ଵପ୍ନ କଣ ସାକାର ହେବନି ? ଏ ବିବାଦ ଭିତରେ କେମିତି ଆମେ ବିବାହ ବନ୍ଧନରେ ଛନ୍ଦି ହେବା ଯେ ? ସତରେ ତୁମକୁ ନିର୍ମାଣ ପାଇଲେ ମୁଁ ମୋ ଜୀବନ ହାରି ଦେବି ।

ଏ ପାଗଳି ଏମିତି ସବୁ କୁହାନ୍ତି, ଏ ପୃଥିବୀରେ କୌଣସି ଶକ୍ତି ନାହିଁ ଆମ ଏ ସଂପର୍କକୁ ଛିଣ୍ଡାଇବା ପାଇଁ, ରାଜକୁମାରୀଙ୍କ ମୁଣ୍ଡ ଆଉସି ପ୍ରେମ କୁମାର ଏ ପ୍ରେମ ବୋଲା କଥା କେଇପଦ କହିଥିଲେ ।

ଉଦୟ ରାଜାଙ୍କ ବିରୋଧ ଓ ଯନ୍ତ୍ରଣା ସହି ନପାରି ଦୁହେଁ ଏକ ରାତ୍ରୀରେ ଚାଲିଗଲେ ବହୁ ଦୂରକୁ । ରାଜକୁମାର ଓ ରାଜକୁମାରୀ ପରିଚୟ ବଦଳାଇ ସାଧାରଣ ମଣିଷ ଭାବେ ଆଦିତ୍ୟ ଆଉ ରଣ୍ଜି ନାମରେ ପରିଚୟ ସୃଷ୍ଟି କରି ନୂଆ ଦୁନିଆଁରେ ପାଦ ଥାପିଲେ ଦୁହେଁ । ବିବାହ ବି ସରିଗଲା, ସ୍ଥାମୀ ସ୍ଥାମୀ ଅଭିନବ ସଙ୍କାରେ କାଳାତିପାତ କଲେ ହସ ଖୁସିକୁ ଜାବୁଡ଼ି ଧରି ।

କଥାରେ ଅଛି ପରା ପ୍ରମାଣର ଜଳସ୍ତ୍ରୋତ ଓ ଦୃଢ଼ ପ୍ରତିଞ୍ଜ୍ଞା ବ୍ୟକ୍ତି ନିଜ ଗତି ପଥରୁ କେବେ ବିର୍ବ୍ୟତ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ ।

ଉଙ୍ଗଳ ପାଖ ଏକ ଗାଁରେ ରହିବା ପାଇଁ ଦୁହେଁ ପ୍ରେମ ହାତର ସ୍ଵର୍ଗରେ ବନାଇଲେ ଏକ ସ୍ଵର୍ଗସମ ବାସ୍ୟର । ଆଦିତ୍ୟ ଶ୍ରୀମିନ ସାଜି କଲେ କାମ, ଘରେ ରୋଷେଇ କରି ଆଦର୍ଶ ଗୃହିଣୀ ସାଜିଲେ ରଣ୍ଜି । ଦୁହିଙ୍କ ଏ ଅନାବିଳ ପ୍ରୀତି, ପ୍ରେମର କୁହାଟ, ପ୍ରୀତିର ନିନାଦରେ ଗଗନ ପବନ ବୃକ୍ଷଲତା ବି ସ୍ତ୍ରୀ ତକିତ ହେଉଥାଏ ।

କଥାରେ ଅଛି ବିପଦ ଯେତେବେଳେ ଆସେ ଭାଇ ବନ୍ଦୁ କୁରୁମୁଙ୍କୁ ସାଥିରେ ନେଇ ଆସେ । ସୁଖର ସମୟ ସବୁବେଳେ ରହେ ନାହିଁ । ଦିନକର କଥା । ଆଦିତ୍ୟ ନିତିଦିନ ପରି ସେବିନ ଚାଲିଯାଇଥିଲେ ନିକ କର୍ମ ସଂଖ୍ୟାନକୁ । ଗଲା ବେଳେ କହିଥିଲେ, ଏ ରଣ୍ଜି ମୁଁ ଆଜି ସଥଳ ଫେରିବି । ତୁମେ ପ୍ରମୁଖ ହୋଇଥିବ, ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଗାଆଁ ମୁଣ୍ଡରେ ଏକ ଯାତ୍ରା ହେଉଛି ବୁଲିବାକୁ ଯିବା । ଚାରିକାନ୍ତରେ ବନ୍ଦୀ ହେଲା ପରି ରହି ରଣ୍ଜି ବି ଚାହୁଁଥିଲା ତିକେ ବୁଲି

ଆସିବାକୁ । ଖୁବ୍ ଶୀଘ୍ର ସବୁ କାମ ସାରିଦେଲା । ଆଦିତ୍ୟଙ୍କୁ ସବୁଠୁ ଭଲ ଲାଗୁଥିବା ଶାତ୍ରୀଟିଏ ପିଛି ଉକ୍ଳଣ୍ଟାରେ ଚାହିଁ ରହିଥାଏ ରଶ୍ମି ଆସିବା ବାଟକୁ ।

ମଣିଷର ସବୁ ଆଶା କଣ ପୁରଣ ହୁଏ ? ବେଳେବେଳେ ସବୁ ସାଇତା ସ୍ଵପ୍ନର ମାଠିଆ ଦୋ କରି ଭାଙ୍ଗି ଯାଏ, ହାତରେ ଧରେଇ ଦେଇ ଭଙ୍ଗା ଖପରା ।

ଠିକ୍ ସେଇ ହିଁ ହେଲା । ରାଜକୁମାରଙ୍କ ପରିବାର ଲୋକ ଠିକଣା ପାଇ ପହଞ୍ଚିଲେ ସେଇ କୁଟୀରରେ ଯେଉଁ କୁଟୀରରେ ଏକାକୀ ଅପେକ୍ଷାରେ ଥିଲା ରଶ୍ମି ତା ମନର ମଣିଷଙ୍କୁ । ବିଧିର ବିଧାନ, ଭାଗ୍ୟର ବିଭିନ୍ନନା । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ନିର୍ମମ ମଣିଷ ଗୁଡ଼ାକ ଖିନ ଭିନ୍ କରି ମାରି ଦେଇଥିଲେ ସେ ନିରୀହ ଆତ୍ମାଟିକୁ ।

ପବନ ଥରୁଥିଲା, ଆକାଶ ଡରୁଥିଲା, ପୃଥିବୀ ଧକେଇ କାନ୍ଦୁଥିଲା । କିଏ କହିବ ଆଦିତ୍ୟକୁ ଏ କଥା ? କିଏ ବୋଧ କରିବ ତାକୁ ?

କେତେ ଖୁସିରେ ସାଗର ଜଳ ଫୁଲିଲା ପରି ଆଦିତ୍ୟ ଅଧାବାଟରୁ ତହଳ ପକାଉଥାଏ, ରଶ୍ମି, ରଶ୍ମି, ଆରେ ରେଣ୍ଡି ତ ? ଶୂନ୍ୟାନ ଶୂନ୍ୟାନରୁ କି ଶବ୍ଦ ବାହାରିବ ଯେ ? ଯଦି ଶବ୍ଦ କଥା କହିପାରନ୍ତା ତେବେ ଶିବଙ୍କୁ କିଏ ବା ଡାକନ୍ତା ?ଆସି ଯାହା ଦେଖିଲା ତା ଆଖି ବିଶ୍ୱାସ କରି ପାରିଲା ନାହିଁ । ତା ସ୍ଵପ୍ନ ଭାଙ୍ଗିଗଲା, ତା ଆଶାର ପାହାଡ ଖସି ପଡ଼ିଲା, ତା ପୁନେଇଁ ଜହୁରେ ତୋଳା କଳ୍ପନା ଘର ଆଜି ଅମାବାସ୍ୟାର ଅନ୍ତକାରରେ ଘୋଡ଼େଇ ହୋଇଗଲା । କି ବିକଟାଳ ଚିନ୍ହାର... କି ଯନ୍ତ୍ରଣା ଉର୍ଜରିତ ଆତୁର କ୍ରମନ । ମହିଷ୍ସର ଭାରସାମ୍ୟ ହରାଇ ପାଗଳ ପରି ଝୁରି ଖୋଜିଲା ସେ । ଶେଷରେ ନିଷ୍ଠାତି ନେଲା କାହିଁକି କାହାପାଇଁ କେମିତି ସେ ବଞ୍ଚିବ । ପାହାଡ ଶୀର୍ଷକୁ ଚଢ଼ି, ରଶ୍ମି... ମୁଁ ଯାଉଛି ତୁମ ପାଖକୁ କହି ଦେଇଁ ପଡ଼ିଲା ଶେଷରେ ସେ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ପ୍ରାଣଟା ଚାଲିଗଲା ସେଇଠିକୁ ଯେଉଁଠିକୁ ଗଲେ କେହିଁ କେବେ

ଫେରନ୍ତିନି ।

ସେବିନ ରହଧାମ ତ୍ୟାଗ କରି ଯେବେ ଆଦିତ୍ୟ ଆତ୍ମା ହୋଇ ସରଗପୁରେ ପହଞ୍ଚିଲା ରଣ୍ଜିର ଆତ୍ମା ତାକୁ ଦେଖି ଆଲିଙ୍ଗନ କଳା ଏବଂ ତୋ ତୋ କାନ୍ଦିବାକୁ ଲାଗିଲା । ଅଭିମାନରେ କହିବାକୁ ଲାଗିଲା, ଏ ଆଦିତ୍ୟ ତୁମେ ମୋତେ କଥା ଦିଆ, ମୋତେ ଛାଡ଼ି ଆଦୌ ଯିବ ନାହିଁ ନା ? ରଣ୍ଜିର ଆଖିରୁ ଲୁହ ପୋଛି କୋହ ଭରା କଣ୍ଠରେ କହିଲା, ନଁ ରଣ୍ଜି ଆଉ ତୁମକୁ ଛାଡ଼ି କୁଆଡ଼େ ଯିବିନି । ଆମେ ଯେଉଁଠି ରହିବା ସାଥୀ ହୋଇ ରହିବା । ସେଇ ଆତ୍ମା ଦୁହିଁଙ୍କ ସ୍ନେହ ଶ୍ରଦ୍ଧା ପ୍ରେମ ପ୍ରଶନ୍ଦ ଦେଖି ସତିଏ ବିଶ୍ଵିତ ହୋଇଗଲେ ଓ ଆଦର ଯତ୍ତ କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ ।

ଏଇମିତି ସୁଖର ଦିନ ବିତିଯାଉ ଥିବା ବେଳେ ହଠାତ୍ ରଣ୍ଜିର ଆଉ ଦେଖା ମିଳିଲା ନାହିଁ । ପାଗଳ ପରି ଆଦିତ୍ୟ ସବୁ ଆଡ଼େ ଖୋଜିବାକୁ ଲାଗିଲା । ଏଇମିତି ଆଦିତ୍ୟର ଆତ୍ମା ଖୋଜି ବୁଲୁ ବୁଲୁ ଆଇ କି ପାର୍କ ଭିତରେ ବୁଲୁଥିଲା । ହଠାତ୍ ଗୋଲାପ ଉଦ୍ୟାନ ଦେଇ ଆସୁ ଆସୁ ଏକ ଅଳଗା ଉଦ୍ୟାନା ସେ ପାଇଲା । ଦେଖିଲା ଗୋଲାପ ଫୁଲଟିଏ ତା ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁ ଭଲୁଛି । ପାଖକୁ ଗଲା ଆଦିତ୍ୟ, ତା ଭିତରୁ ରଣ୍ଜିର ସ୍ଵର ବାସ୍ତା ଆଉ ଭାବ ପାଇଲା । ରଣ୍ଜି ତୁମେ କେମିତି ମୋତେ ଛାଡ଼ି ଆସିଲ ଯେ ? ରଣ୍ଜି କହିଲା ମୁଁ ବହୁତ କହିଛି ନା ଯଦି ମୋତେ କିଛି ରୂପ ଦେଉଛ ଆଦିତ୍ୟ ସହ ଦିଆ, ମୋ କଥା କଣ ଶୁଣିଲେ, କହିଲେ ତୁମେ ଆଗ ଆସିଛ, ଆଗ ରୂପ ପାଇବ ।

ଏ ଆଦିତ୍ୟ, ତୁମେ ଭ୍ରମରଟିଏ ହୋଇ ଯାଅନା, ମୋ ଉପରେ ବସିବ, ମୋ ସହ ଖେଳିବ, ମୋତେ ଗେହ୍ନା କରିବ, ମୋ ଠାରୁ ମଧୁ ଶୋଷିବ ।

ଦୀର୍ଘଶ୍ଵାସ ପକାଇ ଆଦିତ୍ୟ କହିଲା, ନଁ ରଣ୍ଜି ମୁଁ ଭ୍ରମର ହେଲେ ମୋତେ ଯଦି ମାରି

କିଏ ତୁମକୁ ମୋ ଠାରୁ ଛାଡ଼େଇ ଦିଏ, ମୁଁ ତୁମ ବିନା ବଞ୍ଚି ପାରିବିନି । ମୁଁ ମରିଯିବି । ମୁଁ ଉଣ୍ଟାରଙ୍କୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛି, କଣ୍ଠାଟିଏ ହୋଇ ତୁମ ପାଖରେ ରହିବି, ତୁମର ଯତ୍ନ ନେବି, ତୁମର ସୁରକ୍ଷା କରିବି । ଏହା ପରେ ସତକୁ ସତ ସେ କଣ୍ଠା ହୋଇ ଗୋଲାପ ପାଖରେ ଆନନ୍ଦରେ ରହିଲା । ଦିନକର କଥା ଦଳେ ଦୁଷ୍ଟ ପିଲା ଆସି ଗଛରୁ ଫୁଲ ତୋଳୁଥିଲେ, ଯେତେ କେଣ୍ଠା କରିଛି ଲୁଚିବାକୁ ହେଲେ ସେମାନେ ସେ ଗୋଲାପକୁ ଛିଣ୍ଟାଇ ନେଲେ ଓ ଦଳି ମକର ଫିଙ୍ଗି ଦେଲେ । କଣ୍ଠା କେତେ କାନ୍ଦୁଛି, ତା ଆଗରେ ମକର ଦେଇଥିବା ଫୁଲ ପାଇଁ କେତେ ଠାକୁରଙ୍କୁ ନ ଡାକିଛି । ହେଲେ ପାରିଲା ନାହିଁ ତା ସୁରକ୍ଷା ଦେଇ । ଠିକ୍ ସେହିଦିନ ରାତିରେ ପ୍ରବଳ ଲଗାଣ ବର୍ଷା ଯୋଗୁଁ ଗଛଲତା ବେହାଲ ହୋଇଗଲେ । କିଛି ଦିନ ପରେ ସେ ଗଛ ଉପାଦି ଫିଙ୍ଗି ଦିଆଗଲା । ସରିଗଲା ରଣ୍ଜି ଆଦିତ୍ୟଙ୍କ ଜୀବନ ସାଥି ଖେଳ । ମାଟିରେ ମିଶିଗଲା ତାଙ୍କ ସ୍ଵପ୍ନ ।

ଦିନ ପରେ ଦିନ ବିତିଗଲା, ରଣ୍ଜି ଜନ୍ମ ନେଲା ବ୍ରହ୍ମପୁର ସହରରେ ଏକ ଶୈଖିକ ପରିବାରରେ ସ୍ଥାତୀ ନାମକୁ ଧରି । ଆଉ ଆଦିତ୍ୟ ଜନ୍ମ ନେଲା କେନ୍ଦ୍ରିତରେ ଏକ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପରିବାରରେ ସ୍ଥାଗତ ନାମକୁ ନେଇ । ଚନ୍ଦ୍ରକଳା ପରି ବଢ଼ି ଚାଲିଲେ ଦୁହେଁ, ହେଲେ ପରମ୍ପର ଖୋଜୁଥାନ୍ତି ପ୍ରତିକଣ ଦୁହିଙ୍କୁ ପାଇବା ପାଇଁ । ସ୍ଥାତୀ ସ୍ଵଲ୍ପରେ କଲେଜରେ ଯୁନଭରସିଟିରେ ସବୁଠି ଖୋଜୁଥାଏ ଆତ୍ମିତ୍ୟକୁ ତା ହୃଦୟକୁ ସ୍ଥାଗତ କରିବା ପାଇଁ । ସ୍ଥାଗତ ବି ଏଣେ ତେଣେ ସବୁଠି ଖୋଜିଛି ସନ୍ଧାନ ନେଇଛି କେଉଁଠି ଅଛି ତା ରଣ୍ଜି ତା କୋମଳ ପରଶ ପାଇବା ପାଇଁ ।

ସମୟ ଗଢ଼ିବାଲେ କାହାକୁ ଅପେକ୍ଷା ନ କରି, ପିତା ମାତା ବି କର୍ତ୍ତବ୍ୟର ଦ୍ୱାରି ଦେଇ ବୁଝେନ୍ତି ନି ପୁଅ ଝିଅଙ୍କ ପରିଷ୍ଠିତ ମାନସିକ ଅବସ୍ଥା । ସ୍ଥାଗତ ଯେତେ ମନା କରୁଛି ଯେତେ

କାକୁତି ମିନତି ହୋଇଛି ପିତା ମାତା ରାଣ ନିୟମ ପକାଇ ବିବାହ ବନ୍ଧନର ଛନ୍ଦ ଦେଇଛନ୍ତି
ଏକ ସୁଶୀଳା ଯୁବତୀ ସହ ।

ହଠାତ୍ ଫୋନ୍ କଲ ପାଇ ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଗଲା ସ୍ନାଗତ । ଫୋନ୍ ରିସିଭ କଲା । କିଏର
ଉତ୍ତରରେ ଶୁଣି ନିଜକୁ ସମ୍ମାଳି ପାରିଲା ନାହିଁ । ମୁଁ ପରା ତୁମ ରଣ୍ଝି । ମୁଁ ସିନା ପିତାମାତାଙ୍କ
ବାଧ୍ୟରେ ବିବାହ କରିଗଲି ହେଲେ ତୁମେ ତ ଅପେକ୍ଷା କରି ପାରିଥାନ୍ତ ?

ବହୁତ୍ ବୁଝାଇଛି ରଣ୍ଝି, ପିତା ମାତାଙ୍କୁ ଏ କାହାଣୀ ବହୁତ ଶୁଣାଇଛି ? ହେଲେ ସରିଏଁ
ହସି ମୋତେ ପାଗଲାମି କରୁଛି ବୋଲି କହିଛନ୍ତି ।

ହେଲେ ତୁମେ..... ଏତେ ଶୀଘ୍ର ଭୁଲିଗଲ ?

ନା ଆଦିତ୍ୟ କେମିତି ତୁମେ କହିପାରୁଛ ତୁମ ରଣ୍ଝି ଭୁଲିଯିବ ବୋଲି । ବହୁତ୍ କାକୁତି
ମିନତି ହୋଇଛି, ବହୁତ୍ ଖୋଜିଛି, ଖୋଜା ବି କରାଇଛି । ହେଲେ ଝିଆ ପିଲା, ସମୟ ଆଉ
ପିତା ମାତାଙ୍କ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଓ ଦାୟିତ୍ବ ପାଖରେ ମୁଁ ହାର ମାନିଛି । ହେଲେ ଶେଷରେ ଛନ୍ଦ ହେଲି
ଖ୍ୟାତି ସଂପନ୍ନ ସୁଶୀଳ ଶାନ୍ତ ଉକ୍ତ ଶିକ୍ଷିତ ଯୁବକ ମହେଶଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ।

ତୁମେ କେବେ ଆସ ବ୍ରଦ୍ଧପୁର ଆଦିତ୍ୟ । ମୋ ନାମ ସ୍ନାତୀ ବୋଲି କହିବ । ଏଇ
ନଂବରରେ କଲ କରିବ । ନିଷ୍ଠୁୟ ଆସିବ ନା ।

ହେଲେ ମୋ ନମ୍ବର କେଉଁଠୁ ପାଇଲ ଯେ, ଆଦିତ୍ୟ କହିଲା ।

ତୁମେ ପାର୍କରେ କାହାକୁ ତୁମ ନମ୍ବର ଡାକୁଥିଲା ବେଳେ ପରା ମୁଁ ନୋଟ କରି ସେବ
କରିଦେଇଛି ।

ହଁ ସ୍ନାତୀ ମୋ ନାଆଁ ଆଉ ଆଦିତ୍ୟ ନାହିଁ, ସ୍ନାଗତ ହୋଇଯାଇଛି ।

ସ୍ନାତୀ ଓରଫ ରଣ୍ଝି ସତ କହିବ, ତୁମେ କଣ ମୋତେ ସେତିକି ଭଲ ପାରୁଛ ? ପ୍ରଥମ

ପ୍ରେମକୁ କିଏ କଣ ଭୁଲି ପାରେ ? ରଣ୍ଜି କେମିତି ଆଡ଼ିଟ୍ୟକୁ ଭୁଲି ଯିବ ଯେ ?

ସେବିନ ଆଦିତ୍ୟ ଟ୍ରେନରେ ଚାଲିଲା ବ୍ରାହ୍ମପୁର, ଷ୍ଣେସନରୁ ଓହ୍ଲାଇ ଦେଖିଲା ସେଇ
ଆଖି ସେଇ ମୁଁ ସେଇ ହସ୍ତ, ତାକୁ ସ୍ଥାଗତ କରିବାକୁ ପରା ଆସିଛି । ଦୁହଁ ଦୁହିଙ୍କୁ ସେଇ
ଜନ ସମାଗମରେ ବି ବାଛ ବିଚାର ନ କରି ଆଲିଙ୍ଗନ କଲେ । ସେବିନ ନୀରବୀ ଯାଇଥିବା
ପ୍ରକୃତି ବି ନାଟି ଉଠିଲା ଦୁହିଙ୍କ ମିଳନରେ । ସ୍ଥାତୀ ସ୍ଥାଗତର ହାତ ଧରି ଟାଣି ଟାଣି ନେଲା
ନିଜ ନୂଆ କାର ଭିତରକୁ । କାରରେ ବସି ସ୍ଥାତୀ ଡ୍ରାଇଭି କଲା ବେଳେ ସ୍ଥାଗତ ଆଡ଼କୁ
ଚାହିଁ କହିଲା ମନେ ଅଛି ମୋ କଥା....

କୋଉ କଥା ସ୍ଥାଗତ ପାଟିରୁ ନ ବାହାରଣୁ ସ୍ଥାତୀ କହିଲା ସେଇ ଆଇ ଜି ପାର୍କରେ
ମ....

ତୁମେ କହିଥିଲ

ସ୍ଥାଗତ ସ୍ଥାତୀର ଗାଲରେ ଗୋଟିଏ ଶକ୍ତ ତୁମ୍ଭନ ଦେଇ କହିଲା, "୩୫ ମନେ ପଡ଼ିଲା,
ତୁମେ ମୋ ଗୋଲାପ ମୁଁ ତୁମ କଣ୍ଠା ।"

ସ୍ଥାତୀ କହିଲା ଏ ତୁମେ ଏବେ ବି ସେମିତି ଦୁଷ୍ଟ ଅଛ ?

ସ୍ଥାଗତ କହିଲା, "ମୋ ସ୍ଥାତୀ ପାଖରେ ଦୁଷ୍ଟ ହେବି ନି ଆଉ କୋଉଠି ହେବି ଯେ ?"

ଦୁହିଙ୍କ ହସରେ ବାୟୁମଣ୍ଡଳ ବି ଫିଁ କରି ହସିଦେଲା ।

ଜମୁରା, କେମୁଖର
ଆଜ୍ଞାର ପତ୍ରିକା

ଅନଳାଇନ୍ ଓ ଅଫଲାଇନ୍ ମା

ବାସନ୍ତୀ ଲତା ଜେନା

ଆଜିର ଦୁନିଆ ଆଧୁନିକତାର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ । ବେଶ ପୋଷାକ ଚାଲିଚଳଣି, ଆଚାର ବ୍ୟବହାର ସବୁଥିରେ ପାଣ୍ଡାତ୍ୟ ସଭ୍ୟତାର ମହକ ଭରି ଯାଇଛି । ସମସ୍ତଙ୍କ ହାତରେ ଆଜି ସ୍କାର୍ଟ ଫୋନ୍, ଘରେ ଘରେ କମ୍ପ୍ୟୁଟର, ଲାପଟପ୍, ଡେଣ୍ଟିଟପ୍ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛି । ହିମାଂଶୁ ପଞ୍ଜମ ଶ୍ରେଣୀରେ ଇଂରାଜୀ ମିତିଯୁମ ସ୍କୁଲରେ ପଢୁଥିବା ୧୧/୧୨ ବର୍ଷର ବାଲକଟିଏ । ସେ ତାର ସାଙ୍ଗ ଅଭୟର ପରିବାର ସହିତ ନିଜ ପରିବାରକୁ ତୁଳନା କରୁଛି । ଅଭୟର ବାପା ଗରୀବ । ରିକ୍ଷା ଚଳାଇ ଯାହା ରୋଜଗାର କରନ୍ତି, ସେଥିରେ ତାଙ୍କ ପରିବାର ଖୁସିରେ ଚଳିଯାନ୍ତି । ଅଭୟର ମା ଗୃହିଣୀ । ଘର କାମ କରନ୍ତି, ସିଲାଇ ମେସିନରେ ପୋଷାକ ତିଆରି କରି ଦୁଇପଇସା ପାଆନ୍ତି । ତାଙ୍କ ପରିବାରରେ ଧନରେ ଅଭାବ ଅଛି ସତ କିନ୍ତୁ ସୁଖ ଶାନ୍ତି ପୂରି ରହିଛି । ହିମାଂଶୁର ବାପା ମା ଅଫିସର ଅଛନ୍ତି । ସାତେ ନଅଟାରେ ଅଫିସ ଯାଆନ୍ତି । ପୁଣି ସନ୍ଧ୍ୟା ସାତେ ପଞ୍ଜାରେ, ଛଅଟାରେ ଘରକୁ ଫେରନ୍ତି । କେବେ କେବେ ସନ୍ଧ୍ୟା ଗତା ବି ହୋଇଯାଏ । ଘର କାମ ଓ ରୋଷାଇ କରିବାକୁ ଜଣେ ମାଉସୀ ଅଛନ୍ତି ।

ହିମାଂଶୁ ଯେତେବେଳେ ସ୍କୁଲ ବସରେ ଘରକୁ ଫେରେ ଯେତେ ବେଳକୁ ତିନିଟା ହୋଇ ଯାଇଥାଏ । ସେ ସମୟରେ ତାର ମା ଅଫିସ ରେ

ଥାଆନ୍ତି । ତାକୁ ଘରେ ଭାରି ଏକୁଟିଆ ଏକୁଟିଆ ଲାଗେ । କଳିଂ ବେଳ୍ ବଜାଇଲେ ରୋଷାଇ ମାଉସୀ ଆସି କବାଟ ଖୋଲନ୍ତି । ମାଉସୀ ତାକୁ ଡ୍ରେସ ବଦଳେଇବାକୁ କହନ୍ତି । ଖାଇବାକୁ ବାତି ଦିଅନ୍ତି । ହିମାଂଶୁର ସାଙ୍ଗ ଘର ସେଇ ଏକା କଲୋନୀରେ । ବେଳେ ବେଳେ ସେ ତାଙ୍କ ଘରକୁ ବୁଲିଯାଏ । ଦେଖେ ଅଭୟର ମା ଅଭୟକୁ ଦେଖି କୁଣ୍ଡାଇ ପକାନ୍ତି । ବ୍ୟାଗ ତା ଠାରୁ ନେଇ ରଖିଦିଅନ୍ତି । କହନ୍ତି ଯାରେ ଡ୍ରେସ ବଦଳାଇ ଗୋଡ଼ିହାତ ଧୋଇପକା । ମୁଁ ଖାଇବାକୁ ବାଡୁଛି । ଏହା ଦେଖି ହିମାଂଶୁକୁ ଭାରି ଭଲ ଲାଗେ ।

ସେଦିନ ଥିଲା ମଇ ମାସର ଦ୍ଵିତୀୟ ରବିବାର । ମାତୃଦିବସ । ମାତାମ ଟୁୟସନ କରନ୍ତି ପିଲାମାନଙ୍କୁ । ସପ୍ତାହରେ ଗୋଟିଏ ଦିନ ସେ ଓଡ଼ିଆ ପଡ଼ାନ୍ତି । ପଚାରିଲେ ପିଲାମାନେ, ଆଜି ମାତୃଦିବସ । ତୁମେ ତୁମ ମାଙ୍କୁ ପ୍ରଣାମ କରିଛ ? ତୁଲ ଜଣ ପିଲା ହାତ ଟେକିଲେ । ମାତାମ ପଚାରିଲେ ତୁମେ କେମିତି ଜାଣିଲ ଆଜି ମାତୃଦିବସ ବୋଲି ? ସୁନ୍ଦର ଓ ରାଜନ କହିଲେ, ବାପା କହିଲେ ଆଜି ମାତୃଦିବସ । ମା'ଙ୍କୁ ପ୍ରଣାମ କର । ମାତାମ ଖୁସି ହୋଇ କହିଲେ ବାଗ ବହୁତ ସୁନ୍ଦର କଥା । ଯେଉଁମାନେ ମା' ଙ୍କୁ ପ୍ରଣାମ କରିନ ଘରେ ପହଞ୍ଚିଲେ ମା'ଙ୍କୁ ପ୍ରଣାମ କରିବ । ସବୁ ପିଲାମାନେ ହଁ କହିଲେ ।

ତା ପରେ ମାତାମ କହିଲେ ଆଜି ମାତୃଦିବସ । ତୁମେ ତୁମ ମା'ଙ୍କ ବିଷୟରେ କିଛି ଲେଖିବ । ଯାହାକୁ ଯେମିତି ବୁଝୁଛି ସେମିତି ଲେଖ । ସମସ୍ତେ ନିଜ ନିଜର ମା'ଙ୍କ ବିଷୟରେ ସୁନ୍ଦର ସୁନ୍ଦର କଥା ଲେଖିଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ହିମାଂଶୁ ଲେଖାଯିଲା ଟିକେ ଅଳଗା । ସେ ଲେଖି ଥିଲା ମୋର ଅଫ୍ ଲାଇନ୍ ମା ଦରକାର । ଅନ୍ ଲାଇନ୍ ମା ଦରକାର ନାହିଁ । ଅଫ୍ ଲାଇନ୍ ମା'ପିଲା ମାନଙ୍କୁ ଗେଲା କରେ । କିନ୍ତୁ ଅନ୍ ଲାଇନ୍ ମା କରେ ନାହିଁ । ଅନ୍ ଲାଇନ୍ ମା ପିଜା, ବର୍ଗର୍, ପାସ୍ତା, ଚାଉମିନି ମଗାଇ ଦିଅନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଅଫ୍ ଲାଇନ୍ ମା ନିଜରୁହାତରେ

ଚକୁଳି, ଦୋଷା, ଛଟିଲି, ମଣ୍ଡା, ଉପମା, ରୁଚି ପୁରି ଦରକାରୀ କରି ପିଲାଙ୍କୁ ଖାଇବାକୁ ଦିଅନ୍ତି । ଅନ୍ ଲାଇନ୍ ମା ଜିନ୍‌ସ ଚପ୍ ଛୋଟ ଛୋଟ ଡ୍ରେସ୍ ପିନ୍ଟି । ଅପ୍ ଲାଇନ୍ ମା ଶାଢ଼ୀ ପିନ୍ଟି । ପିଲା ଦେହରେ ଧୂଳି ଲାଗିଲେ ଶାଢ଼ୀ କାନିରେ ପୋଛି ଦିଅନ୍ତି । ଅପ୍ ଲାଇନ୍ ମା' ଭୁଲ କଲେ ଗାଳି କରନ୍ତି । ବୁଝାଅନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଅନ୍ ଲାଇନ୍ ମା " ମୋବାଇଲ ରେ ମେମେଜ କରନ୍ତି । ଅପିସ କାମ କରନ୍ତି । ବ୍ୟସ୍ତ ରହନ୍ତି । ପିଲାଙ୍କୁ ଆୟ୍ଯ ପାଖରେ ଛାତି ଦିଅନ୍ତି । ଅପ୍ ଲାଇନ୍ ମା' ନିଜେ ପିଲାଙ୍କୁ ପଢାନ୍ତି । ଗପ କହନ୍ତି । ଗୀତ ଗାଇ ଶୁଆଇ ଦିଅନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଅନ୍ ଲାଇନ୍ ମା ପାଖରେ ସମୟ ନ ଥାଏ । ତେଣୁ ରୁୟସନ୍ ମାଣ୍ଡର ରଖି ପଢାନ୍ତି । ପୁନେଇ ପର୍ବରେ ଅପ୍ ଲାଇନ୍ ମା କ୍ଷୀରି, ପିଠା, ମିଠା, ତିଆରି କରନ୍ତି । ଅନ୍ ଲାଇନ୍ ମା ମଗାଇ ଦିଅନ୍ତି । ଯାହା ଦରକାର ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ମଗାଇ ଦିଅନ୍ତି । ମୋତେ ଅନ୍ ଲାଇନ୍ ମା ଆଦୋ ପସନ୍ ନୁହେଁ । ମୁଁ ଚାହେଁ ମୋ ମା ମୋ ପାଖରେ ଥାନ୍ତା, ମୋତେ ଗେଲୁ କରନ୍ତା । ଏଣୁ ମୋତେ ଅପ୍ ଲାଇନ୍ ମା ଦରକାର । ଯିଏ ମୋତେ ଗେଲୁ କରିବ, ପାଠ ପଡାଇବ, ଖାଇବାକୁ ଭାତ ବାତି ଦେବ, ମୋତେ ଭଲ କଥା ଶିଖାଇବ, ମୋ ସହିତ ଖେଳିବ, ମୋତେ ବୁଲାଇ ନେବ । ସେ ମୋର ପ୍ରିୟ ମା ।

ସମୟ ଅବଧି ଶେଷ ହେଲା । ସମସ୍ତ ପିଲା ମାନଙ୍କର ଲେଖା କାଗଜ ମାଡାମ (ଗୁରୁମା) ସଂଗ୍ରହ କଲେ । ସମସ୍ତଙ୍କ ଲେଖାକୁ ପଢିଲେ । କିନ୍ତୁ ଏ କଣ ? ହିମାଂଶୁର ଲେଖା ପଢି ମାଡାମ ସ୍ଵର୍ଗ ହୋଇ ଗଲେ । ତା ଲେଖାକୁ ଉକେ ସ୍ଵରରେ ପଠନ କଲେ । ଆଖିରେ ଥିଲା ମାଡାମଙ୍କର ଆଖିଏ ଲୁହ । ସେ ହିମାଂଶୁକୁ ଆସି କୁଣ୍ଡାଇ ପକାଇଲେ । ତା ଗାଲରେ ତୁମା ଦେଇ ଦେଲେ । ମାଡାମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, ପିଲାମାନେ ! ତୁମକୁ ଅନ୍ ଲାଇନ୍ ମା ଯେକି ତାକିରୀ କରନ୍ତି ଦରକାର ନା, ଘରେ ରହୁଥିବା ମା ଦରକାର ? ଅଧିକାଂଶ ପିଲାମାନେ ଏକ ସ୍ଵରରେ

କହିଲେ ଆମକୁ ଅଫ୍ ଲାଇନ୍ ମା ଦରକାର । ଆଉ କିଛି ପିଲା କହିଲେ ମା ଚାକିରୀ କଲେ
ଭଲ । ସେ ଦିନର ସ୍ମୃତି ମାଡାମ ଆଜି ବି ଭୁଲି ପାରି ନାହାନ୍ତି ।.....

ଗାନ୍ଧୀନଗର, ପୋଷ୍ଟ / ଜିଲ୍ଲା : ନବରଙ୍ଗପୁରୀ

ଦୂର ଭାଷ ନଂ : ୮୯୮୭୫୪୯୯୯୯୯

ବାପା ବାଣ୍ଡୁ

ନିତ୍ୟ ରଙ୍ଜିନ ନନ୍ଦ

ଆଜି କାଇଁ ତମ କଥା ଭାରି ମନେପଡୁଛି ବିନ୍ଦୁ ବୋଉ । ଆଜି ମନେପଡୁଛି କହିଲେ ଭୁଲ ହେବ ବୋଧେ । ପ୍ରତି ମୁହଁର୍ତ୍ତରେ ମନେପଡୁଛ ତମେ । ଶେଷ ଦିନମାନଙ୍କରେ ମୋ କାନେ କାନେ କହିଥିବା ପ୍ରତ୍ୟକଟି କଥାକୁ ମର୍ମେ ମର୍ମେ ଅନୁଭବ କରୁଛି ମୁଁ । ସତରେ ମୁଁ ଭାରି ସ୍ଵାର୍ଥପର, ନିର୍ଦ୍ଦୟ ମଣିଷଗା । ଜୀବନରେ ଖୁସି ଟିକେ ତମକୁ ଦେଇପାରିଲାନି । ପୁଅ, ବୋହୁ, ଝିଅ, ଜ୍ଞାଇଁ, ନାତି, ନାତୁଣୀ ଥିଲେ ବି ବୟସର ଏ ସାନ୍ତୁଦ୍ଧରେ ଜୀବନସାଥୀ ବିନା ଜୀବନଗା ଯେ କେତେ ଶୂନ୍ୟାନ, ନୀରବ ଏ ନିରୁଜ କୋଠରୀ ଭିତରେ ମୁଁ ଅନୁଭବ କରିପାରୁଛି, କାନ୍ଦ ବାଡ଼ ସହିତ ନିଜ ମନର ବ୍ୟଥାକୁ ବାଣ୍ଣୁଛି ମୁଁ । ଜୀବନ ସାରା ପଇସା ପଛରେ ଧାଇଁ ଧାଇଁ କେତେବେଳେ ଯେ ଏତେ ଗୁଡ଼ାଏ ବର୍ଷ ବିତିଗଲା ଜଣାପଢିଲାନି । ହେଲେ ପଇସା କଣ ମୁଁ ମୋ ପାଇଁ ରୋଜଗାର କରୁଥିଲି ? ତମର ଏକା ଜିଦ ଆମ ପିଲାମାନେ ଯେତିକି ପଢ଼ିବାକୁ ଚାହିଁବେ ଆମେ ପଡ଼ାଇବା । ଏ ସୁନା ଗହଣା, ଜାଗା ବାଡ଼ିରୁ କଣ ମିଳିବ । ପ୍ରାଇମେରୀ ସ୍ଵଲ୍ପ ଶିକ୍ଷକତାର ସ୍ଵଳ୍ପ ବେତନରେ ଚାରି ଚାରୋଟି ପିଲାଙ୍କୁ ପଢେଇବା କଣ ସହଜ ଥିଲା ମୋ ପାଇଁ ? ସେଇପାଇଁ ସକାଳେ, ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଟିଉସନ କଲି । ତମକୁ ସମ୍ମାନ ଟିକେ ବି ଦେଇପାରିଲିନି । ମିଛ ମରୀରିକା ପଛରେ ଧାଇଁ ଧାଇଁ ଆଜି ମୁଁ

ସତରେ ଭାରି କ୍ଳାନ୍ତି ହୋଇପଡ଼ିଛି ।

କାଲି ଭଲି ଆଖି ଆଗରେ ନାଚି ଯାଉଛି, ସେ ସମୟର ଜମିଦାର ଘରର ଅଳିଆଳି ଝିଆ ତମେ । ବାହା ହୋଇ ଆସିଥିଲ ସୁନାରେ ଯେମିତି ଛାଉଣୀ ହେଇଛି । ଗଁ ଲୋକ ତ ତମ ଠାରୁ ବେଶୀ ତମ ଗହଣା ଦେଖିବାକୁ ଆସୁଥିଲେ । ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ କରି ଘର ପାଇଁ, ପିଲା ମାନଙ୍କ ଭବିଷ୍ୟତ ପାଇଁ ଗୋଟେ ଗୋଟେ କରି ସବୁ ଗହଣା ବନ୍ଧା ପଡ଼ିଲା ଲତା ଦେଇଲଙ୍କ ପାଖେ ।

ତା ପରେ ତମ ମୁହିଁକୁ ଚାହିଁବାକୁ ମୋର ସାହସ ହୁଏନି । ତମେ ବୋଧେ ବୁଝିପାର ହସିଦେଇ କୁହ, ସୁନା ଗହଣା ପିନ୍ଧିଲେ ମତେ କିଏ ଚିହ୍ନିବ, ଆମ ପିଲାମାନେ ଯେତେବେଳେ ଅନେକରେ ଏକ ହେଇ ଗଣା ହେବେ, ସେତେବେଳେ ଏ ଦୁନିଆ ଆମକୁ ଚିହ୍ନିବ । ସେଇ ମାନେ ତ ମୋ ଗହଣା ।

ତମ କଥା ସତ ହେଲା ବିନ୍ଦୁ ବୋଉ, ବିନ୍ଦୁ, ସୋନ୍ଦୁ, ମନ୍ଦୁ ସମସ୍ତେ ଆଜି ସରକାରୀ କଳର ଉକପଦୟ କର୍ମଚାରୀ । ହେଲେ ତମେ କଣ ପାଇଲ ଜୀବନରେ । ସର୍ବସ୍ଵ ଦେଇଦେଇ ଜୀବନର ଶେଷ ମୁହଁର୍ତ୍ତରେ ନିଃସ୍ଵ ମଣିଷଟେ ହେଇ ରହିଗଲ । ନା କେବେ ଭଲ ମୁଠେ ଖାଇଲ, ନା ପିନ୍ଧିଲ । ନୀରବରେ ନିଜ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ସାରି ମତେ ଏକା କରି ଚାଲିଗଲ ।

ଆଇଁଷରେ ମୋର ଟିକେ ଲୋଭ ପ୍ରଥମରୁ, ତମେ ତ ଜାଣିଛ ସେଧିପାଇଁ ନିଜେ ଆଲୁ, ଫୋଲ ନେଇ ତଳକୁ ତଳ କରି ମୋ କଂସାରେ ବେଶୀ କରି ଦିଆ ସବୁବେଳେ । ଘରେ ମଟନ ହେଇଥିଲା । ଭାରି ମନ ଥିଲା ଖାଇବାକୁ । ହେଲେ ସାନ ବୋହୁ କହିଲା ମାସେ ତଳେ ବାପା ମଟନ ଖାଇଥିଲେ ଯେ ତାଙ୍କର ପେଟ ଖରାପ ହେଇଥିଲା । ଆଜି ତାଙ୍କୁ ଦବାନି । ବସୁଥ ହେଲାଣି ଦୁଇମ କରିପାରୁ ନାହାନ୍ତି ଆଉ । ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଭାତ, ଭଜା କରିଦେବା, ଦହି ଆହ୍ୱାନ ଇଂଗ୍ଲିଶ ସମ୍ପଦ ନିଃଶ୍ଵର ବିତରଣ ହେତୁ ତା ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାଦ ପଞ୍ଜନାୟକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଓ ପ୍ରକାଶିତ

ପକେଇ ଖାଇଦେବେ । ବଡ଼ ବୋହୁ କହୁଥାଏ ମୋ ବାପା, ବୋଉ ତ କେବେ ଠାରୁ ଆଇଁଷ
କଣ ପିଆଜ ରସୁଣ ଛାଡ଼ିକି ଭଗବାନଙ୍କ ଆଶ୍ରା ନେଇସାରିଲେଣି । ବୁଡ଼ା, ବୁଡ଼ୀ ହେଲେ ଆଉ
ଖାଇବାରେ କି ଲୋଉ ଯେ । ତା କଥା ଶୁଣି ମଞ୍ଜିଆଁ ବୋହୁ ବି ତୁପ ନରହି ଭଲ କଥା ପଦେ
କହିଲା, ମୋ ବାପା, ବୋଉ ତ ଗୋଟେ ଟଙ୍କାର ମେଡ଼ିସିନ ବି ଖାଇନାହାନ୍ତି ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ।
ମର୍ଣ୍ଣଙ୍କ ଭାକ, ଘର କାମରେ ସାହାଯ୍ୟକୁ ଖାଇବାରେ କଣ୍ଠୋଳ କରିଦେଲେ ମେଡ଼ିସିନରେ
ହଜାର ହଜାର ଟଙ୍କା କାଇଁ ଖର୍ଚ୍ଚ ହେବ । ତମେ ସବୁବେଳେ କୁହନା ମତେ ମୁଁ ବୋକା, କିଛି
ବୁଝିପାରେନା । ହେଲେ ଏସବୁ କଥା ଯେ ମୋ ପାଇଁ ଥିଲା, ବୁଝିପାରିଲି ମୁଁ ବିନ୍ଦୁ ବୋଉ ।
ତମେ ନାହିଁ ନା ମୋ ପାଖେ । ଏବେ ମୁଁ ଚାଲାକ ହେଇଯାଇଛି । ହେଲେ କାହାକୁ କିଛି କହିନି
ମୁଁ । ତମେ କହିକି ଯାଇଛ ଆଜିକାଲିକା ପିଲା ତାଙ୍କ କଥା ଧରିବନି କି ରାଗିବନି ମୋ
ପିଲାଙ୍କ ଅମଙ୍ଗଳ ହେବ । କହିଦେଲି ସେମାନଙ୍କୁ ଆଉ ମତେ ଆଇଁଷ ଦବନି । ମୁଁ ହଜମ
କରିପାରୁନି, ଭାରି ଅସୁଖୀ ଲାଗୁଛି । ଜାଣିଛ ମୋ କଥା ଶୁଣି ସେମାନଙ୍କ ମୁହଁରେ ହସ
ଖେଳିଗଲା ।

ଆଉ ଗୋଟେ କଥା କହିବାର ଥିଲା,

ଏ ଘର ଆମର ପୁରୁଣା କାଳିଆ ଘର ହେଲାଣି । ପିଲାମାନେ କଣ ଭାଙ୍ଗିକି ନୁଆ
ତିଜାଇନ ଘର କରିବେ ବୋଲି ନିଜ ନିଜ ଭିତରେ ଘରକୁ ତିନି ଭାଗ କରିଦେଇଛନ୍ତି । ରୀନା
ତ ତା ଶାଶୁଦ୍ଧରେ । ଆସିଥିଲା ଭାଗ ବଣ୍ଠା ବେଳେ । ଭାଇ ମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଥିଲା ନଭାଙ୍ଗିବା
ପାଇଁ ଘର । ହେଲେ ଯୋଉଠି ମୋ କଥାର ମୂଲ୍ୟ ପଇସାକର ନାହିଁ । ସେଠି ତା କଥା ବା
କିଏ ଆଉ କାହିଁକି ବି ଶୁଣିବ । ତମେ ମୋଟେ ବ୍ୟନ୍ତ ହବନି ବିନ୍ଦୁ ବୋଉ । ମୁଁ ତମ ପିଲା
ମାନଙ୍କୁ ଜମା ବି ବିରୋଧ କରୁନି । ହେଲେ କଣ କରିବି କୁହ ।

ତମ ଭଲି ତମେ ଗଢ଼ିଥିବା ଏ ପଥର କାହୁଁ ଗୁଡ଼ାକ ବି ଭାରି ଦୃଢ଼ । ଯେତେ ଯାହା ହେଲେ ବି ତମର ଲହୁ, ଲୁହ, ବୁନ୍ଦା ବୁନ୍ଦା ଖାଲରେ ତିଆରି ହେଇଛି ନା, ସହଜରେ ଭାଙ୍ଗିବ ବା କେମିତି ? କାଲି ତ ସେ ରାଜମିସ୍ତ୍ରୀ ଆସି ପାହାର ପରେ ପାହାର ପକାଉଥାନ୍ତି କୁରାଡ଼ୀ, ନିହାଣରେ, ଗୋଟେ ଗୋଟେ ପାହାର ଯେମିତି ମୋ ଛାତି ଉପରେ ବାଞ୍ଚୁଥିଲା । ଭିତରୁ ତ ମୁଁ ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ ହେଇଯାଉଥିଲି, ହେଲେ ତମେ ବ୍ୟସ୍ତ ହୁଅନି । ମୋ ଆଖିର ଗୋପେ ଲୁହ ବାହାରକୁ ବାହାରିବାକୁ ଦେଇନି । ପିଲାଙ୍କର ଅମଙ୍ଗଳ ହେବ କେବେ ତାଙ୍କ ଭୁଲ ପାଇଁ କାନ୍ଦିବନି କହିଥିଲ ନା ତମେ ରାଣ ପକେଇ ।

ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବି ମୋ ପାଖକୁ ଛାତୁନାହାନ୍ତି । କାଳେ ମୋ ପାଖକୁ ଆସିଲେ ସେମାନଙ୍କର ପାଠପଢାରେ ଡିଷ୍ଟ୍ରିବର ହେବ । ଜୀବନ ସାରା ହଜାର ହଜାର ପିଲାଙ୍କ ଭବିଷ୍ୟତ ଗଢ଼ିଥିବା ମଣିଷଟା କେମିତି ନିଜ ନାତି ନାତୁଣୀଙ୍କ ପଢା ନଷ୍ଟ କରିବ ଭାବିଲ । ରିଷିଟାକୁ ତ ସବୁବେଳେ ଥଣ୍ଡା । ନାକରୁ କଞ୍ଚାପାଣି ବୋହିପଡୁଛି । କାଲି ଗାମୁଛାରେ ତା ନାକଟାକୁ ପରିଷ୍କାର କରି ପୋଛିଦେଲି ଯେ, ସାନ ବୋହୁ ରାଗିକି ଫୁଁ ଫୁଁ ହେଲା । ଏମିତି କରିକି ଛୁଆର ଇନଫେକ୍ଶନ ହେଇ ସବୁବେଳେ ଥଣ୍ଡା । ଗାମୁଛାରେ ନାକ ପୋଛିଲେ କଣ ଇନଫେକ୍ଶନ ହେଇଯାଏ ବିନ୍ଦୁ ବୋଉ । ବଡ଼ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତମ ପଣତକାନି ପରା ଧିଲା ପିଲାଙ୍କର ସବୁକିଛି । ଖେଳି ସାରି ଧୂଳି ହେଲେ ପଣତ, ହାତ ଧୋଇ ସାରିଲେ ପୋଛିବାକୁ ପଣତ, ଖଣ୍ଡିଆ ହେଲେ ପ୍ରଥମ ରକ୍ତ ପୋଛା ହେବ ପଣତରେ, ପଙ୍କା ନଥିବା ବେଳେ ପଙ୍କା ହେବ ପଣତ, କେତେ ଖାଲ, ସିଂଘାଣି ସବୁତ ସେଇ ପଣତରେ । ସେତେବେଳେ ତ ଆମ ପିଲାଙ୍କର କେବେ ଇନଫେକ୍ଶନ ହଉନଥିଲା । ଏବେ ସବୁକିଛିରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ।

ଜାଣିଛ ବିନ୍ଦୁ ବୋଉ ଘର ତ ବଣ୍ଡା ସରିଲା । କାଲି ମୁଁ ବଣ୍ଡା ହେବି ଡିନି ପୁଅଙ୍କ

ଭିତରେ । ଜମିବାଡ଼ି, ଘର ପରେ ବାପା, ମାଆ ଓ ବଣ୍ଣା ହୁଅଛି । ତମେ ସେତିକି ପୁଣ୍ୟ କରିଥିଲ ବୋଲି ଏସବୁ ଆଗରୁ ଚାଲିଗଲ । ମୁଁ ରହିଲି ବାଣ୍ଣ ହେବାପାଇଁ । କେଉଁଣି କାଳି କଣ ହେଉଛି, କାହା ଭାଗରେ କେତେ ଦିନ ପଡ଼ିବି ମୁଁ । ନା ବୃଦ୍ଧାଶ୍ରମର ଖଣ୍ଡିଆ ଅପେକ୍ଷା କରିଥିବ ମୋର ସ୍ଥାଗତ କରିବା ପାଇଁ, ଅପେକ୍ଷା କରିଥିବେ ମୋ ଭଲି ଅସହାୟ ବାପାମାନେ ।

ବେଳେବେଳେ ଭାବୁଛି ଏକା ଏକା ଚାରି ଚାରୋଟି ପିଲାଙ୍କୁ ଏ ଦୁନିଆକୁ ଆଣି ଏତେ ବଡ଼ କରିବା ଭିତରେ ଆମେ ତ କେବେ ଭାଗ କରିନେ । ତମେ କଣ ବଡ଼ ପୁଅକୁ ଦଶ ମାସ ଆଉ ସାନକୁ ଛ ମାସ ଗର୍ତ୍ତରେ ଧରିଥିଲ ? ସାନକୁ ବେଶୀ ତମ ବକ୍ଷ ଚିରି କ୍ଷୀର ଦେଇଥିଲ, ଆଉ ମଝିଆଁକୁ ଦେଇନଥିଲ ? ଗର୍ତ୍ତରେ ଥିବା ବେଳେ କିଏ ତମକୁ କେତେ ଗୋଇଠା ମାରିଥିଲା ହିସାବ କରିଥିଲକି ? ତାହେଲେ ଏମାନେ ଏମିତି କାହିଁକି ହେଲେ ବିନ୍ଦୁ ବୋଉ । ବେଳେବେଳେ ଭାରି ଅସହାୟ ଲାଗୁଛି । ତମେ ଥିଲେ ତମ କାନ୍ଦରେ ମୁଣ୍ଡ ରଖି କାନ୍ଦି ଦେଇଥିଲେ ହୁଏତ ସବୁ ଠିକ ଲାଗିଆନ୍ତା । ହେଲେ ଏବେ ଏ ବଞ୍ଚୁରିଆ କୋଠରୀଟା ବି ଯେମିତି ମତେ ଖାଇ ଗୋଡ଼ାଉଛି । ମତେ ଚିକେ ତମ ପାଖକୁ ନେଇଯାଅନ୍ତନି ବିନ୍ଦୁ ବୋଉ । ଏ ବାର୍ଷିକ୍ୟ ସମୟଟା ଏକ ଅଭିଶାପ ନୁହେଁ ତ ଆଉ କଣ ? ବାପା, ମାଆ କଣ ସତରେ ଏତେ ଅଲୋଡ଼ା ହେଇଯାନ୍ତି ନିଜ ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଖରେ । ମୁଁ କଣ ଏତେ ବଡ଼ ବୋଝ ଯେ, ତିନିଜଣ ପୁଅ ବି ମୋ ଭାର ଆଜି ସମ୍ବାଲି ନପାରି ମତେ ଭାଗ କରିବାକୁ ନିଜ ନିଜ ଭିତରେ ଠେଲାପେଲା ହଉଛନ୍ତି । କାଳି ସକାଳକୁ ଅପେକ୍ଷା ।

ବୀର ସୁରେନ୍ଦ୍ର ସାଏ ନଗର, ଭୁବନେଶ୍ୱର

ମୋ -୯୪୩୭୧୭୮୭୯୪

ଆହ୍ୱାନ
ପତ୍ରିକା

ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ

ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପ୍ରତିକା
aahwaan.com

<https://www.youtube.com/@drjyotiprasad>

ଆମର ସୁରୁୟବ୍ ଚ୍ୟାନେଲକୁ ସବ୍ୟାକର୍ବ କରନ୍ତୁ

ରୁଦ୍ର ବସନ୍ତ

ବସନ୍ତ ଆସିଛି ଛୁଇଁ ଆମ୍ବୁ-ଡାଳ ବଉଳ ମହିକେ,
ବସନ୍ତ ଆସିଛି ଗାଇ କୋଇଲିର କୁହୁ କୁହୁ ଡାକେ,
ବସନ୍ତ ଭରିଛି ରଙ୍ଗ ଅବିର ଓ ଫଗୁର ବାସ୍ତାରେ,
ବସନ୍ତ ହସିଛି ଭରା କିଶଳୟ ନବ ପଲ୍ଲବରେ ।

ତୁମ ଆଉ ମୋ ଭିତରେ ବ୍ୟବଧାନ ଯେତେ
ବସନ୍ତ ଦେଇଛି ପୋଛି
ମୃଦୁ ତୁମ୍ଭନରେ ।

ପତ୍ରଝଡ଼ା ଦେବାପାଇଁ ଗଛମାନେ ହୁଅଛି ଅଥୟ,
ଦେବାପାଇଁ ପଲ୍ଲବିତ ହରିତ ଶ୍ୟାମଳ ।

ଆକାଶରେ ରଙ୍ଗ ବୋଲି ଆସିଲେ ବସନ୍ତ,

ମଳୟରେ ଛୁଇଁ ଯାଏ ମାଦକ ରୋମାଞ୍ଜ ।

ତୁମେ ମୋତେ ଦେଖୁଥିଲେ ତାହିଁ

ତୁମର ଅଧର ଫାଂକେ

ବସନ୍ତ ହସଇ ।

ଶିବ ନାରାୟଣ

ଦାଶ

ଶୀତରାତି ପାହିଯାଏ ଗାଁ ଦାଣ୍ଡ ଧୂଳିର ବାଲିରେ,
ପରିଷ କୁହୁଡ଼ି କାଟି ମାଘ ମାସ ସରିଆସେ ଧୀରେ ।

ଦୋଳର ପୁନେରୁ ଜନ୍ମ ଆକାଶରେ ଉଠିଲାଣି ଦେଖ,
ସାରି ସାରି ଧାନକ୍ଷେତ ଛୁଇଁ ବସନ୍ତର ବାସନ୍ତୀ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ।

ତୁମ ବାଡ଼ି ଅଗଣାକୁ ଛୁଇଁ

ବସନ୍ତ ଆସିଛି ତୁମ

ଦେହେ ଧକ୍କା ଖାଇ ।

ଫରୁଣର ବକୁଳ ସୁଗନ୍ଧେ ବଉଳର ବାସ ମହକାଇ,

ଦକ୍ଷିଣା ପବନ ବହେ ମଳୟରେ ଦିଗ ଚହଟାଇ ।

ପ୍ରକୃତିରେ ତାଳି ତୁମ କମନୀୟ ଶୋଭାର ସମ୍ମାର,

ରତ୍ନରାଜ ହେ ବସନ୍ତ ! ଲାଗ ସତେ ସ୍ଥିର ମନୋହର ।

ମୋହ ପାଇଁ ତୁମ ଅନୁରାଗ,

ବସନ୍ତ ଶୁଣାଏ ଗାଇ

ପ୍ରୀତିର ବେହାଗ ।

ଆହ୍ୱାନ
ଇଂପ୍ରିକା
ପ୍ରେସ୍

ଅସତ୍ୟ ସହର (୨)

ସୁନାର ହରିଣ ଲୋଭେ ଆସକ୍ରିର ସୀତାମାନେ

ନିବାରିତ ସମୟର ତିନିଗାର ଡେଇଁ,

ରାତ୍ରିର ରାବଣ ରଥେ ବଳାଙ୍ଗାରେ ଉଡ଼ିଯାନ୍ତି

ସହର ଆକାଶପଥେ ଜଣାପଢ଼ି-ସମୁଦ୍ରକୁ ଡେଇଁ,

ବାଟ ଓଗାଳିବା ପାଇଁ ସାହସୀ ଜଗାୟୁ କେହି ଆସେ ନାହିଁ !

ନିଃସହାୟେ କାନ୍ଦୁଆନ୍ତି ନିତି କରୁକରୁ !

ବ୍ୟସ୍ତତାରେ ବିବସ୍ତ ସହରେ ସମୟର ସୁଅ ଛୁଟେ,

ରାସ୍ତାଘାଟ, ଦସ୍ତରରେ, ହାଟ ବଜାରରେ

ମଣିଷର ଭିତ ଲାଗିଯାଏ,

ଆଉଜାତ୍ୟ କଥା କହେ, ମିଛସବୁ ସତ ହୋଇ ରଗେ !

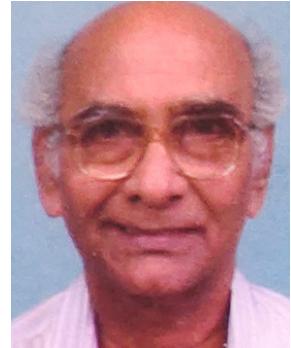
କେବେ କେବେ ଏହି ସହରଟା

ସୃଜନର ମାୟାବୀ ରୂପରେ,

ସାହିତ୍ୟର ସଭା ସମିତିରେ,

ନେତା ମାନଙ୍କର ଭଣ୍ଡ ରାଜନୀତି ମିଥ୍ୟା ଭାଷଣରେ,

ସମାଜର ଭେଦଭୀନ ସାମ୍ୟଗୀତି ଗାଏ,

ସ୍ଵର୍ଗତ ଶ୍ରୀ

ମାୟାଧର ଦାଶ

ଆହ୍ୱାନ
ଇମ୍‌ପ୍ରିଣ୍ଟିଂ
ଫୋଟୋ

ଜାତିଆଣ ବିଷାକ୍ତ ହସରେ

ଏ ସହର ଛଳ କରି ନିତି ହସୁଥାଏ !

ଉଜନୀଚ ଘୃଣାର ଘା'ରେ

ଅହମିକା ଅଂସେଇର ବଂଶ ଚରିଯାଏ ।

ଦାନୀପଣେ କୃପଣର ଯଦି ହାତ ଖୋଲେ

ଶୁଧା ଖାଲି ହୁଏ ଛଟପଟ,

ସହସ୍ର ଦାନରେ କେବେ

ଥରେ ହେଲେ ପୁରେ ନାହିଁ ଭୋକିଲାର ପେଟ !

ରତ୍ନମାନେ ବୁଲିଯାନ୍ତି ଥରେ ଥରେ

ପାଳିକରି ଏ ସହରେ, ବଣ ପାହାଡ଼ରେ,

ଗଛମାନେ ପତ୍ରଝଡ଼ା ଦେଇ ମୁଣ୍ଡିତ ହୁଅନ୍ତି,

ପାଳେ ପତ୍ରର ଝିନ ଗୈରିକ ବସନ ପିନ୍ଧି

ଧ୍ୟାନମଗ୍ନ ସାଧୁ ପାଳଗନ୍ତି ।

ଜୀବନ ସବୁଜିମାରେ ଏ ବଣପାହାଡ଼

କେବେ ପୁଣି କୋଳ କରିନି ଏ

ମଣିଷର ଭଲମନ୍ଦ, ସୁଖଦୁଃଖ, ସଂସାର ଜଂଜାଳ,

ଫୁଲମାନେ ଫୁଲେଇ ହୁଅନ୍ତି

ନାନାରଙ୍ଗ ବୋଲିହୋଇ କେଳି ବିଲାସରେ,

ବସନ୍ତର ମଧୁ ରୁମ୍ନନରେ,

ଆହ୍ୱାନ ଇଂଗ୍ଲିଶ
ମେଜାଜିନ୍

ସହରର ପୁଣ୍ଡିତ ଯୌବନ ହସି ଭଠେ

ଭୁଲି ଯାଇ ଅତୀତର ଶ୍ରମକ୍ଷାନ୍ତ ଖାଲ ।

ବୁଦ୍ଧିଫଳା କାନ୍ଦଣରେ ଏ ସହର କାନ୍ଦେ ଶ୍ରାବଣରେ,

ବେପଥୁ ବିରହଜ୍ଞର ଥରଥର ଥରେ,

ରତ୍ନମତୀ କେଦାରେ କେଦାରେ

ମାଟିର ଯୌବନ ଗନ୍ଧ ପବନକୁ ଓଜନିଆ କରେ,

ଧରିତ୍ରୀର ଶୁଦ୍ଧସ୍ନାନେ ନଈନାଳ ଭରେ ।

ସହରର ଉପକଣ୍ଠେ ବରଷକେ ଥରେ,

ହରିତ କ୍ଷେତର ବଧୁ ସୂର୍ଯ୍ୟ-ସୀମନ୍ତିନୀ

ଲହରାଇ ଫୁଲର କେଣର,

ଚାହିଁରହେ ଶାରଦ ନିଶାନ୍ତେ

ନେବା ପାଇଁ ଶିଶିର ଆହାର,

ସୃଷ୍ଟି କଳ୍ପ ଗର୍ଭ ସଂଚାରର ।

ଯୌବନ ଗୁରୁଭାରେ ଲୋଟିପଡ଼େ ଫୁଲର ଫସଲ,

କେବେ ପୁଣି ମଙ୍ଗଳ ମନାସି ପୀତବସ୍ତ୍ର ପରିଧାନ କରେ,

ଅଂଚଳ ଲହରୀମାରେ ଧୀର ସମୀରରେ,

ପାତିଲା ଧାନର କେନ୍ଦ୍ର ନଈପଡ଼େ ଅବନତ ଶିରେ ।

ପୁଲକିତ ପ୍ରଣୟ ରାଗିଣୀ ତକ୍ତବାକ କଂଠ

ଭାଷ୍ଯମାଏ ଦୂରେ ବହୁଦୂରେ,
ଅଳସୁଆ ଏହି ସହରଗା
ଶୋଇଥିବା ନିଧଡ଼କ ନିଦୁ,
ଚମକି ଉଠଇ ପୁଣି ଫଂସଲର ଅମଳ ଆଶାରେ ।

ପାର୍ଵଣକୁ ଆଗକରି ଶୀତର୍ତ୍ତୁ ଆସେ ଏ ସହରେ,
ଉଙ୍ଗଳରେ ନିଆଁ ଜଳିତଠେ,
ବାଟମାନେ ବଣା ହୋଇଯାଛି ଲିଭିଯାଇ ଧୂଆଁ ପାଉଁଶରେ,
ପାହାନ୍ତାରେ ଦେହ ଥରେ ଉଷ୍ଣମ ଶେଯରେ ।
ଧାଙ୍ଗଡ଼ା ଆଉ ଧାଙ୍ଗଡ଼ୀଙ୍କର ସମାବେଶ ହୁଏ,
ହାଣ୍ଡିଆର ହାଟ ବସେ ଉଙ୍ଗଳ ଭିତରେ
ଛିପିଛିପି ଜହୁ ଆଲୁଅରେ,
ଦିଆନିଆ ଛିଞ୍ଚାଦିଞ୍ଚି ହୁଏ ଶୀତ ଶେଷ ମାଘେ ପରବରେ ।

ପାହାଡ଼ିଆ ସାନୁଚଟାଣରେ
ଚାଙ୍ଗୁର ଚାବୁକ ଖାଇ ମାତାଲି ମନରେ
ଅଶ୍ରୁକ ଉତ୍ତାପମାନେ ଏକତ୍ର ହୁଅଛି,
ଦେହର ଦହନ ବଢେ,
ଧାଙ୍ଗଡ଼ୀମାନେ ଆକର୍ଷଣ ଆତୁର ଆବେଗେ

ଅଞ୍ଜାନ ଉତ୍ତେଜନାରେ ଶୀତକାର କରନ୍ତି,

ଆପଣାକୁ ହଜାଇବା ପାଇଁ

ଧାଙ୍ଗଡ଼ାମାନଙ୍କ ମୁଗୁନିପଥର ବପୁରେ,

ବିବଶ ଉଲଗୁ ଦେହ ଲୋଟାଇ ଦିଅନ୍ତି ।

ଧାଙ୍ଗଡ଼ା: ଆଦିବାସୀ ଯୁବକ

ଧାଙ୍ଗଡ଼ୀ: ଆଦିବାସୀ ଯୁବତୀ

ଚାଙ୍ଗୁର : ଆଦିବାସୀ ନୃତ୍ୟରେ ବ୍ୟବହୃତ ବାଦ୍ୟଯତ୍ନ (ଡୋଳ)

ଚିନ୍ମୁ ତୁମେ ଚାଲିଗଲ

ମୋ ହସଲୁହର ସାଥି ହେବ କହି

ଆଉକା ହାତ ଧରିଲ

ଶଙ୍ଖା ସିନ୍ଧୁରକୁ ସଭଦା ସଜାଇ

ଚିନ୍ମୁ ତୁମେ ଚାଲିଗଲ ।

କହିଥିଲ ମୋତେ ମୁଁ ତୁମର ରାଜା

ତୁମେ ମୋ କନିଆଁ ରାଣୀ

ସାରା ଜୀବନକୁ ଅଧା ରହିଗଲା

ଆମ ଏ ପ୍ରେମ କାହାଣୀ ।

ଲୁହ କୋହ ମୋର ହେଲେ ସହଚର

ପାଉଥିଲି ବୋଲି ଭଲ

ଶଙ୍ଖା ସିନ୍ଧୁରକୁ ସଭଦା ସଜାଇ

ଚିନ୍ମୁ ତୁମେ ଚାଲିଗଲ ।

କହିବି ପାରୁନି ସହିବି ପାରୁନି

ଏମିତି ଅଦେଖା ମୋହ

କେମିତି ବଞ୍ଚିବି ଏସାରା ଜୀବନ

ହଜାଇ ମୋ ପରିଚୟ ।

ଭୁଲି ପାରିବିନି ସହଜରେ କେବେ

ଯେଉଁ ଉପହାର ଦେଲ

ଶଙ୍ଖା ସିନ୍ଧୁରକୁ ସଭଦା ସଜାଇ

ଚିନ୍ମୁ ତୁମେ ଚାଲିଗଲ ।

ଶିବାଜୀ

ବାହିନୀପତି

ଅଧୀଶ ଅଭିଷେକ

ରାଗ-ରସକୁଳ୍ୟା

ସୁହଂସ ଭୋଇ

ଅଯୋଧ୍ୟା କଟକ ରାଜ ନଅଁର

ଅପରୂପ ଶୋଭା କି ମନୋହର

ଅଭିନବ ବଧୁ ଯେସନେ ସଜ

ଅନ୍ତରେ ଆନନ୍ଦ ହର୍ଷ ମଉଜ ସେ

ଅଧୀଶ ହୋଇବେ ବୋଲି ଯେ

ଅଖିଳ ସାଆନ୍ତ କତଶଳ୍ୟା ସୁତ ଅରୁଣ ଉଛିଲେ କାଲି ଯେ

ଅଙ୍ଗରେ ବିମଳ ଅମୃତ ପାଠ

ଅମୃତ ସାଜିଛି ଶିରେ ଘମୋଟ

ଅନିଲ ଭ୍ରମଇ ମହୁର ଗାଇ

ଅତ୍ରିଜ ଲୁଚିଛି ନଭେ ଲାଜେଇ ସେ

ଅତୁଳ୍ୟ ଚାକ୍ଷୁଷ ଦୋଷା ଯେ

ଅତି ଉତ୍କଳାରେ ଚାହିଁକି ରହିଛି ଭବ୍ୟ ଲଗନକୁ ଉଷା ଯେ

ଅଗାରେ ଅଗାରେ ମୁରୁଜ ଚିତା

ଅଗଣାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣକୁମୁ ସଳିତା

ଅଟବୀ ସହିତେ କୁସୁମ ଲତା

ଅୟୁଷେ ଆବାଳ ବୃଦ୍ଧ ବନିତା ସେ

ଅଭିଷେକେ ହେବେ ସାକ୍ଷୀ ଯେ

ଅଳୀକ ଆଦେଶ ଅଟେ ଶିରୋଧାର୍ଯ୍ୟ ଯାହା ବିହି ଅଛି ଲେଖି ଯେ

Listen to Odia Podcast on <https://anchor.fm/aahwaan>

ଆହ୍ୱାନ
ପୂର୍ଣ୍ଣ ବରଗଡ଼

ପ୍ରତ୍ୟେଷ

ଶିଶିର ପ୍ରତ୍ୟେଷ ଭରଇ ଉନ୍ନର୍ଷ

ନୀହାରେ ସଜାଇ ତନ୍ତ୍ର,

ଭୁଲା ପଥିକକୁ ଡାକେ ହାତଠାରି
ଇକ୍ଷଣେ ଅବଲୋକନ୍ତୁ ।

ଲୋହିତ ରକତେ ଅବଗାହି ଧରା
ଦିଏ ମନ୍ଦ ମନ୍ଦ ବାତ,

ଦ୍ଵିଜ ମନ୍ତ୍ରୋକ୍ତାର ଦୁମ ତରୁ ଡାଳେ
ତୋଳେ ମଧୁ ସୁର ସାତ ।

ଦେବାଳୟୁ ଆସେ ପୀଯୁଷର ସରୀ
ହଂସା ହଂସ କରେ ପାନ,

ଶୀତର ବସନ ଫେର ସର୍ବସହା
ସିତ ବାସେ ଦିଏ ଧ୍ୟାନ ।

କାନନ୍ଦୁ ଆଶଇ ଜୀବନ ମହକ
ସ୍ନାଶେନ୍ଦ୍ରିୟେ ଯାଏ ପଶି,

ପ୍ରତ୍ୟେଷ ବେଳାରେ ମଧୁପ ବସଇ
ପ୍ରସୂନ ବସୁରେ ହସି ।

ଆଲେଖ ମେହେର

ନିମ୍ନ ତରୁଡାଳେ କପୋତ ବାହୁନେ

ଉଠରେ ଗଲାର ହାର ,

ତୁମ୍ଭ ବିନା ଲାଗେ ସମ୍ବାଗରା ମହୀ
ଖେଦ ମହୀରୁଦ୍ଧ ଭାର ।

ବଗପଞ୍ଚୀ ନଭେ ପର୍ଣ୍ଣ ଝାଡ଼ି କେଉଁ

ରାଇଜେ ଯାଆନ୍ତି ଉଡ଼ି,
ପେଟପାଟଣାକୁ ମିଛ ଆଳାପରେ

ଯାଏ କିବା କିଏ ହୁଅ ।

ତୋ'ରୂପ ଗଗନେ ଉତ୍ତାସିତ ହୁଏ

ବାସ କରୁ ଉର ସ୍ତଳେ,

ଲୋଟଣୀ ବେଳାରେ ଯିବ ସାଥେ ମୋର
ବାୟୁ ମନ ସଦା ଭାଲେ ।

ବରପଦର, ଗୋବିନ୍ଦପୁର ବରଗଡ଼

ଆହ୍ୱାନ
ଇଂପ୍ରିକା
ପ୍ରତ୍ୟେଷ
ପ୍ରତ୍ୟେଷ
ପ୍ରତ୍ୟେଷ

ସାଗର କୁଳେ ରାହା

ସାଗରର କୁଳେ କିଆଁ ଲାଗେନା ଏ ମନ ମୋର
ବାଲି ଶେଜ ନିରାଶାର ଗୀତି,
ଭାଙ୍ଗୁଥିବା ଲହୁତିର ଛୁଇଁ ଦେଇ ଫେରିଯିବା
ମନଗଢା ଦିଆନିଆ ପ୍ରିତୀ..... ॥୧॥

ଆଶୁତୋଷ
ମେହେର

ନୀଳନୀଳ ଜଳରାଶି ଦିଗନ୍ତ ବିଷ୍ଟାର ମନ
ଗହୀରିଆ ଭାବଗଢା ଘର,
ଜଣା ପଡେ ନାହିଁ ଜମା ମୁଖ୍ୟାଧାରୀ ମଣିଷରେ
କିଏ ନିଜ ଅବା କିଏ ପର,
ତଥାପି ତ ଭଲଲାଗେ ଭବବନ୍ଧନର ଖେଳ
ସମାଜର ପ୍ରେମଭରା ରିତି..... ॥୨॥

ଜୀବନର ହୁଲି ଡଙ୍ଗା ଏଇଠି ତ ବାଟ ଭାଙ୍ଗେ
କେଉି ଜଣେ ହାତଠାରି ତାକେ,
ସକାଳର ସୁର୍ଯ୍ୟାଦୟ ସଂଞ୍ଜବେଳା ଅସ୍ତ୍ରରାଗ
ଜୀବନର ଅଭିଳାଷା ମାଗେ ,
ନୀଳ ତେଉ ଆଶା ଭରେ ବଞ୍ଚିବାର ରାହା ଦିଏ
ଆଗେ ବଢେ କାଟି ଭ୍ରାନ୍ତି ଭିତି..... ॥୩॥

୪୪, ଆର୍ଦ୍ର୍ୟପଳ୍ଲୀ, କିଟଙ୍ଗକ, ପରିଆ, ଭୁବନେଶ୍ୱର ୭୫୧୦୨୪
ଦୂରଭାଷ ୯୮୩୭୦୮୩୯୩୯

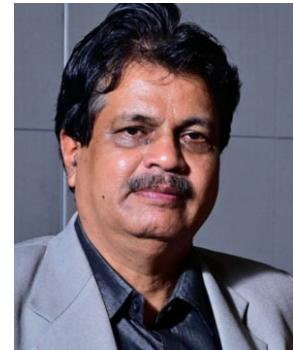
ଜହୁରେ ଜହୁ

ଜହୁରେ ଜହୁ ସେ ନଭର ଜହୁ

ଦେଖି ହରଷିତ ହୁଅଇ ମନ ।

ତା ଦେହରେ ଅଛି କଳଙ୍କ ଚିହ୍ନ

ଶୁଣି ଆଚମ୍ବିତ ହୁଅ ମୋ ମନ ।

ନାଲକମୁର ଚାନ୍ଦା

ସମୁଦ୍ର ମଛନ୍ତି ଜନମ ନେଲା

ଆଇ ପୁରାଣଟି ଦେଖେଇ ଦେଲା ।

କୁମୁଦବାନ୍ଧବ ସେ ହିମକର

ଶଶାଙ୍କ, ଚନ୍ଦ୍ରମା ଯେ ଶଶଧର ।

ଇନ୍ଦ୍ର, ଶଶୀ, ଜହୁ ସେ ନିଶାପତି

ବଦଳାଏ ରୂପ ଯେ ନିତି ନିତି ।

ପୃଥିବୀ ଗ୍ରହର ସେ ଉପଗ୍ରହ

ଜହୁମାମୁଁ ବୋଲି ତାକୁ ଯେ କହ ।

କେମିତି ତା ରାଜ୍ୟ କେମିତି ସିଏ

ଅଭିଯାନଟି ତ ବତେଇ ଦିଏ ।

ଆ ଜହୁମାମୁଁ ସରଗ ଶଶୀ

ମୋ କାହିଁ ହାତରେ ପଡ଼ରେ ଖସି ।

ପିଲାଦିନେ ଗାଇ ଏମିତି ଗୀତ

ମାଆ ଖୋଇ ଦେଉଥିଲେରେ ଭାତ ।

ଜୋଛନା ଚନ୍ଦନ ଦିଏ ସେ ଭାଳି

ଜହୁରେ ଜହୁ ମୁଁ ହୁଅଇ ଭାଳି ।

ମନ୍ତ୍ର ମାନୋର, ଗୋଠୋରଣୀ

ଭୁବନେଶ୍ୱର-୨୯, ମୋ:୯୫୮୮୦୭୩୪୪୭

ନୀଳ ଦ୍ରୋଷ

ଆକାଶ ନୀଳ, ସମୁଦ୍ର ନୀଳ

ନୀଳ ହିଁ ନିତ୍ୟ, ସତ୍ୟ ଓ ଶାଶ୍ଵତ

ବର୍ଣ୍ଣ ମିଳନର ସୃଷ୍ଟି ହିଁ ନୀଳ

ତେଣୁ ତୁମେ ପ୍ରଭୁ ନିଳବୁଛୁ ।

ଶୂନ୍ୟ ଯୋଗେ ଶୂନ୍ୟ, ଶୂନ୍ୟ ଲିଙ୍ଗେ ଶୂନ୍ୟ

ଶୂନ୍ୟ ଓ ପୂର୍ଣ୍ଣର ଅଭିନ୍ନରେ

ତୁମେ ପ୍ରଭୁ ଉଦ୍ଦେଶ

ତେଣୁ ତୁମେ ପରଂବ୍ରାନ୍ତ ।

ଗୋଲାକାର ଚକ୍ର

ପତା ବିହିନେ ନେତ୍ର

ମୁଦ୍ରିତ ନୁହେଁ, ସଦାଜାଗ୍ରତ ତୁମେ

ତେଣୁ ତୁମେ ପ୍ରଭୁ ଚକାନୟନ ।

ନେତ୍ର ଦୃୟ ସୂର୍ଯ୍ୟଚନ୍ଦ୍ର

ନାଲୀ ଅଧର ମଙ୍ଗଳ

ପ୍ରେମ ମୋହିତ କଳା ଶୁକ୍ର

ତେଣୁ ତୁମେ ପ୍ରଭୁ ନବଗ୍ରହ ।

ଜୀବାନ୍ୟରେ ହିମାଳୟ

ନୈରୁତରେ ବଞ୍ଚୋପ

ଅଗ୍ନିରେ ଶ୍ରୀ ମନ୍ଦିର

ତେଣୁ ତୁମେ ପ୍ରଭୁ ବାମ୍ବୁପୁରୁଷ ।

ଲିଙ୍ଗ ଭେଦର ଉର୍ଧ୍ଵରେ ତୁମେ

ପୁରୁଷ ମଧ୍ୟେ ପୁରୁଷତୋମ

ନାରୀ ମଧ୍ୟେ ଜଗନ୍ଧାତ୍ମୀ

ତେଣୁ ତୁମେ ପ୍ରଭୁ ପୂର୍ଣ୍ଣବ୍ରହ୍ମ ।

ବୈଶାଖୀ ଦୀପ

ଆହ୍ୱାନ ଇଂଗ୍ଲିଶ ପତ୍ରିକା
ପ୍ରକାଶିତ ଦିନ: ୨୦୨୪ ମସିନ୍ଦରିଥିରେ

ଭାତୃଭାବ ମୂଳତତ୍ତ୍ଵ ତୁମେ

ତେଣୁ ତ୍ରାତା ଭଗିନୀ ସହ ପୂଜା ପାଆ

ମାନବବାଦର ତୁମେ ପ୍ରତୀକ

ତେଣୁ ତୁମେ ପ୍ରଭୁ ପତିତପାବନ ।

ଉକ୍ତ ଭାବରେ ବନ୍ଧା ତୁମେ

ରତ୍ନସିଂହାସନ ଛାଡ଼ି

ବିଜେ ହୁଅ ନନ୍ଦିଘୋସେ

ଦର୍ଶନ ଦିଅ ସାରା ବିଶ୍ୱେ

ତେଣୁ ତୁମେ ପ୍ରଭୁ ମହାମହିମା ।

ଜଗତ୍ ଯେ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାକୁ

ନାଥ ଯେ ଅଧୀଶ୍ୱର

ତୁମେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତର ପ୍ରତୀକ

ତେଣୁ ତୁମେ ଜଗନ୍ନାଥ ।

ଆହ୍ୱାନ
ଇଂପ୍ରିକା
ପ୍ରତୀକ
ପ୍ରତୀକ
ଆହ୍ୱାନ

ନିଆରା ସ୍ମୃତି

କିଛି ସ୍ମୃତି ହଜିଯାଏ ଅଛାର ଗଲିରେ

ପ୍ରେମ ସ୍ଵର୍ଗ ଥରେ ପାଇ,

ପ୍ରେମ ପୁଣ୍ୟ ତ ଏକ ମଧୁଝେରା ମହକ

ହୃଦୟ ଗରିରେ ଥାଇ ।

ପ୍ରେମ ରତ୍ନ ତ ଅଦିନିଆ ବାଆ ବତାୟ

ହୃଡ଼ ସୃଷ୍ଟି କରେ ନୀତି,

ଖୁସି ସିନା ଲାଗେ ମଧୁ ଯାମିନି ପ୍ରୀତି

ଲୁହରେ ଫାଟେ ଯେ ଛାତି ।

ବସନ୍ତ ଗାଏ ସିନା କୋଇଲି ର ଗୁଣ

ରଙ୍ଗ ଅବିର ଫଳ୍ଗୁ ଖେଳ,

ଶ୍ରାବଣୀ ପ୍ରେମରେ ଲୁହ ଖରି ପଡ଼େ

ପାଣି ଫୋଟକା ରେ ବିକଳ ।

ସ୍ମୃତି ନୁହଁ ରଙ୍ଗ, ଚିତା, କାଳି, ଖୋଟି

ଯାହା ଲିଭେଇଲେ ଲିଭି ଯିବ,

ନିଷ୍ଠମ ରାତିରେ ଆଖି ବୁଜି ନିଏ ସିନା

ପୂର୍ଣ୍ଣମୀରେ ପୁଣି ଜଳୁଥିବ ।

ସାଇତା ସ୍ମୃତି ଯେ ନିଆରା ଲାଗେ

ମନ ଗଭୀର ତଳେ,

ଖୁସି ଚିକିଏକୁ ଦୁଃଖର ଯନ୍ତ୍ରଣା

ଲୁହ ଦି ଶୋପା ଭାଲେ ।

ଚାଉଳଡ଼ିଆ „ଲାଠୋର, ବିଳାଙ୍ଗୀର

ଆହ୍ୱାନ
ପ୍ରେମ ସ୍ମୃତି
ଲାଠୋର

ଦେବରାଜ ରାଣୀ

ବହି ମେଳା

ମୁଖ ମଲାଟର ଛବିକୁ ତାଟିଲେ
ଫେଟେ ହୋଇଯିବ ଜ୍ଞାନ,
ବହି ପ୍ରଚାରଟା କି ବାଗରେ ଆହା
ଦେଖି ହସ୍ତିଛନ୍ତି ଜନ !

ଗୁରୁ ବତୀପେଲା ଟେକା ଟେକି ଲେଖା
ଗୁରୁ ପଦ ତାଟି ଲୋଟେ ,
ଗୁରୁ ଚୋପାଛଡ଼ା ଚେଲା ଟେକି ପୁଣି
ଲେଖା ମହାଭାବ ଘଟେ !

ସେଲପିର ମଜା ଉଠାଉଛି କିଏ
କୁଣ୍ଡା କୁଣ୍ଡା ହସା ହସି,
ବେସରମ ଆହା ନଗଦ ମିଳନ୍ତି
ହାତଛୁଆଁ ଭିଡ଼ା ଖୁସି !

କିଏ ଗେଣ୍ଟୁମାଳ ବେକରେ ଗଲାଇ
ବହି ଲୋକାର୍ପଣେ ମାତେ,

ତାରା ପ୍ରସାଦ
ଜେନା

ଗୋଷ୍ଠୀ ମିଠାଲୋକ ତାଳିକୁ ବଜେଇ
କମ୍ପମାନ କାହିଁ କେତେ !

ବହି ଭିତରଟା ବାଜେ ପଛେ ଥାଉ
ଯାଏ ଆସେ ନାହିଁ କିଛି ,
ପୁରସ୍କାର ସିଏ ହାତେଇ ପାରନ୍ତି
ଖର୍କ ପାଣି ଯା'ର ଅଛି !

ଗୁଣଗ୍ରାହୀ ଏଠି ହଜିଗଲେ କାହିଁ
ଭଲ ଲେଖକର କାନ୍ଦ ,
ଅଭିନୟ କରି ସାହିତ୍ୟ ମଞ୍ଚରେ
ଖୁସି ଫାଟିପଡ଼େ ମନ୍ଦ !

ସା.-ରଣପୁର (ଗୋଡ଼ିପାଟଣା ସାହି),
ରାଜ ରଣପୁର, ଜିଲ୍ଲା-ନୟାଗଡ଼, ୭୫୨୦୧୨,
ଦୂରଭାଷ-୯୩୪୮୦୫୪୩୦୦

ନୀରବ ପ୍ରାର୍ଥନା

ମାନ ଅଭିମାନ ସବୁ ମୂଲ୍ୟହୀନ

ମଣିଷ ବଞ୍ଚିବା ପାଇଁ

ନିଜ ନିଶ୍ଚାସକୁ ଭରସା ପାଉନି

ଜୀବନର ମାନେ ଏହି (୧)

ଅଛେଇ ଦିନିଆ କୁଣିଆ ସରିଏଁ

ଯିବା ଆଗପଛ ହୋଇ

ଗର୍ବ ଅହଙ୍କାର ରାଗ ରୋଷ ପୁଣି

କରିବା ଯେ କାହିଁ ପାଇଁ ? (୨)

କାନ୍ଦୁଥିଲେ ସିଏ ଲୁହପୋଛି ଦିଏ

ଦୁଃଖରେ ଦୁଃଖ ଯେ ଦୁଖୀ

ଆସେ ନାହିଁ କେବେ ବିପଦ ତା ପାଇଁ

ସାହାତାର ଚକାଆଖି (୩)

ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନ୍ତର ସମ୍ପର୍କ ଥାଉ ହେ

ଜଗା ତୁମ ସାଥେ ମୋର

ଭଲରେ ଥାଏକି ମନ୍ଦରେ ଥାଏ ମୁଁ

ଜାଣି କରିବନି ଦୂର (୪)

ଆଖିରେ ଦେଖୁଛି ହସ୍ତି ଅଧର୍ମ

ଧର୍ମ ଗଡ଼ାଉଚି ଲୁହ

ତଥାପି କହୁଛି କହୁଥିବି ପ୍ରଭୁ

ଧର୍ମର ହେବ ଜୟା (୫)

ମଳ୍ଲୀପୁର (ନିଆଳ), ଖୋର୍ଦ୍ଧା

୯୯୩୮୦୭୦୭୭୦

ଆହ୍ୱାନ
ପ୍ରାର୍ଥନା

ଆକାଂକ୍ଷା ମିଶ୍ର

ତୁ ସେପରି ହେଇଯିବୁନି ତ ?...

ଅନୁଶ୍ରୀ ନାୟକ

ଦେଖିଛି ଆଜି ଦୀପ୍ତି ସଳିତାର ଅଢ଼ୁପ୍ତ କ୍ଷୁଧାକୁ

ତୁ ସଳିତା ପରି ହେଇଯିବୁନି ତ

ମାପିଛି ଆଜି ମହାନଦୀର ଗମ୍ଭୀରତାକୁ

ତୁ ମହାନଦୀ ପରି ହେଇଯିବୁନି ତ

ଶୁଣିଛି ଆଜି ଅଦିନ ମେଘର ଗର୍ଜନକୁ

ତୁ ଅଦିନ ମେଘ ପରି ହେଇଯିବୁନି ତ

ସାଉଁରିଛି ଆଜି ଶେଷାଳୀର ଉଦାସୀନତାକୁ

ତୁ ଶେଷାଳୀ ପରି ହେଇଯିବୁନି ତ

ରେଟିଛି ଆଜି ସମୟର ଉପେକ୍ଷିତାକୁ

ତୁ ସମୟ ପରି ହେଇଯିବୁନି ତ

ଛୁଇଛି ଆଜି ଗୋଲାପର କଣ୍ଠକତାକୁ

ତୁ ଗୋଲାପ ପରି ହେଇଯିବୁନି ତ

ଆହ୍ଵାନ କରିଛି ଆଜି ନିହାଶର ବଧିରତାକୁ

ତୁ ନିହାଶ ପରି ହେଇଯିବୁନି ତ

ଯୁଦ୍ଧିଛି ଆଜି ଗର୍ବତ ବହୁ ର ଶତ୍ରୁତାକୁ

ତୁ ବହୁ ପରି ହେଇଯିବୁନି ତ

ଆହ୍ଵାନ
ଇଂପ୍ରିକା
ଓଡ଼ିଆ
ପୋଡ଼ୋକ୍ଷେଣ୍ଟ୍

ଅନୁଭବ କରିଛି ଆଜି ଅର୍କ ଯାମିନୀର ନୀରବତାକୁ

ତୁ ଅର୍କ ଯାମିନୀ ପରି ହେଇଯିବୁନି ତ

ଜାଣିଛି ଆଜି କୁର ଦୁନିଆର ସ୍ଥାର୍ଥପରତାକୁ

ତୁ ଦୁନିଆ ପରି ହେଇଯିବୁନି ତ

ପଢିଛି ଆଜି ଇତିହାସ ପୃଷ୍ଠାର ଦୁର୍ଧାତାକୁ

ତୁ ସେପରି ହେଇଯିବୁନି ତ !!

ରେଭେନ୍ସା ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟଙ୍କ କଟକ

ଆହ୍ୱାନ
ଇଂପ୍ରିକା

ଥାଉ ତୁମ ବଡ଼ପଣ

ତୁମ ବଡ଼ପଣ ତୁମ ଠାରେ ଥାଉ

ଲୋଡ଼ାନାହିଁ ଦୟା ଆଉ

ବୁଝି ମୁଁ ଗଲିଣି ତୁମ ହାବଭାବ

ଜାଣିଗଲିଣି ବି ଭାଉ ।

ଶୁଣିଥିଲି କେତେ ମହିମା ତୁମର

ପଢ଼ିଛି ତୁମରି କଥା

ବାସ୍ତବ ଜୀବନେ ଭାବିଲା ବେଳକୁ

ଯୁରି ଯାଉଅଛି ମଥା

ଶରଣରକ୍ଷଣ ବାନା ଉଡ଼ାଇକି

ଆଶ୍ରିତରେ ସାଧ ଦାଉ ।

କେତେ ଯେ ପ୍ରାର୍ଥନା କେତେ ଯେ ଗୁହାରି

ଅରଣ୍ୟ ରୋଦନ ସମ

ନିରଞ୍ଜନ ସାହୁ

କେତେ ଜଣାଇବି ଆୟୁ ସରିଆସେ

ଭେଟ ହେବ ଯାହା ଯମ

ବୋଝ ଦେହେ ଲଦି ନଳିତା ବିଜାଗା

କେଉଁ ସୁଖ ପ୍ରଭୁ ପାଉ ?

କଥା ଶୁଣିଦେଲେ ପେଟ କି ପୁରିବ

ମନ କି ବୁଝିବ କେବେ

ମୋ ଯ୍ୟାନରେ ରହି ନିଜକୁ ପରଖ

ଜାଣିପାରିବ ହେ ତେବେ

ଦୁଃଖେ ଜନମିଛି ଦୁଃଖରେ ମରିବି

ଅକାଳେ ମୋ ଜୀବ ଯାଉ ।

ନିହଳ ପ୍ରସାଦ , ଗାଁଦିଆ ପାଣୀ

ଡେଙ୍କାନାଳ - ୭୫୩୦୧୩

ମୋ :- ୯୯୩୮୭୪୧୪୩୮୮୩

କଣ୍ଠା ଓ ଫୁଲ

କୋମଳତା ଗୁଣ ଆପଣେଇ ଫୁଲ

ସଭିଙ୍କ ରୁଁ ଲଭେ ଆଦର ।

ଦିଅଁ ଙ୍କ ଗଲାରେ ଶୋଭା ପାଏ ନିତି

କି ସୌଭାଗ୍ୟ ସତେ ତାହାର ॥୧୦

ଶିଶୁ ହେଉ ଅବା ଯୁବକ ଯୁବତୀ

ତୋଳି ନିଅନ୍ତି ଅନୁରାଗେ ।

ଅନ୍ୟକୁ ଆଘାତ ଦିଏ ବୋଲି କଣ୍ଠା

ତିରସ୍କାର ଲେଖା ତା' ଭାଗ୍ୟେ ॥୧୧

ଯେମିତି ସ୍ନେହାବ ବହିବା ମନରେ

ସେମିତି ମିଳିବ ଦେଖାର ।

ସବୁଜିମା ଘେନି ସିନା ଶୋଭାପାଏ

ଏ ମହୀରେ ଶୟୟ କେଦାର ॥୧୨

ଉତ୍ତମ ଗୁଣଟି ଆବୋରି ସଂସାରେ

ଜୀବନ ସରସ ସୁନ୍ଦର ।

ସଭିଙ୍କର ହୁଏ ପ୍ରିୟ ପାତ୍ର ଦେଖ

ପିକ ବାଣୀ ଯେଣୁ ମଧୁର ॥୧୩

ଗୁପ୍ତେଶ୍ୱର ଚାନ୍ଦ

କାଉ-କୋଇଲିର ରଙ୍ଗ ଏକା ହେଲେ

ସ୍ନେହାବ ଅଲଗା ତାଙ୍କରା

ମରାଳ ପିଠିରେ ମାତା ସରସ୍ତୀ

ବିରାଜି କରନ୍ତି ବିହାର ॥୧୪

ବକ ତୁଳୁ ଥାଏ ଗୋହିରୀ ବିଲରେ

ଆମିଷ ସନ୍ଧାନ ତାହାର ।

ଦୁର୍ଗନ୍ଧ-ସୁଗନ୍ଧ ଦ୍ଵିବିଧ ପ୍ରବନ୍ଧ

ଏକଥା ମନରେ ବିଚାର ॥୧୫

ସଭା ମଧ୍ୟେ ଜ୍ଞାନୀ ପଣ୍ଡିତ ବୋଲାଏ

ଭାଷା ତା'ର ଯେଣୁ ସଂସତ ।

ଭାବି ଚିନ୍ତି ବୁଝି ବିଚାରି କରମ

କଲେଟି ବିପଦ ମୁକତ ॥୧୬

ବୁଝାମଣା ଭଲ ରହିଲେ ସମ୍ମର୍ତ୍ତ-

ସେତୁଟି ହୁଅଇ ସୁଦୃଢ଼ ।

ଇଶ୍ଵର ମିଳନ୍ତି ପରା ଏ ହୃଦୟ

ପବିତ୍ର ହେଲେ ମନ ମୁଢ଼ ।।୭

ଉକତ ହୃଦୟ କୋମଳ କାରଣ୍ଯ

ଲଭେ ସେ ଅଚିରେ ମାଧ୍ୟମ ।

ପ୍ରୀତ ପରଂବ୍ରହ୍ମ ତାହିଁ ନିରିମଳ

ତା' ମନ ସରଳ ସ୍ମୃତାବ ।।୮

କହ ବାଇ ମନ କୁସ୍ମମ ହେବୁ କି

କଣ୍ଠକ କରି ସ୍ମୃତିତାର ।

ସେମିତି ରୋପିବା ସେମିତି କାଟିବା

ଏ ଅଟଇ ବେଦର ଗାର ।।୯

ଦୂର ଦୃଷ୍ଟି ବଳେ ବିଜ୍ଞ-ଜନେ ଭୁତ-

ଉଦ୍‌ବିଷ୍ୟତ କରି କଳନା ।

ପୁରାଣ ପୃଷ୍ଠା ରେ ଅଛି ଲିପିବଙ୍କ

ହୁହିଁଇ କବିର କଳନା ।।୧୦

ଗ୍ରାମ/ପୋଷ୍ଟ:- ସମାସିଂହା:- ଖାରମୁଗୁଡ଼ା ;

ମୋ.ନଂ.୭୭୩୮୮୧୦୭.

ଆହ୍ୱାନ
ଇଂପ୍ରିକା
ପ୍ରକାଶକ
ମେଲା

ଜେଜେ ମାଆ

ଜେଜେ ମାଆ ପରି ଆଉ କିଏ ହେବ

ସଦା ସେ ସେନେହୁ ଦିଏ

ପାକୁଆ ପାଟିରେ ଖିଲି ଖିଲି ହସି

ଆମ ଘର ଗଢୁଥାଏ ॥(୧)

କୋଳରେ ବସେଇ କେତେ ସ୍ନେହ କରି

କରିଛି ଛୋଟରୁ ବଡ଼

ଆଶିଷ ଲଭିଣ ତାହାରି ଆମରି

ବଦଳେ ଜୀବନ ମୋଡ଼ ॥(୨)

ଜେଜେ ମାଆ ପାଶେ ଆମେ ସବୁ ବସି

କରୁଥାଉ କେତେ ଅଳି

ବୁଝେଇ ସୁଝେଇ କେତେ ରକମର

ଗପ କହେ ଭଲି ଭଲି ॥(୩)

ବିକାଶ କୁମାର

ହୋତା

କୋଳେଇ କାଖେଇ ମଣିଷ କରିଛି

କରିଅଛି ଜପା ମାଳି

ଅଞ୍ଚଳ ହୋଇଲେ କେବେ କେବେ ପୁଣି

ଦିଅଇ ମଧୁର ଗାଳି ॥(୪)

କିଛି ଅସୁବିଧା ହୋଇଲେ ଆମରି

ଆମକୁ ସାହାରା ଦିଏ

ନିଜେ ନ ଶୋଇକି ରାତି ସାରା ଖାଲି

ଆମକୁ ସେ ଜଗି ରୁହେ ॥(୫)

ଗୀତା, ଭାଗବତ ଶିକ୍ଷଣୀୟ କଥା

ଶୁଣାଏ ଆମକୁ ବସି

କେତେ ଖୁସି ଲାଗେ ଶୁଣିବାକୁ ତାହା

ପାଖକୁ ତାହାରି ଆସି ॥(୬)

ଆହ୍ୱାନ ଇଂଗ୍ଲିଶ
ପତ୍ରିକା
ମେଲ୍‌ମେଲ୍

ପାଠ ନ ପଡ଼ି ବି ଜେଜେ ମାଆ ଆମ

ଅଗର ଯେ ମହାଙ୍କାନୀ

ଆମର ଘରର ମେରୁଦଣ୍ଡ ସିଏ

ଚଳୁ ତା'ର କଥା ମାନି ॥(୭)

ଆଉ କେହି ନାହିଁ ତାଆ ଠାରୁ ବଡ଼

ହେବେନି କେ ତା'ର ତୁଳ

ଅଛି କେ ସଂସାରେ ଦେଇକି ପାରିବ

ତିଳେମାତ୍ର ତା'ର ମୂଲ ॥(୮)

ଦୀଘ୍ରଜୀବି କର ଜେଜେ ମାକୁ ମୋର

କାଳିଆର ପାଶେ ଅଳି

କୋଟି ଦଣ୍ଡବତ କରୁଛି ହେ ନାଥ

ଚରଣରେ ତୁମ ଡାଳି ॥(୯)

ଦକ୍ଷିଣକାଳୀ ରୋଡ଼, ବିଦ୍ୟାନଗର, ଭେଙ୍ଗନାଳୀ

୨୦୦୮୯୭୮୮୮୮, ୮୫୮୯୯୦୫୧

ସନ୍ଧ୍ୟାର ଆଗମନ

ଦିନ ସରିଗଲେ ସଞ୍ଜ ନଇଁ ଆସେ

ସନ୍ଧ୍ୟା ସମସ୍ତର ଶୋଭା ଦିଶେ

ସୁର୍ଯ୍ୟ ଲୁଚିଗଲେ ଜହୁ ଆଲୁଅରେ ଧରଣୀ ଚମକି ଭଠେ

ପଣ୍ଡିମ ଆକାଶେ ସୁର୍ଯ୍ୟ ବୁଡ଼ିବା ଦୃଶ୍ୟ ଦେଖି

ସମସ୍ତଙ୍କ ମନ ଆନନ୍ଦରେ ପୁରିଭଠେ ॥

ଏ ସମୟେ ଲାଗେ ଅତି ମନୋହର

ସରିଙ୍ଗୁ ମୁଖ୍ୟ କରେ ତାର ସୁନ୍ଦର

ସନ୍ଧ୍ୟା ଆଗମନେ ଗାଇ ଗୋରୁ ପଳ ଫେରନ୍ତି

ସମସ୍ତେ ନିଜ ନିଜ ଗୁହାଳକୁ ॥

ବିହଙ୍ଗ ବିହଙ୍ଗୀ ପକ୍ଷୀକୁ ମେଲାଇ

ଫେରନ୍ତି ନିଜ ବସାକୁ

ବିଲ ବଡ଼ କାମ ସାରିଣ ଚାଷୀ

ଆନନ୍ଦେ ଫେରନ୍ତି ନିଜ ଘରକୁ ॥

ସରିଏ ନିଜ ନିଜ କର୍ମ ସାରି

ଫେରନ୍ତି ନିଜ ଗୃହକୁ

ସନ୍ଧ୍ୟା ଆଗମନେ ଗ୍ରାମର ଦୃଶ୍ୟ ଦେଖି

ଶିଳ୍ପୀ ଡାଙ୍କୁଆ

ଆହ୍ୱାନ ଇଂଗ୍ଲିଶ ପତ୍ରିକା

ଲାଗେ ଅତି ମନୋରମ ॥

ଜହୁ ଆଲୁଅରେ ଚିକି ଚିକି ତାରା

ମଲ୍ଲି ଫୁଲ ସମ ସୁନ୍ଦର

ଧୀର ଧୀରେ ଯେତେବେଳ ସନ୍ଧ୍ୟା ନଈଁ ଆସେ

ସନ୍ଧ୍ୟା ପ୍ରଦୀପ ର ଶୋଭା ଦିଶେ ॥

ତୁଳସୀ ଚଉଁରା ମୁଲେ ସଞ୍ଜ ଦୀପ ଥୋଇ

କୁଳ ବଧୁ ପ୍ରଣିପାତ କରେ

ଆଇ ମା ବସେ କାହାଣୀ କହି

ପିଲାଏ ଶୁଣନ୍ତି ତାକୁ ଅତି ମନ ଦେଇ ॥

ସନ୍ଧ୍ୟା ସମୟେ ଭାଗବତ ଚୁଣ୍ଡୀରେ

ଚାଲେ ଭାଗବତ ପାଠ

ଗ୍ରାମ ବୃଦ୍ଧା ସବୁ ଏକତ୍ର ହୋଇ

କରନ୍ତି ଏହାକୁ ପାଠ ॥

ଧିରେ ଧିରେ ଏହି ସନ୍ଧ୍ୟା ଆଗମନେ

ପ୍ରକୃତି ର ଦୃଶ୍ୟ ଦେଖି ହୁଅନ୍ତି ସମସ୍ତେ ମୁଖ ॥

ନାମ - ଶିଳ୍ପୀ ଡାଙ୍କୁଆ

ସମ୍ମଲପୁର, ହୀରାକୁଦ

ଆହ୍ୱାନ

ସମସ୍ତ ହୃଦେ ଭଗବାନ

ଦାରୁ ଦେହେ ବ୍ରହ୍ମ ରହି ଦାରୁ ବ୍ରହ୍ମ

ଅନ୍ନ ଦେହେ ଅନ୍ନ ବ୍ରହ୍ମ

ସେପରି ସକଳ କଲେବରେ ବିଜେ

ସ୍ଵପ୍ନଂ ଆଡ଼ା ରୂପୀ ବ୍ରହ୍ମ ।୧।

ଜ୍ଞାନ ରଙ୍ଗନ ଦାଶ

ଆଡ଼ା ବିନା ଜୀବ ବିବର୍ତ୍ତି ଶବ

ପଢ଼ି ରହେ ଧରା ଲୋକେ

ବ୍ରହ୍ମ ପ୍ରାଣି ଯୋଗେ ଯାଏ ମୁକ୍ତି ମାର୍ଗେ

ଗମେ ବଇକୁଣ୍ଠ ଲୋକେ ।୨।

ଜାତି ଧର୍ମ ବର୍ଣ୍ଣ ଗୋତ୍ର ନିର୍ବିଶେଷେ

ନିଜେ ଆଡ଼ା ରୂପୀ ବ୍ରହ୍ମ

ବିଜେ ପ୍ରତି ଦେହେ ଏହି ବିଶ୍ୱ ଗେହେ

ପରିହରି ତାରତମ୍ୟ ।୩।

ଅନିଲ ଯେପରି ପରିମଳ ପୁରି

ଛୁଇଁ ଯାଏ ପ୍ରତି ଛ୍ଵାନ

ଭୂମି ଠାରୁ ଭୂମା ଯାଏ ଯଥା ରବି

କରେ କର ନିପାତନ ।୪।

ଜୀବାଡ଼ା ସେପରି ପ୍ରତି ଘଣେ ପୁରି

ଅଛନ୍ତି ସମ ଭାବରେ

କର୍ଣ୍ଣଧାର ରୂପେ ବାହୁଥାନ୍ତି ବସି

ପ୍ରତି ଜୀବନ ନାବରେ ।୫।

ନରସିଂହପର, କଟକ
ଆହ୍ୱାନ ଇଂପ୍ରିକା

ବିଦେହ ପ୍ରେମ ଅମର

ଶରୀରକୁ ଭଲ ପାଏ ଏ ଦୁନିଆ
ପାଏନି ଭଲ ମନକୁ ।
ମିଛଗାରେ କୁହେ କେତେ ଭଲ ପାଏ
ମନ ନୁହେଁ ସେ ତନୁକୁ ॥

ଯଦି ଭଲ ସତେ ପାଏ କିଏ ସତେ
ପିଣ୍ଡ ନୁହେଁ ହୃଦୟକୁ ।
ହୃଦୟ ସ୍ଵନନ ଯେବେ ରହିଯାଏ
ଛୁଏଁ ନାହିଁ କାହିଁ ତାକୁ !!

ଦୁନିଆରେ ସତ ଚିରକ୍ରନ୍ତ ପ୍ରେମ
ଅବୟବ ନୁହେଁ ମନ ।
ପିଣ୍ଡ ହୁଏ ନଷ୍ଟ ପ୍ରମାଣ ଯେ ସଷ୍ଟ
ମନକୁ ମିଶାଅ ମନ ॥

ଦୈହିକ ସମ୍ପର୍କ ନୁହେଁ ସେତ ପ୍ରେମ
ସିଏ ଅଟଇ କାମନା ।
ସମ୍ପର୍କ ସରିଲେ ପ୍ରେମ ସରିଯାଏ
ପ୍ରେମ ହୋଇଯାଏ ରୂନା ॥

ପୁର୍ଣ୍ଣାମ୍ବ କୁମାର
ମହାପାତ୍ର

ସିଦ୍ଧୁର ଦେଇଣ ହାସଳ କରିବା
ଶରୀର ଭାରି ସହଜ ।
ମନକୁ ଜିଣିବା ପ୍ରେମରେ ବାନ୍ଧିବା
ନୁହିଁଇ ଏତେ ସହଜ ॥

ବିଦେହ ପ୍ରେମର ସୃଷ୍ଟି ଅଛି ତାର
ବିନାଶ ନାହିଁ ମହୀରେ ।
ବିଦେହ ଭାବରେ ଭଲ ପାଅ ଥରେ
ହାରିବନି ଜୀବନରେ ॥

ନା ଥିବ ପାଶେ ପାଇବାର ଆଶା
ନା ଦେବା ହରେଇବାର ।
ଏ ସାରା ବିଶ୍ଵରେ ଅସଂଖ୍ୟ ପ୍ରେମରେ
ବିଦେହ ପ୍ରେମ ଅମର ॥

ମୟୁରଭଙ୍ଗ, ଓଡ଼ିଶା

ଦୂର ଭାଷ - ୯୮୭୩୦୮୦୩୦୭

ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି

ତୁମେ ଅଭୁଲା ସ୍ମୃତି ରୂପୀ ପାରବାର ।

ନିଶବ୍ଦ ନିଶିଥିନୀର କୋହ ଭରା ବୈଶାନର ॥

କେବେ ସାଜ ବିରହ ବେଦନାର ଅବିରତ ଲୋତକ ।

କେବେ ତୁମେ ମୋ ମନର ପ୍ରୀତି ପୁଲୋକ ॥

ପ୍ରତ୍ୱ୍ୟକ୍ଷରୁ ପ୍ରଦୋଷ ଯାଏ ବିତି, ଭାବି ତୁମ କଥା ।

ତୁମେ କି ଜାଣିବ ମୋ ମନର ବ୍ୟଥା ॥

ନୀର ପାଇଁ କେକୀ ଚାହେଁ ଅନ୍ତରୀକ୍ଷ ସେମିତି ।

ବାଟ ଚାହିଁ ଥାଏ ତବ ସେମିତି ॥

କେବେ ହେବ ଅପେକ୍ଷାର ଅନ୍ତ ।

ଉଦିତ ହେବ ତପନ ସହ ସୁମନର ବନ୍ତ ॥

ତୁମେ କି ଜାଣିବ ପାରି ମୋ ମନର ଭାବ ।

ଅନ୍ତରୟାମି ଜାଣେ ସେ ଅନ୍ତରର ଭାବ ॥

ଶୀତୁଆ ସକାଳର ତୁମେ ଶିଶିର ବିନ୍ଧୁ ।

କେବେ ତୁମେ ଅସହ୍ୟ ତାତିର ଶୀତଳ ରହୁ ॥

ଶୁଭସ୍ତ୍ରିତା ନାୟକ

ଆହ୍ୱାନ
ଇଂଗ୍ଲିଶ
ପତ୍ରିକା

ସନ୍ଦେହ

ସନ୍ଦେହ ଜାଲରେ ପଡ଼ନା ମଣିଷ

ଉଁବନ ହୋଇବ ନାଶ

ଏହି ଶବ୍ଦଟିକୁ ଉଁବନେ ଯୋଡ଼ନି

କ୍ଷଣକେ କରିବ ଧ୍ୟାନ ।

ପାଇବନି କେବେ ଉଁବନରେ ଖୁସି

ନଥିବ ଆନନ୍ଦ ମନେ

ଆଖି ଲୁହ ଡାଳି ଦିନ କଟାଇବ

ସୁଖ ପାଇବନି ଦିନେ ।

ବରଷ ବରଷ ସମ୍ମର୍କ ଦୁର୍ଗିବ

ନିମିଷେ ହୋଇବ ବୁନା

ବିନା ନିଆଁରେତ ଉଁବନ ଜଳିବ

ବଢ଼ିବ ଦୁଃଖ ଯାତନା ।

ଇର୍ଷା ହିଂସା ଘୃଣା ସାଙ୍ଗରେ ଆଣିବ

ପରିବାର ନଷ୍ଟ ହେବ

ଭାରି ଶକ୍ତିଶାଳୀ ସନ୍ଦେହ ଶବ୍ଦି

ଜମା ତୁଣେ ନଧରିବ ।

ନଷ୍ଟ କେତେ ନାରୀ ପୁରୁଷ ଉଁବନ

ପଡ଼ି ସନ୍ଦେହ ଜାଲରେ

ନିତି ଦେଖୁଆଛେ ଖବର କାଗଜ

ଟିଭି ଓ ମୋବାଇଲରେ ।

ଉନ୍ନିତ ସନ୍ତ୍ରାନ ପିତା ମାତା ଭଗ୍ନୀ

ସଭିଏଁ ହୁଆନ୍ତି ଛନ୍ଦି

ଖୁସି ଯାଇଥାଏ

ଉଁବନୁ ଉଭେଇ

ମାୟା ଜାଲେ ଦିଏ ବାନ୍ଧି ।

ନଲିନୀ ଦାଗ

ମନ ଓ ହୃଦୟ

ଯାଇଥାଏ ଭାଙ୍ଗି

ଅଶାନ୍ତିର ନିଆଁ ଜଳେ

ମନ ମଧ୍ୟେ ଛୁନ୍ଦ

ଦେବନି ଯଦିଓ

ପରିବାରେ ହସ ଖେଳେ ।

ଶିଶୁର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧ

ଉରି ରହିଥାଉ

ଜୀବନେ ମିଳେନା ଶାନ୍ତି

ସନ୍ଦେହ ଶବ୍ଦକୁ

ମନେ ଛୁନ୍ଦ ଦେଲେ

ଡାକି ଆଣଇ ଅଶାନ୍ତି ।

ଖୁସିରେ ଜୀବନ

ଉପଭୋଗ କର

ଦୁଃଖ ଆସିବନି ଦିନେ

କେବେହେଁ ଛୁଇଁବ

ନାହିଁ ମନ୍ଦଚିନ୍ତା

ବଞ୍ଚିବ ଆନନ୍ଦ ମନେ ।

ଭିକାରିପଡା, ଶରଣକୁଳ, ନୟାଗଡ଼ା ।

ଦୂରଭାଷ—୯୯୩୮୫୭୭୮୪୯

ଧରାବଦରଣ

ଆନନ୍ଦମୟ୍ୟ ଏ ସୃଷ୍ଟିରେ ଜୀବନ ମଧୁମୟ୍ୟ ।

ପ୍ରଭୁଦେଇ ସର୍ ବିଭବ ଖରେ ତହଁ ଅମୀୟ୍ୟ । ।

ଜଡ ଚେତା ସମୀକରଣ ତମାଳେ ମଧୁକୁଞ୍ଜ ।

ମଧୁକର ଲଭେ ଅମୃତ କିବା ଦିବସ ସଞ୍ଜ । ।

ମନୋରଞ୍ଜନ

ସ୍ଵରୂପାଳ

ଖୋଜିଲେ ପାଇବା ସରବେ କଲେ ମଧୁ ସନ୍ଧାନ ।

ଶିକ୍ଷା ଦେବା ଆଳ ଭୋ ପ୍ରଭୁ ଏଠି ଜୀବ ବନ୍ଧନ । ।

ମଣିଷ ଜୀବନ ଲଭିଛି ପାଇ ତୁମ ଆଶୀଷ ।

ତୁଳ୍ଳ ଲାଗେ ଏଇ ସଂସାର ଯହିଁ ଯୋଚା ପୀଙ୍ଗୁଷ୍ଟ । ।

ପଶୁ ପକ୍ଷୀ ଠାରୁ ହୀନ କି ହୃଦେ ନାହିଁ ବିଚାର ?

ଶାସ୍ତ୍ରୋଚିତ କର୍ମ ନ କରି ଜୀବନ ନାରଖାର । ।

ପ୍ରାଣ ଯାଉ ପଛେ ବ୍ୟାଘ୍ରର ଭୁଞ୍ଜଇ କି ସେ ଘାସ ?

ଚାକି ଥାଏ ଯେହେ ଚାତକ ପହିଲି ମେଘରସ । ।

ଜୀବ ଛାଡ଼ିଯିବ ପଛକେ ଗାତି ମାଂସ ନ ଛୁଏଁ ।

ସାତ୍ତ୍ଵିକ ଭୋଜନେ ଆମକୁ ଦିବ୍ୟ ଅମୃତ ଦିଏ । ।

ଆହ୍ୱାନ
ଇଂଗ୍ଲିଶ
ପତ୍ରିକା

ସଦାଚାର ଇଷ୍ଟ ଚିନ୍ତନ ଦିବ୍ୟଜ୍ଞାନ ସଂଯୁତ ।

ଦୁର୍ଲଭ ମାନବ ଜୀବନ ହୃଦେ ପ୍ରଭୁ ସମ୍ମୁତ । ।

ପ୍ରକୃତ ପ୍ରେମର ସନ୍ଧାନ ଦେଖ ଶିଖୀ କି ଚାହିଁ ।

ଦେହ ଦାହ ନୁହଁ ସତରେ ନିଶି ଚାନ୍ଦକୁ କଇଁ । ।

ସିଂହ ପରି ଥରେ ସଂଯୋଗ ସ୍ଥାପି ଦୁନିଆଁ ରୀତି ।

ମଣିଷ ବିବେକ ବିକିଷ୍ଟ କରି ପର ପୀରତି । ।

ମାନବ ଦାନବ ଦେବତା ପଶୁପତୀ ଆବର ।

ଅମୃତ ଗରଳ ବିଭିନ୍ନ ସୂତ୍ର ତୁମ ସୃଷ୍ଟିର । ।

ଯୁଗ ଅନୁସାରେ ଧରିଣ ପ୍ରଭୁ ମାନବ ତନ୍ମୁ ।

ମାନବିକ ଧର୍ମ ସ୍ଥାପନ ଫୁଙ୍କି ମୋହନ ବେଶୁ । ।

କୁକ୍କଟ ରାବଇ ରାତିରେ ଜାଣେ ବ୍ରହ୍ମ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ।

କିଚିରି ମିଚିରି ଶବଦ ଯେହ୍ନେ ପବିତ୍ର ଗାତ୍ର । ।

ଧରାବତରଣେ ମହାର୍ଯ୍ୟ ଯାତି ଦେଇଛ ସବୁ ।

ହଳାହଳ ତୀରୁ ଜ୍ଞାଳାରେ ନିନ୍ଦେ ତୁମକୁ ବିଭୁ । ।

ସୌଜନ୍ୟ-ସମାଦକ " ପ୍ରୀତି ପ୍ରଶତି "

ଅଳ୍ଲାପାଳି, ଧମା, ସମ୍ବଲପୁର

ସନ୍ଦର୍ଭ

ଯାହା ମୁଁ ଦେଖୁଛି

ମୋ ଆଖି ଆଗରେ

ସେ ସବୁର ସ୍ରଷ୍ଟା ତୁମେ,

ପତ୍ର ପୁଷ୍ଟ ଫଳ

ଜଳ ସବୁ ତୁମ

ସୃଷ୍ଟି ମିଛରେ ମୁଁ ତୁମେ,

କି ଦେଇ ପୁଜିବି ପ୍ରଭୁ,

ହେଲେ ଏଇ ମନ କରି ବୃଦ୍ଧାବନ

ତୁମକୁ ଥାପୁଛି ପ୍ରଭୁ ।୧

ଶୁଣ୍ୟ ହୋଇ ଆସି

ଶୁଣ୍ୟ ଯିବି ମିଶି

ସତ୍ୟ ଶାନ୍ତି ଦୟା କ୍ଷମା,

ଧର୍ମ ଅର୍ଥ କାମ

ମୋକ୍ଷ ଜାଲେ ପଡ଼ି

ମନ ବୁଝେନାହିଁ ଜମା,

ଏ ସବୁ ତୁମର ବାହା,

ତୁମ ପାଖେ ରଖି ହିଂସା ଦେଖ

ରାଗ କ୍ରୋଧ ଦେଇଅଛ ଯାହା ।୨

ଉଚ୍ଛିଷ୍ଟ ଶ୍ରଦ୍ଧା ପ୍ରେମ

ବିଶ୍ୱାସ ଗୁଣକୁ

ଦେବି ବୋଲି ଭାବିଥିଲି,

ମାୟା ମୋହ ସଙ୍ଗେ ଆଶକ୍ତି ଜଞ୍ଜାଳ

ତୁମେ ଦେଲ ମୋତେ ପେଲି,

ତୁମକୁ ମୁଁ ଭୁଲି ଗଲି,

ମିଛ ପଛେ ଧାଇଁ

ଅଣ ନିଃଶ୍ଵାସୀ ମୁଁ

ବଞ୍ଜି ଥାଉ ମରିଗଲି ।୩

ବିନ୍ଦୁନନ୍ଦ

ବହୁମ୍ୟ

ଆହ୍ୱାନ
ବିନ୍ଦୁନନ୍ଦ
ବହୁମ୍ୟ

ତୁମ ପରସାଦ

ତୁମକୁ ଅରପି

କେଉଁ ଅବା ଲାଭ ଅଛି,

ତୁମ ଦିଆ ଗୁଣ

ଅମୀଘୁ ଭାବକୁ

କେଉଁ ଅବା ବୁଝିଅଛି,

ଚିହ୍ନ ଅଚିହ୍ନା ହେଉଛି,

ମୋ ରାଣ ମୋତେ

ଉଳପାଆ ବୋଲି ମୋତେ

ଯେମିତି ଲାଗୁଛି । ୪

କଦଳୀ ନଢ଼ିଆ କୋରାଖଇ ମିଠା

ଖିରି ଖେଚେଡ଼ି ବେଶର,

ଫଳମୂଳ ଦେଇ

ପୂଜା କରୁଅଛି

ଭାବ ଭକ୍ତି କାହିଁ ମୋର,

ହୃଦୟ ନାହିଁ ମୋହର,

ଦେଇ ପାଇବାକୁ ସର୍ତ୍ତ ରଖୁଅଛି

ପାପ ଅଟେ ନାମ ଯାର । ୫

ଦିଅଁ ଦେଖିବାକୁ

ମନ୍ଦିର ଯାଉଛି

ଦେଉଳେ ଦେବତା ନାହିଁ,

ଦେଲେ କାଳେ ସିଏ ବତାଇବ ବୋଲି

ନାନା ଦ୍ରୁବ୍ୟ ଥାଏ ଦେଇ,

ମୋହର କିଛି ତ ନାହିଁ,

ଦେଇ ନେଇ କିଏ ଦେବତା ସନ୍ତୁଷ୍ଟ

କରଅଛି ଅବା ଭାଇ ? ୬

ମଲ୍ଲୀପୁର ଖୋର୍ଦ୍ଧା
ଆହ୍ୱାନ

ରହିଲା କି କିଛି ପଛରେ

ପିଲାଦିନ :-

ସ୍କୁଲ୍ ବ୍ୟାଗ୍ ଧରି ଘରୁ ବାହାରିଲେ

"ମା "ପଚାରିଲା

ଦେଖି ନେ ରେ ଝିଅ ସବୁ ନେଇଛୁ

ନା କିଛି ରହିଗଲା ପଛରେ ?

ଉଚ୍ଚବନର ଅତି ଅମୂଳ୍ୟ ସମୟ

ତାକୁ ତ ଛାଡ଼ିଲି ପଛରେ

ଚକ୍ ଫେନସିଲ, ବହି ଖାତା ଯେତେ

ତାକୁ ବା କିଏ ପଚାରେ ?

ସାଙ୍ଗସାଥି :-

ଧୂଳି ଖେଳ ଛାଡ଼ି ଆଗକୁ ବଡ଼ିଲି

ଶୈଶବ ରହିଲା ପଛରେ

ଉକ୍ତଶିକ୍ଷା ପାଇଁ ଆଗକୁ ବଡ଼ିଲି

"ସାଙ୍ଗଟିଏ" ଆସି ପଚାରେ

ସୁଟକେଶ୍ଟିକୁ ସାଙ୍ଗ ପରଖି ନେ ରେ

ପ୍ରତୀକ୍ଷା ଦାଶ

କିଛି ରହିଲା କି ପଛରେ ?

ପନ୍ଥର ବରଷ ହସ ଖେଳ ସାଥି

ସ୍ଵତି ତ ରହିଲା ପଛରେ

ରୁମାଲ, ଚଷମା, ମୋବାଇଲ୍ ଫୋନ୍

ଏ ସବୁ କୁ କିଏ ପଚାରେ ?

ଭାଇ ଭଉଣୀ :-

ପରିଷର କରି ବିଦା କଲେ ବାପା

ଧରା ଇହେ ଆନ ହାତରେ

ବନ୍ଧୁ ପରିଜନ ଅଧା ବାଟ ଯାଇ

" ଭଉଣୀ " ଭାଇ କୁ ପଚାରେ

ଦେଖି ନିଆ ଭାଇ ସବୁ ଯାଇଛି କି ନା

ରହି ଗଲା କିଛି ପଛରେ ?

ହୃଦୟ ଟୁକୁଡ଼ା ପର କରି ଦେଇ

ଆହ୍ୱାନ ଇଂଗ୍ଲିଶ
ପତ୍ରିକା

ଚାଲି ଯାଏ ନିଜ ବାଗରେ

ଲେହେଙ୍ଗା, ଘାଗରା, ଫୁଲ ଓ ଗଜରା

ଏସବୁ କୁ କିଏ ପଚାରେ ?

ମନ :-

ଦି ମାସ ର ଛୁଆ ଆୟ୍ଯ ପାଶେ ଛାଡ଼ି

କର୍ମ କ୍ଷେତ୍ରେ ଯେବେ ବାହାରେ

"ଆୟ୍ଯ" ପଚାରେ ଦେଖି ନିଆ ଦିଦି

ରହିଲା କି କିଛି ପଛରେ ?

ଯାହା ପାଇଁ ଆଜି ରୋଜଗାର କରେ

ତାକୁ ତ ଛାଡ଼ିଲି ପଛରେ

ଆଉ କଣ ଅଛି ଅମୂଳ୍ୟ ସଂପଦ

ରହିଯିବ ଯେ ପଛରେ ?

ଚାକିରି :-

ଅବସର ବେଳେ ସମ୍ମନନା ପରେ

ଫୁଲ ତୋଡ଼ା ଦେଇ ହାତରେ

ଶାଠିଏ ବରଷ ବିନିମୟ ପରେ

ପିଅନ୍ତି ଆସି ପଚାରେ

ଆଗ ପଛ ସବୁ ଦେଖନ୍ତୁ ମ୍ୟାତମ୍

ରହିନି ତ କିଛି ପଛରେ

ଜୀବନରେ ଯେତେ ଅଜିତ ଜ୍ଞାନକୁ

ଛାଡ଼ି ତ ଯାଉଛି ପଛରେ

ଫାଇଲ, ପ୍ରୋଜେକ୍ଟ, ଡାଏରୀ ଉପାଧି

ଏ ସବୁକୁ କିଏ ପଚାରେ

ଜୀବନ :-

ଏଇ ଅଛି ବନ୍ଧୁ ଚାଲିଯିବ ଏବେ

ରହି ଯିବ ସବୁ ପଛରେ

ଜୀବନକୁ ଏଠି ଭରସା ନାହିଁ ତ

ସବୁ ରହିଯିବ ପଛରେ

କ୍ଷଣିକ ଜୀବନ କ୍ଷଣିକରେ ଯିବ

ରହିଯିବ ସବୁ ପଛରେ

ଗୀର୍ଜା - କଳଦିଆ, ଜିଲ୍ଲା - କେନ୍ଦ୍ରାପଡ଼ା

ସତ୍ୟ ଶିବ ସୁନ୍ଦର

ତୁମେ ହିଁ ଜଗତ ଛଣ୍ଡର,

ତୁମେ ହିଁ ପରମେଶ୍ୱର ॥

ତୁମେ ହିଁ ମହେଶ୍ୱର,

ତୁମେ ହିଁ ମାତଙ୍କେଶ୍ୱର ॥

ତୁମେ ହିଁ ଶିବ ଶଙ୍କର,

ତୁମେ ହିଁ ରାମେଶ୍ୱର ॥

ତୁମେ ହିଁ ଚନ୍ଦେଶ୍ୱର,

ତୁମେ ହିଁ ହର ॥

ତୁମେ ହିଁ ଗଙ୍ଗାଧର,

ତୁମେ ହିଁ ଉତ୍ତାଧର ॥

ଦେବାର୍ଣ୍ଣନ

ମେହେର

ତୁମେ ହିଁ ଅନିଶ୍ଚର,

ତୁମେ ହିଁ ଗିରୀଶ୍ୱର ॥

ତୁମେ ହିଁ ଦିଗମ୍ବର,

ତୁମେ ହିଁ ଧବଳେଶ୍ୱର ॥

ତୁମେ ହିଁ ନାଗେଶ୍ୱର,

ତୁମେ ହିଁ ପ୍ରାଣେଶ୍ୱର ॥

ତୁମେ ହିଁ ଦୟାର ସାଗର,

ତୁମେ ହିଁ କରୁଣା କର ॥

ତୁମେ ହିଁ ଭକ୍ତର ସ୍ନେହର ଠାକୁର,

ତୁମେ ହିଁ ସତ୍ୟ ଶିବ ସୁନ୍ଦର ॥

ଆହ୍ୱାନ
ଫୋର୍ମ୍‌ପୋଡ଼ିୟୁ
ଏଜ୍ଞାଚାର୍ଯ୍ୟ

ତୁମେ ହିଁ ସଦାଶିବ,

ତୁମେ ହିଁ ବୃଷତ ଧାରୀ,

ତୁମେ ହିଁ ମହାଦେବ ॥

ତୁମେ ହିଁ ଭଣ୍ଡ ଧାରଣକାରୀ ॥

ତୁମେ ହିଁ କୈଳାସ ପତି,

ତୁମେ ହିଁ ତ୍ରିଶୂଳ ଧାରୀ,

ତୁମେ ହିଁ ଉମା ପତି ॥

ତୁମେ ହିଁ ନୀଳକଣ୍ଠ ଧାରୀ ॥

ତୁମେ ହିଁ ପ୍ରାଣ ଦାତା,

ତୁମେ ହିଁ ରୌଦ୍ର ରୂପ ଧାରୀ,

ତୁମେ ହିଁ ସଂହାର କର୍ତ୍ତା ॥

ତୁମେ ହିଁ ପାପ ନାଶକାରୀ ॥

ତୁମେ ହିଁ କାର୍ତ୍ତିକେୟଙ୍କ ପିତା,

ତୁମେ ହିଁ ତନି ଲୋକର ସ୍ଥାମୀ,

ତୁମେ ହିଁ ଜଗତର ପିତା ॥

ତୁମେ ହିଁ ଭୁତପ୍ରେତଙ୍କ ସ୍ଥାମୀ ॥

ତୁମେ ହିଁ କଲ୍ୟାଣ କାରୀ,

ତୁମେ ହିଁ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ଅତି ପ୍ରିୟ,

ତୁମେ ହିଁ ମାୟାଧାରୀ ॥

ତୁମେ ହିଁ ପାର୍ବତୀଙ୍କ ଅତି ପ୍ରିୟ ॥

ତୁମେ ହିଁ ତନ୍ମା ଧାରଣ କାରୀ,

ତୁମେ ହିଁ ଯଞ୍ଜମୟ,

ତୁମେ ହିଁ ମୋକ୍ଷ ପ୍ରଦାନକାରୀ ॥

ତୁମେ ହିଁ ମୃତ୍ୟୁଙ୍କ୍ଷୟ ॥

ବାପୁଜୀନଗର, ଜିଲ୍ଲା - ବୌଦ୍ଧ, ମୋହାରୀ
ପ୍ରଦୀପନାୟାନାମାରୀ

ଟଙ୍କା ୫୫
ଟଙ୍କା ୩୩
ଟଙ୍କା ୧୧

ଟଙ୍କା ୫୫
ଟଙ୍କା ୩୩
ଟଙ୍କା ୧୧

ଚାଲ୍ୟିବା ସଖୀ ଶିବମନ୍ଦିର

ଚାଲ ଯିବା ସଖି ଶିବ ମନ୍ଦିର

ସରାଗେ ପାଳିବା ମହା ଜାଗର ।

ଅରଖ, ଦୁଦୁରା, ଚଗର ତୋଳି

ଯତନେ ଗୁଛିବା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ମାଳି ।

ହାତରେ ଧରିଣ ଫୁଲ ଚାଙ୍ଗୁଡ଼ି

ଶିବ ଲିଙ୍ଗେ ଦେବା କ୍ଷୀର ଅଜାଡ଼ି

ଲିଙ୍ଗରେ ଚଢ଼ାଇ ବେଳ ପତର

ଉକ୍ତିରେ ଜପିବା ଶିବ ମନ୍ତ୍ରର ।

କିଆ, କେତକୀରେ ଭରି ଭକ୍ତି

ଉଜାଗର ରହି କାଟିବା ରାତି ।

ଶିବଙ୍କୁ ସୁମରି ଜାଳିଲେ ଦୀପ

ହରିବେ ସେ' ଆମ ଶୋକ ସନ୍ତାପ ।

ହୃଦେ ଭାବ ଭକ୍ତି କଲେ ସରଳ

ପାନ କରିବେ ସେ' ସବୁ ଗରଳ ।

ରହିବନି ଆଉ ଜୀବନେ ଦୁଃଖ

ବରଷିବ ଖାଲି ଅମାପ ସୁଖ ।

ଦେବଙ୍କର ଦେବ ସେ' ମହାଦେବ

ମହା ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ତାଙ୍କରି ସ୍ତବ ।

ପୁଣ୍ୟ ମହାଦୀପ ଉଠିବା ପରେ

ଘରକୁ ଫେରିବା ଯେ ଯା' ବାଟରେ ।

ଶିକ୍ଷକ, ଚେକ୍ଟିକାଲ୍ ହାଇସ୍କୁଲ୍, ଆସିକା, ଗଞ୍ଜାମ,

ମୋବାଇଲ୍; ୯୮୭୬୩୩୩୩୩୩

ରାମଚନ୍ଦ୍ର ପ୍ରଧାନ

ଶିବ ଶଙ୍କର

ଇଶ୍ୱର ମଧ୍ୟରେ ସାର ଅଟ ତୁମେ

ଅପାର କୃପା ତୁମର,

ଅଳ୍ପ ତୋଷ ହୋଇ ବର ଦାନ କର

ବାବା ହେ ଭୋଲା ଶଙ୍କର ।

କୋପେ ଦିଆ ବର ତପେ ଦିଆ ବର

ଉତ୍ତି ବିଦୁ ମୁକ୍ତି ନାହିଁ,

ତୁମ ଆଶୀର୍ବାଦେ କଳା ବଳଦ ଯେ

ଧଳା ବୋଲି ଜଣାଯାଇ ।

ବିଷପାନ କରି ସମୁଦ୍ର ମଛନେ

ନିଳକଣ୍ଠ ହେଲ ତୁମେ,

ଚନ୍ଦ୍ରଶେଷର ଯେ ନାମ ବୋଲାଉଛି

କପିଳାସେ ରହି ତୁମେ ।

ବାର ମାସେ ତେର ପରବ ପଡ଼ଇ

ତହିଁରେ କାର୍ତ୍ତିକ ସାର,

ଧର୍ମମାସ ବୋଲି ଜଣାଯାଏ ଏହି

ହବିଷ କରେ ସଂସାର ।

ମହା ଶିବରାତ୍ରୀ ଉଜାଗରେ ତୁମ

ଚାହିଁଥାନ୍ତି ଉକ୍ତ ମାନେ,

ମନସ୍କାମ ପୂରା ହେବା ଆଶାନେଇ

ଜାଳନ୍ତି ଦୀପାଳି ଧ୍ୟାନେ ।

ଛୋଟ ଥିଲା ବେଳେ ବୁଦ୍ଧି ମୋ ନଥିଲା

ଜପୁଥିଲି ତୁମ ନାମ,

ହେଜ ହେବା ପରେ ଏବେ ମୁଁ ଜାଣୁଛି

ଅପାର ମହିମା ତୁମ ।

ସବୁ କିଛି ତୁମେ ଅଟ ମୋ ଜୀବନେ

ବାପା ମାଆ ଭାଇ ପରି,

ତୁମକୁ ଅଞ୍ଜାତ ନାହିଁ କର୍ମ ମୋର

ଯାହା ମୁଁ ଯାଇଛି କରି ।

ଭାବନାରୁ ଜାତ ପରମ ବିଶ୍ୱାସ

ପ୍ରଭୁ ମଣେ ପ୍ରସ୍ତୁରକୁ,

ଶୁଭସ୍ଥିତା ପ୍ରଧାନ

ଆହ୍ୱାନ ପତ୍ରିକା
ଆହ୍ୱାନ ପତ୍ରିକା
ଆହ୍ୱାନ ପତ୍ରିକା

ଆଶୀର୍ବାଦ ଲଭେ ସେହି ଭାଗ୍ୟବାନ

କୃପା କର ହେ ଯାହାକୁ ।

ଗର୍ଜଣ ଦୁଦୁରା ପୁଣ୍ଡ ଅର୍ପଣ ଯେ

କରେ ପ୍ରଭୁ ତୁମ ପାଶେ,

ଉଦ୍‌ବନ୍ଧେ ତାହାର ତୁମର କୃପାର

କରୁଣା ସଦା ବରଷେ ।

ବେଳପତର ସେ ତୁମର ଶିରରେ

ଶୋଭାପାଏ ଚୀରଦିନ,

କେତେ ପୁଣ୍ୟ ଲଭି ଏ ଜନମେ ସିଏ

ପାଇଛି ତୁମ ଶରଣ ।

ଓମ୍ କାର ଆରମ୍ଭ ତୁମର ନାମରେ

ଆକାର ଅନ୍ଧକାରର,

ବିଭୟ ବିଭୋର ଜପ ତପ ତୁମେ

ସର୍ବେ ଅଚ ତୁମେ ସାର ।

ତୁମେ ସୃଷ୍ଟି ପୁଣି ତୁମେ ହି ବିଲୟ

ତୁମେ ହି ତ ମହାକାଳ,

ଲେଖିଅଛ ତୁମେ କାଳର କପାଳ

ତୁମେ ହି ସୃଷ୍ଟିର ମୂଳ ।

ମହା ଶିବରାତ୍ରି

ହେ ଶିବ ଶଙ୍କର ଭୋଲା ମହେଶୁର
ତୁମେ ତ ସତ୍ୟ ସୁନ୍ଦର
ଉଜାଗର ରହି ଜାଳିବି ପ୍ରଦୀପ
ପ୍ରଶାମ ଘେନ ହେ ମୋର...

ତାନଶ୍ରୀ ପାଣିଗ୍ରାହୀ

ଅରଖ ଦୁଦୁରା ବେଳପତ୍ର ସାଥେ
ଶିରେ ଡାଳି କଞ୍ଚା କ୍ଷୀର
ହେ କୌଳାସ ପତି ରୋଗ ବ୍ୟାଧି ନାଶି
ଦୁଃଖ କରିଦେବ ଦୂର...
ହାତରେ ତ୍ରିଶୂଳ ମସ୍ତକରେ ଗଙ୍ଗା
ଭାଲେ ତୁମ ଦିବ୍ୟ ଜ୍ୟୋତି
ପଞ୍ଚାକ୍ଷରୀ ମନ୍ତ୍ର ଜପି ପୂଜା କରି
ପାଳିବି ଜାଗର ରାତି...

ଆହେ ଯୋଗେଶୁର ହେ ତମ୍ଭୁରୁଧର
ତୁମରି ଚରଣେ ଭକ୍ତି
ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛି ସବୁରି ପ୍ରତି ହୃଦୟରେ
ଉରିଦିଅ ସୁଖ ଶାନ୍ତି...

ପବିତ୍ର ହୃଦୟେ ଜାଳିବା ଦୀପାଳି
ଦୀପ ଯେ ପରମ ଜ୍ୟୋତି
ସବୁରି ହୃଦୟେ ଜ୍ଞାନ ଆଲୋକରେ
ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଉ ଶିବରାତ୍ରି ॥

ମହା ଶିବରାତ୍ରୀ ଜାଗର

ସମୁଦ୍ର ମଛନ କରିଥିଲେ ଯେବେ

ଦେବ ଓ ଦାନବ ଗଣେ,

ଅମୃତ ସହିତ ହଳାହଳ ବିଷ

ମଛନର ଉତ୍ୱୀରଣେ ।

ଭାଗ ବଣ୍ଣରାରେ ନେଲେ ନାହିଁ କେହି

ହଳାହଳ ବିଷ ମାନ,

ସମୁଦ୍ର ଜଳରେ ଭାସିଗଲା ଦୂରେ

ପିଇଲେ ଗଲା ଜୀବନ ।

ଦେବତା ଗଣ ବି ଉପ୍ରେ ଥରହର

ଆଶା ଆଶଙ୍କାରେ ଥାଇ,

ଶିବଶଙ୍କରଙ୍ଗୁ ନିବେଦନ କଲେ

ନିରାକରଣର ପାଇଁ ।

ପାନକଲେ ଶିବ ସବୁ ହଳାହଳ

ନୀଳକଣ୍ଠ ହେଲା ନାମ,

ବ୍ରାହ୍ମଣ୍ଡର ରକ୍ଷା କରିଲେ ଶଙ୍କର

କରିଲେ ମହାନ କାମ ।

ଫାଲ୍ଗୁନ ମାସର କୃଷ୍ଣ ଚତୁର୍ଦଶୀ

ଥିଲା ସେହି ପୁଣ୍ୟ ରାତ୍ରି,

ଦେବତା ଗଣ ଯେ ଉଜାଗର ରହି

ଗାନ କଲେ ଶିବସ୍ନେତ ।

ମହାଶିବରାତ୍ରୀ ନାମରେ ସେ ରାତ୍ରି

ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଲାଭ କରିଲା,

ପୁରାଣ ବର୍ଣ୍ଣତ ଘଟଣାବଳୀ ଯେ

ସୁଗ ସୁଗକୁ ରହିଲା ।

ନିବେଦିତା ପଣ୍ଡା

ସେହି ଦିନ ଶିବ ହେଲେ ଆବିର୍ଭାବ

ଲିଙ୍ଗରେ ଦେଲେ ଦର୍ଶନ,

ମହାଶିବରାତ୍ରୀ ଉତ୍ସରେ ପାଳିଲେ

ଶିବ ହୋଇବେ ପ୍ରସନ୍ନ ।

ଜାଳିବ ଜାଗର ପୂଜିବ ଶଙ୍କର

ଅରଜିବ ମହାପୁଣ୍ୟ,

କରି ପଞ୍ଚାକ୍ଷର ମନ୍ତ୍ରରେ ମନନ

ଦେବଲୋକ ପ୍ରାଣି ଜାଣ ।

ସତ୍ୟ, ଶିବ, ସୁନ୍ଦର, ପରମେଶ୍ୱର

ଧୈର୍ଯ୍ୟ, ସାହସ ପ୍ରତୀକ,

ପୂଜିଲେ ଲଭିବ ଆଶୀଷ ତାଙ୍କର

ସଦା ମଙ୍ଗଳ ଦାୟକ ।

ମହା ଶିବରାତ୍ରି

ଫାଲଗୁନ କୃଷ୍ଣପକ୍ଷ ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶୀ

ପଡେ ମହାଶିବରାତ୍ରି

ବରଷକ ପରେ ଆସିଥାଏ ଫେରି

ମନ୍ଦିରେ ଜାଳିବା ବଢି ।

ଜାଗର ଜାଳିବା ଶିବଙ୍କୁ ଜପିବା

ପଞ୍ଚାକ୍ଷର ମନ୍ତ୍ରବାଣୀ

ଶିବଙ୍କୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରିଲେ ଜାଣିବ

ବରଦେବେ ମନ ଜାଣି ।

ସମୁଦ୍ର ମଛନ ଯେତେ ବେଳେ ହେଲା

ବାହାରିଲା ସେଠୁ ବିଷ

ତାକୁ ପାନକରି ନୀଳକଣ୍ଠ ହେଲ

ଆହେ ପ୍ରଭୁ ଆଶୁତୋଷ ।

ବେଳପତ୍ରେ ପ୍ରଭୁ ଦିଶଇ ସୁନ୍ଦର

ମସ୍ତକେ ଦୁଦୁରା ଫୁଲ

ଶୁଦ୍ଧ ପୂତ ଭାବେ ଉଜାଗର ରହି

ଜାଳିତ୍ତି ଦୀପର ଆଲ ।

ଉକ୍ତିର ପ୍ରଦୀପ ଜାଳିଦିଏ ପ୍ରଭୁ

ମନକୁ ରଖି ହରଷ

ତୁମ କୃପା ଯେବେ ମିଳିବ ଆମକୁ

ମନ ହୋଇବ ସରସ ।

ନିଶାର୍ଦ୍ଦ ରାତିରେ ଉଠେ ମହାଦୀପ

ଦେଖୁଥାଏ ନେତ୍ର ମୋର

ଆହେ ଯୋଗୀବର ନାମଟି ତୁମର

ତୁମ କରୁଣା ଅପାର ॥

ରାଧାଶ୍ୟାମ
ମହାତ୍ମା

ଆହ୍ୱାନ ରୋଗରାଇ, ବାଲେଶ୍ୱର
(ଓଡ଼ିଆ ପାତ୍ର)

ମହା ଶିବରାତ୍ରୀ

ଏ ଫଗୁଣ ମାସେ କୃଷ୍ଣପକ୍ଷ ଆସେ
 ପଡ଼େ ଚତୁର୍ଦଶ ତିଥି
 ଶିବ ମନ୍ଦିରରେ ଭକ୍ତି ଭାବନାରେ
 ହୁଏ ମହାଶିବରାତ୍ରୀ ।୧।

ରହି ଉପବାସ ପୂଜନ୍ତି ମହେଶ
 ଭକ୍ତି ଭାବନା ନେଇ
 ରହି ଉଜାଗର ଜାଳନ୍ତି ଜାଗର
 ଶିବ କୃପା ପ୍ରାୟ ପାଇଁ ।୨।

ବେଲ ପତରରେ କେତକୀ ଫଳରେ
 ଥାଏ ଅଧିକ ଆଦର
 ଦେଲେ ଘିଆ ଧୂପ ଜଳେ ମହାଦୀପ
 ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହେବେ ଶଙ୍କର ।୩।

ହେଲେ ଶିବ କୃପା ବିପଦରୁ ରକ୍ଷା
 ହୁଏ ମାନବ ଜୀବନେ

ମିଳେ ଶୁଣ ଶାନ୍ତି ନଥାଏ ଅଶାନ୍ତି
 ଭକ୍ତି ରଖିଲେ ମନେ ।୪।

ସମୁଦ୍ର ମଛନ ହେଲା ଯେଉଁ ଦିନ
 କରିଥିଲ ବିଷପାନ
 ଯୋଗାଇ ସୁରକ୍ଷା ବିପଦରୁ ରକ୍ଷା
 କଳ ପ୍ରଭୁ ସେହିଦିନ ।୫।

ବୃକ୍ଷବ ବାହାନ ସଙ୍କଟ ମୋରନ
 କରିବାକୁ ପରିତ୍ରାଣ
 ନକରି ପ୍ରତୀକ୍ଷା ସର୍ବଜନ ରକ୍ଷା
 କଳ ଜଗତ କଲ୍ୟାଣ ।୬।

ଏ ବି ଇ ଓ ତେଜିଲିଖୁଣ୍ଡି
 ନବରଙ୍ଗପୁରା

ରମେଶ ଟାଙ୍କୀ

ମହା ଶିବରାତ୍ରି

ଉକତ ମେଳରେ ଆନନ୍ଦ ବିଭୋରେ

ଆସେ ମହାଶିବରାତ୍ରି

ଦେବ ଦେବ ମହାଦେବଙ୍କ ଦୁଃ

ପବିତ୍ର ଏ ମହାନୀତି ।

ବସନ୍ତ ଆସିଲେ ଫଳୁଣ ଆସଇ

ଅମବାସ୍ୟାର ସେ ରାତି

ଉଜାଗରେ ରହି ଦୀପଟି ଲଗାନ୍ତି

ପାଳକ୍ତି ଜାଗର ରାତି ।

ଦିନ ସାରା ଭକ୍ତ ଓପାସେ ରହିଣ

ମନରେ ରଖି ଉକତି

ରାତି ହେଲେ ଯାଇ ଶିବ ମନ୍ଦିରରେ

ପାଳଇ ଜାଗର ରାତି ।

ଉତ୍ସବ ମୁଖର ଥାଏଟି ମନ୍ଦିର

ଉକତ ଗହଳ ଉତ୍ତି

ନିର୍ଜଳାରେ ଉପବାସ ରହି ପୁଞ୍ଜେ

ନିଷ୍ଠାରେ ଶିବ ଶକତି ।

ଶୁଦ୍ଧିକା ଉକତିରେ ବିଶ୍ୱାସେ ପୂଜନ୍ତି

ଅନ୍ତରେ ପାର୍ବତୀ ପତି

ଦୁଦୁରା ଅରଖ ବେଳପତ୍ର ଚମ୍ପା

ଜାଳି ପ୍ରଦୀପ ଉକତି ।

ଲତା ବେହେରା

ମିଥ୍ୟା କଥା କହି ମିଛ ସାକ୍ଷୀ ଦେଇ

କେତକୀର ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି

ଅଭିଶପ୍ତ ହେଇ କେବଳ ମସ୍ତକେ

ଚରେ ଏଇ ଶିବରାତ୍ରୀ ।

ମହାଜଗାରକୁ ଦର୍ଶନ କରିଣ

ତପେ ଅବା କୋପେ ବର ଦେଇଥାନ୍ତି

ଭକ୍ତିରେ କରି ପ୍ରଣତି

ଶିବ ଶମ୍ଭୁ ଉମା ପତି

ଶିବରାତ୍ରୀ ବ୍ରତ କରି କରି ସମାପନ

ଶିବରାତ୍ରୀ ଦିନ କେତକୀ ଅର୍ପିଲେ

ହୃଦେ ଧ୍ୟାଯୀ ପଶୁପତି ।

ଶାପରୁ ହୋନ୍ତି ମୁକତି ।

ବିଶ୍ୱ ଜଗତର ଅନ୍ତାରକୁ ଦୂର

ପଞ୍ଚାକ୍ଷର ମନ୍ତ୍ର ସାଥେ ମହାଦୀପ

କରନ୍ତି ବୃଷତ ପତି

ଉଠଇ ଯେବେ ଜଗତି

ଦେବାଳୟ ଶିବ ମନ୍ଦିରେ ପାଳନ୍ତି

ହୁଲହୁଳି ଘଣ୍ଟା ଶବେ ମୁଖରୀତ

ଭକ୍ତେ ମହା ଶିବରାତ୍ରୀ ।

ପୁଲକିତ ମନ ଅତି ।

ଦେବେ ଦେବ ମହାଦେଙ୍କ ପଯ୍ୟରେ

କରୁଛି ଭକ୍ତ ପ୍ରଣତି

ଧରିବନି ଦୋଷ ଆହେ ଆଶୁତୋଷ

ଆଶ୍ରା ଦିଅ ଉମା ପତି ।

ଜକା, ତେଜାନାଳ ।

ମହା ଶିବରାତ୍ରି

ଆଜି ମହାଶିବରାତ୍ରି

ଯିବା ଶିବ ମନ୍ଦିର

ରହି ଉଜାଗର

ଜାଳିବା ଜାଗର

ମନ ହୃଦୟରେ ଭକ୍ତି ଶୁଣା ରଖି

ବାବା ମହେଶୁଙ୍କୁ ମାଗିବା ବର

ଦେବଙ୍କର ଦେବ ସେ ରୋକାଶଙ୍କର

ଜାଗରରେ ଆର୍ଦ୍ଧଭାବ ହେବେ ଶଙ୍କର

ଜଗତଜନଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ ଦେବେ

କୋଟି ଜନ୍ମରୁ ଉଦ୍‌ବାନ କରିବେ

ହେ ଶିବଶଙ୍କର ତୁମେ ମହେଶୁର

ମନ ମନ୍ଦିରରେ ପଦାର୍ପଣ କର

ସାରା ସଂସାରକୁ ପ୍ରଭୁ ରକ୍ଷାକର

ରିନା ବେହେରା

ଯାହାଙ୍କ ଉଚାରେ ଶୋଭାପାଏ ଗଙ୍ଗା

ଗଳାରେ ସର୍ପ, ହାତରେ ତ୍ରିଶୂଳ

ମଥାରେ ଚନ୍ଦ୍ରମା କଳ ଧାରଣ

ଆଶୁତୋଷ ସିଏ ତମ୍ଭରୁଧାରୀ

ସାରା ସଂସାରର ହିତ ପାଇଁ

ବିଷ ପାନ କରି ସାଜିଲେ ନୀଳକଣ୍ଠେଶ୍ୱର

ଆସିଲା ଜାଗର ରହିବି ଉଜାଗର

ଜାଳିବି ମୁଁ ଘିଅ ଦ୍ଵିପ

ନାଶ ହେବ ସର୍ବପାପ

ଏତିକି କରୁଣା କର ଆଶୁତୋଷ

ତୁମ ନାମ ତୁଣ୍ଡେ ଥାଉ

ପଞ୍ଚାକ୍ଷର ମନ୍ତ୍ର ଜପି ନିତି ଦିନ

ଜୀବନ ମୋ ଧନ୍ୟ ହେଉ ।

ଆହ୍ୱାନ
ଫୋଟୋ
ପାରାଦ୍ୱୀପ

ମହା ଶିବରାତ୍ରି

ରାତି ତ ରାତି, ମହାଶିବରାତ୍ରି

ଫଳୁଣ କୃଷ୍ଣ ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶୀ ତିଥି ,

ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶ ଦେଖ ଖାଲି ଶିବମୟୀ

ସାରା ସଂସାରେ ଆଶୀର୍ବାଦ ବୃକ୍ଷି ।

ସେ ଯେ ମହାଦେବ ଭୋଲା ଶଙ୍କର

ବିଭୂତି ଭୂଷଣ ନିରାଢ଼ମ୍ବର ,

ସୃଷ୍ଟି ରକ୍ଷା ପାଇଁ ବିଷ ପାନ କରି

ନୀଳକଣ୍ଠ ହେଲେ ସେ ଯୋଗେଶ୍ଵର ।

ଅଳପ ତପରେ ଦୁଆନ୍ତି ତୋଷ

ନାମ ବହିଲେ ତେଣୁ ଆଶୁତୋଷ,

ଉକତ ଦୁଃଖକୁ ନିମିଷେ ହରନ୍ତି

ଉରି ଦିଆନ୍ତି ତା ମୁଖେ ହରଷ ।

ସ୍ଵବିତା ଜେନା

ମହାଶିବରାତ୍ରି ଅବସରରେ

ଯେ ପୂଜେ ମହେଶ ଭକ୍ତ ଭାବରେ ,

ମଙ୍ଗଳମୟ ସେ ଶମ୍ଭୁ ମହାଦେବ

ଆଶିଷ ଭାଲନ୍ତି ଭକ୍ତ ମଥାରେ ।

ଉଜାଗର ରହି ଜାଗର ଦୀପ

ଜାଳି ଶିବ ଭକ୍ତ କରନ୍ତି ତପ ,

ଶିବ କୃପା ବଳେ ଜୀବନ୍ତ ଅନ୍ଧାର

ଦୂର ହୋଇ ମିଳେ ଆଲୋକ ପଥ ।

ଅରଖ ଦୁଦୁରା ବେଳପତର

ଚଞ୍ଚାଫୁଲ ସହିତ କଞ୍ଚା କ୍ଷୀର,

ଶୁଦ୍ଧାରେ ଅର୍ପଣ କରିଣ ପୂଜିବି

ମନରେ ଜପି ଶିବ ପଞ୍ଜାକର ।

ଆହ୍ୱାନ ଇଂଗ୍ଲିଶ
ପ୍ରକାଶକ
<https://anchor.fm/aahwaan>

ଶୈବ ପୀଠ ଉସ୍ତବ ମୁଖରିତ

ରାଜାରୁ ରଙ୍ଗ ସବୁ ଆନନ୍ଦିତ,

ମହାଦୀପ ଦରଶନେ ପାପ କ୍ଷୟ

ମନ ହୋଇଯାଏ ସ୍ଵର୍ଗ ପବିତ୍ର ।

ଶିବ ଠାକୁରଙ୍କ ପାଦେ ଭକ୍ତି

ରଖିଥାଉ ସଦା ମୋ ମୃତ ମତି,

ହର ପାର୍ବତୀଙ୍କୁ ବିନୟୁ ସ୍ମୃତି

ରଖିଥିବ ହେ ତୁମ କୃପା ଦୃଷ୍ଟି ।

ମହା ଶିବରାତ୍ରି

ସମସ୍ତ କଳ୍ପାତ୍ରରେ ତୁମେ ହେ ସ୍ଵଯଂଭୁ
ସର୍ବତ୍ର ପରିବ୍ୟାପ୍ତ ହେ ଅଦିଶୂନ୍ୟ ମହେଶୂନ୍ୟ
ଶିବ ବିନା ଜଡ଼ ଏ ଜଗତ ଗତି
ତେତନା ଚୈତନ୍ୟ ଉଦୟ ଧାରା ସେ

ମସ୍ତକେ ଅର୍ଦ୍ଧଚନ୍ଦ୍ର ଶୋଭେ
ଜଗାରୁ ଗଙ୍ଗା ହେ ଗଙ୍ଗାଧର
ଉତ୍ସୁ ବିଲୋପି ତୁମେ ଉତ୍ସାବିଭୂଷିତା
ଗଳାରେ ବାସୁକି ହାତେ ଡମରୁ ତ୍ରିଶୂଳ

ପଞ୍ଚାକ୍ଷରି ମନ୍ତ୍ରରେ ଶିବମୟ ସଂସାର
ଫାଲଗୁନ ତତ୍ତ୍ଵର୍ଦ୍ଧଣୀ କୃଷ୍ଣପକ୍ଷ
ସଂସାର ପାଳେ ବିଶ୍ୱାସ ଭକ୍ତିରେ
ପ୍ରତି ପ୍ରହରେ ଶିବରାତ୍ରି

ପଳାଶ, ଦୂଦୁରା, ଅରଖ, ଗୟୁସ
କେତକୀ ଥଟେ ପ୍ରିୟ ଶମ୍ଭୁନାଥଙ୍କ
ଶୁଦ୍ଧମନେ ଉପବାସ ସହ ସମର୍ପେ
କରି ପ୍ରକୃତନ ଅଖଣ୍ଡ ଦୀପ ଉଜାଗରେ

ସ୍ମିତା ସାହୁ

ପ୍ରତି ଶୈବ ପିଠେ ଭକ୍ତଙ୍କର ଭିତ
ସମ୍ମର୍ଗ ଜଗତ ସଜାଗ ତପୁର ନେଇ ଶିବନାମ
ମନ୍ଦିର ବେହାରେ ମଧ୍ୟ ରାତ୍ରିରେ ସର୍ବେ
ଚତୁର୍ଦ୍ଵିତୀ ନୈବେଦ୍ୟ ଆଉ ମହାଦୀପ

ସଂସାର କଲ୍ୟାଣ ନିମନ୍ତ୍ରେ କଲ ପାନ
ହଲାହଲ ବିଷ ଅକୁଣ୍ଠ ଚିତରେ
ତେଣୁ ତ ବିହିଲ ନୀଳକଣ୍ଠ ନାମ
ଗାଥା ଅନ୍ତାର ଉପରେ ଆଲୋକର ଜୟ

ଅନ୍ତର୍କରଣ, ସର୍ବ ବିକାର କର ଭୟ
ଉଦ୍ଧାର କର୍ତ୍ତବ୍ୟର ତାତନାରେ
ହେ ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା ଭାଲ ନେତ୍ର
ତୁମେତ ପୂର୍ଣ୍ଣ, ଅପୂର୍ଣ୍ଣର ନିତ୍ୟ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ

ଉମରକୋଟି ନବରଙ୍ଗପୁର

ମହା ଶିବରାତ୍ରୀ

ଦେହ ଦେଉଳରେ କୈଳାସ ଶିଖରେ

ବସିଛନ୍ତି ସେ ସ୍ତୁଧୁମ୍ବୁ

ଅର୍ଜନାରୀଶ୍ୱର ରୂପରେ ସାକାର

ମସ୍ତକରୁ ଝରେ ଅମ୍ବୁ ।

ତିନିଧାର ହୋଇ ବହିଯାଏ ସେହି

ମିଶନ୍ତି ଯେଉଁ ସ୍ଥାନରେ

ସେହି ସ୍ଥାନ ଗୋଟି ତ୍ରିବେଣୀ ଘାଟଟି

ତାହାକୁ ଯେ ଭେଦିପାରେ ।

ଚଢ଼ି କୈଳାଶକୁ ଭେଟିବ ତାହାଙ୍କୁ

ଜୀବନ ଧନ୍ୟ ହୋଇବ

ଅହର୍ନୀଶି ଦୀପ ଦେଉଥାଏ ଧାପ

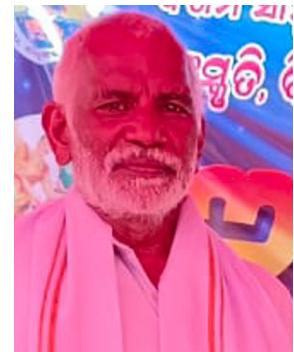
ଲିଭିଲେ ଅନ୍ଧାର ହେବ ।

ରହି ଉଜାଗର ଜାଳୁଛୁ ଜାଗର

ମହାଶିବରାତ୍ରି ପାଇଁ

ନିର୍ଜୀବ ମନ୍ଦିର ଦିଅଁ ତ ପଥର

ସ୍ଵରୂପ ଦର୍ଶନ ନାହିଁ ।

ଭାନୁର ରାଉଡ଼

ଏ ଭବ ସାଗର ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୁସ୍ତର

ପାରି ହେବୁ ଯେବେ ତୁହି

ଦେହ ଦେଉଳରେ ଜାଗର ଜାଳିରେ

ଆଦିମାତା ସେବ ରହି ।

ଖର୍ପରକୁ ଧରି ପଥକୁ ଆବୋରି

ଜରିଅଛି ପରା ସେହି

ତୋ ସେବାରେ ସେହି ତୋଷ ହେଲେ ଯାଇ

ଦ୍ୱାରକୁ ଖୋଲିବ ତହିଁ ।

ପଶିଲେ ସେ ଦ୍ୱାରେ ନଥିବୁ ସଂସାରେ

ଦେଖିବୁ ସ୍ଵରୂପ ତହିଁ

ମହା ଶିବରାତ୍ରୀ ହୋଇବ ସମାପ୍ତି

ଦର୍ଶନ କରିବୁ ରହି ।

ଦେବମାୟୀ ଭବନ
ଶେରଗଡ଼, ଗଞ୍ଜାମ
୯୭୭୪୮୮୮୮୮୮୮
ଆହ୍ୱାନ

ମହା ଶିବରାତ୍ରୀ

ସଖି ଗୋ, ଆଜି ମହାଶିବରାତ୍ରୀ

ଉପବାସେ ଦେବ ଦେବ ମହାଦେବେ

କରିବା ପୂଜା ଆଳଦି

ଉଜାଗର ରହି ଶିବ ମନ୍ଦିରରେ

ଜାଳିବା ଜାଗରବଢି ।

କେତକୀ ଚାହିଁଛି ବରଷେ ହେଲାଣି
ପ୍ରଭୁ ପାଦେ ଲାଗି ପାଇଁ
ଅରଣ୍ୟ, ଗୟୁସ, ମନ୍ଦାର, ଦୁଦୁରା
ଚମ୍ପା, ବେଳପତ୍ର ନେଇ,
ପ୍ରଭୁ ମସ୍ତକେ ଚଢାଇ,

ବିନୋଦିନୀ ଦାଶ

ଗୋଧନ କ୍ଷୀରରେ କରି ଅଭିଷେକ
ପଞ୍ଚାଷ୍ଟରୀ ମନ୍ତ୍ର ଗାଇ
ପ୍ରଭୁ ତୋଳାନାଥ ହୋଇବେ ଜାଗ୍ରତ
ଦେଖି ଆମ ଭକ୍ତି ସ୍ଥୁତି
ସଖି ଗୋ, ଆଜି ମହାଶିବରାତ୍ରୀ ।

ତାଙ୍କୁ କୃପା ଭିକ୍ଷା କରିବା ଗୋ ସଖୀ
ମନସ୍କାମ ପୂରା ପାଇଁ,
ଆଜି ଏ ବିଷମ ସଙ୍କଟରେ ନିଷେଷ
ସାହା ହେବେ ଉମା ସାଇଁ,
ବିପଦ ଯିବ ଦୂରେଇ,

ଆହ୍ୱାନ ଇଂଗ୍ଲିଶ
ପ୍ରକାଶକ
ନିଃଶ୍ଵର ବିତରଣ ହେତୁ ଡା ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାଦ ପଞ୍ଜନାୟକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଓ ପ୍ରକାଶିତ

କରିଥିଲେ ପରା ପୁରୁ ବିଷପାନ

ଉଗତ ମଙ୍ଗଳ ପାଇଁ

କରୁଣାବତାର ଦେବଦେବ ହୁଏ

ଅପାର ତାଙ୍କର ଶକ୍ତି,

ସଖି ଗୋ, ଆଜି ମହାଶିବରାତ୍ରୀ ।

ନପାଇ ଶିକାର ସନ୍ଧ୍ୟାକାଳ ହୋଇଛେ

ବ୍ୟାଧ ହିଂସ୍ରଜନ୍ତ ଭୟେ

ଚଢ଼ି ଏକ ବୃକ୍ଷେ ଛିଣ୍ଡାଇ ପଡ଼କୁ

ଗଣି ତଳକୁ ପକାଏ,

ପ୍ରଭାତ ହୁଅଛେ ସିଏ,

ଓହ୍ଲାଇ ଦେଖିଛେ ଲିଙ୍ଗ ପଞ୍ଜମାଥେ

ବିଲୁପ୍ତ ଭଙ୍ଗା ଥାଏ ।

ଯାତି ଦେଲେ ବର ସେହି ଦିନୁ ଶିବ

ପାଲୁ ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶୀ ତିଥି

ସଖୀ ଗୋ, ଆଜି ମହାଶିବରାତ୍ରୀ ।

କୁରୁଆଁ, ମୁଗପାଳ, ଯାଜପୁର

ମହା ଶିବରାତ୍ରୀ

ଶିବ ତତ୍ତ୍ଵର୍ଦ୍ଧଣୀ ରାତ୍ରରେ ଜନମ

ପରମ ପିତା ଶିବଙ୍କ

ଉତ୍ତି ନୈବେଦ୍ୟ ଅର୍ପଣ ପୂର୍ବକ ଯେ

ପାଳନ୍ତି ଜଗତ ଯାକ ।

ଉପବାସ ରହି ଉଜ୍ଜାଗର ହୋଇ

ମହା ଦୀପକୁ ଦର୍ଶନ

ଦୀପ ଜାଳି ଜାଳି ଶିବ ନାମ ସ୍ନାନ୍ତି

କରନ୍ତି କେତେ ବିଧାନ ।

ଶୋଭଣ ଉପଚାରେ ଉତ୍ତି ନୈବେଦ୍ୟ

କରି ଥାଆନ୍ତି ବିଧାନ

ତୁମ୍ଭବର୍ଗ ଫଳ ପ୍ରାୟ ନିମନ୍ତେ ଯେ

କରନ୍ତି ଶିବ ପୂଜନ ।

ଜାତି ଧର୍ମ ବର୍ଣ୍ଣ ସରିଏଁ ସମାନ

ଅଟନ୍ତି ଶିବଙ୍କ ପାଶେ

କିଏ କହେ ଆଲ୍ଲା କିଏ କହେ ଯୀଶୁ

ଯାନ୍ତି ପରମାତ୍ମା ପାଶେ ।

ଅକାଳ ମୃତ୍ୟୁ ହରଣ କରନ୍ତି ଯେ

ପରମାତ୍ମା ସଦାଶିବ

ଉତ୍ତ ମନବାଞ୍ଛା ପୂର୍ଣ୍ଣ କରନ୍ତି ସେ

ଗୃହଣ କରନ୍ତି ଭାବ ।

ଶିବ ବାବାଙ୍କର ଧରାବତରଣ

ଦିନକୁ ମାନିବା ପାଇଁ

ମହାଶିବରାତ୍ରୀ ପାଳନ କରନ୍ତି

କେତେ ମାନସିକ ଦେଇ ।

ମିଶ୍ରଆଶୀ ଠାକୁରମୁଣ୍ଡା ମୟୁରଭଙ୍ଗୀ ।

ଦେବେନ୍ଦ୍ର ନାୟକ

ମହା ଶିବରାତ୍ରି

ବାର ବୃତ୍ତ ଉପାସନା କରି ଭକ୍ତଜନ

ନିଷ୍ଠା ସହକାରେ ପାଲେ ମହାଶିବରାତ୍ରି

ଫଗୁଣମାସ କୃଷ୍ଣପକ୍ଷ ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶୀ ଦିନ,

ମହା ଅନ୍ଧକାରର କାଳିମାକୁ

ଦୂରେଇ ଦେବାକୁ ଜାଲେ ଦୀପ

ଶିବଙ୍କ ଆରାଧନାରେ ଦେଇ ଧ୍ୟାନ ।

ସମୁଦ୍ର ମଛନେ ବାହାରିବାରୁ ବିଷ

ପାନ କରି ଶିବ ହେଲେ ନୀଳକଣ୍ଠ ,

ସଂସାରର ବିଷରୁ ରକ୍ଷା ପାଇବାକୁ

ଭକ୍ତଜନ ସମାଗମ ହୁଏ ଶୈବପୀଠ ।

ମୃତ୍ୟୁକୁ ଜୟ କରି ସେ ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ

ଦେବ ଦେବ ବାବା ଆଶୁତୋଷ,

ପୂଜିଲେ ତାଙ୍କୁ ମିଳେ ପୂଣ୍ୟଫଳ

ଜୀବନରେ ଆସେ ଶାନ୍ତି ସନ୍ତୋଷ ।

ନୂଡ଼ନ କୁମାର
ବେହେରା

ଜପ କଲେ ଶିବ ମହାମନ୍ତ୍ର
ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଆକମ୍ଭିକ ବିପଦ,
ମନେ ରଖିଥିଲେ ଶ୍ରୀଜା ଭକ୍ତି ଭାବ
ଆସେ ନାହିଁ କେବେ ଅବସାଦ ।
ଶିବଙ୍କ ମହିମା ଅପାର କରୁଣା ଅଶେଷ
ଭକ୍ତ ଜନ ପାଇବାର ଆଶେ,
ଗୁହାରି କରେ ରହିବାକୁ ମଙ୍ଗଲେ
ଦୀପ ଜାଲେ ସେ ରାତ୍ରେ ତାଙ୍କରି ପାରେ

ଶିବ ଶବ ମଧ୍ୟେ 'ଛ' କାର ଭେଦ ମାତର

ଶିବ କୃପା ବିନା ଏ ଶରୀର ଶବ,

ଯେତେ ଥାଉ ଧନ ଦରବ ଶିଶୁର୍ୟ

ବୁଦ୍ଧିଲେ ଆଖି ସବୁ ଚାଲିଯିବ ।

ଏ ଜୀବନ ବି ଏକ ମହାଶିବରାତ୍ରି

ଉଦ୍‌ବିଷ୍ୟତର ଘନ ଅନ୍ଧାରରେ ରହି,

ସଂସାରର ବିଷୟା ବିଷ ପିଇ ପିଇ

ଅବତେତନ ନିଦ୍ରା ମନକୁ ନିଏ ମୋହି ।

ଦୂରେଇ ଦେବାକୁ ସେ ଅନ୍ଧକାର

ଜ୍ଞାନର ଦୀପ ଜାଳେ ଜାଗ୍ରତ ହୋଇ,

ସତ୍ତ୍ଵ କର୍ମ କଲେ ଶାନ୍ତିରେ ଦିନ କାଟେ

ବାବା ଭୋଲା ଶଙ୍କରଙ୍କଠାରୁ ବର ପାଇ ।

ମହାଶିବରାତ୍ରିର ଏ ଜୀବନ ଅର୍ଥ ବୁଝି

ଅଖଣ୍ଡ ଆଶା ଭରସା ରଖି ମଣିଷ,

ଚାଲିଯିଲେ ସଦା କର୍ମର ସତ୍ୟପଥେ

ମିଳେ ସାର୍ଥକତା ଅତୁଳ ରହେ ବିଶ୍ୱାସ ।

କୋହି, ବାରିପଦା, ମୟୁରଭଙ୍ଗ

ଆହ୍ୱାନ
ଇଂଗ୍ଲିଶ
ପ୍ରକାଶକ

ଫଂଗୁଣ ଖୋଜୁଛି ଠିକଣା ତାର

ଚତୁର୍ଦ୍ଦିର୍ଘ ଆଜି ସଜଳ ଶ୍ୟାମଳ

ଆମ୍ବୁ ବଉଳର ହସେ

ଧରଣୀ ରାଣୀଟି ପିଛିଛି ସତେକି

ଓଡ଼ିଶା ସବୁଜ ଦିଶେ ।।

ଶୀତର ଲହରୀ ରୁଷି ଚାଲିଗଲା

ବସନ୍ତର ଆଗମନେ

ଫଂଗୁଣର ଫଂଗୁ ରଙ୍ଗେଇବା ପାଇଁ

ଅଞ୍ଜୁରିତ ସରି ମନେ ।।

ରଙ୍ଗ ବେରଙ୍ଗର ପ୍ରସ୍ଫୁଟିତ ଫୁଲେ

ଫୁଲେଇ ପରଜାପତି

ମଳୟ ପବନ ଦେଉଛି ଅଞ୍ଜନ

ଜଳାଏ ପ୍ରେମିକ ଛାତି ।।

ସ୍ଥାଗତିକା ସାହୁ

ରଙ୍ଗୀନ ସ୍ମୃତିର ଭିଜିଯାଏ ମନ

ଶୁଭେ କାକଳିର ସ୍ମୃତି

ପ୍ରତିଧୂନି ଆସେ ବାସ୍ତବତା ଦିଶେ

ପ୍ରତିଛାୟା ଏ କାହାର ।।

ରତ୍ନଚକ୍ର ତୁମେ ବହିନେଇଗଲ

ପାଞ୍ଜ ରତ୍ନ ଅନୁପାଣେ

ବସନ୍ତ ପାଇଁକି ଠିକଣା ହଜିଛି

ଖୋଜୁଛି ସେ ପ୍ରତିକଷଣେ ।।

ଆମ୍ବୁ ବଉଳରେ ଅଛି କି ତା ନାମ

ଅଛି ଫୁଲ ପାଖୁଡ଼ାରେ ?

କୋଇଲିର ସ୍ମୃତି ଦିଏ କି ବାରତା

ମିଳେ କିବା ପବନରେ ।।

ଆହ୍ୱାନ ଇଂଗ୍ଲିଶ
ପତ୍ରିକା

ପାଉନି ଠିକଣା କରେ ମନୁଷଣା

ଫଗୁଣର ଫୁଲପେଇଁ

ଫଗୁଣର ଫଗୁ ହୁଏ ବାଟବଣା

ନପାଇ ସଠିକ ରାସ୍ତା ॥

ଦେଖାଇ ଦିଅହେ ବତାଇତ ଦିଅ

ଜାଣିଛ ଠିକଣା ଯଦି

ସୁରୁତ କିରଣେ ସ୍ଥାଗତ ଜଣାଏ

ଫଗୁଣର ପ୍ରୀତିଛନ୍ତି ॥

ପ୍ରେମର ବସନ୍ତ ମଳୟ ପବନେ

ଧରା ବୁକୁ ସବୁଜିମା

କୃତଙ୍କ ରହିବେ ତୁମର ପାଖରେ

ଦେଇ ଶ୍ରୀଷ୍ଟା ପ୍ରୀତି କ୍ଷମା ॥

ବରଷି ଦିଅହେ ଉଉରର ବର୍ଷା

ମନର ଜୁଲନ ଥମୁ

ଆଶା ପାରିଜାତ ବାସ୍ତା ବିମୋହିତ

ଫଗୁଣକୁ ମିଳୁ ଛାମୁ ॥

ଆହ୍ୱାନ କରମାଳ
ଆହ୍ୱାନ କରମାଳ
ଆହ୍ୱାନ କରମାଳ

କାନ୍ଦୁଛି ଯମୁନା, ଝୁରୁଛି ରାଧା

ଏଲିନା ପାଣିଗ୍ରାହୀ

କାନ୍ଦୁଛି ଯମୁନା ଝୁରୁଛି ରାଧା

ପ୍ରେମ ପୁରାଣ ତାଙ୍କ ରହିଲା ଅଧା

କଣକରେ ସବୁ ସମ୍ମର୍କ ଭାଙ୍ଗି

ମଥୁରା ତାଳିଲେ କୃଷ୍ଣ

ଶ୍ରୀ ରାଧାଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି...

ମାତା ଯଶୋଦାଙ୍କୁ ବୁଝାଇବା କିଏ

ଗୋପପୁରେ ଆସିଛି

ଦୁଃଖର ଲହରି ମାଡ଼ି..

ଝୁରୁଛି ରାଧା କାନ୍ଦୁଛି ଯମୁନା

କହ୍ନେଇ ବିନା କିଛି ଭଲ ଲାଗେନା

ଯମୁନା ସାଜିଲା ଲୁହର ନଇ...

କଦମ୍ବ ଆଉ ଫୁଟିବ ନାହିଁ...

କାନ୍ଦୁ ବିନା କଦମ୍ବ ମୂଳ ହେଲା ଶୁଶ୍ରାନ...

ଯମୁନା କୂଳେ ଆଉ ଶୁଭୁନି ବର୍ଷାର ଶୁନ...

ଗୋପ ଦାଣ୍ଡେ, ଖୋଜୁଛନ୍ତି ଗାଇ ପଳ

କହ୍ନେଇ ତୁମେ କାହିଁ ଗଲ...

କାନ୍ଦୁଛି ଯମୁନା ଝୁରୁଛି ରାଧା

କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଆଣିଲା ପ୍ରେମରେ ବାଧା

ଯମୁନା କୁଳେ ବସି ରାଧା ରାଣୀ

କାନ୍ଦାର ବାଟ ରହିଛନ୍ତି ତାହିଁ....

ମଥୁରା ଗଲେ ଯେଦିନ୍ଦୁ କହେଇ

ଆଉ ତ ଜମା ସେ ଫେରିଲେ ନାହିଁ....

ନିଦକୁ ତୋରେଇ, ସ୍ଵପ୍ନକୁ ଛଡ଼େଇ

କାହିଁ ବାହୁଥିଲ

ପ୍ରେମ ନଦୀରେ ପୁଣ୍ୟର ନାଆ....

ଯିବାକୁ ଧିଲା ଯଦି ତୁମ

ତାହେଲେ

ମୋ ଜୀବନେ ଆସୁଥିଲ କିଆଁ...

କାନ୍ଦୁଛି ଯମୁନା ଝୁରୁଛି ରାଧା

ନୀୟତିର ହାତେ ଯେ କହେଇ ବନ୍ଦା

ପରିଷ୍ଠିତି ଚକ୍ରେ ପଡ଼ି କହେଇ

ସାଜିଛି ଯେ ସେ ସ୍ଵାର୍ଥପର.....

ହୃଦୟଟି ତାର ଅଟେ ଜୀବନ୍ତ

ନୁହେଁ ସେ ପଥରର.....

ହେଲେ କିଏ ସେ ବୁଝିବ, କିଏ ସେ ଜାଣିବ

କାନ୍ଦି ଯେ ଝୁରୁଛି ପିରତି ରାଧାର

କୋଟିରେ ଗୋଟିଏ ମୋ ଲକ୍ଷ୍ମୀ

ରୂପରେ ଅନନ୍ୟା ଗୁଣ ବଡ଼ୀ କନ୍ୟା

ସତେ ମାତା ଅନ୍ନପୂର୍ଣ୍ଣା

କୋଟିକେ ଗୋଟିଏ ଖୁଣିବ ବା କିଏ

ସର୍ବ ଗୁଣରେ ସମ୍ମନ୍ଦ୍ରା ... (୧)

ସରଳା ସୁଶୀଳା କର୍ଯ୍ୟ ଦକ୍ଷଶିଳା

ସଂସ୍କାର ସଂସ୍କୃତି ବହି

ଦୁଇ କୂଳ ଦ୍ଵିତୀ ମୋ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଦୁଦ୍ଵିତୀ

ସଂସାର ନିଏ ଚଳାଇ... (୨)

ବାଲ୍ୟକାଳୁ ତାର ଭଲ ଗୁଣ ଦେଖି

ସଭିଏଁ ହୁଅନ୍ତି ଖୁସି

ବିଦ୍ୟା ପଠନରେ ଥାଏ ସେ ଆଗରେ

ମନ ମୋହି ନିଏ ହସି... (୩)

ବଡ଼ ଅଫିସର ହୋଇଥିଲେ ପରା

ଗର୍ବ ଅହଙ୍କାର ନାହିଁ

ନିଜ ସାଧ୍ୟମତେ ସର୍ବଦା ସଭିଙ୍କୁ

ସାହାଯ୍ୟ ସେ କରିଥାଇ.... (୪)

ଗୁରୁ ଗୁରୁଜନ ମାନଙ୍କୁ ଅମାନ୍ୟ

କେବେହେଲେ ନକରଇ

ଶାଶୁ ଶଶୁରଙ୍ଗ ସେବା କରି ସେହି

ସଦା ସୁନାମ ଅଞ୍ଜଳି.... (୫)

ଏହିପରି କନ୍ୟା ରତ୍ନ ପାଇ ମୁହିଁ

ଅଟେ ବଡ଼ ଭାଗ୍ୟବାନ

ସଦା ରହୁ ସୁଶୀ ସଉଭାଗ୍ୟବତୀ

ପ୍ରଭୁ ପଦେ ନିବେଦନ.... (୬)

ଆହ୍ୱାନ ଫେରେ
କଟକ

ଅଧିବର୍ଷ

ବିଜ୍ଞାନର ଖେଳ କେତେ କୌତୁହଳ

ପୃଥିବୀ ଆମର ଘୁରେ

କେହି ନଜାଣନ୍ତି ତାଉପରେ ରହି

ଲାଗେ ରହିଥାନ୍ତି ସ୍ଥିରେ ।

ଚାରିବର୍ଷେ ଥରେ ଅଧିବର୍ଷ ପଡ଼େ

ଆମ ଏହି ଧରା ପରେ

ଅଣନ୍ତିଶ ସଂଖ୍ୟା ଦିନଟି ମିଶଇ

ଫେବୃଆରୀ ମାସଟିରେ ।

ବିଦ୍ୟୁତପ୍ରଭା ମିଶ୍ର

ସ୍ଵର୍ଗୀୟ ଚାରିପଟେ ଘୁରଇ ପୃଥିବୀ

ମହାକର୍ଷଣର ବଳେ,

ସମୟକୁ ଚାହିଁ ହୁଅଇ ହିସାବ

ଭୋଗ କରୁ ଧରା ତଳେ ।

ତିନିଶ ପଞ୍ଜିଷ୍ଠି ଓ ଛଅ ଘଣ୍ଟା

ପରିକ୍ରମଣ ସମୟ,

ବର୍ଷରେ ଭୋଗ ତିନିଶ ପଞ୍ଜିଷ୍ଠି

ଛଅ ଘଣ୍ଟା ବାକି ଥାଏ ।

ଆହ୍ୱାନ
ଇଂଗ୍ଲିଶ
ପ୍ରକାଶକ

ଚାରିବର୍ଷେ ଥରେ ସେଇ ଛଅ ଘଣ୍ଟା

ହୋଇଥାଏ ଏକଦିନ,

ଫେବୃଆରୀ ମାସମାନ ଯେଣୁ ମିଶି

ବଢିଯାଏ ଏକ ଦିନ ।

ଚାରି ଦ୍ୱାରା ଯେଣୁ ବିଭାଜ୍ୟ ହେଉଛି

ଦୁଇଦିନାର ଚବିଶ

ଏଇବର୍ଷ ଫେବୃଆରୀ ମାସ ତେଣୁ

ହେଉଥାଇ ଅଣ ତ୍ରିଶ ।

ଶତାବ୍ଦୀର ଶେଷ ହୋଇଲେ ବରଷ

ଚାରିଶହେ କର ଭାଗ,

ଭାଗ ହୋଇଗଲେ ହୁଏ ଅଧିବର୍ଷ

ନାମ ତାର ହୁଏ ଯୋଗ ।

ଗୋଟିଏ ଦିବସ ଅଧିକ ପାଇଛି

କର ତାର ଉପଯୋଗ,

ଇଶ୍ଵର ଙ୍କ ନାମ ସ୍ଥରିବାରେ ଆସ

ତାହାହିଁ ବିଶେଷ ମାର୍ଗ ॥

ଆହ୍ୱାନ
ଯାଜପୁର
ପ୍ରାତିମୋହିତ

ଅଧିବର୍ଷ

ପ୍ରତି ଚାରିବର୍ଷ ଅନ୍ତରରେ ଆସେ
ଗୋଟିଏ ଅଧିବରଷ,
ଫେବୃଆରୀ ମାସ ଗୋଟେ ଦିନ ବଢ଼ି
ହୁଏ ଯେ ଅଣତିରିଣି ।

ଚାରି ଦ୍ୱାରା ଯେଉଁ ବରଷ ବିଭାଜ୍ୟ
ଶୂନ୍ୟ ରହେ ଭାଗଶେଷ,
ସେହି ବରଷକୁ ସରିଏଁ ଜାଣନ୍ତି
ବୋଲି ଯେ ଅଧିବରଷ ।

ଆମ ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ମୋରାରଜି ଦେଶକ
ଜନମି ଅଧିବରଷେ,
କେଡ଼େ ଭାଗ୍ୟବାନ ହୋଇ କରି ସିଏ
ବୁଲିଲେ ଦେଶେ ବିଦେଶେ ।

କୁମୁଦିନୀ ପତି

ଜନ୍ମଦିନ ଅବା ବିବାହ ବାର୍ଷିକୀ
ଯା'ର ପଡ଼େ ଏହି ଦିନେ,
ଚାରି ବରଷରେ ଥରେ ପାଳିଥାନ୍ତି
ଦୁଃଖୀ ହୋଇ ମନେ ମନେ ।

ଏତେ ଦୁଃଖ କାହିଁ ଦିଆ ଅଧିବର୍ଷ
ଚାରି ବରଷରେ ଆସି,
ଦୁଃଖ ସହ ସ୍ତରଣୀୟ ହୁଏ ଦିନ
ଫେବୃଆରୀ ଅଣତିରିଣି ।

ନିୟନ୍ତ୍ରିତ ଗତି ଏତାଇବା ପାଇଁ
କାହାର ବା ଶକ୍ତି କାହିଁ,
ହେ ଅଧିବରଷ ନିଷ୍ଠାୟ ଆସିବ
ହସ ଖୁସି ସବୁ ନେଇ,
ହସ ଖୁସି ସବୁ ନେଇ ।

ଠାକୁରମୁଖୀ ମୟୁରଭଙ୍ଗି

ଆଶା

ଆଶା ଓ ଭରଷା ଜୀବନ

ଅଦମ୍ୟ କଳ୍ପନାର ଭରସାରେ

ନିର୍ଝରେ ଝରଣା !

କଳ୍ପନା ତୁମରି କିରଣ ।

ଅଞ୍ଜିତ ଚୁମାର
ପାଢ଼ୀ

ଆଶା ତୁମେ ! ବୈତରଣୀରେ ବନ୍ୟା

କେବେ ମନ୍ତ୍ର ପ୍ରମନ୍ତ୍ର ଭାବନା ଭାବୁକ

ତୁମାଟିଏ ଦେବାପାଇଁ

ସମୁଦ୍ରକଳ୍ପନା,,,,

ଆଶା ତୁମେ !

ଆଶାର ଆକାଶା ଭିତରେ

ପ୍ରଜାପତି ଗୋଲାପ ବନରେ

ତା କଢ଼ରେ ଦେଉଅଛି ତୁମା

ମିଳିଯାଏ ଅଭିଷ୍ଵାର ଜୋଛନା

ଆଶାର ପ୍ରଜାପତି !

ଆଶା ! ତୁମେ ସ୍ନାପୁ ମହଲରେ

ପ୍ରେମ ପ୍ରୀତି ଭରା ଜୋଛନା

ରାଜ ଉଆସର ରାଜକନ୍ୟା

ମନ ଆକାଶରେ ପ୍ରେମର ଜୋଛନା

ଆଶାବାନ୍ଧି ବାସ୍ତବିକତାର ପ୍ରେମ,,

ତୁମେ ଆଶାର ରାଜକନ୍ୟା ।

ଆଶା ତୁମେ !

ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ଯୌବନର ପାରିଜାତ

ଆସିଯାଅ ହୃଦୟରେ ଆଶାବାନ୍ଧି !

କଷିପ୍ରପବନରେ ଉଲ୍ଲାସିତ ଦେଉ

କେଉଁ ଗୋଲାପୀ ଓଠରେ

କିସ୍ତିଏ ଦେବାପାଇଁ

ମୋ ଆଶା ବାନ୍ଧେ ଜୀବନ,,,

ଆଶା ତୁମେ !

ଆଶାବାନ୍ତି ଡେଣାସାଜେ ଉଡ଼ନ୍ତାପକ୍ଷୀ

ମନରାଇଜେ ଆଶାବାନ୍ତି

ସପନ ମହଲ ଗଢିବାର ଆଶା ବାନ୍ତି

ଆଶା ତୁମେ ଅଭିଷ୍ଟାର ଖେଳଘରେ

ଆହ୍ୱାନ
କୁଥାପତା
ଫୋଟୋ
ଫୋଟୋ

ଫୁଲଥା ଫଗୁଣ

ପୌଷ ଆସିଥିଲା

ଥରି ଥରି ପାଦେ

କୁହୁଡ଼ି କାକର ସାଥେ

ପତ୍ର ଝଡ଼ାର

ଦୁଃଖକୁ ନେଇ

ପୃଥିବୀ କାନ୍ଦେ ପଥେ ।।

ହରିଅଛି ତା'ର

ଶ୍ୟାମଳିମା ଶୋଭା

ଶିରିହୀନ ରୂପ ଦେଖେ

ଅବୁଝା ମନକୁ

ବୁଝାଉ ଅଛି ସେ

କେତେ ଯେ ବିରସ ମୁଖେ ।।

ସ୍ନାନ ଦେଖୁଛି ସେ

ଆସିବ ଫଗୁଣ

ଫେରେଇ ଦେବ ତା ରୂପ

ହସିବ ସେ ପୁଣି

ଶ୍ୟାମଳ ଦଳରେ

ଦେବ କୁହୁକର ଲେପ ।।

ଲେଖୁଛି ସେ ଚିଠି

ଆଖି ମଳି ଭଠି

ଫଗୁଣ ପ୍ରେମିକ ତା'ର

ଆସ ଆସ ପ୍ରିୟ

ଅପେକ୍ଷା କରିଛି

କାହିଁକି ବିଳମ୍ବ କର ।

ହାସ୍ୟମୟୀ ରାଜ

ଆହ୍ୱାନ
ଇଂପ୍ରିକା
ଫେବ୍ରୁଆରୀ ୨୦୨୪

କୋଇଲି ଗାଇବ

ମନ ମତାଣିଆ

କୁହୁ କୁହୁ ମଧୁ ସ୍ଵର

କୃଷ୍ଣ ରୂଡ଼ା ବି

ହସିବ ଲାଜରେ

ସଜେଇ ରଙ୍ଗ ଅଧର ॥

ଫୁଲୁଆ ଫାଗୁଣ

କେତେ ଯେ ତୋ ଗୁଣ

ବଉଳ ଚାହିଁଛି

ଅବିର ବୋଲିବୁ ଦେହେ

ସ୍ନାଗତ କରିବ

ମନରେ ପ୍ରେମର

ଖେଳିବ ମଳୟ ସହ

ରଙ୍ଗ ବୋଲିବୁ

ବାଟ ଚାହିଁ ବସି

ବିରହ ଗୀତ ସେ ଗାଏ ॥

ଅନେଇ ବସିଛି

ପଳାସ ଫୁଲକୁ

ଆଖିରେ ଲାଖିଛି ଲୁହ ॥

ଗଭାରେ ଖୋସିବ

ତୁ ଆସିଲେ ସିନା ସିଏ

ବୁପି ବୁପି କଥା

କହିବୁ ତା କାନେ

ବାଟ ଚାହିଁ ତୋର ରହେ ॥

ଓରାଳି, ହାଟତିହାଁ, କେନ୍ଦ୍ରଫେର

ଫୁଲେଇ ଫଗୁଣ

ଫୁଲେଇ ଫଗୁଣ ପକାଇଛି ରାଣ
ପ୍ରିୟ ବସନ୍ତକୁ ଧରାଗମନେ
ପହିଲି ଚିଠିରେ ପ୍ରୀତିର ସଯେଶ
ମଳୟ ଆଣିଛି କୋକିଳ ସ୍ଵନେ ।

ଗୀତାଙ୍କଳୀ ଭୁଯଁ

ମଧୁ ରତ୍ନରାଜ ପଡ଼ି ପଦ ରଜ
ପ୍ରକୃତି ସୁଷମା ଲାବଣ୍ୟମୟ
ଆମ୍ର ବକୁଳର ସୁବାସ ରହଗେ
ତନ୍ମ ମନ ପ୍ରାଣ ହୁଏ ଅଥୟ ।

ଅନନ୍ତି ଦୂରରେ ଶୀତ ପରାହତ
ଉପଗତ ଏବେ ମଧୁ ମୁହଁର୍ତ୍ତ
ପ୍ରେମ ରସେ ରାସ ରତେ ମଧୁମାସ
ପୁଲକେ ଉଡ଼ିଫୁଲ ହୁଅଇ ଚିତ୍ତ ।

ରଙ୍ଗ ବେରଙ୍ଗର କୁସ୍ମାମ ସମ୍ମାର
ପ୍ରିୟାକୁ ଦେଇଛି ବସନ୍ତ ଭେଟି
ରୂପସୀ ଗଭାରୁ ରଜନୀଗନ୍ଧାର
ନିଶିରେ ସୁରତି ଯାଉଛି ଛୁଟି ।

ରଙ୍ଗ ପିଚକାରୀ ମାରୁଛି କହେଇ
ସରମରେ ସତେ ରାଧିକା ରାଣୀ
କୁଞ୍ଜ କାନନର ମନ ଛନ ଛନ
ଉଜାଣୀ ବହୁଛି ଯମୁନା ପାଣି ।

ଫୁଲେଇ ଫଗୁଣ ରତ୍ନରାଟ ଶିରେ
ଆଙ୍କିଛି ଅବିରେ ସ୍ତ୍ରତି ସ୍ତ୍ରାରକୀ
ସପ୍ତରଙ୍ଗ ଛିଟା ମଳୟ ମରୁତ
ସ୍ଵର୍ଗ ଶିହରଣ ଜାଗେ ସତେକି ?

ରାଇ ଦାମୋଦର ଶାଶ୍ଵତ ପ୍ରେମର
ମଧୁର ମୂର୍ଛନା ତ୍ୟାଗ ପ୍ରତୀକ
ଫଗୁ ଅବିରର ରଙ୍ଗ ହୋଲି ଖେଳ
ପ୍ରେମ ମେତ୍ରୀ ଭାବ କରେ ଉଦ୍ଦେଶ ।

ଉଜ୍ଜ୍ଵଳ ଶୁଭେତ୍ତା

*ଅନନ୍ୟାର ଅନନ୍ୟ ପ୍ରତିଭା ଦେବାଶିଷ

ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ଙ୍କ ଉଜ୍ଜ୍ଵଳରେ ଶୁଭେତ୍ତା*

କ୍ରାନ୍ତି ମାସର ଏଗାର ତାରିଖ

ବୀର ଦର୍ପେ ଯେବେ ଧରାକୁ ଛୁଏଁ

ସ୍ମରିତିହାସିକ କେନ୍ଦ୍ରର ଭୁଲ୍ଲୁ

କ୍ରାନ୍ତିକାରୀ ପୁତ୍ର ଜନମ ଦିଏ ।

ଦେବଙ୍କ ଆଶିଷ ପୁଣ୍ଡ ପାଇବାରୁ

ଦେବାଶିଷ ନାମ ରହିଲା ଶୁଭ

ଶୁଭରେ ନାଚିଲେ ପିତା ମାତା ଦୁହେଁ

ଭାବିଲେ ମଥାରୁ ହଟିଲା ବୋଲ୍ଲ ।

ପିଲାଟି ଦିନରୁ ଶିଷ୍ଟ ମିଷ୍ଟ ବାଣୀ

ନିର୍ଭୀକତା, ସ୍ଵର୍ଗ କଥା ତାଙ୍କର

ବିଚକ୍ଷଣ ବୁଦ୍ଧି ବିସ୍ତ୍ରୟ କରିଲା

ସଭିଏ ବୋଲନ୍ତି କି ଜ୍ଞାନ ତାହାର ?

ନାରାୟଣ ଚନ୍ଦ୍ର
ସେନାପତି

ଭାଷାକୁ ସୁଗନ୍ଧ ଭାବରେ ଆଉଁସି

ସାହିତ୍ୟକୁ ଦେଲେ ପ୍ରେମ ପୀଘୁଷ

ଯୁବକ ସମୟ ତାଙ୍କରି ପ୍ରତିଭା

ଦେଖି ତରୁଥିଲା ଝଡ଼ ବତାସ ।

ବ୍ୟଙ୍ଗରେ ହସାନ୍ତି ରସ ବିତରନ୍ତି

ସଭିଏ କହନ୍ତି ହେ ରସରାଜ

ସାହିତ୍ୟ ମଞ୍ଚରେ ଆଦରରେ ଡାକି

କହନ୍ତି ହେ ରାଜ ହୁଅ ବିରାଜ ।

ସରକାରୀ କାର୍ଯ୍ୟେ ନିପୁଣ ସକ୍ରିୟ

ସଭିଏ ଦିଅନ୍ତି କେତେ ସମ୍ମାନ

ଆହ୍ୱାନ ଇମ୍‌ପ୍ରିଣ୍ଟିଂ ପ୍ରେସ୍

ସୁ ଆଚରଣ ମେଲାପି କାରଣ

ଦେଇଥାଏ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରେମ ଆସନ ।

ଅନନ୍ୟା ଅଗଣା ମହକି ନାଚଇ

ପ୍ରତିଦିନ ତାଙ୍କ ପେଛା ପେଛାକୁ ପାଇ

ପାଞ୍ଜି ମୁରୁଜରେ ଅନନ୍ୟା ଚଟାଣ

ତତ୍ତ୍ଵ ମାନଚିତ୍ତ ନିତି ରଚଇ ।

ସନ୍ତୁଳିତ ସ୍ମୃତି ଭାଷଣ ତାଙ୍କର

ପ୍ରତି ଶବ୍ଦ ବାକ୍ୟ ଶିକ୍ଷଣ ଭରା

ସେସବୁ ପିଇଲେ ଅନ୍ତିମ ପରିଷ୍କାର

ଆଦରିଲେ ହେବ ପ୍ରତିଭା ଝରା ।

ମୋ ପ୍ରତି ତାଙ୍କର ସ୍ନେହ ମାପିବାକୁ

ବିଜ୍ଞାନ ଗଢିନି ଦକ୍ଷ ଏକକ

ଆମ ସମ୍ପର୍କର ବହଳ କଳିବା

ସ୍ଵାର୍ଥପର ପାଇଁ ନିରଥ୍ୱକ ।

ସାହିତ୍ୟ ପ୍ରାଙ୍ଗଣେ ଖେଳୁଯ୍ୟାଡ଼ ଦେଖି

କେନ୍ଦ୍ରିତ ମାଟି କରଇ ଗର୍ବ

ରୁପି ରୁପି କୁହେ ଅମ୍ବାନ ପ୍ରତିଭା

ଏ ପରା ବାସ୍ତବ ବେଦ ଅଥର୍ବ ।

ଆଜି ତାଙ୍କ ପୁଣ୍ୟ ଜନମ ଦିବସେ

ଅର୍ପଣ କରୁଛି ମେଞ୍ଜେ ଶୁଭେଳା

ଦୀର୍ଘଜୀବୀ ହୋଇ ପୂରଣ କରନ୍ତୁ

ଦେଶ ଦଶ ଜାତି ମନୋବାଙ୍ଗୀ ।

ଜମୁରା, କେନ୍ଦ୍ରିତ
ଆଜିର ପ୍ରତିଭା

ବିଶ୍ୱାସ ସ୍ବପ୍ନ ଏଠି

ମନ ମଉଳାନାରେ ଫୁଲଗଛ

ମନ ମାରେନା

ଖୋଜେନା ମୁଠାଏ ମାଟି

ଛ ମାଣ ଆଠ ଗୁଣ ବନ୍ଧକ ପଢ଼ିଛିରେ

ଉପନିବେଶର ସନ୍ଧିପତ୍ରରେ

ମାଟିର ଦାମ୍ ସୁନା ହୀରାରୁ ବି ବେଶୀ

କେଉଁଠୁ ପାଇବୁରେ ତୋ ପାଇଁ ମୁଠାଏ ମାଟି

ମାଟି ସ୍ବପ୍ନ ଏଠି.....ମାଟି ସ୍ବପ୍ନ ଏଠି

ଆଖି ବୁଝିଦେ ରେ ଆର୍ଯ୍ୟ ସୁତ

ବନ୍ଦ କର ତୋର କାନ

ତୋ ନେତୀ ଯାଉଛିରେ କଂସେଇ ଖାନା

କିଛି ସମୟ ଉଡ଼ାରେ ଫେରିବ ସିଏ

ଗାତ୍ର ନାଲି ରଙ୍ଗ ବୋଲିହୋଇ

ଚୁକୁରା ଚୁକୁରା ମାଂସ ଖଣ୍ଡ ହୋଇ

ଅଭ୍ୟନ୍ତ ହୋଇଯାଆରେ ନୂଆ ଭୁଆସୁଣୀ

ପ୍ରୀତିପଦ୍ମା ଦାତା

ଆହ୍ୱାନ
ଇମ୍‌ପ୍ରିଣ୍ଟିଂ

ତୋ ଆଦର୍ଶ ସ୍ଥାମୀର ଆଭିଜାତ୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ ଚଳନିରେ
 ଗଣ୍ଠା ଗଣ୍ଠା ଉସମାନା ତାରା ଅଛନ୍ତିରେ
 ପ୍ରତି ଗାଁ ଭିତରେ, ଗାଁ ମୁଣ୍ଡରେ, ସହରରେ, ବଜାରରେ
 ତୋ ସ୍ଥାମୀ ଫେରିବ ଆଜି ନ ହେଲେ କାଲି
 ଉତ୍ୱରି ଗଲେ ତା ଦେହରୁ ବିଦେଶୀ ନାଲି ପାଣି
 ଯଦି ତୁ ପଢ଼ିଥିବୁ ପେଟେଣ୍ଟ ମେଡ଼ିସିନ ଗପ
 ଭୁଲିଯା ଭୁଲିଯା...ଦେବ ନାହିଁ ସେ କାମ
 ଦେବ ନାହିଁ ସେ କାମ

ହେ ଆର୍ଯ୍ୟନାରୀ

ଆଶାକରେନାରେ ବୁନ୍ଦାଏ ବିଶ୍ଵାସ
 ବିଶ୍ଵାସ ବି ସ୍ମୃପୁ ଏଠି
 ପାରିବୁ ଯଦି ମଦୁଆ ସହିତ ସାଲିସ୍ କର
 ନ ପାରିଲେ ନିଜ ପାଇଁ ଏକ ପୃଥିବୀ ଗଢ
 ଜାଣେ, ଆସିବ ତୋ ପାଇଁ ଅନେକ କଷ୍ଟ
 ତେଥାପି ଛାତିକୁ ପଥର କର
 ଉତ୍ୱର ନାରୀବାଦକୁ ପାଥେୟ କରି
 ନିଜ ଅସ୍ତ୍ରିତା ରୂପୀ ପ୍ରଦୀପକୁ ପ୍ରକ୍ଷଳିତ କର ।

ଡାକି ଦେଇ ଝୁଲା ଧରେଇ ଦେଲ

ଗୁପ୍ତ ମହିଳାଙ୍କୁ ଶାଢ଼ୀ କିଣିବାକୁ

ଏକ ହଜାର ଟଙ୍କା ଯୋଗାଇ ଦେଲ

ଇସି ମେମୁର ବ୍ରେଜର ପିଛିବି

ତାହା ପାଇଁ ତିନି ହଜାର ଦେଲ

ପୁରୁଷ ପୁଅକୁ କାହିଁକି କେଜାଣି

ବଜେଗରେ ତୁମେ ନିରାଶ କଲ

ଦେଇପାରିଲନି ଧୋତି କି ଟାଙ୍କିଲ

ପଂଚାୟୁତରେ ଝୁଲାଟି ଧରାଇଦେଲେ

ଡାକି ଦେଇ ଝୁଲା ଧରେଇ ଦେଲ ।

ତେଇଶି ବରଷ ଶାସନ କରିଲ

ନବିନ ଓଡ଼ିଶା ଚାରା ରୋପିଲେ

ଯୋଜନା ଉପରେ ଯୋଜନା ଆଣିଲ

କାଳିଆ ବଳିଆ କେତେ ଖୋଲିଲ

ସମ୍ମାଳି ନ ପାରି ଯୋଜନା ତୁମୁର

ମୋଦିଙ୍କ ସହିତ ବାଣ୍ଡା କରିଲ

କାଳିଆ ପ୍ରେମରେ ମୋଦି ପଡ଼ିଗଲେ

ବଳିଆକୁ ତୁମେ ନିରାଶ କଲ

ଚାଷୀ, ମୂଲିଆଟି ଆଶା କରିଥିଲା

ଡାକି ଦେଇ ଝୁଲା ଧରେଇ ଦେଲ ।

ହାଇସ୍କୁଲ ଛୁଆ ପିଛେ ନିତି ନୂଆ

ଅଙ୍ଗନବାଡ଼ି ଦିଦି ପାଏ ଆଦର

ଶିକ୍ଷକ ଷ୍ଟ୍ରାଇକ ବାରମ୍ବାର ହୁଏ

ତାଙ୍କ ଦରମାକୁ ବଡ଼ାଇ ଦେଲ

ସୁକ୍ତ ତିନି ପିଲା ଖୁସି ହୋଇଗଲା

ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଯେଉଁ ବ୍ୟବସ୍ଥା କଲ

ସାନ ପିଲା ଭୋଟ ଦେବନାହିଁ ବୋଲି

ତାଙ୍କ ପକେଟଟି ଫାଙ୍କା ରଖିଲ

ହେମନ୍ତ କୁମାର
ନାୟକ

ଚାଷୀ ପାଇଁ ପୁଣି ନିଷ୍ଠୁର ହେଲ
ଡାକି ଦେଇ ଝୁଲା ଧରେଇ ଦେଲ ।

ଆଗତ ଭବିଷ୍ୟ ଜାଣି କି ପାରିଲ
ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କୁ ବସ୍ତ ଭିତରେ ଦୁଲାଇଲ
ସ୍ଥାମୀଙ୍କୁ ତାଙ୍କର ଭିକ୍ଷା ଝୁଲା ଦେଇ
ଭିକ୍ଷା ମାଗିବାର ଛଙ୍ଗିତ ଦେଲ
ଡାକି ଦେଇ ଝୁଲା ଧରେଇ ଦେଲ ।

ତେନ୍ତିଳ ନଣ୍ଠା, କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ରୋଡ୍
୮୦୯୭୫୩୦୭୭୭

ଶୃଙ୍ଗଳାକୁ ନେଇ ସଙ୍ଗୀତ ରଚିବି

ଶୃଙ୍ଗଳାକୁ ନେଇ ସଙ୍ଗୀତ ରଚିବି

ସୁର, ଲୟୁ ତାଳ ଯୋଗି !

ଗାଇବି ଆଜି ମୁଁ ମନ୍ଦିର ପ୍ରାଙ୍ଗଣେ

ମାଆ ବୀଣାପାଣି ସାକ୍ଷୀ !!

ଏ ମନ୍ଦିର ନୁହେଁ ପ୍ରତିମାପୂଜାର

ଧୂପ-ନୈବେଦ୍ୟ-ଆଳୟ !

ମାଆ ବୀଣାପାଣି ଚରଣେ ଅର୍ପିତ ,

ଅଗଣା କବିତାମୟ !!

ଶୃଙ୍ଗଳା ଶବର ବିଶ୍ଵେଷଣ ନୁହେଁ

ସାମୟିକ , ସାଧାରଣ !

ନୀଳସାଗରର ସୀମାହୀନତାରେ

ଅସୀମ ତା' ଆଚରଣ !!

ଉନ୍ନନୀ ଉଠରୁ ଶୃଙ୍ଗଳାର ଜନ୍ମ ,

ଜନ୍ମରୁ ମରଣ ଯାଏ !

ଶୃଙ୍ଗଳାକୁ ନେଇ ମଣିଷ ବଞ୍ଚିଲ ,

ମଣାଣିକୁ ଯିବାଯାଏ !!

ଶୃଙ୍ଗଳିତ ସମାଜର ସହରରେ

ଶୃଙ୍ଗଳାର କଇଁ ଫୁଲ !

ପ୍ରୀତି-ପାଖୁଡ଼ାର ନିର୍ଲିପ୍ତ ରଙ୍ଗର

ସରଳତାରେ ନିର୍ମଳ !!

ଗାୟତ୍ରୀ ଦାତା

ଆହ୍ୱାନ ଇଂପ୍ରିକା
ପ୍ରେସ୍ ପ୍ରେସ୍

Listen to Odia Podcast on <https://anchor.fm/aahwaan>

ମାନବ ଜୀବନ ଜନ୍ମରୁ ମରଣ

ଶୃଙ୍ଗଲାକୁ କରି ସାଥୀ !

ଆଗକୁ ଆଗକୁ ପାଦ ବଡ଼ାଇଲେ

ଜୀବନେ ନଥାଏ ଭୀତି !!

ପ୍ରୀତି-ପ୍ରଣୟର ସୁନ୍ଦର ସଂସାର ,

ଛଳନାର ବହୁ ଦୂରେ !

ଖୋଜିବସେ ଏକ ନିଛକ ଦୁନିଆ

ଶୃଙ୍ଗଲାର ସାମ୍ରାଜ୍ୟରେ !!

ବିଶୃଙ୍ଗଲତାର ଫଳ ଭୟାବହୁ ,

ଶୃଙ୍ଗଲା ଶାନ୍ତିସମୃଦ୍ଧି !

ସାମଗ୍ରିକ ସମାଜକୁ କରିଥାଏ

ଉନ୍ନତ , ଯୋଜନାବନ୍ଧ !!

ଶୃଙ୍ଗଲାବୋଧକୁ ଗାଣିତିକ ସୁତ୍ରେ

ଅଧିକ ଗୁରୁତ୍ବ ଦେଇ !

ଉନ୍ନ ଏକ ସମାଜର କଳ୍ପନାରେ

ଦେବା ନିଜକୁ ହଜାଇ !!

ଅଣାନ୍ତିର ଝଡ଼ ଅପସରି ଯିବ ,

ନଥିବ ଯୁଦ୍ଧ-ବିଷାଦ !

ମାନବ ଜନମ ସାର୍ଥକ ହୋଇବ ,

ଲିଭିଯିବ ଅବସାଦ !!

ଆଜେ/ପ୍ରତ୍ୟେକେ
ଆଜେ/ଯାଜ୍ୟୁର !

ଦେଖାଇ ବାମନ ରୂପ

ରାଗ-ଚୋଖି

ସଜ ହେଲା ନନ୍ଦିଘୋଷ ଆସ'ହେ ପରାଣ ଛଣ
 ଘୋଷ ଯାତ୍ରା କରି ଢୁପୁ କର ଭକତ
 ଜୀବନେ କରିନି ପୂଣ୍ୟ ମୋ'ହୃଦ ଜଗତି ଶୂନ୍ୟ
 ନ'କର ନ'କର ପ୍ରଭୁ କୁଟ କପଟ
 କର ଯୋଡ଼ି କରେ ମିନତି
 ନନ୍ଦିଘୋଷେ ଦେଖି ପ୍ରଭୁ
 ପାଇବି ଶାନ୍ତି ।୧।

ଦେଖାଇ ବାମନ ରୂପ ଅରୂପ ଛାଡ଼ି ସ୍ଵରୂପ
 ଅଧମ ଅକ୍ଷମ ଜନେ ଦିଆ ମୁକତି
 ଚାହୁଁ ନାହିଁ ପୂନର୍ଜନ୍ମ ଦେଖିବି ପରମ ବ୍ରତ
 ଅସାର ସଂସାର ଛାଡ଼ି ଚରଣେ ଶାନ୍ତି
 ଜଗତ କରତା ଗୋସାଇଁ
 କରୁଛି ଗୁହାରି ପାଦେ
 ଶ୍ରୀମୁଖ ଚାହିଁ ।୨।
 ନଶ୍ଵର ଶରୀର ମୋର ବଢ଼ିଲାଣି ପାପ ଭାର
 ସହିବା ନୁହଁଇ ଆଉ କାନ୍ଦେ ହୃଦୟ

ରମାକାନ୍ତ ସ୍ବାଇଁ

ଆହ୍ୱାନ
ଇଂଗ୍ଲିଶ
ପ୍ରକାଶକ

ବଡ଼ ଦାଣ୍ଡେ ଆସି ନାଥ ହୋଇବ ପରାଣ ମିଠ

ହୃଦୟ ସ୍ୟଦନେ ପ୍ରଭୁ କର ବିଜୟ

ଶ୍ରୀକ୍ଷେତ୍ର ବିହାରୀ ଶ୍ରୀପତି

ଦିବ୍ୟ ରୂପ ଦରଶନେ

ସଂସାରୁ ମୁକ୍ତି ।୩।

କାଳିଆ ସାଆନ୍ତ କଳା ଚକା ଆଖି ଚକା ତୋଳା

ସଥଳ ହୋଇଲେ ସୁଘ୍ରୁ ଭକ୍ତ ତୃପ୍ତ

ହୋଇବୁ ନବଯୌବନ ପତିତ କରି ଦର୍ଶନ

ଆନନ୍ଦେ ଗାଇବ ନାମ ଜଗତ ନାଥ

ନିଳାଦ୍ରୀ ବିହାରୀ ଗୋସାଇଁ

ବିଜୟ ହୋଇବ ରଥ

ଭକ୍ତ ପାଇଁ ।୪।

ବାଜୁ ଥିବ ଖୋଲ ତାଳ ଶୁଭୁ ଥିବ ହରିବୋଲ

ନାରୁଥିବେ ଦେବଦାସୀ ହୋଇ କଲ୍ଲୋଳ

ବଡ଼ ଦାଣ୍ଡେ ଗତିଗତି ଭକ୍ତ ନେବେ'ଟି ଭିଡ଼

ଚାହିଁଛି ମାଉସୀ ତୋତେ କରିବ କୋଳ

ଜନମ ବେଦୀରେ ପୀରତି

ସାଙ୍ଗରେ ଭଉଣୀ ଭାଇ

ଦର୍ଶନେ ଶାନ୍ତି ।୫।

ସା/ପୋ-ପାଟ୍‌ମୁନ୍ଦର ପୁର, କଟକ-୯୮୭୭୭୭୭୧୯ ।

ଦୁଃଖରେ ତୋଳିଛି ଘର

ଦୁଃଖରେ ତୋଳିଛି ମୋର ଏ ମନ୍ଦିର

ନାହିଁ ଏଠି ଅହଂକାର

ଦୁଃଖକୁ ମଣିଛି ସୁଖ ସବୁଦିନ

ଆହେ ମୋ କଳାତାକୁର ॥

ଦିନ ମଜ୍ଜୁରିଆ ଖଟିଲେ ମୁଁ ଖାଏ

ନାହିଁ ଘରେ ଖୁଦ ମୁଠେ

ତଥାପି ସାହସ ଭାଙ୍ଗିନି ଏ ମନେ

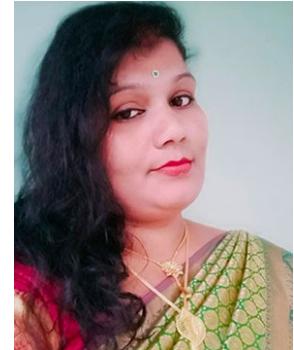
ସବୁଦିନ ମୁହିଁ ହସେ ॥

କାହାକୁ କହିବି ଦୁଃଖର ଯନ୍ତ୍ରଣା

କିଏ ହେବ ଆମ ସାଥି

ଯାହାକୁ କହିବି ସିଏତ ହସିବେ

ପାଇବୁନି ଆମେ ମୁକ୍ତି ॥

ଅରୁଣତୀ ଲେଖକ

ଯାହା ଦେଇଅଛ କାଳିଆ ସାଆନ୍ତି

ସେଇଥିରେ ଆମେ ଖୁସି

ବେଳେ ବେଳେ ଆମେ ଅଭିମାନ କରୁ

ଦେଖି ଆମ ପରିସ୍ଥିତି ॥

କର୍ମ ସାରି ଯେବେ ଆସେ ମୁଁ ଘରକୁ

ପଡ଼ୁଁ ମୋର ଖୁସିହୁଏ

ସକାଳ ପହରୁ ଖାଇ ସେ ନଥାଏ

ମୁଁ ଆଣିଲେ ସିଏ ଖାଏ ॥

ମଳା ଯାଏ ପ୍ରଭୁ ଥିବ ଆମ ସାଥେ

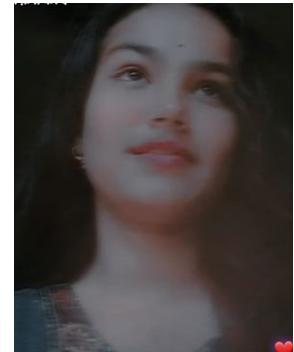
ଆଉ କିଛି ଲୋଡ଼ା ନାହିଁ

ତମରି ଭାବରେ ଏ ଦୁଃଖୀ ଦରିଦ୍ର

ଘଡ଼ିଏ ରହୁଛି ଚାହିଁ ॥

ଆହ୍ୱାନ ଲେଖକ
ଦେଖାନାଳ

ସବୁଦିନ ପରି ଦିନଟି ଏହି....

ଶ୍ରୀଯୁଗୀ ମହାନ୍ତି

ମଳୟ ପବନ ଯାଉଛି ବହି,

ବିହଙ୍ଗମ ଉଡେ ଆକାଶେ ଯାଇ,

ସବୁ ଦିନ ପରି ଦିନଟି ଏହି....

ଜହୁ ଯାଉଛି ବିଦାୟ ନେଇ

ସକାଳ ସୁରୁଜ ଆସୁଛି ପାହି,

ସବୁ ଦିନ ପରି ଦିନଟି ଏହି....

ସମୟ ମୁଁ ଯାଇଛି ପାଇ

ନିଜ ଭିତରେ ମଜିଛି ମୁହିଁ

ସବୁ ଦିନ ପରି ଦିନଟି ଏହି....

ଉଠିଛି ମନ ନାଚି ଓ ଗାଇ

ଦି' ପଦ କିଛି ଲେଖିବା ପାଇଁ

ସବୁ ଦିନ ପରି ଦିନଟି ଏହି.....

ସକାଳୁ ଲୋକେ ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ

ଲାଗିଛନ୍ତି ନିଜ କାମରେ ଯାଇ

ଦୁନିଆ ଯାଇଛି ସ୍ଥାର୍ଥପର ହୋଇ,

କେହି ତ ଏଠି ନିଜର ନାହିଁ

ପଚାରୁନି ଏଠି ଭାଇକୁ ଭାଇ

ଆଗ ଭଲି ଦିନ ଆଉ କାହିଁ,

ଆଗ ଭଲି ଦିନ ଆଉ ତ ନାହିଁ.....

ଘଡ଼ିଏ ସୁଖ ପାଇବା ପାଇଁ,

ମଣିଷ ଯାଇଛି ନୃଶଂଖ ହୋଇ

ଶ୍ରୀକାରକୁ ଆଉ ଏଠାରେ ନାହିଁ

ଆଗ ଭଲି ଦିନ ଆଉ ତ ନାହିଁ...

ମଣିଷ ଜୀବନ କଅଣ ଭାଇ

ଆଜି ଅଛି ତ କାଲିକୁ ନାହିଁ,

ମଣିଷ ଯାଇଛି ଅନ୍ଧ ହୋଇ

ଏତେ ଗର୍ବ କଅଣ ପାଇଁ

ମଣିଷ ଯାଇଛି ବଦଳି ଭାଇ

....ବଦଳି ଭାଇ !!

ଆହ୍ୱାନ ଇଂପ୍ରିକା, କଟକ
କଣ୍ଠାପୁର, ଓଡ଼ିଶା

ହେ ଗୁରୁ !

ଘନ ଶର୍ଵରୀର କାଳିମା ଭିତରେ

ମୁଁ ପଡ଼ିଥିଲି ପଥ ହରା ହୋଇ..

ଦେଖାଇଲ ରାହା କରି ମତେ ଆହା

ହେ ଗୁରୁ,

ତମେ ଦେବଦୂତ ନା ଖୋଦ୍ ଇଶ୍ଵର

ଉଦ୍‌ବାଚିଲ ଧରି ମୋର ବାହା ।

ବର୍ଷାରାଣୀ
ମହାମଲ୍ଲିକ

ମୁଁ ବୁଡ଼ିଥିଲି ଅଙ୍ଗାନ ସମୁଦ୍ରେ

ଜ୍ଞାନର ଶକ୍ତି ଦେଲ ଭରି ସେ ମୁହୂର୍ତ୍ତେ

ବର୍ତ୍ତିଛି ମୁଁ ତୁମ ପାଇଁ,

ହାରି ଯାଉଯାଉ, ହଜି ଯାଉଯାଉ, ବୁଡ଼ି ଯାଉଯାଉ

ସମ୍ମାଳିତ କ୍ଷଣେ କ୍ଷଣେ

ତୁମକୁ ମନେ କରିବା ଆଗରୁ ।

ହେ ମୋର ଦ୍ଵିତୀୟ ଇଶ୍ଵର

ମୋ ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା ପିତା ମାତା ପରେ,

ଆହ୍ୱାନ ଇଂପ୍ରିନ୍ଟିକା
ଏଣ୍ଟର୍‌ଫୋର୍ମ୍‌ଟ୍ରେନିଂସ୍

ଭାବି ନେଇଛି ମୁଁ, ତମେ ମୋ ପ୍ରଭୁ

ହର୍ତ୍ତା କର୍ତ୍ତା ଭାଗ୍ୟ ବିଧାତା

ପଥ ପ୍ରଦର୍ଶକ ମୋର

ମୋ ଭବିଷ୍ୟ ନିର୍ମାତା ।

ଯେତେବେଳେ ବି ହୋଇଛି ଅସହାୟ,

ହେଉ ଜଟିଲ ଅଙ୍କ କଷ୍ଟକଷ୍ଟ

ହେଉ ସାହିତ୍ୟର ଶବ୍ଦାର୍ଥ, ଭାବାର୍ଥ କି ସରଳାର୍ଥ...

ଅବା ମୋ ଜୀବନର ଯୋଗ ବିଯୋଗରେ

ବତାଇଛି ଆଙ୍ଗୁଳି ଦେଖାଇ

ମୋ ସ୍ଵର୍ଗ ଦୁଃଖ ହାହାକାର କଷ୍ଟ ଯନ୍ତ୍ରଣାରେ ।

ଏ ହାତ ଥିବ ଯେତେ କାଲ ଏ ଶିଶୁ ମଥାରେ

ମୁଁ ନୂହେଁ ଅସହାୟ କି ନିସହାୟ,

ଅବା ତର ନାହିଁ ମୋର

ଖସି ଯିବ ବୋଲି ପାଦ ଶିଭଳୀ ପଥରେ

ମୁଁ ଜାଣେ ମୋର କିଛି ହେବ ନାହିଁ

ଯେତେଦିନ ତମେ ଅଛ ଏଇ ଜୀବନରେ ।

ଆହ୍ୱାନ
ଇଂଗ୍ଲିଶ
ପ୍ରକାଶକ

ତମେ ତ ହାରିନ କେବେ

ଦେଖି ଧୁଁ ଧୁଁ ଖରାକୁ

ଦେହ ଥରା ଶୀତର ଜାଡ଼କୁ

ଅମାନିଆ ଅଦିନିଆ ରର୍ଷାକୁ,

ତୁମ ଅଂଶ ତୁମ ସମ୍ମତି ମୁଁ

ମୁଁ ଭଲା ହାରିବି କିପରି

ଦେଖି ଜୀବନର ଅସରକ୍ତି ପରୀକ୍ଷାକୁ ।

ତମେ ଜୀବନ କରିଛ ଆମକୁ

ତୁମ କର୍ମତପୂରତା

ତୁମ ସମୟାନ୍ତୁବର୍ତ୍ତତା

ହେ ଗୁରୁ ତୁମେ ଭୁଲିଛ ନିଜକୁ

କରିବାକୁ ଆମକୁ ଜଗତଜିତା ।

ତମେ ଥିବ ମୋ ମନର ଚିତ୍ତା ଚେତନାରେ

ଯେତେଦିନ ବହୁଥିବ ରକ୍ତ ମୋ ଶିରା ପ୍ରଶିରାରେ,

ତମ ଶିକ୍ଷା ଦୀକ୍ଷା ଭୁଲେଇ ଯିବିନି

ସବୁ କାମ ଦେବ ଲକ୍ଷ୍ୟ ପ୍ରମୁଖିତିରେ ।

ଆହ୍ୱାନ
ଇଂଗ୍ଲିଶ
ପତ୍ରିକା

ତୁମ ଗାଳି କୁଇନାଇନ୍ ବଚିକା

ଭଲ ବାଟକୁ ନେଇ ଆସେ ଶୀଘ୍ର...

ଯଦିଓ ବାଧେ ଟିକେ କଷ୍ଟ ହୁଏ

ମୁଁ ଜାଣେ ତା ଠୁଁ ବି ଅଧିକ କରନ୍ତି ହେଉଥିବ

ତୁମର ଛାତି...

ଦେଖି ଆମ ମଥାପୋଡା ସ୍ଥିତି ।

ଆମକୁ ଖୁବ୍ ସୁନ୍ଦର ଭାବରେ ଗଡ଼

ଯେମିତି ଦୁନିଆ ବଜାରରେ ଆମ ଭାଉ କମି ନ ଯାଉ

ପ୍ରାଣପଣେ ଗଢ଼ୁଆଅ,

ସବୁ ଗୁରୁ ଚାହାଁନ୍ତି ଯେ ତା ହାତ ତିଆରି

କଣ୍ଟେଇର ଚାହିଦା ବଡ଼ୁ...

ତମେ କଣ କମ ବଡ଼ ଶୀଳି

ତମାମ୍ ଜୀବନ ଗଢ଼ିଆସୁଛ

ଏଇଟା ତ ତୁମ ଅସଲ ଖୁସି ।

ପୁତ୍ର ପୁତ୍ରୀ ସ୍ନେହ ତୁମ କରେ ଆପଣାର

ଶିକ୍ଷ୍ୟ ମଧ୍ୟେ ଗଣ ନିଜକୁ ହେ ଶୈଖ୍ନ ନର

ମୁଁ ଦେଖିଛି ତମେ ଲିଭାଇ ଦେବା ଆଗରୁ

ଚାହିଦିଆ ଥରେ ଆମ ଆଖିକୁ

ବୁଝିଯାଆ ମନତଳ ବାକି ସନ୍ଧେହକୁ

ଖାଲ ପୋଛ ଚାହିଁ କୁହ ପୁଣି

ତମେ ଯେତେଥର କହିବ ମୁଁ ସେତେଥର ପ୍ରମୁଦି

ତମେ ନ ବୁଝିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ...

ହେ ଗୁରୁ ତମେ ମହାନ, ଚିର ଦିନ ମୋ ଆଦର୍ଶ

ତମେ ନୁହତ ନର

ନର ରୂପେ ବିରାଜିତ ସ୍ମୃତି ଶ୍ରୀ ରଙ୍ଗର ।

ବର୍ଷାରାଣୀ ମହାମଳ୍ଲିକେ
ତିଲା ବରଗଡ଼ୀ
ଆହ୍ୱାନ

ବନ୍ଧୁ ବାନ୍ଧିଲି ମୁଁ ଲୁହ ସାଥିରେ

ବିନ୍ଦୁ ପ୍ରସାଦ ମିଶ୍ର

ହସୁଧିଲା ମନ ପାଇଗଲା ବୋଲି

ଆଶା ଦରିଆରୁ ମଣି ମୁକୁତା ,

ଜଣା ନ'ଥିଲା ସେ ଖୁସିର ତୁଆରେ

ଅଛି କେତେ ମିଛ କେତେ ସତ୍ୟତା ॥

ସପନ ଭିତରେ ହସୁଧିଲା ମନ

ଖୋଜୁଥିଲା ଚିଜ ମିଳିଛି ମୋତେ ,

ଭାବି ପାରିଲିନି ମୋହର ଭିତରେ

କୋହ ର ପୂର୍ଣ୍ଣତା ରହିଛି କେତେ ॥

ବାନ୍ଧିଲି ବନ୍ଧୁ ସାରା ଜୀବନକୁ

ବନ୍ଧନ ଅତୁଚ ରହିବ ବୋଲି ,

ବନ୍ଧୁର ମନଟା ଗରଳରେ ଭରା

ମୁଖରେ ଅମୃତ ଜାଣି ନ'ଥିଲି ॥

ମିଳିଥିଲା ଯେଉଁ ଶାମୁକା ଭିତରୁ

ମୁକୁତା ହେଲେ ସେ ହଜିବ ଦିନେ ,

କିଛି ହସ ଦେଇ ଲୁହେ ଭିଜାଇବ

ଆଶା ମୋ ନଥିଲା ଏକଥା ମନେ ॥

ବିଶ୍ୱାସରେ ବିଷ ପିଇବାକୁ ପଡ଼େ

ଏଇ କଥାଟିକୁ ପାରୁନି ଭାବି ,

ସାରା ଜୀବନ ମୋ ବିତିବ ଏମିତି

ଦେଖି ଦେଖି ସେଇ ମନର ଛବି ॥

କହି ହୁଏ ନାହିଁ ସହି ହୁଏ ନାହିଁ

ଅକୁହା ସାଜିଛି ଅନ୍ତର କଥା ,

ସହିବାକୁ ହୁଏ ଜୀବନ ଯନ୍ତ୍ରଣା

ମନକୁ ବୁଝାଇ ମନର ବ୍ୟଥା ॥

ବଞ୍ଚିବାର ନେଇ ହଜିଛି ଆଗତ

ହସ ବି ଲିଭିଛି ନିଜ ଓଠ,

ଖୁସୀର ସପନ ଦେଖୁ ଦେଖୁ ଆଜି

ଲୁହ'କୁ କରିଛି ବନ୍ଧୁ ନିଜର ॥

ରଥଶର୍ମା କଲୋନୀ

କୋରାପୁରୀ

୧୯୭୪୦୮୦୧୯୯୯

ଆହ୍ୱାନ

ବନ୍ଧୁ ବାନ୍ଧିଲି ମୁଁ ଲୁହ ସାଥିରେ

କେତେ ବସନ୍ତର ମଧୁର ପ୍ରଶନ୍ଦେ

ଖୋଜିଛି ଦିବସ ରାତି

ପୁଭାତ ରବିର ସୁନେଲି କିରଣେ

ହୃଦୟେ ଆଙ୍କିଛି ପ୍ରୀତି....

ନୀଳ ଆକାଶର ଦୂର ଦିଗବଳୟେ

ନିଜକୁ ହଜେଇ ଦେଇ

ଖୋଜିଛି ସାଥିକୁ ବୈଶାଖୀ ତାତିରେ

ପାଇବାକୁ ଟିକେ ଛାଇ....

ମନମୁତାବକ ପାଇଲି ସାଥୀଟେ

ଭାବିଲି ସେ ଆପଣାର

ପ୍ରାଣଠୁର ଅଧିକ ପାଇଲି ଭଲ ମୁଁ

ବନ୍ଧୁଙ୍କୁ ମୁଁ ନିରନ୍ତର

ଶୟନ ସପନେ ପ୍ରେମସିଙ୍କ ହୋଇ

ସୁସମ୍ପର୍କ ଦେଲି ଗଡ଼ି

ବନ୍ଧୁ ସହ କଳି ମଧୁର ଆଳାପ

ଦୁଃଖ ଗଲା ମୋତେ ଛାଡ଼ି...

ସନ୍ତୋଷ କୁମାର

ସାହୁ

ସୁନାର ସପନ ସତ ହେଲା ବୋଲି

ହେଲି ମୁହିଁ ଆନନ୍ଦିତ

ଅଳପ ଦିନରେ ସପନ ଆମର

ଭାଙ୍ଗିଗଲା ଅକସ୍ମାତ.....

ବନ୍ଧୁ କଲା ଛଳ ତୁଟିଗଲା ମୋହ

ସ୍ଵପ୍ନ ଧିଲା ଅସୁମାରୀ

ଗଭୀର ହୃଦୟେ ଲାଗିଲା ଆଘାତ

କାଟିଦେଲା ଅଣ୍ଟି ଛୁରୀ....

ନିରିଡ଼ ବିଶ୍ୱାସେ ଗଢ଼ିଥିଲି ବନ୍ଧୁ

ରଖି ପ୍ରଶନ୍ଦୁର ମୋହ

ବନ୍ଧୁ ସହ ଭାବ ବାନ୍ଧିଥିଲି ସିନା

ମୋ ଆଖିରେ ଦେଲା ଲୁହ...

ଗନ୍ଧୀ ନଗର, କୋରାପୁର

ଆହ୍ୱାନ ଇଂଗ୍ଲିଶ
ପତ୍ରିକା

ନାରୀ ସ୍ବାଧୀନତା

ସ୍ବାଧୀନ ଭାରତରେ ଆଜି ନାରୀ

ଅବାଧ ଗୋଟିଏ ସାରୀ ପରି ,

ଶୁନ୍ୟ ଆକାଶର ମୁକ୍ତ ବିହଙ୍ଗ

ହେବା ପାଇଁ ଛଙ୍ଗା ଧାରୀ ।୧।

ସ୍ବାଧୀନ ଦେଶର ସନ୍ତାନ ବୋଲି

ଆମେ ସିନା କରୁ ଗର୍ବ ,

କେଉଁଠି ପାଇଛ ନାରୀ ସ୍ବାଧୀନତା

ଥରେ ଖାଲି ତୁମେ ଭାବ ।୨।

ଆଜି ବି ତ ନାରୀ ଦୁନିଆଁ ଦାଣ୍ଡରେ

ଏକା ଚାଲି ପାରେ ନାହିଁ ,

ସୁରକ୍ଷିତ ଭାବେ ରହିବାକୁ ଟିକେ

ସାହାରା ଖୋଜି ବୁଲଇ ।୩।

ମାନବ ଭିତରେ ଦାନବ ସ୍ଵଭାବ

କରେ ତାକୁ ଆତଙ୍କିତ ,

ମଧୁସ୍ତିତା
ବେହେରା

କୁହୁଳି କୁହୁଳି ବଞ୍ଚେ ଦୁନିଆଁରେ

କରିବାକୁ ତା ସପନ ସତ ।୪।

ନାରୀ ପାଇଁ ଯଦି ସମ୍ମାନ ରହିବ

ପୁରୁଷର ମନ ତଳେ ,

ପ୍ରଗତି ପଥରେ ସଭ୍ୟତା ଆମ

ଆଗେଇବା ମହୀତଳେ ।୫।

ନାରୀ ନୁହେଁ କେବେ ଭୋଗ୍ୟ ବସ୍ତୁଟେ

ବିଳାସ ସାମଗ୍ରୀଟିଏ,

ସିଏ ହୋଇଥାଏ ବିଶ୍ୱ ବିଜୟୀ

ସିଏ ନାରୀକୁ ସମ୍ମାନ ଦିଏ ।୬।

+୩ ଓଡ଼ିଆ ସମ୍ମାନ

ପ୍ରାଣନାଥ ସ୍ବର୍ଗଚାଳିତ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ

ମୋ -୨୩୭୦୩୩୦୪୪୦

ଆହ୍ୱାନ
ଇମ୍‌ପ୍ରିଣ୍ଟିଂ

ଉଡ଼ାଣ

ଉଡ଼ି ଉଡ଼ି ଯାଏ ଉଡ଼ା ଚଢେଇ ,

ଉଡ଼ି ଉଡ଼ି ଯାଏ ଉଡ଼ା ଚଢେଇ ॥ ୧

ପବନରେ ସେ ଭାସି ଭାସି ଯାଏ ,

ଡେଣା ଥାଇ ବି ନ ହଲେଇ ଉଡ଼ି ସେ ଯାଏ ॥ ୨

ସେଜେ ସେଇ ଉଡ଼ା ଚଢେଇ,

ତାକୁ ଚାଳକ ନିଏ ଉଡେଇ ॥ ୩

ଉଡ଼ି ଉଡ଼ି ଯାଏ ଉଡ଼ା ଚଢେଇ ,

ଉଡ଼ି ଉଡ଼ି ଯାଏ ଉଡ଼ା ଚଢେଇ ॥ ୪

ମନେ ମନେ କେତେ ହସ ଫୁଟଇ ,

କେତେଦୂର ଉଡ଼ିଯାଏ ସେଇ ଉଡ଼ା ଚଢେଇ ॥ ୫

ସେଇ ଚଢେଇ ର ଯାତ୍ରୀ ମୁହିଁ,

ସେଇ ଚଢେଇ ର ଯାତ୍ରୀ ମୁହିଁ ॥ ୬

ବ୍ରିନ୍ଦାଧ ନନ୍ଦୀ

ଆହ୍ୱାନ ଇଂପ୍ରିକା

ଉଡ଼ି ଉଡ଼ି ଯାଏ ଉଡ଼ା ଚଢେଇ ,

ଉଡ଼ି ଉଡ଼ି ଯାଏ ଉଡ଼ା ଚଢେଇ ॥ ୭

କେବେ କେମିତି ଖୋଜୁଥିଲି ,

ଉଡ଼ା ଚଢେଇରେ ବସି ଉଡ଼ିବି ବୋଲି ॥ ୮

ମନ ଖୋଜିଲି ଦିନ ଆସିଲା ,

ତନୁ ମନରେ ଶୀହରଣ ସୃଷ୍ଟି କରିଦେଲା ॥ ୯

ଉଡ଼ି ଉଡ଼ି ଯାଏ ଉଡ଼ା ଚଢେଇ ,

ଉଡ଼ି ଉଡ଼ି ଯାଏ ଉଡ଼ା ଚଢେଇ ॥ ୧୦

ପ୍ରଥମ ଉଡ଼ାଣ ର ପ୍ରଥମ ସୃତି ରେ ,

ଉଡ଼ାଣ ହେବ ଉଡ଼ାଜାହାଜ ରେ ॥ ୧୧

ପ୍ରଥମ ଉଡ଼ାଣ ପ୍ରଥମ ଅନୁଭବ ,

ସରଙ୍ଗ ପାଇଁ ସୁଖ ଭରିଦେବ ॥ ୧୨

ଉଡ଼ି ଉଡ଼ି ଯାଏ ଉଡ଼ା ଚଢେଇ ,

ଉଡ଼ି ଉଡ଼ି ଯାଏ ଉଡ଼ା ଚଢେଇ ॥ ୧୩

ବିଦେଶ କୁ ଉଡ଼ିବି କି ଦେଶେ ଉଡ଼ିବି ,

ପ୍ରଥମ ଉଡ଼ାଣ ଏ ମୋର ଉଡ଼ିବି ମୁଁ ଆକାଶେ ଉଡ଼ିବି ॥ ୧୪

ପ୍ରଥମ ଉଡ଼ାଣ ପ୍ରଥମ ଅନୁଭୂତି,

ଅନୁଭୂତି କଥା ଜୀବନର ସ୍ମୃତି ॥ ୧୫

ଉଡ଼ା ଚଢ଼େଇ ଉଡ଼ା ଜାହାଜ,

ଉଡ଼ା କଳରେ ଲାଗିଲାଣି ଉଡ଼ାଜାହାଜ ॥ ୧୬

ଉଡ଼ି ଉଡ଼ି ଯାଏ ଉଡ଼ା ଚଢ଼େଇ ,

ଉଡ଼ି ଉଡ଼ି ଯାଏ ଉଡ଼ା ଚଢ଼େଇ ॥ ୧୭

ଉଡ଼ା ଚଢ଼େଇ ଉଡ଼ା ଜାହାଜ,

ଉଡ଼ା କଳରେ ଲାଗିଲାଣି ଉଡ଼ାଜାହାଜ ॥ ୧୮

+୨ ୨ବର୍ଷ କଳା

ଫକୀର ମୋହନ ଉକ୍ତ ମାଧ୍ୟମିକ ବିଦ୍ୟାଳୟ, ବାଲେଶ୍ୱର

ମୋ-୮୧୮୦୪୦୩୯୦

ଆହ୍ୱାନ

ହୃଦୟର ସ୍ଵର ସବୁରୁ ମିଠା

ବାସନ୍ତୀ ଲତା
ଜେନା

ହୃଦୟ ବରିତା ଯେବେ ପ୍ରାସ୍ତୁତିତ ହୁଏ
ଆନନ୍ଦ ମନ ହୃଦୟ ମଧୁରତା ଦିଏ,
ସରଗର ପାରିଜାତ ହାତେ ତୋଳି ଧରେ
ପ୍ରୀତି ଫୁଲ ମହକଇ ମନ ଅଗଣାରେ ।୧।

ପିତା ମାତା ସ୍ନେହ ଶ୍ରୀଦା ଥାଏ ଯା ଭାଗ୍ୟରେ
ସେତ ଭାଗ୍ୟବାନ ସୁତ ଏ ଧରା ଧାମରେ,
ମମତା ଅନୁଶାସନେ ଗଠନ ଜୀବନ
ବିଦ୍ୟା ବୁଦ୍ଧି ସୁଚରିତ୍ର ମହୀରେ ମହାନ ।୨।

ପିତା ମାତା ବୃଦ୍ଧ କାଳେ ଥିଲେ ସୁରକ୍ଷିତ
ହୃଦୟ ତତ୍ତ୍ଵରୁ ଝରେ ମଧୁର ସଂଗୀତ,
ଦାଙ୍ଗତ୍ୟ ଜୀବନେ ଯଦି ଥାଏ ପ୍ରେମ ଭରି
ବିଶ୍ୱାସ ଭରସା ସେତୁ ମଜଭୁତ ତରି ।୩।

ବନ୍ଧୁ ଠାରେ ବନ୍ଧୁ ପ୍ରେମ ପୂରି ରହି ଥିଲେ
ବିପଦ ସମ୍ପଦ ବେଳେ ପାଖରେ ସେ ଥିଲେ,
ଅବାଚରୁ ବାଚକୁ ସେ ବନ୍ଧୁଙ୍କୁ ଆଶର
ମନୁ ଠାରୁ ବନ୍ଧୁ ପ୍ରେମ ମିଠା ଯେ ହୁଅଇ ।୪।

ପର ଉପକାରେ ଯଦି ବିତର ଜୀବନ
ଦୁଃଖି ରଙ୍ଗି ମୁଖେ ହସ ନ ହୁଏ ସପନ,
ଇଶ୍ଵରଙ୍କ କୃପା ଝରେ ସେ ବ୍ୟକ୍ତି ଉପରେ
ଶୀତଳ ହୃଦୟ ତାର ମିଠାସ୍ଵର ଭରେ ।୫।

ଜାତି ଦେଶ ପାଇଁ ଯିଏ ଦିଏ ବଳିଦାନ
ଦିବା ନିଶି ଚିତ୍ରା କରେ ସ୍ନେହ ତାର ମନ,
ନିଃସ୍ଵାର୍ଥ ଜୀବନ ତାର ପର ପାଇଁ ଝୁରେ
ହୃଦୟର କୋମଳତା ମିଠା ମଧୁ ଝରେ ।୬।

ଗାନ୍ଧୀନଗର, ପୋଷ୍ଟ / ଜିଲ୍ଲା : ନବରଙ୍ଗପୁର

ଅଭିମାନୀ ଉତ୍ସଳର ସ୍ଵାଭିମାନୀ ବରପୁତ୍ର

ସଙ୍ଗୀତା ପଣ୍ଡା

ଜନମଦିନରେ ଭୂମିପୁତ୍ରଙ୍କର
ଶପଥ ଆମେ ଯେ ନେବାରେ
ତାଙ୍କର ସ୍ଥତିରେ ତାଙ୍କ ବୀରତ୍ତ୍ଵର
ଗାଇଯିବା ଆମେ ଗାଥାରେ ।

ମହାପରାକ୍ରମୀ ଥିଲେ ରଣାଙ୍ଗନେ
ଜିତି ହାରିଯାଇଥିବା ବାଜି
ଆସରେ ଶିଖିବା ତାଙ୍କୁ ବୀରତା
ନ ହାରି ଜୀବନ ବାଜି ।

ଜୀବନ ଯୌବନ ଦେଇ ସିଏ ବଳି
ଶିଖାଇଲେ ଦେବା ଜଳାଞ୍ଜଳି
ତାହାଙ୍କ ଜୟନ୍ତୀ ଆଜି ଆମେ ପାଳି
ଦେବା ଭକ୍ତିପୂତ ଶ୍ରୀଜାଞ୍ଜଳି ।

ତାଙ୍କ ଆଦରଶ ତାଙ୍କର ପୌରୁଷ
ଉରିଛି ଉତ୍ସଳ ମାନସେ
ଖୋଜୁଅଛି ସାରା ଏଷିଆ ଆକାଶ
ମହାଦେଶୀୟ ଯୁଗପୁରୁଷ ସେ ।

ହାର ମାନିଥିଲା ବାର୍ଦ୍ଦକ୍ୟ ବୟସ
ସେ ଥିଲେ କାଳଜୟୀ ପୁରୁଷ
ସୁବବର୍ଗ ପ୍ରାଣେ ଅଦମ୍ୟ ସାହସ
ଉରୁଥିଲେ ସେହି ବୀରପୁରୁଷ ।

ସାଡେ ଚାରିକୋଟି ଭରା ଏଇ ମାଟି
କଳିଙ୍ଗ ପୁତ୍ରଙ୍କୁ କରଇ ପ୍ରଶାମ
ବୀର ପ୍ରସବିନୀ ମୋ ଉତ୍ସଳ ମାଟି
ଆଜି ଦୁହିଙ୍କୁ କରେ ମୁଁ ସଲାମ୍ ।

ଭାଙ୍ଗନଗର

ଭାମ୍ୟଭାଷ - ୧୯୩୮୭୮୧୩୧

ସାହିତ୍ୟ

ସାହିତ୍ୟ ଆଞ୍ଜୁଳେ ଛିଞ୍ଚିତ ପୁଲ୍ଲକ,

ମନେ ଫୁଲେ ସବୁଜ,

ଉନ୍ନତି ସାଧିତ ମନର ଗଗନ,

ଉରି ଉଠଇ ଅଗ୍ରଜ ॥

ସୃଜନତା କୋଳେ ନିତ୍ୟ ବାସ ହିତ,

ସାହିତ୍ୟର ଡାଳେ ପଥ,

ଅବାଞ୍ଜିତ ଫଳ ମନାସେ ଚିତ୍ରିତ,

ସମ୍ମାନ ସାରଥି ରଥ ॥

ସଂସାରେ ଟଙ୍କାରେ ସବୁତ ମିଳଇ,

ମିଳେ ନାହିଁତ ସମ୍ମାନ,

ମାଗିଯାଚି ଲୋଡ଼ି ମହତ ଚାହିଦା,

ଛଳନାରେ ହୀନଦାନ ॥

ମଧୁସ୍ନିତା ସାହ୍

ହାତରୁ ସରାଇ ଘୋଡ଼ାପଛେ ଧାଇଁ,

ତୁଳନା କରିବା ବୃଥା,

ସମ୍ମାନ ମିଳିବା କାଠିକର ପାଠ,

ପୈସା ନୁହେଁ ସବୁକଥା ॥

ଘୋଡ଼ା ନାହିଁ ଏହା ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସୃଷ୍ଟି ଧାରା,

ଜୀବନକୁ ଗଢ଼ିଦେବ,

ଅତୁଳନୀୟ ମାନଦଣ୍ଡ ଅମାପ,

ପ୍ରଶନ୍ତ ସ୍ନାନକୁ ନେବ ॥

ଭାଷା ଶବ୍ଦ ଭାବନାର ରୂପାନ୍ତର,

ଛୁଇଁବା ନୁହେଁ ସହଜ,

ଏକତ୍ର ସ୍ମୃତରେ ସାଧୁ ପରିଜନ,

ଯୌଧର ପଦେ ବିରାଜ ॥

ଆହ୍ୱାନ ଇଂଗ୍ଲିଶ
ପ୍ରକାଶକ

ସାହିତ୍ୟ ମାନେସ୍ଵରିତ ପ୍ରଭୁଦାନ,

ସ୍ମୃତ ମହତ ପଣିଆ ,

ଲୁଚି ବସିଥାଇ ଆସ୍ତିକ ସୁମନ,

ଫଳ ବହୁ ସୁଆଦିଆ ॥

ଯାହା ମନ ଯେପରି ଭାବେ ସେପରି,

କଳ୍ପନା ରାଜ୍ୟ କୁ ତୋଳି,

ନିଃସ୍ତର ଅନ୍ତରାଳେ ପ୍ରଭୁ ଦର୍ଶନ,

ସାହିତ୍ୟ ଦିଏ ଭାଳି ॥

ବ୍ରଜା ନଗର ପ୍ରଥମ ଗଳି, ବ୍ରଜପୁର

ଜିଲ୍ଲା-ଗଞ୍ଜାମ, ଓଡ଼ିଶା

ମୋ—୯୮୪୮୮୪୪୪୧୩୧୭

ପାର୍ଥକ୍ୟ

ଗାଁ ଠାରୁ ପଡ଼ା ପିଲାଠାରୁ ବୁଢ଼ା

ତୁମେ ସମସ୍ତଙ୍କ ଭାଇ

ସୁଖରେ ଦୁଃଖରେ ପୂଜା ପାର୍ବଣରେ

ଆମ ସହ ଥିଲ ରହି ।

ମାନବ ସେବାକୁ ମାଧ୍ୟବଙ୍କ ସେବା

ଭାବୁଥିଲ ତୁମେ ମନେ

ଘର ଦ୍ୱାର ଛାଡ଼ି ସାଇକେଳ ଧରି

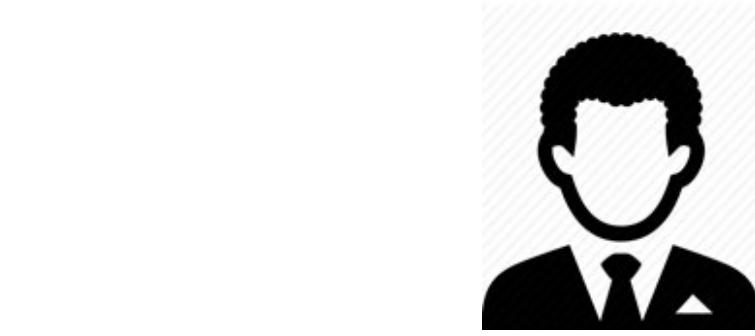
ବୁଲୁଥିଲ ପଡ଼ା ଗ୍ରାମେ ।

ସେବା ସହ ତୁମ ନେତୃତ୍ବ ବଢ଼ିଲା

ତୁମେ ହେଲ ପ୍ରିୟ ନେତା

ଶୁଭ ବେଳ ଦେଖି ଦଳରେ ମିଶିଲ

ଧରିଲ ଦଳୀୟ ଛତା ।

ଆକୁଳାନନ୍ଦ ପୃଷ୍ଠା

ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେଲ ସ୍ଵପ୍ନ ଦେଖାଇଲ

ନିର୍ବାଚନ ଗଲ ଜିତି

ଆମେ ଖୁସି ହେଲୁ ବାଣ ଫୁଟାଇଲୁ

ଆଶା କଲୁ ଘୋଡ଼ା ହାତୀ ।

ଗାଁ ଛାଡ଼ି ତୁମେ ରାଜଧାନୀ ଗଲ

ସେଠି ହେଲ ତୁମେ ମନ୍ତ୍ରୀ

ତୁମ ପଛେ ପଛେ ଧାଡ଼ି ଲମ୍ବାଇଲେ

ବାବୁ ଠିକାଦାର ଯନ୍ତ୍ରୀ ।

ଆହ୍ୱାନ ପ୍ରେସ୍ ଫେର୍ମ

ବଡ଼ ଲୋକସବୁ ତୁମକୁ ଭେଟିଲେ

ଭେଟି ଦେଲେ ଉପହାର

ଗରିବ ଜନତା ମାଡ଼ି ପାରିଲେନି

ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ସିଂହ ଦୁଆର ।

ଉଳରେ ମନ୍ତ୍ରରେ ତୁମକୁ ଖୋଜିଲେ

ମିଳେନି ତୁମର ଭେଟ

ଖବରକାଗଜ ଟେଲିଭିଜନରେ

ବାହାରେ ତୁମର ଫଟୋ ।

ସାମ୍ନାଦିକ ଡାକି ବିବୃତି ଲମ୍ବାଅ

ଆଛା ଦିନ ଗଲା ଆସି

ତୁମେ ତ ଗୋଦତା କୋଡ଼ିବ ଯେତିକି

ମାଡ଼ିବ ତା ଠାରୁ ବେଶୀ ।

ସେବକରୁ ତୁମେ ଶାସକ ବନିଲ

କ୍ଷମତା ଚାରୁକ ଧରି

ଅର୍ଥ କ୍ଷମତା ବଢ଼ି ବଢ଼ି ଯାଏ

ଜମିରେ ବାଲୁଙ୍ଗା ପରି ।

ପାର୍ଥକ୍ୟ କାଲି ଆଜିର

କାଲିଯିଲ ଆମ ଗଁ ଗୋପକିଆ

ଆଜି ରାଜା ଗୋପପୁର

ଦୁର୍ଗାଗ୍ୟ ଭାରତୀୟଙ୍କର ।

ଅବସରପ୍ରାୟ ପ୍ରଧାନଶକ୍ତି

ମାହାଲପଡ଼ା କଣ୍ଠ କଟକ

ଆଜିର

ମାଆ ଆଖିରେ ଲୁହ

ଦେଖିଛ କି ବନ୍ଧୁ ଦେଖିଛ କି,
 ମାଟିମାଆ ଲୁହ ଦେଖିଛ କି ?
 ଯେଉଁଠି ଜନମି ଏତୁଟେ ହେଲଣି
 ତା ମନକୁ କେବେ ବୁଝିଛ କି ?
 ସ୍ଥାଧୀନ ହୋଇଛି ଜନନୀ ଆମର
 ସ୍ଥାଧୀନତା ଆମେ ପାଇଛନ୍ତି ,
 ଅଧିକାର ଖାଲି ହାତେଇ ନେଇଛେ
 କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଆମର ଭୁଲିଛନ୍ତି ।
 ତେଲିଆ ମୁଣ୍ଡରେ ତେଲ ବୋଳାହୁଏ
 ଆଇନ୍ କାନୁନ୍ ବାଚବଣା ,
 ଦିନ ଦି 'ପହରେ ଲୁଣ୍ଠନ ଧର୍ଷଣ
 ସେଥିପାଇଁ ନାହିଁ କଟକଣା ।
 ପାତୁଆ ବେକାରୀ ଦାଦନ ଖରୁଛି
 ଚକ୍ଷାପୁଅ ହୁଏ ହଟହଟା ,
 ଭଙ୍ଗା ଚାଲି ତଳେ ଦିନ କେ କାଟୁଛି
 କିଏ ଗଢ଼େ କୋଠା ପରେ କୋଠା ।

ହରେରାମ ପଣ୍ଡା

ଦରଦାମ ଆଜି ଆକାଶ ଛୁଇଛି
 ସେଥିପାଇଁ ନାହିଁ ଟିକେ ଧ୍ୟାନ ,
 ଜନସେବା ଖାଲି ପ୍ରବଞ୍ଚନା ଏଠି
 ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ମିଛ ପ୍ରଲୋଭନ ।
 ରାଜକୋଷ ଲୁଟି ସିଏ ବଡ଼ ହେଲା
 ଦେଶର ମହତ ଜନ ସିଏ ,
 ଦେଶଟା ପଛକେ ବନ୍ଧା ପଡ଼ିଯାଉ
 ତାଙ୍କର କିସ ବା ଆସେ ଯାଏ ?
 ସତ୍ୟ ଅହିଂସା ଏ ଦେଶର ଆତ୍ମା
 ଏ ଦେଶ ଜନତା ମନେ ନାହିଁ ,
 ଯୋଗ୍ୟ ବୋଲି ଆମେ କିପରି କହିବା
 ମାଆର ଆଖିରେ ଲୁହ ଦେଇ ?

ଅବସରପ୍ରାୟ ପ୍ରଧାନ ଶିକ୍ଷକ
 କୁଆଁସ , ମେରଦା କାଟିଆଇକ , ଯାଉପୁର ।

ସମ୍ପର୍କ - ୯୮୩୮୦୭୫୧୯୪

ବିରହିନୀ ବସନ୍ତ

କବିତା ଯୋଉଠି ଡେଣା ଖାଡ଼ି ଉଡ଼ିଯାଏ

ସେଠି ତିଆରି ହୁଏ ଫୁଲର ବଗିଚା

ଅଚାନକ ଅନେକ ରଙ୍ଗ ନେଇ ଆସେ ବସନ୍ତ

ମଳୟ ପବନ କେମିତି ଆଉ ତୁପ ରହନ୍ତା

ସେ ବି ସଂଚରି ଯାଏ ଦିଗରୁ ଦିଗ

ଏଇଠି ଲେଖା ଆରମ୍ଭ ହୁଏ ପ୍ରେମ ପ୍ରଣୟର ।

ସୁବ୍ରତ ଜେନା

ପ୍ରତୀକ୍ଷା ଅନେକ ବର୍ଷର ତୁମେ ଗଲା ପରେ

ବିରହି କିନ୍ତୁ ନିତି ଅଶ୍ଵରେ ଧୂଏ ବେନି ନେତ୍ରକୁ

ମନର ବେଦନା ଚାପି ରଖିବା ହୁଏତ ଅସମ୍ଭବ

ତଥାପି ସେ ଚେଷ୍ଟା କରେ ଜଡ଼ ହେବାକୁ

ଅପେକ୍ଷା କରିବାକୁ ଏମିତି ବସନ୍ତ ପରେ ବସନ୍ତ

ଅନେକ ଥର ମନ ବୁଝେନି

ସେ ଧାଇଁ ଯାଏ ଝରକା ପାଖକୁ

କାହାର ପାଦ ଶବରେ ଲାଗେ କାଳେ ତୁମେ ଆସିଛ ବୋଲି

ହେଲେ ସବୁଥର ଦେଖେ ନିରାଶାର ମୁଖ ।

ଆହ୍ୱାନ
ଇମ୍‌ପ୍ରିଣ୍ଟିଂ
ଓଡ଼ିଆ
ପ୍ରେସ୍

ତୁମେ ଯେ କେମିତି !

କଣ ହୃଦୟକୁ ରଖିଛ ନା ଫିଙ୍କି ଦେଲଣି କୋଡ଼ିଠି
 ଏତେ ସହଜରେ ଭୁଲିଗଲ ଶେଷ ଶ୍ରାବଣ ର କଥାକୁ
 ଯୋଡ଼ିଠି ଏ ବେଙ୍ଗାଳି ଦୁହଁ ମିଳନରେ ବ୍ୟସ୍ତ
 ପୃଥିବୀ ପିଛୁଛି ନୂଆ ସବୁଜ ରଙ୍ଗର ଶାତୀ
 ମୁହଁ ରେ ମାଞ୍ଚୁଛି କେତେ ରଙ୍ଗର ଅବୀର
 ଏ କେମିତି ବିଚାର କହିଲ
 ବିଚାରୀକୁ ପିଛିବାକୁ ପଡ଼ୁଛି ବିଧବା ନାରୀର ପ୍ରତୀକ
 ନା ତୁମେ ବୁଝିପାରିବନି ନାରୀ ଅନ୍ତରକୁ
 ତୁମେତ ଛାଡ଼ି ଯାଇଛ ଜଳି ଜଳି ଅଙ୍ଗାର ହବାକୁ
 ହେଲେ ବୁଝୁନ କାହିଁକି
 ସେ ଜଳନ୍ତା ଅଙ୍ଗାରର ପ୍ରତିଟି କଣିକାରୁ ବାହାରୁଛି ତୁମ ନାଁ
 ପାରିବତ କେବେ ଥରେ ଆସି ଦେଖିପାରି ।

ଆଜି ମନ ଆକାଶରେ ମେଘର ସମ୍ମାର
 ମନ ହୁଏ ମନ ଖୋଲି ନାଚିବାକୁ ଏ ବର୍ଷାରେ ଭିଜି ଭିଜି
 ତୁମେ ଯଦି ଥାନ୍ତ
 ତୁମ ବାହୁ ବନ୍ଦନୀରେ ବର୍ଷାରେ ଭିଜିବାର ମଜା ନିଆରା
 ଏ ବସନ୍ତ ମଭରବରେ ତୁମେ ତୋଳି ଧରନ୍ତ

ଫଂଗୁଣର ଅକୁହା ଭନ୍ନାଦନାକୁ

ତେଣିକି ଯିଏ ଯେତେ କହୁଛି କହୁ ମତେ ଆଉ ତୁମକୁ ନେଇ

ଦେଖ ଆଜିବି ମୁଁ ତୁମ ପ୍ରତିକ୍ଷାରେ ।।।

ସୁବତ ଜେନା

ଶୁରତିହ, ନନ୍ଦିପୁର, ଯାଜପୁର

୯୭୭୨୭୦୮୩୦

ଆହ୍ୱାନ

ଲାଞ୍ଛିତ ଗଣତନ୍ତ୍ର

ଗଣତନ୍ତ୍ର ଆଜି ଲାଞ୍ଛିତ ଏଠି,

ବ୍ୟକ୍ତି ସ୍ଵାର୍ଥର ଦରବାରେ !

ଜନମଙ୍ଗଳ ରାଷ୍ଟ୍ରର, ଆଉ

ନାହିଁ ପଦଚିହ୍ନ, ଦେଖିବା ପାଇଁ କି ଧରେ !

ମାନସିକ ଭାରସାମ୍ୟ ହରାଇ

ନିରୀହ ଜନତା ତାତେ ।

ବୁଢ଼ିଆଣୀ ଜାଲ ପରକାରେ ଆଜି

ଷଡ଼ଯନ୍ତ୍ରର ଶିକାରେ !

ବେକାରି ଯୁବକ ଅସନ୍ତୃଷ୍ଟ ହୁଏ,

ଦୁନିଆର ରୀତି ଦେଖି,

ପ୍ରତି ମୁହଁର୍ତ୍ତରେ ଆହୁତ ମନକୁ

ସାନ୍ତ୍ରନା ଦିଏ,

ଅନ୍ତର କୋହକୁ ଚାପି

ସମୟ ସମୟ ସରିଗଲା ଦେଖି

ପାହିଲାନି ରାତି

ସହିଲାନି ଛାତି

ମିଛ ଭଣ୍ଡ ସଂସାରେ

ମନର ଶୋଚନା ଅବ୍ୟଥ୍ ତେତନା

ଭାବନାର ରଙ୍ଗକଳ୍ପ

ପ୍ରାସଙ୍ଗିକହୀନ ବେଆଇନ କାମ

ଖାଲି ମାରେ ଦୀର୍ଘଶ୍ଵାସ

ନିଃସ୍ଵ ଜନତା, ବେକାରୀ ଯୁବକ

ଜାଳିଛି ଅଗ୍ନି

ମନରେ ମନରେ ରାତ୍ରିର ଅନ୍ଧକାରେ

ଦିନ ଆଲୁଅରେ

ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାରୀ ବୁଲେ

ମେଲି ତା ପମରା

ସହରର ଉପକଣ୍ଠେ;

ନାସ୍ତି ପଦଧୂନି ତଳରୁ ଉପର

ଡଃ ଆର୍ଯ୍ୟକୁମାରୀ

ପ୍ରକ୍ଷା ପାରମିତା

ଆହ୍ୱାନ ଇଂଗ୍ଲିଶ
ପ୍ରକାଶକ

ଖାଲି

ଫଂମା ଧୂଆଁ ବାଣ ମାଡ଼...

ବଦଳିବ ସବୁ ସହର ନକ୍ଷା

ବଦଳିବ ଆଜି ଜୀବନରେଖା ।

ଶୁଣି ଶୁଣି କାନ

ଆକ୍ତା ମାକ୍ତା ମନ

ଶୃଙ୍ଗଳାହୀନ

କଦାକାର ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ।

ଡକ୍ଟର ଆର୍ଯ୍ୟ କୁମାରୀ ପ୍ରଜ୍ଞା ପାରମିତା, ଅଧ୍ୟାପିକା

କେଶପୁର ଉଚ୍ଚ ମାଧ୍ୟମିକ ବିଦ୍ୟାଳୟ, କେଶପୁର, ଗୋପନୀୟ ଜିଲ୍ଲା

smartrupa2012@gmail.com

କଳା କୁହୁକ !

ସବୁ କଳନାଜଳନା ମୋର, ହୋଇଯାଏ ସ୍ତର
 ଯେବେ ଆରମ୍ଭ କରେ ମୁଁ ତୁମ, ରୂପ ବର୍ଣ୍ଣନାର କାର୍ଯ୍ୟ
 ତୁମ କୁହୁକ ଭରା, ତୀଙ୍କ ଚାହାଣୀ ଆଗରେ
 ମୂଲ୍ୟହୀନ ଲାଗେ, ସାତ ସିନ୍ଧୁକର ଧନରତ୍ନ ।

ଡକ୍ଟର
ପ୍ରୟୁଦର୍ଶନୀ

ଆଖିଦୁଇ ତୁମ ଅଞ୍ଚିଆ ଅତି
 ଚାହାଣୀରେ ମୋତେ ଦେଉଛି ସେ ବାନ୍ଧି ।
 ତୁମ ମଧୁର ବଚନ ଜିଣେ ମୋର ମନ
 ସ୍ଵର ସଦା ଶୁଣୁ, ଚାହେଁ ମୋର କଣ୍ଠ ।

ଚଞ୍ଚଳ, ଚପଳ ପ୍ରତିମା ତୁମର
 ହସ ଅଟେ ତୁମ, ଜହୁ ରୁ ବି ମନୋହର ।
 ସୁନୀଳ କମଳ ଅଟେ, ଦେହତି ତୁମର
 ନୀତି ସ୍ଥବ୍ଦରେ ଆସୁଛ, ଚହଟାଇ ବାସ ଚନ୍ଦନର ।

ଆହ୍ୱାନ
ଫୋର୍ମ୍‌ଟ୍ରେଟ୍‌ର୍ସ

ପାଖରେ ବସୁଛ, କଥା ମୋ ଶୁଣୁଛ
 ସମସ୍ୟା ସମାଧାନର, ରାସ୍ତା ବି ଦେଖାଉଛ ।
 ଜୀବନରେ ଆସୁଥିବା, କଷ୍ଟ ପାଇଁ
 ଦୋଷ ଦେଲେ, ଦୋଷ ବି ସହୁଛ ।

ମୁରଳୀ ବଜାଇ, ମନକୁ ମୋହୁଛ
 ଅଶାନ୍ତ ମନକୁ ମୋର, ଶାନ୍ତ କରାଉଛ ।
 ଯେଉଁ ରୂପେ ଦେଖିବାକୁ, ଇଛା ହୁଏ ମୋର
 ପରଦିନ ସେଇ ରୂପେ ସ୍ମୃତିରେ ଆସୁଛ ।

କିଛି ନ କହିବି ସବୁ ବୁଝି ଯାଉଛ
 ମୋର ସବୁ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଦେଉଛ ।
 ହେ କୃଷ୍ଣ ! ଜଗତ ଉତ୍ସର ହେଇ ବି
 ଗୋଟେ ତୁଙ୍କ ମଣିଷ ଅଧୀନରେ, କେମିତି ରହିଛ ?

ଆଲେୟର, କଟକ

ସ୍ଵର୍ଗା ଓ ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣା

ଏ ଗୋଲିଆ ପୃଥିବୀଟା

ଗଢ଼ିଦେଲା କିଏ

ଆଉ ସେ କେବେ ଯଦି

ଛଣ୍ଡର ବୋଲାଏ

ତେବେ କହ

ମୋର ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣା କିଏ ?

ସବୁଜ ଅରଣ୍ୟ ଆଉ

ନିବୁଜ ଅନ୍ଧାର

ସୁନୀଳ ସାଗର ଆଉ

ବିରାଟ ଅମ୍ବୁର

ଯଦି କିଏ ସୃଷ୍ଟି କରିଥାଏ

ସିଏ ଯଦି ଛଣ୍ଡର ବୋଲାଏ

ତେବେ କାହିଁକି

ଦେଖା ସେ ନ ଦିଏ ?

ପଞ୍ଚାଏ ମାନବ ଠାରେ

ପୁଲାଏ ହିଂସ୍ତା

ଗୁଡ଼ାଏ ନିରବ କ୍ଷୁଧା

ମୁଠାଏ ନିଃସ୍ତା

ଦେଇ ଯିଏ ଦୁର୍ବଳ କରାଏ

ସିଏ ତେବେ

ପୂଜା କାହିଁକି ପାଏ ?

ଏ ଜୀବନ ଗାଢ଼ୁଆ ସଂସାରେ

ବିକଳ ସନ୍ତୋଷ ମୁଖେ

ସ୍ତନ ଧାରା ଦିଏ

ଭୋକିଲା ପେଟକୁ ଖାଦ୍ୟ ଦେଇ

୭୫ ମନୋରଙ୍ଗନ
ବିଶ୍ୱାସୀ

ଆହ୍ୱାନ ଇଂପ୍ରିକା ପ୍ରେସ୍ ଫୋର୍ମ

ଫାଙ୍କା ମନେ

ଶାନ୍ତି ଭରିଦିଏ

ଶୁଣ୍ଣ ମରୁ ଜୀବନ ପ୍ରାତ୍ରରେ

ପାରିଜାତ ଫୁଲ ତୋଳିଦିଏ

ନିଃସ୍ଵର୍ମ ମନ ଧୂମର ଆକାଶେ

ଅମରାବତୀର ସ୍ମୃତି

ସଜାଗ କରାଏ

ସେହି ନିଷ୍ଠେ

ଇଶ୍ଵର ବୋଲାଏ ।

କିନ୍ତୁ ନିଃସ୍ଵର୍ମ ନିଜେ

ଆଉ କେହି ନୁହେଁ

ଏ ବାନ୍ଧବ ମରୁପଥେ

କବି ସେ ବୋଲାଏ ।

ଦାମୋଦରପୁର, ରଙ୍ଗଜାମ

ସଂପର୍କ: ୮୮୫୪୧୪୧୭୭୭୭

ହୃଦୟର ଶୂନ୍ୟତା

ହୃଦୟରେ ଯେବେ ଶୂନ୍ୟତା ଭାବ ଆଗମନ ହୁଏ ବନ୍ଧୁ,

ସେହି ସମୟରେ ମନରେ ପୁଣି ସୃଜନଶୀଳତା ବାନ୍ଧୁ ।(୧)

ଅବା ପୁଣି ସେହି ହୃଦୟ ଶୂନ୍ୟତା ଛଣ୍ଡର ଭକ୍ତିରେ ମଞ୍ଚୁ,

ଯାହା ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଛଡାଇବା ପାଇଁ ମୋହ ଅହମିକା ରହୁ ।(୨)

ଅସଫଳତା ଓ ଅକାଳ ଘଟଣା ଅବା ଦୁର୍ଘଟଣା ପାଇଁ,

ମନୁଷ୍ୟ ହୃଦୟ ଦୁଃଖ ଏବଂ ପୁଣି ଶୂନ୍ୟତାରେ ଭରି ଯାଇ ।(୩)

ସେହି ଶୂନ୍ୟତାକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବାକୁ ଲୋତା ଭକ୍ତି ସମର୍ପଣ,

ଅବା ନିଜ ଭାବନା ପରିପ୍ରକାଶରେ ନ କରିବାକୁ କାର୍ପଣ୍ୟ ।(୪)

ଅସାର ସଂସାରରେ ହୃଦୟ ଶୂନ୍ୟତା ପୂର୍ଣ୍ଣତା ହେବ ତେବେ,

କିଏ ଅଟେ ଆତ୍ମା କ'ଣ ତା ପ୍ରତିରୂପ ଦିବ୍ୟଜ୍ଞାନ ମିଳିବ ଯେବେ ।(୫)

ଅମୃତନାରାଯ୍ୟଙ୍କ
ଶତପଥୀ

ଆହ୍ୱାନ ଇଂପ୍ରିକା

ପଞ୍ଚମୀ ପଞ୍ଚୀ

ଉଡ଼ିଛା ମେଘ ସହ

ଆକାଶର ଛାତିରେ

ଉଡ଼ିବାକୁ ଇଛା ଯେ,

ମତେ ଅନୁମତି ନେବାକୁ ହେବ !

ତେଥାପି,

ତାଙ୍କ ଝରକା ପଛପଗ

ଅନାବନା ଘାସ ବୁଦା ପରି

ଓପାଡ଼ି ଫିଙ୍କି ଦେବେ ସେମାନେ

ସବୁତକ ଇଛାକୁ ।

ମୁଁ ଖୋଜିବି ପୁଣି

ଅନେକ ଦୂର ପର୍ବତ, ବଣ

ଅବା ନଦୀରେ,

ହେଲେ ମୋ ଇଛା ସେତେବେଳକୁ

ଭାସି ସାରିଥିବ କର ଅଜଣା

ନଈର ସୁଅରେ କିମ୍ବା

ଅଙ୍ଗାବଙ୍କା ଝରଣାର ଗତିରେ ।

ବିନା ଅନୁମତିରେ

ଯଦି କିଞ୍ଚିତ୍ ଆକାଶ ପାର ହେବି

ପୁଣି ସେଠାରେ ଜଗି ବସିଥିବେ

ଅନେକ ରାବଣ

ଉଚ୍ଚାୟୁ ସମ

ପଞ୍ଚ କାଟିବାକୁ

ମୁଁ ପଡ଼ିବି ଧରାଶାୟୀ ହେଇ ।

ଏ ଅସୀମ ଆକାଶ ବୋଧେ

ଅନ୍ତିଆରରେ ତାଙ୍କର,

ବେଳେ ବେଳେ

ମୋ ନିଜସ୍ତ୍ର ଆକାଶର

ପାଚେରୀ ଡେଇଁ

ହଜିଯାଇଥିବା ଇଛାର ସନ୍ଧାନରେ

କିରନ୍ ସନ୍କାର୍

ଆହ୍ୱାନ ଇଂଗ୍ଲିଶ
ପତ୍ରିକା

ମୁଁ ଭ୍ରମଣ କରେ,

ପୁଣି ନେଇ କେତେକ

ଦରମରା ପ୍ରଶ୍ନର ପାହାଡ଼

ଝିଆ ! ତୋ ସାହସ ଏତେ ବଡ଼ ?

ହଁ କାରଣ, ଏ ପୃଥିବୀ ମୋର

ଏ ଆକାଶ ମୋର,

ଏ ମେଘ ମୋର,

ଏ ପକ୍ଷ ବି ମୋର ।

ବହିଆପଦର, ବରପାଳି, ବରଗଡ଼

ଆହ୍ୱାନ
ଇଂପ୍ରି
(ଓଡ଼ିଆ)

ପଥ ଓ ପାଦ

ଦୟାସି ପ୍ରଧାନ

ଜୀବନ ଯାନକୁ ଯୋଡ଼ି ପାଦ ପଥ

ମଉନ ନୀରବେ ଧାଏଁ

ଚାଲି ଜାଣିଲେ ହିଁ ସୁଗମିତ ହୁଏ
ଜୀର୍ବିବା ମାତ୍ରା ବଢାଏ ୧୦ ।

ପଥ ବହୁଦୂର ଯାଏ ଲମ୍ବିଥାଏ
ସୁଗମ ଦୁର୍ଗମ ଘେନି,

ଲକ୍ଷ୍ୟ- ସ୍ଥାନ- ସ୍ଥଳ ନିର୍ଦ୍ଦାରିତ ହେଲେ
କାଳ ରହେ ମନ ମାନି ୧ ।

ପଥଗାମୀ ଯାତ୍ରୀ ବିବିଧ ବର୍ଣ୍ଣାଳୀ
ଭାଷା ରୁଚି ରଙ୍ଗ ଭଙ୍ଗେ,

ଆନେ ଆନୁ ଆନ ସ୍ଵଭାବରେ ଭିନ୍ନ
ଚାଲିବାକୁ ହୁଏ ସଙ୍ଗେ ୧୨ ।

ପଥ କି ବୁଝିଛି ଅବସ୍ଥା ବ୍ୟବସ୍ଥା
ନିର୍ବିକାର ଗତି ବୃତ୍ତେ,

ସାଥୀ ସମଖୋତା ସମ୍ବୂର ବ୍ୟାପାର
ସମତ୍ତ ମନ୍ତ୍ର ମତେ ୩ ।

ଦୂର ବା ସମୀପ ଯାନ ଯନ୍ତ୍ର ତନ୍ତ୍ର

ବୁଝେ ନାହିଁ ପଥ ବେଳ,
ବିଚାରା ଯାତ୍ରୀ ମୁଁ ବଢାଇଛି ପାଦ
ଜାଣେ ନାହିଁ ଏତେ ଛଳ ୧୪ ।

ସକାଳର ମନ୍ତ୍ର ମଧ୍ୟାହ୍ନର ବାସ୍ତା
ସନ୍ଧ୍ୟାର ଉତ୍ତନ ସୁର,
ବିଚାର ବୁଦ୍ଧିରେ ବିଭୂତି ରଞ୍ଜିତେ
ଚଳେ ତାଳ ଲୟ ଧାର ୧୫ ।

ପଥ କି ଜାଣିଛି କିଏ କେତେବେଳେ
କେତେ ବା ଥୋଇଛି ଭାର,
ବିସ୍ତାରି ମେଲିଛି ସମ୍ମହ ସେବାରେ
ଦିନ ରାତି ଏକାକାର ୧୬ ।

ବରଷା କାକର ଖରା ଶୀତ କୋପ
ଉତ୍ସଳ ଘନ ଅନ୍ଧାରେ, ଆହ୍ୱାନ ପାତ୍ର

ସମପିତ କରି ପଡ଼ିଛି ପଡ଼ିବି

ପାଦକୁ ଛୁଇଁ ଆଦରେ ।୭ ।

ଶରଧା ସମ୍ମାନ ପଦ ପଦକରେ

କେଉଁ ସୁଖ ଅବା ମିଳେ,

ସେବା ଧର୍ମ ପ୍ରୀତି କେତେ ସୁଖମୟ

ଅବତରି ମହୀ ତଳେ ।୮ ।

ପଥ ଓ ପାଦର ନିରିତ ସମ୍ମର୍କ

ବିବିଧ ବିଭିନ୍ନ ରୂପ

ଯୁଗେ ଯାତ୍ରା ଯୁଦ୍ଧେ ବଦଳି ନାହିଁତ

ଯଥାଯଥ ମାପରୂପ ।୯ ।

ପଥ ଶିଖାଉଛି ନିର୍ବିକାର ପଣ

ସାର୍ଵଜନୀନ ନୀତି

ସୁନ୍ଦର ମଧୁର ମହକ ମୁକ୍ତନା

ଶାଶ୍ଵତ ତା'ର ଗୀତି ।୧୦ ।

ସାହିତ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧକ,

ଉପାଦ୍ର ସାହିତ୍ୟ ସାଂସ୍କାରିକ ସେବା ସଂସଦ, ପାତ୍ରପୁର, ଗ୍ରାମୀୟ

ଭାଷାଭାଷା : ୮୭୦୧୯୪୯୭

ବସ୍ତ୍ର ପଞ୍ଜୀ

ବେଦ ପୁରାଣର ସନ୍ଧି ସମାସକୁ

ଓଳଟା ପାଲଟା କରି

ଆତ୍ମଶ୍ଵାସୀ ନର ବାହାସ୍ତ୍ରାଟ ମାରେ

ଅଞ୍ଜାନୀ ଦୁର୍ବଳ ନାରୀ ।

ନାରୀଜାଗରଣ ସନ୍ଧିକରଣ

ଶିକ୍ଷା ସମାନତା ନାରୀ ନିଷ୍ଠେସିତା

କେତେ ଶବ୍ଦର ନବ କଲେବର

ଉଠେ ଅସଂଲଗ୍ନ ପ୍ରଶ୍ନର ଉଣ୍ଠାର ।

ସେ ପ୍ରଶ୍ନମାଳାର ସଂଲଗ୍ନ ଉତ୍ତରେ

ଫରୁଣ ଛିଟାର ପଦିଲି ତିଥିରେ

ବସ୍ତ୍ର ପଞ୍ଜୀ ଜ୍ଞାନର ଆଧାର

ସ୍ଵପ୍ନିକ ବଚନେ ଫରୁଣ ପ୍ରଙ୍କାର ।

ଯା ବାକ୍ରୁ ଝରେ ଓଁକାରର ଧୂନି

ତନ୍ଦ୍ରୀ ଶବ୍ଦ ବର୍ଗ ସ୍ଵର ଓ ବ୍ୟଞ୍ଜନ,

ବୁଦ୍ଧି ବିବେକର ଅଧିଷ୍ଟାତ୍ରୀ ଦେବୀ

ଆଖିରେ ତାଙ୍କର ଜ୍ଞାନର ଅଞ୍ଜନ ।

ଶାନ୍ତି ବିଶୋଭନା ସବୁ ଯୋଗର ସାଧନା

ପ୍ରକୃତିକୁ ଦିଏ ଆକୃତି,

ବେଦ ବେଦାଙ୍କର ସଂସ୍କୃତ ସଭ୍ୟତା

ତା ଦେହୁ ସବୁ ତ ଉପୁତ୍ତି ।

ଆଭାଙ୍ଗିକ ତ୍ରୀପାଠୀ

ଆପାଦମସ୍ତକ ବିଙ୍ଗେ ସୁଶୋଭିତା

ବିଷାଦ ବିଶଳ୍ୟକରଣୀ,

ମେଘା ଜନ୍ମଦାତ୍ରୀ କମଳବାସିନୀ

ହଂସାସୀନା ଜ୍ଞାନତୃଷ୍ଣା ବିମୋଚନୀ ।

ସ୍ଵତି ଶୁଦ୍ଧିଗ୍ରହ ସବୁର ସେ ସ୍ନେହ

କରି ପ୍ରକ୍ଷିପ୍ତ ଶକ୍ତି ବିସ୍ତାର,

ପ୍ରତୀତି ବିସ୍ତାର ତା' ଛାଇରେ ଚାଲିତ

ଉଜ୍ଜନୀଚ ଭାବନାର ।

ଯା ବୀଣା ଧୂନିରୁ ସାତ୍ତ୍ଵିକ ସ୍ଫୁରିତ

ପଞ୍ଚମହାଭୂତ ତା ଦେହୁ କ୍ଷରିତ

ତା ଆଶିଷ ରେଣୁରେ କେତେ ଯେ ମହାତ୍ମା

ସବୁ ଚିନ୍ତା ଅପବର୍ଗେ ହୁଏ ରୂପାୟିତ ।

ପୁରାଣ ପୋଥିବୁ ଅଙ୍ଗିଲା ପ୍ରସଙ୍ଗେ

ଯେ କରେ ଅବଙ୍ଗିତ ଅଙ୍ଗନାର

ସ୍ଵାୟଂ ସରସ୍ଵତୀ ନାରୀର ସ୍ଵରୂପ

ସର୍ବ ବିଦ୍ୟାର ସେ ସମ୍ବାର ।

ହଜାରେ ଗୁଣରେ ମୋହିତ

ବିଶ୍ୱରଙ୍ଗନ ମହାନ୍ତି

ଖଦ୍ୟାତିକା ଦିନେ ହେବ ସ୍ଵର୍ଗ୍ୟସମ

ତେଜିଆନ କରି କାୟ

କରିବାକୁ ହେବ ଅନେକ ତପସ୍ୟା

ରଖି ଦେବତାରେ ଲୟ ।

ଅନେକ ଜନମ ପାରି ହୋଇ ଦୁଃଖେ

ମହତ ଜନଟି ହୁଏ ନଭେତାରା

କାର୍ଯ୍ୟ ମଣେ ତାକୁ ସ୍ଵର୍ଗ

ସପ୍ତରଷ୍ଣି ସଙ୍ଗେ ସନ୍ଧ୍ୟାକାଶେ ଶୋଭେ

ଦେଖାଏ ମାନବେ ଦିଗ ।

ସତ୍ୟ ଧର୍ମ ନ୍ୟାୟ ପାଳି

ନିଷାରେ ପାଳିବ ମହତ ନିୟମ

ପରିବାର ସଙ୍ଗେ ଜଳି ।

ହଜାରେ ଗୁଣର ଫଳର ସମାନ

ସଦି ସେ ନିଏ ଦାୟିତ୍ୱ

ସମସ୍ତଙ୍କୁ କରି କାର୍ଯ୍ୟରେ ମୁଗଧ

ଗୁଣରେ କରି ମୋହିତ ।

ଚାର୍ଟର୍ଡ ଆକାଉସ୍କାର୍ଟ୍

କ୍ଲାର୍ଟର ସଂ :୫ଆର୍ଟ୍, ଓୟୁଏଟି କଲୋନୀ

ୟୁନିଟ୍ -୮, ଭୁବନେଶ୍ୱର, ୯୩୩୭୧୭୪୧୮

ହୋଲି

ଆସିଲା ରଙ୍ଗର ପରବ ହୋଲି,
ଯିବା ଆମେ କେମିତି ଭୁଲି ।

ସଞ୍ଜୟ ନାୟକ

ଗୋଟେ ପାଖେ ଆମେ ମିଳି,
ରଙ୍ଗ ହେବା ସବୁ ବୋଲି ।

ରଙ୍ଗରେ ଭରି ରହିବ ଶରୀର,
ମୁହଁ ଚିନି ନାହିଁ ପାର କାହାର ।

ଏ ଉତ୍ସବରେ ନାହିଁ ଭେଦଭାବ,
ରଙ୍ଗ ହେବ ନାହିଁ ଅଭାବ ।

ଆସିଥି ବର୍ଷକୁ ଥରେ,
ଆଣିଛି ପ୍ରେମକୁ ସାଥିରେ ।

ପାଳିବା ନାଚ ଗୀତ କରି,
ଶୁଭେଳା ପିଚକାରି ମାରି ।

ରାତରି କାହାରି
ଆହ୍ୱାନ କାହାରି
ଫେରି ଫେରି

ଏଥର ବସନ୍ତ

ଏଥର ବସନ୍ତ ଆସିଛି ଧରାକୁ

ନିର୍ବାଚନ ବାର୍ତ୍ତା ଧରି

ମଳୟ ବତାଣ ବହୁନି ଆକାଶେ

ଆଉ ରୁଷା ସେ ଯେ ମାରି ।

ଫୁଲ ବନ ଆଉ ଫୁଲେଇ ହେଉନି

ରତ୍ନରାଜ ଆଗମନେ

କିଶଳୟ ଶୋଭା ଦିଶୁ ନାହିଁ ଭଲ

ନେତାଙ୍କର ଦରଶନେ ।

କୋଇଲିର କୁହୁ ଶୁଭୁନାହିଁ ବେଶି

ଦଳୀୟ ନେତାଙ୍କ ଡରେ

ମଧୁମଞ୍ଜି ଆଜି ଘୁମେଇ ପଡ଼ିଛି

ମଧୁ ଫେଣା ମଧୁଘରେ ।

Magazine Downloaded from www.aahwaan.com

ପ୍ରଶାନ୍ତ କୁମାର

ନାଥ

ମଦର ନିଶାରେ ମହୁଲର ଫୁଲ

ମାଦକତା ଭରୁ ନାହିଁ

ଚୋରା ଚଇତାଳି ଚୋରାଇ ପାରୁନି

ଜନ ମନ ଦେହ ଛୁଇଁ ।

ନିର୍ବାଚନ ପାଇଁ ମନ ରକ୍ତ ମୁଖା

ଫିକା ଲାଗେ ଫଙ୍ଗୁ ରଙ୍ଗ

ମଳୟଟା ଯଦି ପ୍ରକୟ ହୁଅଇ

ପ୍ରକୃତି ହେବ କି ସାଙ୍ଗ ।

ଆହ୍ୱାନ ପ୍ରକାଶନ
ଆହ୍ୱାନ ପ୍ରକାଶନ
ଆହ୍ୱାନ ପ୍ରକାଶନ
ଆହ୍ୱାନ ପ୍ରକାଶନ

ହୁଜି ତ ଗଲାଣି ହଳଦୀ ବସନ୍ତ

ନିର୍ବାଚନ ମଣ୍ଡଳୀରେ

ଉରସା ପାଉନି ନୂତନ ତାଳକୁ

ପତ୍ର ଝୁଡ଼ି ଯିବା ପରେ ।

ଦିଶୁନାହିଁ ଆଉ ଫଗୁଣ ଦେହରେ

କୃଷ୍ଣ ରୁତା ନାଲି ଉଚ

ନିର୍ବାଚନ ପାଇଁ ଚାରିଆଡ଼େ ଉଡ଼େ

ଗାନ୍ଧୀ ମୁଣ୍ଡ ନାଲି ନୋଟ ।

୧ଥର ବସନ୍ତେ ଭୁମର ଖୋଜୁଛି

ସୌଖ୍ୟନୀ ନବ ପାଠ

ନେତା ଜନତାଙ୍କ ଗହଳି ଭିତରେ

ବସନ୍ତ ପାଉନି ବାଟ ।

(ଭୁଣଗତି) ରାଜନଗର, କେନ୍ଦ୍ରୀଆଶାନକୁଳ

ଦୂରଭାଷ -୮୮୮୭୪୪୯୪୭୭୭

ଦାତର ଖାନା

ଅନାଥ ଆମେ

ମା' ବୁଆ ଥାଇ

ଜନମ କଲା,

ଜବର ଆମର

ହାତ ଗୋଡ଼

ଇପାଲେ ଆମେ ଛୁଟା,,

ଆଁଏଣ୍ ଦିଶୁଛେ ଝଲ୍ ଝଲ୍

ତବରି ଆମେ କଣା,

କୁଣେ ଦୁରୁ

ପାରସ୍ପ୍ର ଶୁନି

ମିଳୁଛେ ତାଉଳ୍ 'ଟେକିଆ',,

ଫିରବି ଇପାଲେ

ଆମେ ଅବରି ଭୁଏରା,,

ଛୁଟା କଣା ଭୁଏରା କା'ଯେ

ଅଛେ ନ' ଦାତର ଖାନା,

ଆଏଲେ ତାତି

ଭୋର୍ ଗୁଟେ ଗୁଟେ ଦଉଥିମା,

ସୁନୀଲ କୁମାର
ଅଗସ୍ତ୍ୟ

ଟିକିଲାଗଡ଼, ବଲାଙ୍ଗୀର
ମୋ : ୭୭୮୮୮୮୯୯୩୩
ଆହ୍ୱାନ ଇଂପ୍ରିକା ସମ୍ପଦ ନିଃଶ୍ଵର ବିତରଣ ହେତୁ ତା ଦେୟାତି ପ୍ରସାଦ ପଞ୍ଜନାୟକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଓ ପ୍ରକାଶିତ

ଡତେ ନୁରୁଛେଁ ମୁଖ୍ୟ...

ଡତେ ନୁରୁଛେଁ ମୁଖ୍

ଡତେ ଝୁରୁଛେଁ ମୁଖ୍

ତୁଳ ଗଲା ଦିନୁ ଡତେ

ସୋର କରୁଛେଁ ମୁଖ୍

ମାଁ ମାଁ ବଲି ଅଧା ବାରୁ

ଡାକି ଦେଲେ ମତେ

ଧାଇଁ ଆସୁଥେଁ ମୁଖ୍

ଡତେ ନୁରୁଛେଁ ମୁଖ୍

ଡତେ ଝୁରୁଛେଁ ମୁଖ୍

ତୋର୍ ସେ ଦୁଇ ଦାତ

ଦେଖା ହଁଏ ଆର୍

ତୋର୍ ନାକ ଚତାକେ

ସୋର କରୁଛେଁ ମୁଖ୍

କଜଳ ମଖାଲା ବେଳେ

ତୋର ମୁଁହୁଁ ଦେଖା

ହରେ କୁଣ୍ଡନ କହେଲେ

ତୋର ତାଳି ପିଟା କେ

ସୋର କରୁଛେଁ ମୁଖ୍

ଡତେ ନୁରୁଛେଁ ମୁଖ୍

ଡତେ ଝୁରୁଛେଁ ମୁଖ୍

ତୋର ଚକ୍ ଚକ୍ ଆଞ୍ଜିର

ଚମକ୍ ତୋର ଛୋଟ

ଛୋଟ ହାତର ଦମକ୍

କେ ନରୁଛେଁ ମୁଖ୍

ଡତେ ଝୁରୁଛେଁ ମୁଖ୍

ଶୋଭାରାଣୀ

ମାଝୀ

ଆହ୍ୱାନ ଇଂପ୍ରିନ୍ଟିକା
ପ୍ରକାଶିତ ଦେଖିବାରେ

ତୋର ସେ ନାନା ନାନା ଗାନା

ତୋର ସେ ତନାଘନା ଖାନା

ତୋର ସେ ବୁଢ଼ ବୁଢ଼ ତାଳି

ତୋର ସେ ହରେକୁଷନେ

ତାଳି କେ ନୁରୁଛେ ମୁଣଁ

ତତେ ଝୁରୁଛେ ମୁଣଁ

କେ ଜାନି ଫେର କେବେ

ଆସଲେ ମାଏସି କହିବୁ ମତେ

ତୋର ମାଁ ଡାକ୍ କେ ସୋର

କରୁଛେ ମୁଣଁ ତତେ ନୁରୁଛେ

ମୁଣଁ ତତେ ଝୁରୁଛେ ମୁଣଁ.....

ଶୋଭାରାଣୀ ମାଝୀ
ତୁଷ୍ଟରା ବଲଙ୍ଗୀର
ଆହ୍ୱାନ

ପ୍ରଦ୍ୟମ ବୈଜ୍ଞାନି

ଆହ୍ୱାନ ଇଂପ୍ରିନ୍ଟିକା
aahwaan.com

<https://www.youtube.com/@aahwaan>

ଆମର ସୁରୁଯିବ୍ ଚ୍ୟାନେଲକୁ ସବ୍ୟାକରିବ୍ କରନ୍ତୁ।

ଆଦିକରି

ଅନୁନ୍ଦ କୁମାର
ରାଉତ

ସାରଳା ଦାସ ଅବିଭକ୍ତ କଟକ ଜିଲ୍ଲାର ଜଙ୍ଗେରପୁର ସ୍ଥିତ କନକବତୀ ପାଠଶାଳା ନିକଟସ୍ଥ ଚନ୍ଦ୍ରଭାଗା ନଦୀକୁଳରେ ଥିବା ସାରୋଳ ବା କାଳିନାଗ ଗ୍ରାମରେ ପଂଚଦଶ ଶତାବୀରେ ଜନ୍ମଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ । ତାଙ୍କର ପିତା ଜଣେ ପୁଧାନ କୃଷିକାରୀ ଓ ଗ୍ରାମୀଣ ବ୍ୟକ୍ତି ଥିଲେ । ବାଲ୍ୟକାଳରେ ସାରଳା ଦାସଙ୍କର ନାମ ଥିଲା ସିଂହେଶ୍ୱର ପରିତା (ସ୍ବାଙ୍କ୍ରିୟା, ମାତା ଓ ଚାରିଭାଇଙ୍କ ସହିତ ନିଜର ବାଲ୍ୟ, ଶୈଶବ ଓ ଯୌବନ ଜୀବନ ଅତିବାହିତ କରିଥିଲେ । ତାଙ୍କର ବଡ଼ଭାଇ ପର୍ଶୁରାମ ପରିତା ଜଙ୍ଗେରପୁର ନିକଟରେ ପ୍ରବାହିତ ହେଉଥିବା ଚନ୍ଦ୍ରଭାଗା ନଦୀର ଘାଟ ନେଇଥିଲେ । ପର ଅବସ୍ଥାରେ ପର୍ଶୁରାମ ପରିତା କନକପୁରଙ୍କୁ ଉଠିଆସି ଘରଟିଏ କରି ରହିଲେ । କିନ୍ତୁ ସିଂହେଶ୍ୱର ସାରଳା ମା'ଙ୍କ ଚରଣାବିନ୍ଦରେ ଗଭୀର ଭକ୍ତି ଡାଳିଦେଇ ସେବାରତ ଥିଲେ । ସେ ସମୟରେ ଚାଟଶାଳୀର ସୁବିଧା ନଥିବାରୁ ନିଜ ଚେଷ୍ଟାରେ ଆଧ୍ୟୟନ କରିଥିଲେ । ଓଡ଼ିଆରେ ମିଳୁଥିବା କୋଇଲି ଚଉତିଶା ଅନ୍ୟ କେତେ ଖଣ୍ଡ କ୍ଷୁଦ୍ର କବିତା ପଡ଼ିଥିଲେ । ଏତିକିରେ ତାଙ୍କର ଶିକ୍ଷାଜୀବନର ପରିସମାପ୍ତି ଘଟିଥିଲା ।

ସିଂହେଶ୍ୱର ଯୌବନରେ ପଦାର୍ପଣ କଲାପରେ, ଗୀତ ରଚନା କରି ନିଜେ ଗୀତ ବୋଲୁଥିଲେ । ପର ଅବସ୍ଥାରେ ପୌରାଣିକ କାହାଣୀଗୁଡ଼ିକ

ଶୁଣି, ପୁରାଣ ପଡ଼ିବାକୁ ଆଗ୍ରହ ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲେ । ସଂସ୍କୃତ ଶିଖି ନଥିବା ଅପଣ୍ଡିତ ସିଦ୍ଧେଶ୍ୱର ସଂସ୍କୃତ ପଡ଼ିବା ଓ ଲେଖିବା ଏକ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଘଟଣା ଥିଲା । ବିଲରେ ଚାଷ ପାଇଁ ହଳ ବୁଲାଉଥିବା ସମୟରେ ସିଦ୍ଧେଶ୍ୱର ସ୍ମୃତି ଗୀତ ନିଜ ମନରୁ ରଚନାକରି ବୋଲନ୍ତି । ଏହି ସମୟରେ ସେ ଆତ୍ମହରା ହୋଇପଡ଼ନ୍ତି । ସେ ‘ମନାଇ ଚଉତିଶା’ ନାମକ ଏକ ଗୀତ ରଚନା କରିଥିଲେ । ଦିନକର ଘଟଣା ସିଦ୍ଧେଶ୍ୱର ହଳ ବୁଲାଉଥାନ୍ତି ଓ ଗୀତ ବୋଲୁଆନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ପଦ ମନେପଡ଼ିଲା ନାହିଁ । ଯେତେ ଚେଷ୍ଟା କଲେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର ସେହି ଗୀତର ପଦ ମନେପଡ଼ିଲା ନାହିଁ । ଅତି ବିଚଳିତ ଅବସ୍ଥାରେ ତାଙ୍କର ଇଷ୍ଟଦେବୀ ସାରଳାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଲେ । ମା ସାରଳା ଭକ୍ତ ଅନ୍ତରର ଭକ୍ତି ମାଧ୍ୟମରେ ଏକ ନାରୀ ମୁଢ଼ିଟି ହୋଇ ସିଦ୍ଧେଶ୍ୱରଙ୍କ ସମ୍ମନରେ ଆବିର୍ଭୂତ ହୋଇ କହିଲେ “ତୁ ଗୀତ ବନ୍ଦକଲୁ କାହିଁକି ? ମୁଁ ତୋ ଗୀତ ଶୁଣୁଥିଲି, ତୁ ଗୀତ ବୋଲି ଚାଲେ ସବୁ ମନେ ପଡ଼ିଯିବ । ତୋ ଗୀତ ମୋତେ ବହୁତ ଭଲଲାଗେ, ତୁ ମହାଭାରତ ରଚନା କରିପାରିବୁ, ଏହା କହି ନାରୀ ମୁଢ଼ିଟି ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ ହୋଇଗଲେ ।

ସେ ସମୟରେ ଓଡ଼ିଶାର ଗଜପତି ଥିଲେ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶର ପ୍ରଥମ ସମ୍ରାଟ କପିଳେନ୍ଦ୍ର ଦେବ । ତାଙ୍କର ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଗଞ୍ଜାତାରୁ କାବେରୀ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଲମ୍ବିଥିଲା । ସିଦ୍ଧେଶ୍ୱର ମା ସାରଳାଙ୍କ ପୂଜା ଅର୍କନାରେ ନିଜକୁ ନିଷ୍ଠେଜିତ କରିଥିଲେ । ଅନୁମାନ କରାଯାଏ ସିଦ୍ଧେଶ୍ୱର କପିଳେନ୍ଦ୍ର ଦେବଙ୍କ ସୈନ୍ୟ ବିଭାଗରେ ଯୋଗଦେଇ ବିଭିନ୍ନ ଯୁଦ୍ଧର ଅନୁଭୂତିକୁ ପର ଅବସ୍ଥାରେ ମହାଭାରତରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଥିଲେ । ସୈନ୍ୟଦଳରୁ ଆସି ପୁରୀର ଯମେଶ୍ୱର ଲିଙ୍ଗଙ୍କ ମନ୍ଦିରରେ କିଛିକାଳ ଅବସ୍ଥାନ କରିଥିଲେ । ସେ ସମୟରେ ସଂସ୍କୃତ ପଣ୍ଡିତ ମାନଙ୍କର ପ୍ରଭାବ ଯଥେଷ୍ଟ ଥିଲା । ପୁରୀରେ ସଂସ୍କୃତ କାବ୍ୟ ଓ ନାଟକ ଚର୍ଚାରେ ଆହ୍ୱାନ ଇଂଗ୍ଲିଶ ସମ୍ପର୍କ ନିଃଶ୍ଵର ବିତରଣ ହେତୁ ତା ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାଦ ପଞ୍ଜନାୟକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଓ ପ୍ରକାଶିତ

ସିଙ୍ଗେଶ୍ଵରଙ୍କୁ କେହି ଅଂଶ ଗ୍ରହଣ କରାଇ ଦେଉନଥିଲେ । ଏହିପରି ଅସହାୟ ମୂହୂର୍ତ୍ତରେ ଇଷ୍ଟଦେବୀ ସାରଳା ସିଙ୍ଗେଶ୍ଵରଙ୍କୁ ଅଭୟ ପ୍ରଦାନକରି ଆଦେଶ ଦେଲେ “ତୁ ଯାଇ ନୀଳ କଳ୍ପବତ ମୂଳେ ବସିବୁ, ଯାହା ଉପରୁ ଶୁଭିବ ତୁ ଲେଖିବୁ ।” ସେତେବେଳକୁ ସିଙ୍ଗେଶ୍ଵର, ସାରଳା ଦାସ ନାମରେ ପରିଚିତ ହେଲେ । ମହାଭାରତ ରଚନାରେ ମନୋନିବେଶ କଲେ । କଳ୍ପବତ ମୂଳରେ ମହାଭାରତର ଆଠଗୋଟି ପର୍ବଶେଷ କରି ସାରିଥିଲେ । ପୁରୀ ଛାଡ଼ି ସେ କୋଣାର୍କରେ ଏକ ବଟବୃକ୍ଷ ମୂଳରେ ଯୋଗସାଧନ କଲେ ଓ ମହାଭାରତ ରଚନା କଲେ । ତାଙ୍କର ଲିଖିତ ମହାଭାରତରେ ଅନ୍ୟ ପଣ୍ଡିତମାନେ “ହାତୀ ବାର ଯୁଣ ତାର ଘାଟିବାର ଯୁଣ” ବର୍ଣ୍ଣନାକୁ ତୁଟି ରୂପେ ଦର୍ଶାଇଥିଲେ । ହସ୍ତୀ ହେଲା ଦେବତା ଯୁଣରେ ଓ ଘାଟି ହେଲ ମାନବ ଯୁଣରେ । ଏହାପରେ ପଣ୍ଡିତମାନେ ନିଜଭୂଲ ବୁଝିପାରି କବିଙ୍କ ରଚିତ ମହାଭାରତକୁ ଗ୍ରହିତୁଥେ ସ୍ଥାନଦେଲେ ଓ ଶୁଦ୍ଧ ମୁନି ବୋଲି ସମ୍ମାନିତ କଲେ । ଏହି ସମ୍ମାଦ କପିଳେନ୍ଦ୍ର ଦେବଙ୍କ ନିକଟରେ ପହଞ୍ଚିଲା । ଗଜପତି ରାଜା ସିଙ୍ଗେଶ୍ଵରଙ୍କୁ ସ୍ଥାଇଁ ପରିବର୍ତ୍ତେ ପରିତା ଉପାଧିରେ ଭୂଷିତ କରାଇ ଖେଳ ଆଦି କେତେ ଗ୍ରାମ ନିଷ୍କର ବୃତ୍ତିରୂପେ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ ।

ପୁରୀରେ କିଛି ଦିନ ଅତିବାହିତ ହେବାପରେ କବି ସାରଳା ଦାସ ନିଜର ଜନ୍ମଭୂମିକୁ ଫେରିଆସିବା ବାଟରେ କଟକ ତୁଳସୀପୁରରେ କିଛି ଦିନ ରହିଲେ । ଦେନିକ ମା କଟକ ଚଣ୍ଡୀଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ କରନ୍ତି ଓ ନିଜ ରଚିତ ମହାଭାରତ ଦେବୀଙ୍କ ନିକଟରେ ପଡ଼ନ୍ତି । ଏହି ଗ୍ରହ ପାଠ ଶୁଣିବାପାଇଁ ବହୁ ଶ୍ରୋତା ମା ଚଣ୍ଡୀଙ୍କ ଠାରେ ରୁଣ୍ଡ ହୁଅଛି । ତାଙ୍କର ସାରସ୍ଵତ ସାଧନା ହିଁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଓଡ଼ିଆ ଜାତି ପାଇଁ ଅମଳିନ ପ୍ରେରଣା ହୋଇ ରହିଗଲା । ସେ ଆମ ଜାତିର ଗୌରବ, ସ୍ମୃତ୍ୟା ଆଉ ଦ୍ରୁଷ୍ଟା । ସେ କେବଳ ଜଣେ ସିଙ୍ଗ ସାଧକ ନୁହଁନ୍ତି, ଭକ୍ତ ନୁହଁନ୍ତି, କବି

ରୂପେ ତାଙ୍କୁ ଚିରଦିନ ଜାତି ପୂଜା କରିବ । ଆଜୀବନ ସେ ଯେଉଁ ଅଖଣ୍ଡମାଧ୍ୟ କରିଛନ୍ତି ତାହା ହିଁ ତାଙ୍କୁ ଅମର କରିବ । ତାଙ୍କ ଜୀବନର ଏକ ବିସ୍ତ୍ରେକର ଓ ରହସ୍ୟମୟ କାହାଣୀ କୁହେ -

ଦିନେ ସାରଳାଦାସ ବିଲରେ ହଳ କରୁଥିବା ସମୟରେ, ଏକ ରାଜକନ୍ୟାର ବିବାହ ଉପଲକ୍ଷେ ରାଜକର୍ମଚାରୀମାନେ ସାରଳାଦାସଙ୍କ ନିକଟରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । ତାଙ୍କର ଗୁଣ ଓ ବୁଦ୍ଧି ରାଜକର୍ମଚାରୀମାନଙ୍କୁ ମୁଣ୍ଡ କରିଥିଲା । ସାରଳାଦାସଙ୍କୁ ସେମାନେ ରାଜଦରବାରକୁ ଘେନିଗଲେ, ବିବାହର ଆୟୋଜନ କଲେ । କାଠ ଓ ବାଉଁଶଙ୍କୁ ଦେଖି ଚାଷୀ ସିଦ୍ଧେଶ୍ୱର ମନେମନେ ବହୁତ ଖୁସ୍ତି ହେଉଥାନ୍ତି । ରାଜକନ୍ୟା ସିଦ୍ଧେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ବନ୍ଦାପନା କରିବା ସମୟରେ, ସିଦ୍ଧେଶ୍ୱର ଭୟରେ ଖଟ ତଳେ ଲୁଚିଗଲେ । ସିଦ୍ଧେଶ୍ୱରଙ୍କ ଏହି ପରି କାର୍ଯ୍ୟରେ ରାଜକନ୍ୟା କ୍ରୋଧନ୍ତିତା ହୋଇ ମୁଖ୍ୟ, ଅଧମ ବୋଲି କହି ଅନ୍ତଃପୁରକୁ ପଳାଇଲେ । ସିଦ୍ଧେଶ୍ୱର ରାଜକୁମାରୀଙ୍କ କଟୁମନ୍ତ୍ରବ୍ୟରେ ଦୁଃଖିତ ହୋଇ ମା' ସାରଳାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯାଇ ନିଜର ଦୁଃଖ ଜଣାଇଲେ । 'ମା' ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ କହିଲେ ସିଦ୍ଧେଶ୍ୱର ତୁ ଚିନ୍ତା କରନାହିଁ, ତୁ ଗଲାବେଳେ ବାଟରେ ଯେଉଁ ଲେଖନୀଟି ପାଇବୁ । ସେହି ଲେଖନୀରେ କଳ୍ପବତ ମୂଳ ବସି ଚିନ୍ତାକଲେ ତୋତେ ସବୁ ଦୃଶ୍ୟମାନ ହେବ । ଏହି ଘଟଣାଟି ସିଦ୍ଧେଶ୍ୱରଙ୍କ ଜୀବନରେ ଅଭ୍ୟାସପୂର୍ବ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆଣିଥିଲା ।

'ମା'ଙ୍କ ଦଉ ଲେଖନୀ ସାହାଯ୍ୟରେ ସାରଳାଦାସ ମହାଭାରତ, ଚଣ୍ଡୀ ପୁରାଣ, ବିଲଙ୍କା ରାମାୟଣ, ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣ ବଚନିକା ଓ ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ସୁନ୍ଦର ଗଳ୍ପ ସୃଷ୍ଟି କରିଥିଲେ । ଗଳ୍ପଗୁଡ଼ିକ ହେଲା ବାବନା ଭୂତ, ଗଙ୍ଗା-ଶାନ୍ତିନ୍ଦ୍ର ବିବାହ, ଭୀମ ରାଜାର କଥା, ନବଗୁଡ଼ିର କଥା, ଭାରତ ଯୁଦ୍ଧର ଭରତିଆ ପକ୍ଷୀକଥା, କୁତ୍ରୀ ଗାନ୍ଧାରୀର ଶିବପୂଜା କଥା, ଅନ୍ତର୍ମନର

ବରପ୍ରାଣ୍ତି କଥା ଓ ପାର୍ବତୀଙ୍କ କୋପ କଥା ପ୍ରଭୃତି ଗଞ୍ଜଗୁଡ଼ିକ ଉନ୍ଦରିଶକୁ ବେଶ୍
ପ୍ରଭାବିତ କରିଛି ।

ଏହି ନିରହଙ୍ଗାର ସିଦ୍ଧ କବିଙ୍କ ଶେଷ ଜୀବନ ରଷ୍ଟଦେବୀ ସାରଳା ଦେବୀଙ୍କ ନିକଟରେ
କଟାଇଥିଲେ । ସେ ନିଜର ସ୍ତ୍ରୀ, ପୁତ୍ର ଓ କନ୍ୟାଙ୍କ ଠାରୁ ସମସ୍ତ ସାଂସାରିକ ବନ୍ଧନ
ତ୍ୟାଗକରି ‘ମା’ଙ୍କ ପାଦପଦ୍ମରେ ନିଜକୁ ଉତ୍ସର୍ଗ କରିଦେଇଥିଲେ । ସାରଳାଦାସ ଜ୍ୟୋତିଷ
ଶାସ୍ତ୍ରରେ ନିପୁଣ ଥିଲେ । ଶାସ୍ତ୍ର ବିଚାରକରି ଜାଣି ପାରିଥିଲେ ଯେ ମାଘସପ୍ତମୀ ଦିନ ଦେହ
ଛାଡ଼ିବାକୁ ହେବ । ତେଣୁ ଅକ୍ଷତ, ଗୋଟାଗୁଆ, ନତିଆ, ପାନ, ତିଳ, ଗଙ୍ଗାଜଳ, ଗଙ୍ଗାମାଟି
ସହ ଘିଆ ଦୀପ ସାରଳାଦାସ ନିଜ ସମ୍ମୁଖରେ ରଖି ତେଜ୍ଜଳିପଦା ବନ୍ଧମୁଣ୍ଡାର ବୃଦ୍ଧାନଦୀ
କୂଳରେ ମାଘ ଶୁକ୍ଳ ପ୍ରତିପଦଠାରୁ ସମାଧିଷ୍ଟ ହେଲେ । ମାଘ ସପ୍ତମୀ ସକାଳକୁ ଗୋଟିଏ
ଘଡ଼ଘଡ଼ି ଶବ୍ଦ ହେଲା ଓ ଦୀପଟି ମଧ୍ୟ ଲିଭିଗଲା । ଏହା ହିଁ ଥିଲା ଆଦିକବି ଶୁଦ୍ଧମୁନି
ସାରଳା ଦାସଙ୍କର ଅନ୍ତିମ ଯାତ୍ରା । ଆଜି ତାଙ୍କ ନାମାନୁସାରେ ମୁନି ଗୋସାଇଁ ମଠ
କୁହାୟାଉଛି । ଏହି ସମାଧିର ଉଗ୍ରାବଶେଷ ନିକଟରେ ଏକ ବରଗଛ ଅଛି । ତାଙ୍କର
ଲୌକିକତା, ଉନ୍ଦରିଶର ସଂସ୍କାର ଓ ପ୍ରତିଭାର ମୋହିନୀ ଶକ୍ତି ବଳରେ ଯୁଗଯୁଗ ପାଇଁ
ଅମର ସୃଷ୍ଟି ମହାଭାରତରେ ଜୀବନ୍ତ କରି ଦେଇଗଲେ । ତେଣୁ ଆଜି ଓଡ଼ିଶାର ଉନତା
ସେହି ଶୁଦ୍ଧକବିଙ୍କୁ ଆଦିକବି ରୂପେ ପୂଜାଅର୍ଥ୍ୟ ଦେଇଥାନ୍ତି ।

ପାରାଦ୍ୱୀପଗଢ଼, କୁଜଙ୍କ, ଉଗ୍ରାହିନୀପୁର

ମୋ : ୯୯୩୭୭୫୦୮୮୮୮୮

ଆହ୍ୱାନ
ଓଡ଼ିଶା
ପାରାଦ୍ୱୀପ

ଆତଙ୍କର ସନ୍ଧା ଏତ ଫେବୃଆରୀ ୨୦୧୯

ଅନୁତ୍ତ କୁମାର

ଫେବୃଆରୀ ଏତ ତାରିଖ କଥା ମନେ ପଡ଼ିଗଲେ ସାରା ଶରୀରରେ
ନିଆଁ ଲାଗି ଯାଉଛି ଆଉ ଆଖିରେ ଅସରା ଲୁହ ସାଙ୍ଗକୁ ହୁଦୟରେ
ବୁକୁଫୁଟା କୋହ ଭରି ଯାଉଛି । ୨୦୧୯ ଫେବୃଆରୀ ଏତ ଆମ
ଭାରତୀୟ ମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଦୁଃଖଦ ସମ୍ବାଦ ଆଣିଥିଲା ଯାହା ଯୁଗ ଯୁଗ ପାଇଁ
ସ୍ଵରଣୀୟ ହେଇ ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ଭାରତୀୟମାନଙ୍କ ମନରେ ଜାଗ୍ରତ ହେଇ
ରହିବ । ସେବିନ ଚାହୁଁ ଚାହୁଁ ଅଦିନିଆ ଝଡ଼ ଭଳି ମାତି ଆସିଲା ମୃତ୍ୟୁର
କରାଳ ଆଖି ସାମ୍ବାରେ ଅକ୍ଷୁଣ୍ଣାତ ଚାଲିଗଲା ଆମ ୪୦ ଯବାନଙ୍କ ପ୍ରାଣ ।
କେହି କିଛି ବୁଝିବା ପୂର୍ବରୁ କାପୁରୁଷ ଭଳି କିଛି ଆତଙ୍କବାଦ ପୁଲଭାମା
ନିକଟରେ ଆମ ଯବାନଙ୍କ ଗାଡ଼ିକୁ ନୃସଂଶ ଭାବେ ବୋମା ବିଷ୍ଣୋରଣ
କରିଥିଲେ ଯାହା ଫଳରେ ଆମ ୪୦ ଯବାନଙ୍କ ମରଶରୀର ଖଣ୍ଡ
ବିଷଣ୍ଣିତ ହେଇ ପଡ଼ିଲା ଆଖି ପିଛୁଲାକେ ଯାହା ସାରା ଭାରତ ବାସୀଙ୍କ
ଛାତିକୁ ଥରାଇ ଦେଇଥିଲା । ଏହି ବର୍ତ୍ତର କାଣ୍ଡ ସାରା ବିଶ୍ୱକୁ ଶୋକାକୁଳ
କରିଦେବା ସହ ଭାରତ ବର୍ଷକୁ ସ୍ତର୍ଷ କରିଦେଇଥିଲା । ସେବିନର ଘଟଣା
ମନେ ପଡ଼ିଗଲେ ଲୋମ ଆଜିବି ଟାଙ୍କୁରି ଭତ୍ତାଛି ଆଉ ଆଖିରୁ ଧାର
ଧାର ଅଣ୍ଟୁ ବାହାରି ଆସୁଛି, ସେବିନ ଏକାଥରକେ ୪୦ ଯବାନଙ୍କ ଯୁଦ୍ଧ
ଜଳୁଥିଲା ଯାହା ଆମ ଭାରତୀୟ ମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଥିଲା ହୁଦୟ ବିଦାରକ

ଚିତ୍ର ଯାହା ଆଜି ବି ଛାତି ଭିତରକୁ କଷ୍ଟ ଦେଉଛି । ସତରେ ସେବିନ ଅକସ୍ମାତ ରାକ୍ଷସରୂପୀ ଆତଙ୍କବାଦ ସାଜି ପଣ୍ଡତଳି ଦୃସଂଶ ଭାବେ ଆମ ଯବାନମାନଙ୍କୁ ଏମିତି ମାରିଥିଲେ ଆଜିବି ସାରା ଦେଶବାସୀଙ୍କ ସହ ଭାରତମାଆର ଆଖିରୁ ଲୁହ ଲୁହେ ଲୁହୁ ଝରୁଛି । ସେବିନ କେତେ ମାଆ ନିଜର ବୀର ପୁତ୍ର ପାଇଁ ସେବିନ ଛାତି ଫଟାଇ କାହିଁ କାହିଁ ଅଚେତ ହେଇଛି ତ କିଏ ସ୍ନାମୀ ହରାଇ ବିଧବା ସାଜିଛି ତ କିଏ ଅନାଥ ପାଲଟିଛି ବାପାକୁ ହରାଇ କିଏ ନିଜର ବୀର ଭାଇ ହରାଇଛି ତ କିଏ ଆଶାବାଦି ହରାଇଛି କିନ୍ତୁ ଆମ ମାଟି ମାଆ ଭାରତ ଭୂମି ପାଇଁ ବାହୁବଳି ବୀର ଯୋଜାମାନଙ୍କୁ ହରାଇଛି ସତ କିନ୍ତୁ ଶତ୍ରୁ ଆଗରେ ନତମସ୍ତକ ହେଇ ନାହିଁ । ବୀରତ୍ତର ସହ ଲଢ଼େଇ କରି ପ୍ରତିଶୋଧ ନେଇଛି । ସତରେ ସେବିନ ଘଟଣାକୁ ଭୁଲି ହେବନି ଯୁଗ ଯୁଗକୁ ଅଭୁଲା ସ୍ମୃତି ହେଇ ଚିରକାଳକୁ ଉତ୍ତିହାସରେ ଲିପିବକ୍ଷ ହେଇରହିବ ସତ ତେଥାପି ଆମେ ଭାରତ ମାତାର ସମସ୍ତେ ଜଣେ ଜଣେ ସୁଯୋଗ୍ୟ ସନ୍ତାନ ହିସାବରେ ଆମର ବି ଏ ପବିତ୍ର ମାଟି ପ୍ରତି ଏ ଭାରତ ମାଆର ସହିଦ ଯବାନଙ୍କ ପ୍ରତି କିଛି କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଅଛି । କିଛି ନ ହେଲେ ନାହିଁ ଆମ ନିଶ୍ଚାସ ଚାଲୁଥିବା ଯାଏଁ ଦେହରେ ରକ୍ତ କଣିକା ବହୁ ଥିବା ଯାଏଁ ପ୍ରତିବର୍ଷ ଫେବୃଯୁରୀ ୧୪ରେ ଆମେ ସହୀଦ ହେଇଥିବା ବୀର ଯବାନମାନଙ୍କୁ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ପରିବାର ପାଇଁ ଛୋଟିଆ ଛୋଟିଆ କ୍ୟାଣ୍ଟେଲ କିମ୍ବା ଦୀପଟିଏ ଜାଳି ସେମାନଙ୍କ ଅମର ଆତ୍ମାର ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବା ସହ ପରିବାର ପାଇଁ ଭଗବାନଙ୍କ ପାଖେ କିଛି ମୁହଁର୍ତ୍ତ ପ୍ରାର୍ଥନା କରି ଆଗାମୀ ଯୁବ ପିତ୍ର ପାଇଁ କିଛି ଦିଗ୍ବ ଦର୍ଶନ ଦେବା ।

ଭାରତ ମାତା କି ଜୟ

କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ସମ୍ବାଦକ, ଜାତୀୟ କବି ଲେଖକ ସଂଗ୍ରହନୀ

ଯୋଗାଯୋଗ -୮୩୩୫୩୩୫୭୯୯୯

ମାଉସୀ ମାଆର ପୋଡ଼ିଟା

ପୁଣ୍ଡଳତା ମିଶ୍ର

ଆଷାଡ଼ ଶୁକ୍ଳ ଦ୍ଵିତୀୟ ତିଥି ମହାପ୍ରଭୁ ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ଘୋଷଯାତ୍ରା । ଗ୍ରାମ ଠାରୁ ସହରରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ସାର ବିଶ୍ୱ ଆଜି ଗହଳ ଚହଳ ଭରପୁର । ପବିତ୍ର ରଧ୍ୟାତ୍ରା ହେବ ତିନି ଠାକୁର ରଥରେ ବିଜେ ହେବେ, ମାଉସୀ ମାଆ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ବାଟ ଅନେଇ ବସିଥିବ, ପ୍ରଭୁଙ୍କର ପ୍ରିୟ ପୋଡ଼ି ପିଠା ପ୍ରସ୍ତୁତିରେ ଲାଗି ପଡ଼ିଥିବେ । ବାଦାମ, କର୍ପୁର, ଖଣ୍ଡ ଲବଣୀ ଦ୍ରାକ୍ଷା, ପେତ୍ରା, ଆଲେଇଚ, ଲବଙ୍ଗ, ସହିତ ତାଙ୍କ ବନ୍ଧର ଅମୃତକୁ ଭରି ଦେଇଥିବ ପୋଡ଼ିଟାରେ । କାଳିଆର ମନେ ପଡ଼ିଯାଇଛି ତ୍ରେତ୍ୟା ଯୁଗର କଥା ଏଇ ତାର ମାଉସୀ ମାଆ ହେଇଥାଏ କାକୀ ମାଆ କୈକେୟୀ । ମୋ କାକୀ ମା ଭରତକୁ ସ୍ତନ୍ୟପାନ କରାଉ ଥାଆନ୍ତି ତାହା ମୁଁ ଦେଖି ଧାଇଁ ଗଲି କାକୀ ମାଆଙ୍କ କୋଳକୁ । କୋଳରେ ବସି ଅନ୍ୟ ପଚ ସ୍ତନ୍କୁ ପାଟିରେ ପୁରାଇ ଅମୃତ ପାନ କରିଲି । ଏହା ଦେଖି ପିତା ଦଶରଥ ମୁରୁକି ମୁରୁକି ହସି ରାଜ ଉଆସକୁ ଚାଲିଗଲେ । ଆସିଗଲେ ସୁମିତ୍ରା ନନ୍ଦନ ଲକ୍ଷ୍ମଣ ଓ ଶତ୍ରୁଘ୍ନ ମୋର ଅମୃତ ପାନକୁ ଦେଖି ଲାଜେଇ ପଳେଇଗଲା ବେଳେ ମୋ କାକୀ ମାଆ ସେ ଦୁଇଜଣଙ୍କ ଲାଜ ଛାଡ଼ିବାକୁ ଯାଇ ଶାଶିଆଶିଲେ ତାଙ୍କ କୋଳକୁ ତେଥାପି ଲାଜରେ ତଳକୁ ମୁଁହ ପୋଡ଼ି ରହିଲେ । ଲକ୍ଷ୍ମଣ ଓ ଶତ୍ରୁଘ୍ନଙ୍କୁ ତେଥାପି ସେ ଦୁଇ ଜଣ ଲାଜ

କରି ପଳେଇଲେ ଉଆସ ରିତରକୁ । ମୁଁ କହିଲି, କାକୀ ମାଆ ତୁମ ବକ୍ଷର ଅମୃତ ପରା ଏକା ମୋର ! ଏଥିରେ ଆଉ କାହାରି ଭାଗ ନାହିଁ ।

ଆଉ ଦିନକର କଥା ମାତା କୌଣସିଲ୍ୟା ମୋର ପ୍ରଭାତ ଅବକାଶ ସାରି ସ୍ଵବାସିତ ଜଳରେ ସ୍ନାନ ବଜାଇ ପାଟ ପିତାମ୍ଭରୀ ପିନାଇ, ଭୁଲତାରେ କୁକୁମା ସଜାଇ ପ୍ରଭାତ ମଣୋହି ପାଇଁ ସଜାତି ରଖିଲେ ଖେବୁଡ଼ି ଅର୍ଣ୍ଣ, ସର ଲବଣୀ, ମାଖନର ପୂଳି ଓ ଘୋଡ଼ା ପିଠା ମୋତେ କୋଳେଇ ନେଲେ ଖୁଆଇ ଦବାକୁ କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଭାରି ଅଝଟ ହେଲି ମଣୋହି ନ ହେବା ପାଇଁ ବହୁ ପ୍ରକାର ଫଙ୍ଗି ଫିକର କଲି । ହାତୀ ଦେବି ଘୋଡ଼ା ଦେବି ସରଗରୁ ଚାନ୍ଦ ଦେବି ନାନା ପ୍ରକାର କଥା କହି ଖୁଆଇବା ପାଇଁ ଯେତେ ଚେଷ୍ଟା କଲେ ମୁଁ ଥିଲି ନଛୋଡ଼ିବନା ! ମୁଖ ହଲାଇ ନାହିଁ କରି ଓଠ ରଖିଥାଏ । ମୁଁ ଅଥୟ ହୋଇ ମାତା କୌଣସିଲ୍ୟାଙ୍କ କୋଳରୁ ଖସି ଆସିଲି, ଛନ୍ଦ ମଧୁର ଦୌଡ଼ର କଟିକିଙ୍କଣୀ ଝୁମ୍ବ ଝିମ୍ବ ହୋଇ ବାହୁଥାଏ, ମାତା ପୁତ୍ରଙ୍କର ଲୁଚାଛପା ଖେଳରେ ପ୍ରାସାଦର ଅଙ୍ଗନ୍ ରେ ବାସ୍ତଳ୍ୟ ନୃତ୍ୟର ଆସର ସୃଷ୍ଟି ହେଉଥାଏ ।

ଅଦୂରରେ ରହି ଏହି ଦୃଶ୍ୟକୁ ଉପଭୋଗ କରୁଥିଲେ କାକୀ ମାଆ କୈକେୟୀ, ମନ ହେଉଥାଏ ତାଙ୍କ କୋଳକୁ ଦୌଡ଼ି ପଳାନ୍ତି ମୋ ମନ କଥା କେମିତି ଜାଣିପାରିଲେ ମୋ କାକୀ ମା ।

କୌଣସିଲ୍ୟା ମାଆଙ୍କୁ କହିଲେ ଅପା ତୁମେ ଗଲ, ସେ ଦେହଳି ଅତି କ୍ରମ କରି ବହି ପ୍ରାଣଶକୁ ଗଲାଣି ତୁମେ ତ ପାଟ ମହିଷୀ, ଅପା ତୁମ ପାଇଁ ସେଇଟା ନିଷିଦ୍ଧାଞ୍ଜଳ, ଅପାଙ୍କ ଚିତାଇ କହୁଥାଏ ଆମ ପରାକ୍ରମ ଶାଳୀ କୋଶଳ ରାଜାଙ୍କ ରାଜ କନ୍ୟା ଗେହ୍ନା ନନ୍ଦିନୀ ପରା ପିତାଙ୍କ ଠାରୁ ଶିଖିଥିବା କୌଣସି ଶିଖିଛ । ଆସ ମତେ ଧରିକି ଦେଖାଆ ତୁମର ପରାକ୍ରମ ।

କୌଣସିଲ୍ୟା ଅପା ରାଗ ତମ ତମ ହୋଇ ଫେରି ଆସିଲେ, ସେ ଜାଣିଛନ୍ତି ରାମର ଅଙ୍ଗଟ ପଣିଆର ଓଷଧ ଅଛି ତାର କାକୀ ମା'ଙ୍କ ପାଖରେ । ମତେ ଅପା କହିଲେ ଦେଖିଲୁଣି କୈକେୟୀ ସେ ଅମାନିଆ ଟୋକାର କାଣ୍ଡ, ମୁଁ ସିନା ଗର୍ଭଧାରିଣୀ ହେଲେ ତୁ ପରା ତାର ପ୍ରକୃତ ମାଆ !

ସେ ମୋ କଥା ବ୍ୟତୀତ ତୋ କଥା ଶୁଣିବାକୁ ଟାକି ବସିଥାଏ, ତୁ ଯାଆ ତାକୁ ଧରି ଆସିବୁ ମୁଁ ମଣୋହି ପାଖରେ ଅଛି । କୈକେୟୀ ଯେତେ ବେଳେ ରାମକୁ ଆଣିବାକୁ ଅର୍ଗଳି ପପି ଗଲେ ସେତେବେଳେ ଭାବଗ୍ରାହୀର ଚଗଲାମି ଆରମ୍ଭ ହୋଇଗଲା ।

ଗେହ୍ନେଇ ଗେହ୍ନେଇ ହୋଇ କହିଲା ମୁଁ ଜାଣିଯିଲି ମୋ କାକୀ ମା ଆସିବ ମତେ ଗେଲ କରିବ କୋଳରେ ବସାଇ ଖୁଆଇ ଦବ । କେତେ ଚଗଲାମି ବାହାର କରି କହିଲୁ ମୋ କଥା ଯଦି ରଖିବ ତେବେ ଯାଇ ମୁଁ କାକୀ ମା କଥା ରଖିବି ନ ହେଲେ ଏ ଥର ତୁମ ସହ କଟି ! ମୁଁ କହିଲି ହଉ ହଉ ତୋ କଥା ରଖିବି ଆସିଲୁ ମୋ ଧନଟା ବା ଆସେ ମୋ କୋଳକୁ ଆସେ । ତୋର ଅଙ୍ଗଟ ପଣରେ କହିଲୁ ସମିତି ହୁବନି ତୁମେ ପ୍ରଥମେ ସତ୍ୟ କର ତେବେ ଯାଇ କହିବି, ତୁମେ କୈକେୟୁ ରାଜାଙ୍କ ଦୁଲାଳୀ ନା ଏବେ ହଁ କହି ପରେ ନା କହି ଦେବ ଯେ !! ଅଭିମାନରେ କହିଲି ତୁମେ ଆମ ପିତା ମାତାଙ୍କ ନାମ ନ ଜପିଲେ ଦିବ୍ୟ ମଣୋହି ତୁମକୁ ରୁଚେ ନାହିଁ !

ହଁ ସତ୍ୟ କଲି ଆସେ କୌଣସିଲ୍ୟା ମା ପରା ତାହିଁ ବସିଛନ୍ତି । ଏତେ ଅଙ୍ଗଟ ପରେ ତୋ ଚଗଲାମି ସରିଲା ନାହିଁ, କହିଲୁ ସମିତି କଣ ସତ୍ୟ କରା ଯାଏ କି ମୋ ପାଖରେ ଠକାମି ଚଳିବନି, ମତେ ଛୁଇଁ ତ୍ରୁବାର ସତ୍ୟ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ କାକୀ ମା ! ତେବେ ଯାଇ ଆମ ମାଆ ପୁଅଙ୍କ କଥା କାଳ କାଳକୁ ରହିବ ତୁମେ ହେଉଥିବ ମାଆ ମୁଁ ହେଉଥିବ ପୁଅ । ମୁଁଗ୍ରୀ ରାମ ଆହ୍ୱାନ ଇଂଗ୍ଲିଶ ସମ୍ପଦ ନିଃଶ୍ଵର ବିତରଣ ହେତୁ ତା ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାଦ ପଞ୍ଜନାୟକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଓ ପ୍ରକାଶିତ

ତୁମେ କୈକେଯୀ ! ମୁଁ କୃଷ୍ଣ ତୁମେ ଯଶୋଦା ! ମୁଁ ଦାରୁ ବ୍ରହ୍ମ ଜଗନ୍ନାଥ ତୁମେ ମୋ ମାଉସୀ
ମା ଅର୍ଦ୍ଧାହିନୀ ! ! ମୁଁ ତୋତେ କୋଳକୁ ନେଇ ଆସିଲି ମତେ ଜାବୁଡ଼ି ଧରି କହି ଚାଲିଲୁ କାକୀ
ମା ତୁମେ ମତେ ଧରି ସତ୍ୟ କରିଛ ମୁଁ ଯାହା କହିବି ତୁମେ ସେଇଆ କରିବ । ମୁଁ ତାହାର
ରହସ୍ୟ କଳନା କରି ପାରିଲିନି ସତ୍ୟ କରି ଦେଲି, ମୋ କୋଳରୁ ଓହ୍ଲେଇ ଗୋଟେ ଅନ୍ଧାର
ଘରକୁ ନେଇ ଗଲୁ ଆଉ ତୁପି ତୁପି କି କହିଲୁ କାକୀ ମା ସତ୍ୟ ଲଂଘନ ବ୍ୟକ୍ତିର ତ୍ରିଭୁବନରେ
ସ୍ଥାନ ନାହିଁ, ମୁଁ ପରମ ସତ୍ୟ କଥା କହୁଛି, ଯେଉଁ ସତ୍ୟ ପରମ ଚେତନାରୁ ଆସିଥାଏ ।

ବାଲୁତ ଶିଶୁର ସତ୍ୟ ସମ୍ମର୍କରେ ଅଭ୍ୟାସ ବ୍ୟାଖ୍ୟା ଶୁଣି ଚମକି ପଡ଼ିଲି ମୁଁ ! ଅତି ଗମ୍ଭୀର
ଭାବରେ କହିଲା କାକୀ ମା, ରାବଣ ବୋଲି ରାକ୍ଷସ ତିନି ଭୁବନରେ ଉପ୍ରାତ କରୁଛି ତାକୁ
ବିନାଶ କରିବାକୁ ହେବ । ତୁମେ ପିତା ଦଶରଥଙ୍କୁ ସତ୍ୟ କରାଇ ଦୁଇଟି ବର ମାଗିବା
ପୂର୍ବରୁ ଯାହା ପିତା ତୁମକୁ ଦବାକୁ କହିଥିଲେ । ପ୍ରଥମ ବରରେ ରାମ ଚଉଦ ବର୍ଷ ବନ ଯିବ,
ଦ୍ୱାଦୀୟ ବରରେ ଭରତ ଅଯୋଧ୍ୟାରେ ରାଜା ହେବ । ଏ ପ୍ରସ୍ତାବରେ ମୋ ମୁଣ୍ଡ ଘୁରିଗଲା,
କଷ୍ଟକୁ କିଛି ଦୃଶ୍ୟ ହେଲା ନାହିଁ । ରାମକୁ ଚଉଦ ବର୍ଷା ବଣକୁ ପଠାଇ ସତ୍ୟକୁ ଛୁଦୟରେ
ଲୁଚାଇ ମୁଁ ଘର କୋଣରେ ରହି କିଭଳି ସନ୍ତୁଳିତ ହେଉଥିଲି ତୁ ଜାଣି ପାରିବୁନିରେ
ଭାବଗ୍ରାହୀ ! ! ତୋର ବନଗମନ ପରେ ଦଶରଥ ଦେହ ତ୍ୟାଗ କଲେ, ମୁଁ କାହିଁ ପାରିଲିନିରେ
ଧନ କାଲେ ତୋ ସତ୍ୟ ଧରା ପଡ଼ିଯିବ ଏ ରକ୍ଷାସୁଣୀ ରାମ ପରି ପୁଅକୁ ବନକୁ ପଠାଇ
ଲୋକ ଦେଖାଣିଆ କାହୁଛି ।

ଦୁଃସମ୍ବାଦ ପାଇ ଭରତ ଦୌଡ଼ି ଆସିଲା ମାତୁଳାଳୟରୁ ଆସି ଦେଖେ ତ ରାମ
ବନଗମନ କରିଛି । ସେ ଦାରୁଣ ବିପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୂଳ କାରଣ ତାର ମା । ରାଗରେ ମୋ ମୁହଁକୁ ତ୍ରୈତାନ୍ତରିକ୍ଷଣ
ଚାହିଲାନି, କଣ କହି ତାକୁ ସାନ୍ତ୍ଵନା ଦେଇଥାନ୍ତରେ ଭାବଗ୍ରାହୀ ।

ଦେବୀ ରହସ୍ୟର ଉଦ୍‌ଘାଟନ ଭୟରେ ତୋରି ନାମ ଜପି ନିରବ ରହିଲି । ସମ୍ମଗ୍ର ଅଯୋଧ୍ୟାରେ ପ୍ରଚାରିତ ହେଲା ଭରତ ଓ ଅଯୋଧ୍ୟାବାସୀ ତୋତେ ଫେରାଇ ଆଣିବାକୁ ବଣକୁ ଯିବେ । ଏକ ବିରାଟ ଯାତ୍ରା ଏ ବିପୁଳ ସମାବେଶରେ କିଏ ବା କାହାକୁ ଲୋଡୁଛି । ରଥ ଅଟକି ରହିଥିଲା କାହିଁକି ମୁଁ ଜାଣେନି ! ଗାହି ଗାପରା କଥାକୁ ଭୁଷେପ ନକରି ରଥରେ ଯାଇ ବସିଲି । ତୋତେ ଟିକେ ଦେଖିବା ପାଇଁ ରାମ !!!

ମୁଁ ନିଜକୁ ନିଜେ ବୁଝି ପାରିଲି ଏ ଅଯୋଧ୍ୟା ନୁହେଁ ଏ ତ୍ରେତ୍ୟା ନୁହେଁ ମୁଁ କାକୀ ମାଆ ନୁହେଁ ମୁଁ ଜଗତର ନାଥ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କର ମାଉସୀ ମାଆ ଅର୍ଦ୍ଧାସ୍ତିନୀ !! ବଳଗଣ୍ଠି ଠାରେ ତୋ ରଥ ଅଟକି ଥିଲା ମୋ ମନ୍ଦିର ପାଖରେ ତୁ ଚକା ଚକା ଆଖିରେ ଚାହିଁ ରହୁଥିଲୁ, ମୁଁ ହସ୍ତୁଛି କି କାନ୍ଦୁଛି ଜାଣିବା ପାଇଁ ମୋତେ ଦେଖି କଣ ଜାଣିଲୁରେ ଚକା ନୟନ ମୁଁ ଠିକ୍ ଅଛି ନା ନାହିଁ ?

ତୋର ସେହି ଗୁପ୍ତ ରହସ୍ୟକୁ ପ୍ରକାଶ କରିଛି କି ନାହିଁ ? ତୋ ପ୍ରତଣ୍ଟ ସତ୍ୟକୁ ମୋ ଭିତରେ ରଖି ପାରିଛି କି ନାହିଁ ?? ମୁଁ ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିଛି ତୋ ଆସିବା ବାଟକୁରେ ଭାବଗ୍ରାହୀ । ତୋ ପାଇଁ ସଜାତି ରଖିଛି ସ୍ଵର୍ଗାଦୁ ପୋଡ଼ି ପିଠାକୁ ସଜାଇ ରଖିଛି ।

ତୋରି ପାଇଁ ମୋ ବନ୍ଧୁର ଅମୃତ ଭରି ଦେଇଛି ଏଇ ପୋଡ଼ିପିଠାରେ

ପୁଷ୍ଟିଲତା ମିଶ୍ର, ଭୁବନେଶ୍ୱର
୧୩୩୮୭୫୪୭୭୭୭
ଆହାନ

ଟିଟିଭି ପକ୍ଷୀର କାହାଣୀ

ବିଜୟ କୁମାର ସ୍ଵାମୀ

ସମୁଦ୍ର ଡଟରେ ଏକ ଛୋଟ ଦ୍ୱୀପ ଥିଲା । ସେଠାରେ ଅନେକ ପକ୍ଷୀ ବାସ କରୁଥିଲେ । ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ନିଜ ନିଜର ଘର ନିର୍ମାଣ କରି ବଡ଼ ଆରାମରେ ରହୁଥିଲେ । ଗୋଟିଏ ଟିଟିଭି ପକ୍ଷୀ ଏବଂ ତା'ର ଧର୍ମପଢ଼ୀ ମଧ୍ୟ ଏକ ସୁନ୍ଦର ଘର ନିର୍ମାଣ କରି ରହୁଥିଲେ । ଦିନେ ସ୍ବୀ ଟିଟିଭି ତା ସ୍ଵାମୀଙ୍କୁ କହିଲା ହେ ସ୍ଵାମୀ ! ମୁଁ ଚାରୋଟି ଅଣ୍ଟା ପ୍ରଦାନ କରିବି । ଏହି ସ୍ଥାନ ଆମ ପାଇଁ ଏବଂ ଆମ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଅନୁକୂଳ ନୁହେଁ । ଏଠାରୁ ଆମେ ଅନ୍ୟତ୍ର ଯାଇ ଏକ ସୁରକ୍ଷିତ ସ୍ଥାନରେ ରହିବା ଯେଉଁଠି ଆମକୁ କୌଣସି ପ୍ରକାର ଭୟ ନ ଥିବ । ମୁଁ ନିର୍ଭୟା ଓ ନିଃସଙ୍ଗୋତ୍ତମ ସହିତ ଅଣ୍ଟା ଦେବି ।

ସ୍ବୀ ପକ୍ଷୀର ପ୍ରସ୍ତାବକୁ ସ୍ଵାମୀ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରିଦେଲା ବର୍ଷ ତାକୁ କ୍ରୋଧ ପରବଶ ହୋଇ କହିଲା ଆରେ ! ତୁ କ'ଣ ଜାଣୁ ? ଏହି ସୁନ୍ଦର ସ୍ଥାନ ପରିତ୍ୟାଗ କରି ଆମେ ଅନ୍ୟତ୍ର ଯିବା କାହିଁକି ? ଆମେ ଏଠାରୁ ଗଲାପରେ ଯଦି କେହି ଆମ ଘରକୁ ଅଧିକାର କରିନିଏ ତେବେ ଆମେ କ'ଣ କରିପାରିବା ? ପୁଣି ଏହି ଘର ଆମପାଇଁ ସ୍ଵର୍ଗଠାରୁ ମଧ୍ୟ ବଡ଼ । ସ୍ବୀ ପକ୍ଷୀ କହିଲା ହଁ ସ୍ଵାମୀ ଏହାତ ସତ କଥା କିନ୍ତୁ ଦେଖ ତ ଆମ ଘରଟିକୁ କେଉଁଠାରେ ଅବସ୍ଥିତ । ସମୁଦ୍ରକୂଳରେ ନା, ଏଠି ପ୍ରତିଦିନ ପ୍ରତି

ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ସମୁଦ୍ରର ଲହତି ଆସି ଆମ ଘର ଅଗଣାରେ ବାଡେଇ ହେଉଛି । କୌଣସି ଦିନ ଯଦି ପ୍ରଖ୍ୟର ଲହତି ଆସେ ତେବେ ଆମ ଘରକୁ ଭସାଇ ନେବ । ମୁଁ ତାହୁଁଛି ଆମ ସନ୍ତାନ ମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସେପରି ବିପଦ ନ ଆସୁ । ବୁଦ୍ଧିମାନ ପୁରୁଷ ବେଳ ଥାଉ ଥାଉ ଭବିଷ୍ୟତରେ ଆସିବାକୁ ଥିବା ବିପଦରୁ ରକ୍ଷା ପାଇବା ପାଇଁ ଉପାୟ ସ୍ଥିର କରିଥାଏ । ଯେଉଁ ଲୋକ ବିପତ୍ତି ଆସିବା ପୂର୍ବରୁ ନିଜ ଜୀବନ ପ୍ରତି ସଜାଗ ହୋଇନଥାଏ ପରେ ସେ ଅନୁତାପ କରିଥାଏ । କୁହାୟାଇଛି ରୋଗ, ଶତ୍ରୁ, ଅଗ୍ନି ଏବଂ ରଣ ଏହି ଚାରୋଟି ପ୍ରତି କେବେବି ଅବହେଲା କରିବା ଉଚିତ ନୁହଁ । ନତେତ ଏହି ସବୁ ଜୀବନକୁ ନଷ୍ଟ କରିଦେବ । ସମୁଦ୍ର କୂଳରେ ଜୀବନ ବଞ୍ଚାଇବା ଲମ୍ବା ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅନୁକୂଳ ନୁହଁ, ନତେତ କେତେବେଳେ ଯେ ଉକ୍ତ ଲହତି ଆସି ଆମ ଘରକୁ ଭସାଇ ନ ନେବ ତାହା କିଏ ବା କହିବ ? ହେ ସ୍ନାମୀ ! ଯେପରି ନଦୀ ତଟବର୍ତ୍ତୀ ଗୃହ ଗୁଡ଼ିକ ଭୀଷଣ ବନ୍ୟା ପ୍ରଭାବରେ ଭାସିଯାଇଥାଏ ସେପରି ଅବସ୍ଥା ଆମର ନ ହେଉ । ଆମେ ସମୁଦ୍ରକୂଳରେ ବାସ କରୁଅଛେ । ସମୁଦ୍ରର ସୃଷ୍ଟି ବଡ଼ ବଡ଼ ଲହତି ହାତୀକୁ ଭସାଇନିଏ ଏପରି ଅବସ୍ଥାରେ ଆମେ ଆମ ଘରକୁ କ'ଣ ସୁରକ୍ଷା ଦେଇପାରିବା ? ଆମେ ତୁଙ୍କ ପ୍ରାଣୀ । କୁହାୟାଇଛି ପରେ କ୍ରନ୍ଧନ କରିବା ଭଲ କିନ୍ତୁ ପ୍ରଥମେ କିଛି କଷ୍ଟ ସ୍ନେହାର କରି ନିଜର ସୁରକ୍ଷା କରିନେବା ବୁଦ୍ଧିମାନର କାର୍ଯ୍ୟ ।

ସ୍ନେହୀ ଚିତ୍ତଭିର କଥା ଶୁଭଣ କରି ସ୍ନାମୀ କହିଲା ହେ ଭୀରୁ ! ତୁ କାହିଁକି ଅଯଥା ଚିନ୍ତା କରୁଅଛୁ । ସ୍ନେହାବରେ ତୁ ହେଉଛୁ ସ୍ନେହୀ ଜାତି । ଏଣୁ ଏପରି ସ୍ନେହାବିକ ଭୟ ଓ ଆଶଙ୍କା ତୋ ମନରେ ଉଦ୍ଭେଦ ହେଉଅଛି । ତୁ ନିଶ୍ଚିନ୍ତା ରହ । ବାକି ସବୁ କାମ ମୋ ଉପରେ ଛାଡ଼ି ଦେ । ଯେଉଁ ପ୍ରାଣୀ ଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ନିଜର ଆୟୁଷକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିଥାଏ ଏବଂ ଶକ୍ତି ସଞ୍ଚୟ କରିଥାଏ ସେ ବ୍ୟକ୍ତି ଶତ୍ରୁକୁ ମଧ୍ୟ ପରାସ୍ତ କରିଥାଏ । ବୁଦ୍ଧିମାନ ବ୍ୟକ୍ତି ପାଇଁ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ କଠିନ

ନୁହେଁ । ପରିଶ୍ରମ କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ନିମିତ୍ତ କୌଣସି ଲକ୍ଷ୍ୟ ଦୂର ନୁହେଁ । ବିଦ୍ୱାନ ଲୋକ ପାଇଁ କୌଣସି ସ୍ଥାନ ବିଦେଶ ନୁହେଁ ଅର୍ଥାତ ସେ ସବୁଠାରେ ପୁଜା ପାଇଥାଏ । ମଧୁର ବଚନ କହୁଥିବା ପ୍ରାଣୀ ପ୍ରତି କେହି ପର ନୁହୁଁଛି ।

-9-

ସମୁଦ୍ରର ଏତେ ସାହାସ ବା ଶକ୍ତି କାହିଁ ଯେ, ସେ ଆମ ଘରକୁ ଭସାଇ ନେବ ଏବଂ ଆମ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କର କ୍ଷତି କରିବ । ସେ ଯଦି ଏପରି ଧୃଷ୍ଟତା କରେ ତେବେ ମୁଁ ତା'ର ସମସ୍ତ ଜଳକୁ ଶୋଷି ନେଇ ତୃଷ୍ଣା ନିବାରଣ କରିବି । ହେ ପ୍ରିୟେ ! ନିର୍ଭୟେ ସହିତ ଆମେ ଏଠାରେ ହିଁ ରହିବା ।

ସ୍ତ୍ରୀ ପକ୍ଷୀ କହିଲା ହେ ସ୍ତ୍ରୀମୀ ! ଯୈ ହେଉଛି ତୁମର ଅହଂକାର । ପ୍ରଥମେ ଅନୁଚିତ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ଉଚିତ ନୁହୁଁ । ସ୍ତ୍ରୀ ପକ୍ଷୀ ଯେତେ ଯାହା ବୁଝାଇଲେ ସୁଜା ପୁରୁଷ ପକ୍ଷୀ ତା କଥାକୁ ମାନିଲା ନାହିଁ ବରଂ ସମୁଦ୍ରକୁ ଗାଲି ଦେବାକୁ ଲାଗିଲା । ଭୀରୁ ଲୋକ ଅଳସୁଆ ଲୋକ କିଛି ତ କରିବେ ନାହିଁ ବରଂ କଥା କଥାରେ ଉପ୍ରେସ୍ ସୃଷ୍ଟି କରିବେ । ସମୁଦ୍ର ଉପ୍ରେସ୍ ପତିପତ୍ରୀଙ୍କର କଥୋପକଥନ ଶ୍ରୀବଣ କରୁଥିଲେ । ସେ ଚିନ୍ତାକଲେ ଯୈ କ୍ଷୁଦ୍ର ପକ୍ଷୀ ଚିଟିତ୍ତିର କେତେ ବଡ଼ ଅହଂକାର । ପୁରୁଷ ପକ୍ଷୀ ସ୍ତ୍ରୀ ପକ୍ଷୀ ସମ୍ମୁଖରେ ଗୋଡ଼ ଦୁଇଟିକୁ ଉପରକୁ ଚେକି ବସି ରହିଲା । ସାଗର ଦେବତା ମନେମନେ ଚିନ୍ତାକଲେ ହଁ, ମୁଁ ତା ଅଣ୍ଟାକୁ ଭସାଇ ନେବି ନାହିଁ ପରଞ୍ଚ ଅହଂକାରୀ ଚିଟିତ୍ତି ପକ୍ଷୀର ଶକ୍ତିକୁ ଅବଶ୍ୟ ଦେଖିବି ।

ଦିନେ ଉପ୍ରେସ୍ ସ୍ତ୍ରୀ ଓ ସ୍ତ୍ରୀ ଚିଟିତ୍ତି ଅଣ୍ଟାକୁ ନିବାସପ୍ଲାନୀରେ ଛାଡ଼ିଦେଇ ଖାଦ୍ୟ ଅନ୍ତର୍ବିଷ୍ଣବରେ ଅନ୍ୟତ୍ର ପ୍ରସ୍ଥାନ କଲେ । ତାଙ୍କ ଅନୁପଲ୍ଲିତିର ସୁଯୋଗ ନେଇ ସମୁଦ୍ର ଅଣ୍ଟା ଗୁଡ଼ିକୁ ନିଜର ତରଂଗରେ ଭସାଇ ନେଲେ । କିଛି ସମୟ ପରେ ଚିଟିତ୍ତି ପକ୍ଷୀ ଦୁଃ୍ଖ ଆସି

ଦେଖିବାକୁ ପାଇଲେ ତାଙ୍କର ଅଣ୍ଟା ନାହିଁ । ମା ଟିଟିଭି ଉକ ସ୍ଵରରେ କ୍ରିଯା କରିବାକୁ ଲାଗିଲା । ସେ ତା ସ୍ଥାମୀକୁ ଗାଳି ଦେବାକୁ ଯାଇ କହିଲା, ମୁଁ କହୁଥିଲି ନା ସ୍ଥାମୀ ଆମେ ଏଠାରେ ରହିବା ସ୍ଵରକ୍ଷିତ ନୁହେଁ ବୋଲି । ଏବେ ଅବସ୍ଥା କ'ଣ ହେଲା ସ୍ଵରକ୍ଷିତ ଦେଖିଲ ତ ? ନାନାପ୍ରକାର କରୁ କଥା କହିବାକୁ ଲାଗିଲା ଏବଂ ମୁଣ୍ଡ କୋଡ଼ି ହୋଇ ବିଳାପ କରିବାକୁ ଲାଗିଲା । ନିଜ ସ୍ତ୍ରୀର ସମସ୍ତ କଟୁବାକ୍ୟକୁ ଶୁଣିବାକୁ ଲାଗିଲା । ହେ ବନ୍ଦୁ ! ଯେଉଁ ଲୋକ ମିତ୍ରର ହିତ କଥା ଶୁଣେ ନାହିଁ ସେ ପରେ ପଣ୍ଡାତାପ କରିବା ସାର ହୁଏ । ଏଥିପାଇଁ ସଙ୍କଟ ଆସିବା ପୂର୍ବରୁ ବୁଦ୍ଧିମାନ ବ୍ୟକ୍ତି ଉପାୟ ଖୋଜିଥାନ୍ତି ଏବଂ ପରକଣରେ ସେ ସ୍ଥାମୀ ଜୀବନ ଅତିବାହିତ କରିଥାଏ । ଭାଗ୍ୟ ଉପରେ ଭରଷା କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି କିମ୍ବା ନିଜର ହିତେଷୀ ବ୍ୟକ୍ତିଠାରୁ ପୃଥକ ରହୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିର ବିନାଶ ହୋଇଥାଏ । ଯେଉଁ ମନୁଷ୍ୟ ବିପତ୍ତି ଆସିବା ପୂର୍ବରୁ ଅନ୍ୟତ୍ର ଚାଲିଯାଇଥାଏ ସେ ନିଜର କିମ୍ବା ଦେଶର ବିପତ୍ତି ଦେଖି ନ ଥାଏ । ସ୍ତ୍ରୀ ଟିଟିଭିର ପରାମର୍ଶକୁ ତ ପୁରୁଷ ପକ୍ଷୀ ଭ୍ରୂଷେପ କଲାନାହିଁ କିନ୍ତୁ ତା'ର ପ୍ରତ୍ୟେକ କଟୁବାକ୍ୟ ଗୁଡ଼ିକ ତା ଦୃଦୟକୁ ଭୀଷଣ ବାଧୁଥାଏ ।

ସ୍ତ୍ରୀକୁ ବିଳାପ କରୁଥିବାର ଦେଖି ତାକୁ ପ୍ରବୋଧନା ଦେବାକୁ ଯାଇ କହିଲା ହେ ପ୍ରିୟେ ! ଯାହା ତ ହେବା କଥା ତାହା ଘଟି ସାରିଲାଣି । ଏବେ ତୁମେ ଆଉ ଚିନ୍ତା କରନାହିଁ । ମୁଁ ଯେମିତି ହେଲେ ତୁମ ଅଣ୍ଟା ଆଶିଦେବି । ଏହାପରେ ଟିଟିଭି ସମୁଦ୍ରକୁ ଧମକ ଦେବାକୁ ଯାଇ କହିଲା – ହେ ଦୁଷ୍ଟ ସାଗର ! ତୁ ବ୍ୟର୍ତ୍ତାରେ ମୋ ସନ୍ତ୍ରାନ ମାନଙ୍କୁ ନେଇଯାଇ କିଛି ଠିକ କରିନାହୁଁ । ଏହାର ପରିଶାମ କିଛି ଭଲ ହେବନାହିଁ । ଅବଶ୍ୟ ତୁ ମୋ କ୍ରୋଧକୁ ଜାଣିନାହୁଁ । ତୋର ଧୃଷ୍ଟତା ତୋତେ ମହଙ୍ଗା ପଡ଼ିବ । ସ୍ତ୍ରୀ ପକ୍ଷୀ ସ୍ଥାମୀଙ୍କର ଏପରି ବୃଥା ଅହଂକାର ଦେଖି କହିଲା ହେ ସ୍ଥାମୀ ! ତୁମେ ସମୁଦ୍ର ସହିତ ଶତ୍ରୁତା କରିବାକୁ ଯାଉଅଛ ।

ବିଦ୍ୱାନ ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ କହିଅଛନ୍ତି ବଳବାନ ଲୋକ ସହିତ ଶତ୍ରୁତା କରିବା ଅନୁରୋଧ । ଫଳ ବିପରୀତ ହୋଇପାରେ, ଯେପରି ମାଟିରେ ଜଳୁସିବା ଅଗ୍ରି ତା ନିକଟ ପାର୍ଶ୍ଵରେ ଥିବା ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଜାଳି ଦେଇଥାଏ ।

-୩-

ଯେଉଁ ଲୋକ ଶତ୍ରୁର ବଳକୁ ନ ଜାଣି ତା ପ୍ରତି ଶତ୍ରୁତା ଆଚରଣ କରେ ସେ ବ୍ୟକ୍ତି ଜଳୁସିବା ଅଗ୍ରିରେ ପତଙ୍ଗ ଯେପରି ଖାସ ଦେଇଥାଏ ସେହିପରି ତା'ର ଅବସ୍ଥା ହୋଇଥାଏ । ପୁରୁଷ ପକ୍ଷୀ କହିଲା ଆଲୋ ! ତୁ କ'ଣ ଜାଣିନାହଁ ଅଙ୍ଗୁଶ ଛୋଟ ହେଲେ ବି ତା ସାହାଯ୍ୟରେ ମାହୁତ ବିଶାଳକାୟ ହସ୍ତୀକୁ ବଶୀଭୂତ କରିବାରେ ସକ୍ଷମ ହୋଇଥାଏ । ଆରେ ! ଛୋଟ ଅଗ୍ରି ସ୍ଵୁଲିଙ୍ଗ ବିରାଟ ଘରକୁ ଭସ୍ତୁ କରି ଦେଇଥାଏ, ଆକାଶରେ ମାରୁସିବା ବିଜ୍ଞୁଳି ଦେଖିବାକୁ ଛୋଟ ହୋଇପାରେ କିନ୍ତୁ ସେହି ବିଜ୍ଞୁଳି ବିରାଟ ପର୍ବତକୁ ନଷ୍ଟ କରିଦେଇପାରେ । ବଳବାନ ବ୍ୟକ୍ତି ସେ ଅଟେ ଯାହା ପାଖରେ ତେଜ ଥାଏ । ତୁ ମୋର ଶକ୍ତିକୁ ଏବେ ଅବଲୋକନ କର । ମୁଁ ମୋର କ୍ଷୁଦ୍ର ଚଞ୍ଚୁ ସାହାଯ୍ୟରେ କିପରି ସମୁଦ୍ରର ଜଳକୁ ଶୁଖାଇ ଦେବି । ନିକଟରେ ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷୀମାନେ କହିଲେ ହେ ବନ୍ଦୁ ! ତୁମ ସ୍ତ୍ରୀର କଥା ମାନିଯାଅ । ଆମେ ହେଲେ କ୍ଷୁଦ୍ର ପକ୍ଷୀ କୁଳର ଜୀବ । ଆମର କି ଶକ୍ତି ଅଛି ଯେ ବିଶାଳ ସମୁଦ୍ରକୁ ଶୁଷ୍କ କରିଦେବା । କାହିଁ ବିପ୍ରିଷ୍ଟ ସାଗର କାହିଁ ଆମେ କ୍ଷୁଦ୍ରାତିକ୍ଷୁଦ୍ର ଜୀବ । ଆମେ କେତେ ଛୋଟ ପ୍ରାଣୀ । ଆମେ କୌଣସି ପ୍ରକାର ତୁମକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିପାରିବୁ ନାହିଁ । ବରଂ ଆମୁମାନଙ୍କଠାରୁ ବଳବାନ ଏବଂ ବିରାଟ ପକ୍ଷୀ ଗରୁଡ଼ଙ୍କୁ ଯାଇ ଶୁହାରୀ କରିବା, ଅବଶ୍ୟ ସେ ତୁମକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବେ । ସେ ତୁମର ଦୁଃଖ କଥା ଶୁବଶ କରି ସମୁଦ୍ରଠାରୁ ତୁମ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଫେରାଇ ଆଣି ପାରିବେ । ଗରୁଡ଼ ନ ଶୁଣିଲେ ବି ଦୁଃଖ କରିବାର ନାହିଁ କାରଣ ବଳବାନ ବ୍ୟକ୍ତି, ସୁପରାମର୍ଗ ଦେଉଥିବା ଆହ୍ୱାନ ଇଂଗ୍ଲିଶ ସମ୍ପଦ ନିଃଶ୍ଵର ବିତରଣ ହେତୁ ତା ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାଦ ପଞ୍ଜନାୟକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଓ ପ୍ରକାଶିତ

ସ୍ତ୍ରୀ ଏବଂ ସତ୍ତନ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ସମ୍ମାନରେ ନିଜର ଦୁଃଖ କଥା କହିଦେଲେ କିଛି ଲାଭବ
ହୋଇଯାଇଥାଏ ।

ଚିଟିତ୍ର ପକ୍ଷୀ ସମେତ ସମସ୍ତ ପକ୍ଷୀଗଣ ଗରୁଡ଼ଙ୍କ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚି ତାଙ୍କୁ କହିଲେ ହେ
ମହାତ୍ମନ ! ହେ ସ୍ତ୍ରୀମୀ ! ଏହି ଚିଟିତ୍ର ପକ୍ଷୀର ଅଣ୍ଟାକୁ ସାଗର ନେଇଯାଇ ଅଛନ୍ତି । ଏହାର
ବଂଶ ବିନାଶ ହୋଇଗଲା । ଆପଣ ହେଉଅଛନ୍ତି ଆମ୍ବମାନଙ୍କର ରାଜା । ଏ ସଂସାରରେ
କୌଣସି ନିରନୀୟ ଲୋକର କାର୍ଯ୍ୟ ଦେଖି ଅନ୍ୟମାନେ ସାହାଯ୍ୟ କରିନଥାନ୍ତି । ଯେଉଁ ରାଜା
ପ୍ରଜା ମାନଙ୍କର ହିତ ସାଧନ କରିଥାନ୍ତି ସେ ରାଜା ସମସ୍ତଙ୍କ ପୂଜନୀୟ ହୋଇଥାନ୍ତି ।
ଆମେ ହେଉଛୁ ଆପଣଙ୍କର ପ୍ରଜା ଏବଂ ଆପଣ ହେଉଅଛନ୍ତି ଆମ୍ବମାନଙ୍କର ସ୍ତ୍ରୀମୀ । ଯେଉଁ
ରାଜା ପ୍ରଜାମାନଙ୍କର ହିତ ସାଧନ କରିନଥାନ୍ତି ସେ ରାଜା ଯେତେବେଳେ ସମ୍ବାଦ ହୋଇଥାନ୍ତି
ନା କାହିଁକି ପ୍ରଜାମାନଙ୍କର ପାପ ବହନ କରିଥାନ୍ତି । ଯାହାର ବନ୍ଦୁ ନଥାନ୍ତି ରାଜା
ହେଉଅଛନ୍ତି ତା’ର ପ୍ରକୃତ ବନ୍ଦୁ । ଯାହାର ଆଖି ନାହିଁ ତା ଆଖି ହେଉଛନ୍ତି ସ୍ଵାୟଂ ରାଜା ।

ପକ୍ଷୀମାନଙ୍କର ଆକୁଳ ନିବେଦନ ଶୁଣି ଗରୁଡ଼ ଦୟାରେ ଦ୍ରବିଭୂତ ହୋଇଗଲେ ।
ଗରୁଡ଼ ସେବିନ ଭଗବାନ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ନିକଟକୁ ଗଲେ ନାହିଁ । ଏଣେ ଭଗବାନ ବିଷ୍ଣୁ ଗରୁଡ଼ଙ୍କ
ଡକାଇଲେ । ପାର୍ଶ୍ଵଦ ମାନେ ଯାଇ ଗରୁଡ଼କୁ ଭଗବାନଙ୍କ ସଂବାଦ ଦେଲେ, କିନ୍ତୁ ଗରୁଡ଼
ଆସିବାକୁ ରୋକଠୋକ ମନା କରିଦେଲେ । ପାର୍ଶ୍ଵଦମାନେ କହିଲେ ହେ ଗରୁଡ଼ ! ତୁମର
ଏପରି କ’ଣ ହୋଇଗଲା ଯେ, ତୁମେ ଆଜି ଭଗବାନଙ୍କ ସେବାରେ ଉପମ୍ଲିତ ହେବ ନାହିଁ ?
ଗରୁଡ଼ ଭଗବାନଙ୍କ ନିକଟକୁ ଗଲେ ନାହିଁ । ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ବାହନ ଗରୁଡ଼ ନ ଯିବା ବଡ଼ ଆଶ୍ରମ୍ୟ
କଥା । ଆଗରୁ ଏପରି ଘଟଣା ଘଟି ନ ଥିଲା । ପାର୍ଶ୍ଵଦମାନେ ଫେରିଯାଇ ଭଗବାନଙ୍କୁ
କହିଲେ ହେ ସ୍ତ୍ରୀମୀ ! ଆପଣଙ୍କ ସେବାରେ ଆଜି ଗରୁଡ଼ ସହଯୋଗ କରିବେ ନାହିଁ ବୋଲି
ଆହ୍ୱାନ ଇଂଗ୍ଲିଶ ସମ୍ପଦ ନିଃଶ୍ଵର ବିତରଣ ହେତୁ ତା ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାଦ ପକ୍ଷନାୟକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଓ ପ୍ରକାଶିତ

କହିଲେ । ପୁଣି କହିଲେ ଆଉ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁଁ ତାଙ୍କର ସେବା କରିଆସିଥାଏ କିନ୍ତୁ ଭଗବାନ ମୋର କିଛି ଉପକାର କରିନାହାଁଛି । ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ବାହନ କରିନେବେ ।

-୪-

ଆମ ଜାତି ଭାଇ ଚିଟିଭି ପକ୍ଷୀର ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ସମୁଦ୍ର ଚୋରାଇ ନେଇଛି । ମୁଁ ଯାଉଛି ସମୁଦ୍ରର ଜଳକୁ ଶୁଣାଇଦେବି । ହଁ, ସାଗର ହେଉଛି ଭଗବାନ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ଶୁଣୁର ଘର । ତୁମେମାନେ ଯାଇ ଲକ୍ଷ୍ମୀପତିଙ୍କୁ କୁହ ସେ ସାଗର ଉପରେ ବଳ ପ୍ରୟୋଗ କରିବେ । ପାର୍ଶ୍ଵଦମାନଙ୍କଠାରୁ ସମସ୍ତ କଥା ଶ୍ରବଣ କରି ଭଗବାନ ସମୁଦ୍ରତଟରେ ପହଞ୍ଚି ଆଗ୍ନୀୟ ଅସ୍ତ୍ର ଧାରଣ କରି କହିଲେ ହେ ସାଗର ! ତୁମେ ଚିଟିଭି ପକ୍ଷୀର ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଫେରାଇଦିଆ ନଚେତ ମୁଁ ଏହି ଆଗ୍ନୀୟ ଅସ୍ତ୍ର ପ୍ରୟୋଗ କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେବି । ସମୁଦ୍ର ଭୟ ପାଇଗଲେ ଏବଂ ତତକଣାତ ଚିଟିଭି ପକ୍ଷୀର ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଆଣି ଫେରାଇଦେଲେ । ଚିଟିଭି ଦମ୍ପତ୍ତିଙ୍କର ଆନନ୍ଦର ସୀମା ରହିଲା ନାହିଁ । ରାଜା ପ୍ରସନ୍ନ ହେଲେ ସେ ପ୍ରଜାମାନଙ୍କୁ ଅନେକ ପ୍ରକାର ଧନ ଦୌଳତ ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଭଗବାନଙ୍କ ନିଜର ସେବକକୁ ବଞ୍ଚାଇବାକୁ ଯାଇ ନିଜେ ମର୍ତ୍ତ୍ୟକୁ ଅବତରଣ କରିବାରେ ଅବହେଲା କରନ୍ତି ନାହିଁ । ସେବିନ ଗରୁଡ଼ଙ୍କ ଉତ୍ସତ ରକ୍ଷା କରିବାକୁ ଯାଇ ସେ ସ୍ମୃତି ପ୍ରକଟ ହୋଇଗଲେ । ସେବିନ ସମୁଦ୍ର ହାରିଗଲେ । ଶତ୍ରୁ ଛୋଟ ହେଉ କି ବଡ଼ ହେଉ ଯଦି ତା ଶକ୍ତିର ସଠିକ କଳନା କରାନ୍ତାକୁ ତାହା ସହିତ ଶତ୍ରୁତା କରାଯାଏ ତେବେ ପରାଜୟ ହେବା ନିଶ୍ଚିତ ।

ଉପଲ୍ଲାପନା : ବିଜୟ କୁମାର ସାହୁ , ବିଜିଗୋଲୀ

ମୋ - ୮୭୩୩୪୪୮୮୭୩୩

ଆହ୍ୱାନ

ବାଜିରେ ଲାଗିଛି ନିରୀହ ଜୀବନ

ଆଶୁତୋଷ ନାୟକ

ଭାରତରେ ରେଳଯାତ୍ରା ସବୁରୁ ସୁରକ୍ଷିତ ଏବଂ ଆରାମଦାୟକ ଏହା ସାଧାରଣ ଲୋକଙ୍କର ବିଶ୍ୱାସ ରହିଛି । ଏଥିପାଇଁ ଗରିବ ଓ ମଧ୍ୟବିତ ବର୍ଗର ଲୋକମାନେ ତ୍ରେନରେ ଯାତ୍ରା କରିବାକୁ ଅଧିକ ପସନ୍ଦ କରିଥାନ୍ତି । ବସ ଏବଂ ବିମାନଯାତ୍ରା ଅପେକ୍ଷା ଏଥିରେ ଟିକେଟର ମୂଲ୍ୟ ଅପେକ୍ଷାକୃତ କମ ରହିଥାଏ । ସେଥିପାଇଁ ରେଳଯାତ୍ରା କରିବା ପାଇଁ ଲୋକମାନେ ଅଧିକ ପସନ୍ଦ କରିଥାନ୍ତି । ବିଗଡ଼ କିଛି ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ଛୋଟ, ବଡ଼ ରେଳ ଦୁର୍ଘଟଣା ରେଳଯାତ୍ରୀଙ୍କ ମନରେ ଭୟ ସଂଚାର କରୁଛି । ସୁରକ୍ଷିତ ଭାବେ ନିଜେ ଏବଂ ନିଜର ପରିବାରବର୍ଗ, ଆତ୍ମୀୟମୂଳଜନ, ବନ୍ଦୁପରିଜନ ନିଜର ଗନ୍ଧବ୍ୟ ସ୍ଥଳରେ ପହଞ୍ଚିପାରିବେ ତ ? କୌଣସି ଅଘଟଣା ତାଙ୍କ ସହିତ ଘଟିଯିବନି ତ ? ଏହିପରି ଅନେକ ଅସୁମାରୀ ପ୍ରଶ୍ନ ଯାତ୍ରୀ ମନ ମଧ୍ୟରେ ଉଙ୍ଗି ମାରୁଛି । ନିଜର ସୁରକ୍ଷା ପାଇଁ ରେଳଯାତ୍ରୀଙ୍କୁ ସଦାସର୍ଵଦା ଚିତ୍ରିତ, ଭୟ ଏବଂ ଆଶଙ୍କା ମଧ୍ୟରେ ରହିବାକୁ ପଡ଼ୁଛି । ରେଳ ଦୁର୍ଘଟଣାକୁ ରୋକିବା ପାଇଁ ସରକାର ଅନେକ ପଦକ୍ଷପ ଗ୍ରହଣ କରିଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଦୁର୍ଘଟଣାକୁ ରୋକିବାରେ ସରକାର ବିଫଳ ହେଉଛନ୍ତି । ରେଳ ଦୁର୍ଘଟଣା କମିବାର ନା ଧରୁନି । ପୁଣି ବାରମ୍ବାର ଏହିପରି ଦୁର୍ଘଟଣାର ଲୋକମାନେ ଶିକାର ହେଉଛନ୍ତି । ତ୍ରେନମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଯେପରି ଧକ୍କା ନାହିଁ ଏହାରେ ଆଜାନ୍ତର ନିରୀହ ଜୀବନ

ସେଥିଲାଗି ଆଣ୍ଡି-କଲିଜନ ଡିଭାଇସି ବା କବଚ ସିଷ୍ଟମର ବ୍ୟାପକ ବ୍ୟବହାରର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି ।

ଭାରତରେ ହୋଇଥିବା କେତେକ ବଡ଼ ରେଳ ଦୁର୍ଘଟଣାର ଛତିହାସକୁ ଯଦି ଆମେ ଅବଲୋକନ କରିବା ରେଳ ଦୁର୍ଘଟଣାର ପ୍ରକୃତ କାରଣ ପାଖରେ ଆମେ ନିଶ୍ଚିତ ପହଞ୍ଚିପାରିବା ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହର ଅବକାଶ ନାହିଁ । ଯେଉଁ କେତେଟି ଦୃଦ୍ୟବିଦାରକ ଅତି ଭୟାଭୟ ରେଳ ଦୁର୍ଘଟଣା ସାରା ବିଶ୍ୱକୁ ସ୍ଥର୍ଵ କରିଦେଇଥିଲା ସେଇମଧ୍ୟରୁ ବିହାରର ବାଗମତୀ ନଦୀରେ ହୋଇଥିବା ଦୁର୍ଘଟଣା ଅନ୍ୟତମ । ଏହା ବିଶ୍ୱର ଦ୍ୱିତୀୟ ବୃହତ ରେଳ ଦୁର୍ଘଟଣା । ୧୯୮୯ ଜୁନ ୭ତାରିଖରେ ବିହାର ବାଗମତୀ ନଦୀରେ ଖସିପଡ଼ିଥିଲା ଏକ ପାସେଞ୍ଜର ଟ୍ରେନ । ଏଥିରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରି ଭାବେ କେତେଜଣ ଲୋକଙ୍କ ପ୍ରାଣହାନୀ ଘଟିଥିଲା ତାହା ଆଜି ମଧ୍ୟ ରହସ୍ୟ ହୋଇରହିଛି । ସରକାରୀ ତଥ୍ୟ ଅନୁସାରେ ଏହାର ସଠିକ ତଥ୍ୟ ପ୍ରଶାସନ ଆକଳନ କରିବା ଅସମ୍ଭବ ଥିଲା । ଗଣମାଧ୍ୟ୍ୟମର ରିପୋର୍ଟ ଅନୁସାରେ ୧୫୦୨୦ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ଵ ଯାତ୍ରୀଙ୍କ ପ୍ରାଣହାନି ଘଟିଥିଲା । ଏହି ଭୟାଭୟ ଦୁର୍ଘଟଣାର ପ୍ରକୃତ କାରଣ ମଧ୍ୟ ସରକାର ଜାଣିବାକୁ ସକ୍ଷମ ହେଉପାରି ନଥିଲେ । ଲ୍ଲାନୀୟ ବାସିନ୍ଦାଙ୍କ କହିବା ଅନୁଯାଇ ଅଚାନକ ଟ୍ରେନ ଲୋକପାଇଲଟ ବ୍ରେକ ମାରିବାରୁ ଏପରି ଘଟିଥିଲା ଏବଂ ଆଉକିଛି ବ୍ୟକ୍ତି ବନ୍ୟା, ବାତ୍ୟାର କାରଣ ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ।

୧୯୯୫ ଅଗଷ୍ଟ ୨୦ ଉତ୍ତରପ୍ରଦେଶର କାଳିଦୀ ଏକସ୍ଥାନରେ ଚକ୍ରର ଦେଇଥିଲା ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ଏକସ୍ଥାନ । ଏହି ଭୟଙ୍କର ରେଳଦୁର୍ଘଟଣାରେ ୩୦୫ରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ଵ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ପ୍ରାଣହାନି ଘଟିଥିଲା ସରକାରୀ ତଥ୍ୟ ଅନୁସାରେ ଏବଂ ଅନେକ ଲୋକ ଏଥିରେ ଆହ୍ୱାନ ହୋଇଥିଲେ । ଏକ ଗାଇକୁ ବଞ୍ଚାଇବାକୁ ଯାଇ ବ୍ରେକ ମାରିଥିଲେ କାଳିଦୀ ଏକସ୍ଥାନର ଆହ୍ୱାନ ଇଂଗ୍ଲିସ ମଧ୍ୟ ନିଃଶ୍ଵର ବିତରଣ ହେତୁ ତା ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାଦ ପଞ୍ଜନାୟକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଓ ପ୍ରକାଶିତ

ଲୋକପାଇଲାଟ୍ । ବ୍ରେକ୍ ଜାମ ହୋଇଯିବା ପରେ ଏହା ଷ୍ଟେସନରେ ଠିଆ ହୋଇଥିଲା ସେତିକିବେଳେ ପୁରୁଷୋଡ଼ମ ଏକ୍ସପ୍ରେସ୍ ପଛରୁ ଆସି ଏହାକୁ ଧକ୍କା ଦେଇଥିଲା । ୧୯୯୮ ମସିହା ନଭେମ୍ବର ୨୭ରେ ଜମ୍ବୁତାଇ - ସିଆଲଦା ଏକ୍ସପ୍ରେସ୍ ଓ ଫ୍ରଣ୍ଟିଯୁର ଗୋଲତେନ ଟେଙ୍କୁଳ ମେଲ ମଧ୍ୟରେ ଧକ୍କା ହୋଇଥିଲା ପଞ୍ଜାବର ଖାନ୍ଦା ଠାରେ ଏହି ଲୋମହର୍ଷଶକାରୀ ଦୁର୍ଘଟଣା ଘଟିଥିଲା । ରେଳଧାରଣା ଭାଙ୍ଗିଥିବା ଯୋଗୁଁ ଫ୍ରଣ୍ଟିଯୁର ଗୋଲତେନ ଟେଙ୍କୁଳ ମେଲର ୭୩ ବର୍ଷ ବର୍ଷରେ ଉଚ୍ଚତାରେ ହୋଇଥିଲା । ଠିକ୍ ସେହି ସମୟରେ ଜମ୍ବୁତାଇ - ସିଆଲଦା ଏକ୍ସପ୍ରେସ୍ ପଛରୁ ଆସି ଧକ୍କା ଦେଇଥିଲା । ଏହି ଭୟଙ୍କର ଦୁର୍ଘଟଣାରେ ୧୧୭ଜଣ ନିରୀହ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଜୀବନ ପ୍ରଦୀପ ଲିଭି ଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଅନେକ ଏଥିରେ ଆହାତ ହୋଇଥିଲେ । ୧୯୯୯ ମସିହା ଅଗଷ୍ଟ ୨ରେ ଘଟିଥିଲା ଏକ ଭୟଙ୍କର ଦୁର୍ଘଟଣା ଯେତେବେଳେ ସବୁ ଯାତ୍ରୀ ବିଶ୍ଵାମ ନେଉଥିଲେ ଠିକ୍ ରାତି ୧ ଟା ୩୦ରେ ଘଟିଥିଲା ବଡ଼ ଦୁର୍ଘଟଣା । ଆସାମର ଗୁଆହାଟିରେ ଅଭିଧ - ଆସାମ ଏକ୍ସପ୍ରେସ୍ ଏବଂ ବ୍ରହ୍ମପୁର ମେଲ ମଧ୍ୟରେ ମୁହଁମୁହଁ ଧକ୍କା ହୋଇଥିଲା । ଏଥିରେ ୨୮୫ରୁ ଉର୍କ ନିରୀହ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ପ୍ରାଣହାନି ଘଟିଥିଲା ଏବଂ ଅନେକ ବ୍ୟକ୍ତି ଏଥିରେ ଆହାତ ହୋଇଥିଲେ । ତୁଟିପୂର୍ଣ୍ଣ ସିଗନାଲ ଯୋଗୁଁ ଏପରି ଭୟବହୁ ଦୁର୍ଘଟଣା ଘଟିଥିଲା ।

ମାଓବାଦୀଙ୍କ ଆକ୍ରମଣ ଯୋଗୁଁ ୨୦୧୦ମସିହା, ମେ, ୨୮ ତାରିଖରେ ଘଟିଥିଲା ବିରାଟ ବଡ଼ ରେଳ ଦୁର୍ଘଟଣା । ପଣ୍ଡିତଙ୍କର ମେଦିନାପୁର ଜିଲ୍ଲା କ୍ଷମାଶୁଳି ଓ ସାରଦିଆ ମଧ୍ୟରେ ହୋଇଥିଲା ଶକ୍ତିଶାଳୀ ବିଦ୍ୟୋରଣ କିମ୍ବା କୌଣସି ଆଡ଼ିଯୁଟୀ କାର୍ଯ୍ୟ ଯୋଗୁଁ ଜ୍ଞାନେଶ୍ୱରୀ ଟ୍ରେନ ଲାଇନରୁ ହୋଇଥିଲା । ଫଳରେ ଏକ ମାଲବାହୀ ଟ୍ରେନ ସହିତ ଏହାର ଧକ୍କା ହୋଇଥିଲା । ରାତି ପ୍ରାୟ ସାତେ ଗୋଟାଏ ସମୟରେ ଟ୍ରେନ ଅଗରିଥିଲା । ଏହି ସମୟରେ ଆହ୍ୱାନ ଇଂଗ୍ଲିସ୍ ସମ୍ପର୍କ ନିଃଶ୍ଵର ବିତରଣ ହେତୁ ତା ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାଦ ପଞ୍ଜାବଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଓ ପ୍ରକାଶିତ

ମାଓବାଦୀମାନଙ୍କର ବର୍ତ୍ତତାର ସମସ୍ତ ସୀମା ପଥି ଯାଇଥିଲା । ସେମାନେ ୧୪୮ ଜଣ ନିରୀହ ଯାତ୍ରୀଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କରିଥିଲେ । ନ୍ୟାସନାଳ କ୍ରାଇମ ରେକର୍ଡ ବୁୟରୋର ତଥ୍ୟ ଅନୁସାରେ ୨୦୨୦ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମଦେଶରେ ଛୋଟ ବଡ଼ ରେଳ ଦୁର୍ଘଟଣାକୁ ମିଶାଇ ୧୩୦୦୦ ଦୁର୍ଘଟଣା ଘଟିଛି ଏବଂ ୧୭୦୦୦ରୁ ଉର୍ଧ୍ଵ ନିରୀହ ଯାତ୍ରୀଙ୍କ ଅକାଳ ବିଯୋଗ ହୋଇଛି । ଦେଶର ଅନେକ ରେଳମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ସମୟରେ ବଡ଼ ରେଳ ଦୁର୍ଘଟଣା ଘଟିଛି କିନ୍ତୁ କୁଠିତ କୌଣସି ରେଳମନ୍ତ୍ରୀ ନୈତିକତା ଦୃଷ୍ଟିରୁ ତାଙ୍କ ପଦରୁ ଇସ୍ତଫା ଦେଇଛନ୍ତି । ସବୁରୁ ଆଗରେ ଅଛନ୍ତି ଆଦର୍ଶ ରାଜନେତା ଲାଲବାହୁଦୁର ଶାସ୍ତ୍ରୀ । ନଭେମ୍ବର, ୧୯୪୭ ଆରିୟାଲୁରରେ ରେଳ ଦୁର୍ଘଟଣା ଘଟି ୧୪୭ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଅକାଳ ବିଯୋଗରେ ସେ ଗଭୀର ମର୍ମାହତ ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ ରେଳମନ୍ତ୍ରୀ ପଦରୁ ଇସ୍ତଫା ଦେଇଥିଲେ । ତାଙ୍କର ଉତ୍ସରଦାୟିତ୍ବ ଓ ନୈତିକତା ଅନ୍ୟ ରାଜନେତାଙ୍କ ପାଇଁ ସଦା ସର୍ବଦା ଆଦର୍ଶ ହୋଇରହିବ । ଏକବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀ ୨୦୨୩ରେ ସବୁରୁ ବଡ଼ ଭୟଙ୍କର ଲୋମହର୍ଷଶକାରୀ ରେଳ ଦୁର୍ଘଟଣା ଯାହା ସାରା ବିଶ୍ୱକୁ ଆଚମ୍ଭିତ କରିଦେଇଥିଲା । ସନ୍ଧ୍ୟା ଗତାବ୍ଦୀ ସମୟରେ କରମଣ୍ଡଳ ଏକ୍ସପ୍ରେସ ଏବଂ ଯନ୍ତ୍ରିତପୂର -ହାଓଡ଼ା ସୁପରଫାଣ୍ଡ ଏବଂ ଏକ ମାଲବାହି ଟ୍ରେନ ମଧ୍ୟରେ ଧକ୍କା ହୋଇଥିଲା । ଏହି ହୃଦୟ ବିଦାରକ ଲୋମହର୍ଷଶକାରୀ ଭୟଙ୍କର ରେଳଦୁର୍ଘଟଣାରେ ୨୯୦ରୁ ଉର୍ଧ୍ଵ ନିରୀହ ଯାତ୍ରୀଙ୍କ ପ୍ରାଣହାନି ଘଟିଛି ଏବଂ ଅନେକ ଏଥିରେ ଆହତ ହୋଇଛନ୍ତି ।

ସଦ୍ୟତମ ରେଳ ଦୁର୍ଘଟଣା ଯାହାକି ବୁଧବାର ୧୧ ଅକ୍ଟୋବରରେ ଘଟିଛି । ନର୍ଥଇଷ୍ଟ ଏକ୍ସପ୍ରେସର ୨୧୮ ବରି ଲାଇନରୁ୍ୟତ ହୋଇଛି ବିହାରର ରଘୁନାଥପୁର ଷେଷନ ନିକଟରେ । ଏଥିରେ ଗଜଣ ନିରୀହ ଯାତ୍ରୀଙ୍କ ଜୀବନ ପ୍ରଦୀପ ଲିଭିଯାଇଛି ଏବଂ ୧୦୦ରୁ ଉର୍ଧ୍ଵ ଯାତ୍ରୀ ଏଥିରେ ଆହତ ହୋଇ ବିଭିନ୍ନ ଚିକିତ୍ସାଲୟରେ ଚିକିତ୍ସିତ ହୋଇଛନ୍ତି ।

ରେଳବାଇର ପ୍ରାଥମିକ ତଦତ୍ତ ରିପୋର୍ଟ ଅନୁସାରେ ଗ୍ରାକରେ ରହିଥିବା ତୁଟି ଯୋଗୁଁ ଏହି ଦୁର୍ଘଟଣା ଘଟିଛି । ଇଞ୍ଜିନିୟରିଂ ବିଭାଗର ଗୁରୁତର ଅବହେଲା ପାଇଁ ଏପରି ଘଟିଛି ବୋଲି ଏହି ରିପୋର୍ଟରେ ଉଲ୍ଲେଖ ଆଛି । ଏହି ଦୁର୍ଘଟଣାରେ ସରକାରୀ ରିପୋର୍ଟ ଅନୁସାରେ ରେଳବିଭାଗର ୫୨କୋଟି ଟଙ୍କା କଷତି ହୋଇଛି ।

କେତେକ ଅସାମାଜିକ ତତ୍ତ୍ଵ ମାଓବାଦୀ, ଆତଙ୍କବାଦୀ ନିଜର ମନ୍ଦ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଚରିତାର୍ଥ କରିବା ପାଇଁ ଅନେକ ସମୟରେ ଜାଣିଶୁଣି ଷଡ଼ଯନ୍ତ କରି ପ୍ରତ୍ୟେକ ଏବଂ ପରୋକ୍ଷ ଭାବରେ ଦୁର୍ଘଟଣା ଭଲି ପରିସ୍ଥିତି ସୃଷ୍ଟି କରୁଛନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ସମୟ ଆସିଛି ରାଜନୈତିକ ସ୍ଥାର୍ଥକୁ ଜଳାଞ୍ଜଳି ଦେଇ ଉଭୟ ରାଜ୍ୟ ଏବଂ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାର ମିଳିତ ଉଦ୍ୟମ ଓ ପ୍ରଚେଷ୍ଟା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଯେପରିକି ଭବିଷ୍ୟତରେ ରେଳ ଦୁର୍ଘଟଣା ରୋକାଯାଇ ପାରିବ । ସମ୍ମୂର୍ଣ୍ଣଭାବେ ଦୁର୍ଘଟଣାକୁ ରୋକାଯାଇ ନପାରିଲେ ମଧ୍ୟ୍ୟ ଏହାକୁ କମ କରାଯାଇ ପାରିବ । ଆଣ୍ଟିକଲିଜନ ଡିଭାଇସି ବା କବତ ସିଷ୍ଟମ ବହୁଲମାତ୍ରରେ ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇ ଅନେକାଂଶରେ ରେଳ ଦୁର୍ଘଟଣାକୁ ରୋକାଯାଇ ପାରିବ । ଟ୍ରେନ ଲୋକୋପାଇଲଟଙ୍କ ଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ସିଗନାଲ ମ୍ୟାନ, ଇଞ୍ଜିନିୟର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସମସ୍ତ ରେଳବାଇ କର୍ମଚାରୀ ଯେଉଁମାନେ କର୍ତ୍ତବ୍ୟରେ ଅବହେଲା କରୁଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତମୂଳକ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସମସ୍ତଙ୍କର ମିଳିତ ସହଯୋଗରେ ରେଳ ଦୁର୍ଘଟଣାକୁ ନିଷ୍ଟିତ ଭାବେ ରୋକାଯାଇ ପାରିବ ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହର କୌଣସି ଅବକାଶ ନାହିଁ ।

ଗୋପାଳପୁର, ବାଲେଶ୍ୱର,

୨୦୨୦୭୧୩୩୦୦

ଆହ୍ୱାନ ଇଂଗ୍ଲିଶ
ପ୍ରାଥମିକ ପାତା

ଅମୀନ ସାୟାନି, ଏକ କିମ୍ବଦିନୀ

ଅସିତ ମହାନ୍ତି

ଏକ କିମ୍ବଦିନୀ ସ୍ଵର ସବୁଦିନ ପାଇଁ ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା ! ଅମିନ ସାୟାନି (୭୧ ଡିସେମ୍ବର ୧୯୩୭ - ୨୦ ଫେବୃଆରୀ ୨୦୨୪) ଜଣେ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଭାରତୀୟ ରେଡ଼ିଓ ସଞ୍ଚାଲକ ଏବଂ ଭଦ୍ରଘୋଷକ ଥିଲେ । ସେ କେବଳ ଭାରତରେ ନୁହେଁ ଏମିଆରେ ମଧ୍ୟ ସ୍ଵନାମ ଅର୍ଜନ କରିଥିଲେ । ତାଙ୍କର ପ୍ରସିଦ୍ଧ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ "ବିନାକା ଗୀତାମାଲା" ରେଡ଼ିଓ ସିଲୋନରେ ପ୍ରସାରିତ ହୋଇଥିଲା । ଆଜି ବି ଅନେକ ରେଡ଼ିଓ ଅପରେଟର ସେମାନଙ୍କୁ ଅନୁକରଣ କରି ନିଜକୁ ଉନ୍ନତ କରିବାରେ ସଫଳ ହୋଇଛନ୍ତି । ଭାରତୀୟ ସଙ୍ଗୀତ ପ୍ରସାରଣ ଜଗତରେ ଅମିନ ସାୟାନି ଜଣେ କିମ୍ବଦିନୀ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ବ ଥିଲେ, ଯାହା ଆଇକନିକ ରେଡ଼ିଓ ଶୋ "ବିନାକା ଗୀତାମାଲା" ଆୟୋଜନ ପାଇଁ ବେଶ୍ ଜଣାଶୁଣା । ଭାରତୀୟ ସଙ୍ଗୀତ ଶିଳ୍ପରେ ସାୟାନୀଙ୍କ ଅବଦାନ ଏବଂ ସଙ୍ଗୀତପ୍ରେମୀଙ୍କ ପିତ୍ତ ଉପରେ ତାଙ୍କର ପ୍ରଭାବ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅଧିକ । "ବିନାକା ଗୀତାମାଲା" ଏକ ସାହୁତିକ କାଉଣ୍ଡତାଉନ୍ ରେଡ଼ିଓ ଶୋ ଥିଲା ଯାହା ଲୋକପ୍ରିୟ ବଲିଉଡ ଗୀତ ପ୍ରସାରଣ କରିଥିଲା ଏବଂ ଦର୍ଶକଙ୍କ ଭୋଗ୍ ଆଧାରରେ ସେମାନଙ୍କୁ ସ୍ଥାନିତ କରିଥିଲା । ୧୯୪୦ ରୁ ୧୯୯୦ ଦଶକରେ ପ୍ରସାରିତ ଏହି ଶୋ ଏକ ସାଂସ୍କୃତିକ ଘଟଣା ଏବଂ ସମଗ୍ର ଭାରତରେ ସଂଗୀତ ଉତ୍ସାହୀମାନଙ୍କୁ

ପାଇଁ ଏକ ମୁଖ୍ୟ ପ୍ଲାଟଫର୍ମ ପାଲିତିଲା । ଅମିନ ସ୍ୟାନୀଙ୍କ ଚରିତ୍ରବାଦୀ ସ୍ଵର, କାହାଣୀ କହିବା ଏବଂ ସଙ୍ଗୀତ ପ୍ରତି ଆଗ୍ରହ ତାଙ୍କୁ ଶ୍ରୋତାମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରିୟ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ବ କରିଥିଲା । ଗୀତଗୁଡ଼ିକର ସ୍ୟାନୀଙ୍କ ଯତ୍ନଶୀଳ କ୍ଷୁଦ୍ରରେସନ୍, ତାଙ୍କର ଭିନ୍ନ ଉପସ୍ଥାପନା ଶୈଳୀ ଏବଂ ଦର୍ଶକଙ୍କ ସହ ଯୋଡ଼ିବାର କ୍ଷମତା "ବିନାକା ଗୀତାମାଲା" କୁ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ଶ୍ରୋତା କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଭାବରେ ପରିଣତ କଲା । ସୋ ମାଧ୍ୟମରେ ସେ କେବଳ ମନୋରଞ୍ଜନ କରିନାହାଁଛି ବରଂ ଭାରତୀୟ ସଙ୍ଗୀତ, ଚଳକିତ୍ର ଇଣ୍ଡିଆନ୍ ଟ୍ରେଣ୍ ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବିଷୟରେ ଶ୍ରୋତାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଶିକ୍ଷିତ କରିଥିଲେ । ଭାରତୀୟ ସଂଗୀତ ଏବଂ କଳାକାରମାନଙ୍କୁ ପ୍ରୋତ୍ସ୍ଥାହିତ କରିବା ପାଇଁ ଅମିନ ସ୍ୟାନୀଙ୍କ ଉତ୍ସର୍ଗ ବଳିଭବ ମୁୟଜିକ୍ ପ୍ରୋଗ୍ରାମିଂର ଦୃଶ୍ୟକୁ ଆକୃଷଣ୍ଟ କରିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିଥିଲା । ଏବଂ ଭାରତୀୟ ଗଣମାଧ୍ୟମ ଇତିହାସରେ ଏକ ଆଇକନ୍ ବ୍ରତକାଷ୍ଟର ଭାବରେ ତାଙ୍କ ମ୍ଲାନକୁ ସିମେଣ୍ଟ କରିଥିଲା । ତାଙ୍କର ଉତ୍ସର୍ଗିକାରୀ ସଂଗୀତ ଶିଳ୍ପ ଉପରେ ପଡ଼ିଥିବା ପ୍ରଭାବ ଏବଂ ଏକ୍ସାରଭେତରେ ତାଙ୍କ ସ୍ଵର ଶୁଣିବାରେ ବହୁଥିବା ଲୋକଙ୍କ ହୃଦୟ ଦ୍ୱାରା ବଞ୍ଚିଥାଏ । ରେଡ଼ିଓ ଏବଂ ମନୋରଞ୍ଜନ ପ୍ରତି ଏକ ଆଗ୍ରହ ଦେଖାଇ ଅମିନ ସ୍ୟାନୀ ଅଳ୍ପ ବୟସରେ ପ୍ରସାରଣରେ ତାଙ୍କର ଉଲ୍ଲେଖନୀୟ କ୍ୟାରିଆର ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ । ସେ ୧୯୪୦ ଦଶକ ଶେଷରେ ରେଡ଼ିଓରେ ଘୋଷକ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାର ଏକ ସ୍ଵୀଯୋଗ ନେଇଥିଲେ । ଶ୍ରୋତାମାନଙ୍କ ସହିତ ସଂଯୋଗ ପାଇଁ ତାଙ୍କର ପ୍ରତିଭା ଏବଂ ସଙ୍ଗୀତ ପ୍ରତି ତାଙ୍କର ଆଗ୍ରହ ଶୀଘ୍ର ସ୍ଵର୍ଗ ହୋଇଗଲା । ୧୯୪୭ରେ ରେଡ଼ିଓ ସୋ "ବିନାକା ଗୀତାମାଲା" ଆୟୋଜନ କରିବାକୁ ମନୋନୀତ ହୋଇଥିବା ବେଳେ ସାଯ୍ୟାନୀଙ୍କ ବଡ଼ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆସିଥିଲା । ଦର୍ଶକଙ୍କ ଅନୁରୋଧ ଏବଂ ଭୋଗ୍ ଉପରେ ଆଧାର କରି ସପ୍ତାହର ବଳିଭବର ଗୀତ ଗୁଡ଼ିକୁ ଗଣନା କରିବା ସହିତ ଶୋଭାପର୍ମାଟ୍ ଆହ୍ୱାନ ଇଂଗ୍ଲିଶ ସମ୍ପଦ ନିଃଶ୍ଵର ବିତରଣ ହେତୁ ତା ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାଦ ପଜନାୟକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଓ ପ୍ରକାଶିତ

ଶ୍ରୋତାମାନଙ୍କ ସହିତ ପୁନଃ ପ୍ରତିରୂପିତ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ସାଧ୍ୟାନୀଙ୍କୁ ଖ୍ୟାତି ଅର୍ଜନ କରିଥିଲା । ତାଙ୍କର ସ୍ଵତନ୍ତ୍ର ସ୍ଵର, ଆକର୍ଷଣୀୟ ବିତରଣ ଶୈଳୀ ଏବଂ ଭାରତୀୟ ସଙ୍ଗୀତ ବିଷୟରେ ବିସ୍ତୃତ ଜ୍ଞାନ ତାଙ୍କୁ ସମ୍ମଗ୍ର ଦେଶରେ ଦର୍ଶକଙ୍କ ମନରେ ଆକର୍ଷଣ କରିଥିଲା । ସାଧ୍ୟାନୀଙ୍କ ଶ୍ରୋତାମାନଙ୍କୁ ଆକର୍ଷଣ କରିବା ଏବଂ ତାଙ୍କ ପ୍ରସାରଣ ମାଧ୍ୟମରେ ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସଂଯୋଗ ସୃଷ୍ଟି କରିବାର କ୍ଷମତା ତାଙ୍କୁ ରେଡ଼ିଓ ଉଗତରେ ପୃଥକ କରିଥିଲା । ବର୍ଷ ବର୍ଷ ଧରି ଅମିନ ସାଧ୍ୟାନୀଙ୍କ କ୍ୟାରିୟର ଦୃଢ଼ ପାଇଲା ଯେହେତୁ ସେ "ବିନାକା ଗୀତାମାଲା" ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ରେଡ଼ିଓ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଆୟୋଜନ କରି ଭାରତୀୟ ପ୍ରସାରଣ ଶିଳ୍ପରେ ଉଣେ ପ୍ରିୟ ତେଥା ସମ୍ମାନିତ ବ୍ୟକ୍ତି ଭାବରେ ତାଙ୍କର ଛିତକୁ ଦୃଢ଼ କରିଥିଲେ । ସଂଗୀତ ପ୍ରତି ତାଙ୍କର ଆଗ୍ରହ ଏବଂ ତାଙ୍କ ହସ୍ତଶିଳ୍ପ ପ୍ରତି ଉତ୍ସର୍ଗୀକୃତ କିମ୍ବଦନ୍ତୀୟ କ୍ୟାରିୟର ପାଇଁ ଏକ ପଥ ପରିଷ୍କାର କରିଥିଲା ଯାହା ଭାରତୀୟ ରେଡ଼ିଓ ଏବଂ ମନୋରଜନ ଇତିହାସରେ ଏକ ଅବିସ୍ତରଣୀୟ ଚିତ୍ତ ଛାତିଥିଲା । ଏହି ମହାନ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ହୃଦୟରୁ ଶ୍ରୀଦ୍ଵାରାଙ୍କିଲି !

ଆବାହକ

ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା ସୁରକ୍ଷା ଅଭିଯାନ , ସୁଜନପୁର, ଯାଉପୁର

୯୩୮୮୭୭୮୮୯

ମଙ୍ଗଳସୂତ୍ର

ସାଗତିକା ସାହୁ

ହିନ୍ଦୁ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ମଙ୍ଗଳସୂତ୍ର ପବିତ୍ର ବିବାହ ସ୍ଥତିର ମର୍ମ ଧୂନୀ । ସାତ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ଏକ ପ୍ରତିଶୃତି । ଆଞ୍ଜୁଲାଏ ନିମନ୍ତ୍ରଣ, ମିଶି ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନ୍ତର ଜୀବନ ବିତେଇବାର । ନିବିଡ଼ ଅଶ୍ଵେଷରେ ନିମ୍ନଜିତ ହୁଅଛି ନବ-ବିବାହିତା । ବିଶ୍ୱାସ ବ୍ୟାସର ଅପୂର୍ବ ଉନ୍ନେଷ ସେ ମଙ୍ଗଳ ସୂତ୍ର । ବହୁତ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦିଆଯାଇଥାଏ ଏହାକୁ ଯାହା ସୌଭାଗ୍ୟକୁ ସ୍ଵର୍ଗ କରୁଥିବା ଖଣ୍ଡିଏ ସୁତା । ଚରମ ପ୍ରତିଙ୍କା ଜାଗ୍ରତ କରେ, କର୍ତ୍ତବ୍ୟବୋଧର ତାରୁ ଚମକ ରଚନା ସେ । ବିବାହ ବେଦିରେ ସ୍ବାମୀ ଦଶଦିଗପାଳ ଦେବାଦେବୀ, ପବିତ୍ର ହୋମାର୍ଗୀ ସମ୍ମୁଖରେ ନିଜ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ ପରିଧାନ କରାଏ । ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନ୍ତରେ ଯୋଡ଼ି ପାଇଁ ନିଜ ସହ । ଏହା ସ୍ବାମୀଙ୍କ ଅସ୍ତ୍ରିତ୍ତର ପରିଚୟ ଦେଇଥାଏ । ଏକ ବିବାହିତା ମହିଳାର ଶଙ୍ଖା, ସିନ୍ଦୁର, ପାଉଁଜି, ଝୁଣ୍ଡିଆ ଇତ୍ୟାଦି ଯେତିକି ମହତ୍ତୁପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥାଏ ଏହାଠାରୁ ଅଧିକ ମହତ୍ତୁପୂର୍ଣ୍ଣ ମଙ୍ଗଳସୂତ୍ର ମଧ୍ୟ ହୋଇଥାଏ । ହିନ୍ଦୁଶାସ୍ତ୍ର ଅନୁସାରେ ମଙ୍ଗଳସୂତ୍ର ବିବାହ ବନ୍ଧନର ଏକ ଜୀବନ୍ତ ସଂକେତ, ଏହା ସୁହାଗିନୀର ସବୁଠାରୁ ଅନନ୍ୟ ଅମୂଲ୍ୟ ସମ୍ମଦ । ଯାହା କୌଣସି ଧନ ରତ୍ନ ସହ ତୁଳନୀୟ ନୁହେଁ । ଏହା ସଧବାର ପରିଚୟ ପ୍ରଦାନ କରେ । ବିନା ମଙ୍ଗଳସୂତ୍ରରେ କୌଣସି ବିବାହ ବର୍ଜିତ ଅଟେ । ଓଡ଼ିଶାର ଅନେକ ଜିଲ୍ଲାରେ ଏହାର ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇଛି ।

ଯାଉନଥିଲା । କାରଣ ଅନ୍ୟ ପ୍ରକାରର ପ୍ରଥାମାନ ପ୍ରତଳିତ ଥିଲା କିନ୍ତୁ ଆଜିକାଳି ମଙ୍ଗଳସୂତ୍ରର ବ୍ୟବହାର ମଧ୍ୟ ଦେଖାଗଲାଣି ।

ମଙ୍ଗଳସୂତ୍ରରେ କଳା ମାଳି ଲାଗିଥାଏ ଏହାର କିଛି ସ୍ଵତନ୍ତ୍ରତା ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ହିନ୍ଦୁଧର୍ମ ଅନୁସାରେ କଳା ରଙ୍ଗ ଆମକୁ ଖରାପ ନଜରରୁ ରକ୍ଷା କରିଥାଏ । ପ୍ରାୟ ସମୟରେ କଳାରଙ୍ଗର ସ୍ଵତା ବାନ୍ଧିବା କିମ୍ବା ପିଲାଙ୍କ ଗଲାରେ କଳା ସ୍ଵତା ଆମେ ନିଶ୍ଚଯ୍ୟ ବାନ୍ଧୁ । ଏହା ଦାମ୍ପତ୍ୟ ଜୀବନରେ ଅନେକ ଖରାପ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ରକ୍ଷା କରେ । ସମ୍ପର୍କରେ ମଧୁରତା ବଢେ । ସ୍ବାମୀର ଆୟୁଷ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଥାଏ ।

ମଙ୍ଗଳସୂତ୍ରରେ ସୁନା ରହିବା ଦ୍ୱାରା ବୃଦ୍ଧିଷ୍ଠତି ଗ୍ରହର କୁପ୍ରଭାବରୁ ରକ୍ଷା କରିଥାଏ ଏବଂ ବିବାହିତା ଜୀବନରେ ସୁଖସମୃଦ୍ଧି ଓ ବୁଦ୍ଧିର ବିକାଶ ହୋଇଥାଏ । ସୁନା ଯୋଗୁଁ ଶରୀରରେ ସକାରାତ୍ମକ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ଵାର ଉପୁତ୍ରି ମଧ୍ୟ ହୋଇଥାଏ । ମଙ୍ଗଳସୂତ୍ର ଛିଣ୍ଡିଯିବା ବା କୁହାଯାଏ କି ଏହା କୌଣସି ଦୁର୍ଘଟଣା ବା ସମ୍ପର୍କରେ ଫାଟ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥାଏ ।

ମଙ୍ଗଳସୂତ୍ର ପିଛୁଥିବା ସ୍ବୀ ମନେ କିଛି ନିୟମକୁ ଧ୍ୟାନଦେଇ ପିଛିବା ଆବଶ୍ୟକ । କୁହାଯାଏ ମହିଳାଙ୍କର ବିବାହ ପରେ ତାଙ୍କ ଭାଗ୍ୟ ସହ ଉତ୍ତିତ ହୋଇଥାଏ ତାଙ୍କ ସ୍ବାମୀଙ୍କ ଭାଗ୍ୟ ।

ମହିଳାମାନେ ଭଙ୍ଗା କିମ୍ବା ଛିତା ମଙ୍ଗଳସୂତ୍ର ପିଛିବା ଅନୁଚିତ । ଏହା ଦ୍ୱାରା ସ୍ବାମୀଙ୍କ ଉପରେ ବିପତ୍ତି ଆସିବା ସହ ଭଲ ହେଉଥିବା କାମ ବିଗିତ ଯିବାର ପୂରା ସମ୍ବାଦନା ଥାଏ ।

ମହିଳା ମାନେ କେବେ ମଧ୍ୟ ଭୂଲରେ କାହାଠାରୁ ମଧ୍ୟ ମଙ୍ଗଳସୂତ୍ର ବା ସିନ୍ଦୁର ମାଗି ବ୍ୟବହାର କରିବା ଅନୁଚିତ । କାରଣ ଏହା ଦ୍ୱାରା ମହିଳା ତ୍ୟା ତାଙ୍କ ସ୍ବାମୀଙ୍କ ବହୁତ

ଖରାପ ହୋଇଥାଏ ।

ସବୁବେଳେ କଳାମାଳି ଗୁଛା ହୋଇଥିବା ମଙ୍ଗଳସୂତ୍ର ପିଣ୍ଡିବା ଉଚିତ ।

ବିଶେଷ କରି କୌଣସି ବିବାହିତା ମହିଳା ଅର୍ଥାତାବରୁ ଅନ୍ୟଙ୍କ ଠାରୁ ଟଙ୍କା ମାଗି ମଙ୍ଗଳସୂତ୍ର ବା ସିଦ୍ଧୁର କିଣନ୍ତ ନାହିଁ ।

ନିଜର ମଙ୍ଗଳସୂତ୍ର କାହାରିକୁ ଗଲାରୁ କାହିଁ ଦେବା ଅନୁଚିତ । ଅଶୁଭ ହୋଇଥାଏ ।

ସ୍ଥାମୀର ଆୟୁଷ କମ ହୋଇଥାଏ, ସମ୍ରକ୍ଷରେ ଫାଟ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥାଏ ।

ଯେଉଁ ସ୍ତ୍ରୀ ସକାଳୁ ଉଠିବା ମାତ୍ରକେ ମଙ୍ଗଳସୂତ୍ରକୁ ମଥାରେ ଲଗାଇ ତୁମ୍ଭନ ଦେଇଥାଏ ସ୍ଥାମୀର ଆୟୁଷ ବୃଦ୍ଧି ସହ ରୋଜଗାର କିମ୍ବା ଚାକିରୀ, ବ୍ୟବସାୟରେ ଉନ୍ନତି ଦେଖାଦେଇ ଥାଏ । ମମତା ବୋଲା ଶୀତଳ ମନ୍ଦାକିନୀର ଧରା ସେଇ ସ୍ତ୍ରୀଟିଏ । ସବୁ ପଣତ ଛାଏଁ ଛାଏଁ ପୁରିଯାଏ ତା ନିସ୍ତାର୍ଯ୍ୟ ସେବାରେ । ତେଣୁ ତା ମଙ୍ଗଳସୂତ୍ରକୁ ରକ୍ଷା, ସୁବିନିଯୋଗ ତା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ । ଜୀବନର ଏହି ମଧୁ ସମ୍ବାଦନା ଦିଏ ଅଭିଳାଷ ଭରା ପୀଘୁଷ ଯୋଗ । ହଁ, ଆଣେ ଭାଗ୍ୟ ଭାବିଷ୍ୟର ମଧୁ ମହୋମ୍ବଦ । ବାନ୍ଧୁବିକ ସେ ଏକ ଜୀବନର ମଧୁ ସମ୍ବାଦନା ଓ ତା ଭାବନା କଞ୍ଚନା ତା ପରମରା, ଅନନ୍ୟ ।

ଶିକ୍ଷୟିତ୍ରୀ, ଭମରକୋଟ, ନବରଙ୍ଗପୁର

ନାରୀ ସଶକ୍ତିକରଣ

ନିବେଦିତା ପଣ୍ଡା

ନାରୀ ସଶକ୍ତିକରଣର ଅର୍ଥ ନାରୀମାନଙ୍କର ପ୍ରତିଭାର ଉପଯୋଗ କରି ସାମାଜିକ ବିକାଶକୁ ଡ୍ରାଙ୍କିତ କରିବାକୁ ବୁଝାଏ । ସାମାଜିକ, ଅର୍ଥନୈତିକ, ରାଜନୈତିକ ସବୁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ନାରୀକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ଵାଧୀନତା ଓ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଧିକାର ଦେବା ଓ ଆତ୍ମନିର୍ଭରଶୀଳ କରିବା ପାଇଁ ନାରୀମାନଙ୍କୁ ନିବେଦିତା ପଣ୍ଡା ସଂଗଠିତ କରିବା ହିଁ ନାରୀ ସଶକ୍ତିକରଣର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ।

ଅତୀତ ପୃଷ୍ଠାକୁ ଅବଲୋକନ କଲେ ଏକଥା ସ୍ଵର୍ଗ ଅନୁମେୟ ଯେ ନାରୀ ବହୁ ପ୍ରତିଭାର ଅଧିକାରିଣୀ ହୋଇ ମଧ୍ୟ ତାର ବିକାଶ ପୁରୁଷ ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ସମାଜରେ ଏକ ପ୍ରକାର ଅସମ୍ଭବ ଥିଲା । କେବଳ ଘର କୋଣରେ ରହି ପରିବାରର ଯାବତୀୟ କର୍ମକରିବାରେ ତାର ଜୀବନ ସମାପ୍ତି ହେଇଯାଉଥିଲା କହିଲେ ଭୁଲ୍ ହେବ ନାହିଁ । ଶିକ୍ଷା କ୍ଷେତ୍ରରେ ବିତାକୁ ଅଗ୍ରାଧିକାର ଦିଆ ଯାଉନାଥିଲା । ସମାଜର କିଛି ମହାମାନବ ଯଥାରାଜା ରାମମୋହନ ରାୟ, ସ୍ବାମୀ ବିବେକାନନ୍ଦ, ସ୍ବାମୀ ଦୟାନନ୍ଦ ସରସ୍ଵତୀ ଇତ୍ୟାଦି ଓ ନାରୀମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସରୋଜିନୀ ନାଇତ୍ରୁ, ଇନ୍ଦିରା ଗାନ୍ଧୀ, କଳ୍ପନା ଚାଓଁଲା ଇତ୍ୟାଦିଙ୍କ ଯୋଗଦାନ ଓ ଉଦ୍ୟମ ନାରୀ ସଶକ୍ତିକରଣ ଓ ନାରୀ ଅଧିକାର ପ୍ରାପ୍ତ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଗୁରୁତ୍ୱ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭୂମିକା ବହନ କରିଥିଲା । ସମାଜରେ ସେମାନେ କିଛି ସାମାଜିକ

ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆଣିପାରିଥିଲେ ବୋଲି ଆଜି ନାରୀ ସ୍ଥାପିନିତାର ଅଧିକାର ପାଇ କିଛି ବିକାଶର ଦିଗରେ ଆଗେଇ ନିଜ ପରାକାଷ୍ଟା ଦେଖାଇ ପାରିଛି । ନାରୀ ପୁରୁଷଙ୍କ ଠାରୁ କୌଣସି ଦିଗରେ କମ୍ ନୁହେଁ । ସବୁଥିରେ ଦକ୍ଷା ଓ ପୁରୁଷମାନଙ୍କ ଠାରୁ ଆହୁରି କେତୋଟି ବିଶେଷ ଗୁଣର ଅଧିକାରୀ ମଧ୍ୟ, ଶ୍ରଦ୍ଧାର ଦର୍ଶଣ ପୁଣି କର୍ତ୍ତବ୍ୟର ସାଧନା । ସହନଶୀଳତାର ଲକନା, ତ୍ୟାଗ ଓ ସମର୍ପଣର ମୂର୍ତ୍ତିମନ୍ତ୍ର ପ୍ରତୀକ ସେ, ସୁଖର ସମ୍ମାବନା । ନାରୀ ସଂକ୍ଷିକରଣରେ ପୁରୁଷର ଭୂମିକା ଯେ ଗୌଣ ହୋଇ ଯିବ ସେମିତି ଚିନ୍ତାଧାରା ରଖିବା ଆବୈ ଠିକ୍ ନୁହେଁ । ବରଂ ନାରୀ ଶିକ୍ଷିତ ହେଲେ, ଆତ୍ମନିର୍ଭରଣୀଙ୍କ ହେଲେ ଆମର ଆର୍ଥିକ ମାନଦଣ୍ଡ ଉନ୍ନତ ହେବ, ଦେଶର ବିକାଶ ହେବ । ପୁରୁଷର ମାନସିକତାରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆସିବା ନିହାତି ଦରକାର । ନାରୀଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ନଦେବା, ତାକୁ ଭୋଗ୍ୟବସ୍ଥା ବୋଲି ଭାବି ନିର୍ଯ୍ୟାତନା ଦେବା, କନ୍ୟା ଭୂଣ ହତ୍ୟା, ଅପହରଣ, ଯୌନ ବଳାଙ୍ଗାର ଇତ୍ୟାଦି ବିକୃତ ମାନସିକତାର ପରିବର୍ତ୍ତନ ନ ହେବାଯାଏ ସାମାଜିକ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଅସମ୍ଭବ । ଏସବୁକୁ ବିଚାରକୁ ନେଲେ ନାରୀ ସଂକ୍ଷିକରଣର ଆବଶ୍ୟକତା ବହୁତ ବେଶୀ ମନେ ହୁଏ । ନାରୀ ପୁରୁଷ ଗୋଟିଏ ମୁଦ୍ରାର ଦୁଇଟି ପାର୍ଶ୍ଵ ଉଭୟଙ୍କର ଭୂମିକା ରହିଛି ପରିବାର, ସମାଜ, ରାଜ୍ୟ, ରାଷ୍ଟ୍ର ସବୁ କ୍ଷେତ୍ରରେ । ନାରୀ, ପୁରୁଷର ଖାଲି ସହଧର୍ମୀଙ୍କୁ ନୁହଁ ସହକର୍ମୀଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ । ଏକଥାକୁ ପୁରୁଷ ମନେ ରଖିବା ଉଚିତ୍ । ବାକି ରହିଲା ନାରୀ ସଂକ୍ଷିକରଣର କୁପରିଶାମ - ସଂସ୍କାର ବିହୀନ ଶିକ୍ଷା, ନିଜ ଆଚରଣର କିଛି ଭୁଲ୍ ମାନ୍ୟତା, ତଥା ନିଜର ଦୂରଦୃଷ୍ଟିର ଅଭାବ, ଆତ୍ମଗର୍ବ, ଆତ୍ମକୈନ୍ଦ୍ରିକ ମନୋଭାବ ଯୋଗୁଁ ନାରୀମାନେ ଏତେ ଅଧିକ ବେପରୁଆ ହୋଇ ଯାଉଛନ୍ତି ଯେ ନିଜେ ନିଜର ସଂସାରକୁ ନିଜ ହାତରେ ନଷ୍ଟ କରିଦେବାକୁ ପଛାଭ ନାହାନ୍ତି । କ୍ଷଣିକ ସୁଖର ବିଶବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ଅନେକ ଭୁଲ୍ କରୁଛନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଉଚିତ୍ ମାର୍ଗଦର୍ଶନ ଦେଇ

ପାରୁନାହାନ୍ତି, ଯେଉଁଥିପାଇଁ ସେମାନେ ବିଶ୍ଵାସିତ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ସମାଜରେ ଏମିତି ଘଟଣାର ନିଜିର ବହୁତ ଦେଖା ଯାଉଛି । ଏଇଟା ନାରୀ ସନ୍ତ୍ରିକରଣର ପରିଶାମ ବୋଲି କହିବା ଠିକ୍ ହେବନାହିଁ । ବରଂ ପାଣ୍ଡାତ୍ୟ ସଭ୍ୟତାର ପ୍ରଭାବ ମଧ୍ୟ ଅନେକାଂଶରେ ଏଥିପାଇଁ ଦାୟୀ । ନାରୀ ନିଜେ ସନ୍ତ୍ରିକରଣ ହେବା ପରେ ମଧ୍ୟ ନିଜର ମୌଳିକ ବୈଶିଷ୍ଟ୍ୟତାକୁ ଭୁଲିଯିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଯୁଗେ ଯୁଗେ ନାରୀ ନିଜ ମହନୀୟ ଗୁଣ ପାଇଁ ସଦା ବନ୍ଦନୀୟା, ପୂଜ୍ୟନୀୟା ହୋଇ ଆସିଛି । ତେଣୁ ନିଜର ବୈଶିଷ୍ଟ୍ୟ ବଜାୟ ରଖି ଆତ୍ମଶକ୍ତିର ବିକାଶ କରିବା ଦରକାର ।

ଶେଷରେ ଏତିକି କହିବି ନାରୀ ସନ୍ତ୍ରିକରଣର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି ଏହା ଅନସ୍ତ୍ରୀକାର୍ୟ କିନ୍ତୁ ସମାଜର ପରିବର୍ତ୍ତନ ପାଇଁ, ଦେଶର ବିକାଶ ପାଇଁ ନାରୀ, ପୁରୁଷ ଉତ୍ସମ୍ବନ୍ଧର ସହଯୋଗ ସହିତ ମାନସିକତାର ପରିବର୍ତ୍ତନ ଅପରିହାର୍ୟ ।

ଉତ୍ସମ୍ବନ୍ଧର ସଂସ୍କାରିତ ହେବା ଜରୁରୀ । ନିଜେ ନିଜର ନିୟମନ୍ତ୍ରଣ ରକ୍ଷା କରି ନିଜ ପରିସୀମା ଭିତରେ ରହି ପରଞ୍ଚରର ସହଯୋଗ ନେଇ କାର୍ୟ କଲେ ସ୍ମୃତି ସମାଜ ଗଠନରେ ନିଶ୍ଚୟ ପରିଚାୟକ ହେବ । ପୁରୁଷ ସହିତ ନାରୀ ମାନଙ୍କୁ ବି ନିଜ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ସମ୍ପର୍କରେ ଦାୟିତ୍ୱବାନ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଆଧୁନିକତାର ଦ୍ୱାରି ଦେଇ ନିଜ କର୍ତ୍ତବ୍ୟରୁ ଓହରି ଯିବା ଠିକ୍ ନୁହେଁ । ଜଣେ କନ୍ୟା, ଜଣେ ବୋହୁ, ଜଣେ ମାଆ, ଜଣେ ଶାଶୁ ହୁଏ । ତେଣୁ ସେ ଭଲ ହେଲେ ଆଗାମୀ ପିଢ଼ିର ଉଦାହରଣ ହେବ । ତାର ଆଚରଣ ଖରାପ ହେଲେ ସମାଜ ଧୂଂସାଭିମୁଖୀ ହେବ । ନାରୀ ସନ୍ତ୍ରିକରଣ ସହିତ ସଂସ୍କାର ରହିବା ବହୁତ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ।

ନିବେଦିତା ପଣ୍ଡା, ରାଉରକେଳା

ଆହ୍ୱାନ
ଫୋର୍ମ୍‌ଟ୍ରେନିଂ

ଶରୀର

The body is an instrument, the mind is function, the witness and reward of its operation.

ଶରୀରଟି ଗୋଟିଏ ଯନ୍ତ୍ର, ମନ୍ତ୍ରିଷ୍ଠ ଏହାର ଚାଳକ, କାର୍ଯ୍ୟ ସମାଦନର ସବୁ ସାକ୍ଷୀ ହେଉଛି ଏହାର ପାରିଶ୍ରମିକ ।

ନଳିନୀ ପ୍ରଭା ମିଶ୍ର

ସୃଷ୍ଟିର ସର୍ଜନାରେ ମଣିଷ ହେଉଛି ଏକ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପ୍ରାଣୀ । ତା'ର ଶରୀରର ଗଠନ ପ୍ରାଣାଳୀ ଉତ୍ତର ପ୍ରାଣୀ ଠାରୁ ନିଆରା ଉଙ୍ଗରେ ବିଭିନ୍ନ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ସକମ ହୋଇଥାଏ । ଶରୀରରେ ଚାରିଗୋଟି ଅବୟବ ସହିତ ଉନ୍ନତ ମନ୍ତ୍ରିଷ୍ଠ ଗୋଟିଏ ଚିତ୍ରା ତେତନା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଧିଷ୍ଟ ଥାଏ । ଉନ୍ନତ ମନ୍ତ୍ରିଷ୍ଠର ବୁଦ୍ଧି ପ୍ରୟୋଗ କରି ମଣିଷ ବିଭିନ୍ନ ଜ୍ଞାନର କୌଶଳ ଶିକ୍ଷା କରି ନିଜର ଯୋଗ୍ୟତାର ପରିଚୟ ଦେଇଥାଏ ।

ମଣିଷ ଜୀବନରେ ଦୁଇଗୋଟି ଦକ୍ଷତା ଅର୍ଜନ କରିଥାଏ । ପ୍ରଥମଟି ହେଲା ଶାରୀରିକ ଓ ଦ୍ୱିତୀୟଟି ହେଉଛି ମାନସିକ । ଏ ଦୁଇଟି ଉଭୟେ ଉଭୟଙ୍କର ପରିପୂରକ ।

ଗୋଟିଏ ବିନା ଅନ୍ୟଟି କାର୍ଯ୍ୟକମ ହୋଇପାରେ ନାହିଁ । ଗୋଟିକର ଅସୁମ୍ଭତା ଅନ୍ୟଟି ଉପରେ ପ୍ରଭାବ ପକାଏ ।

ଏ ଶରୀର ଗୋଟିଏ ଯନ୍ତ୍ର ସଢ଼ଗ । ତା'ର ଆଭ୍ୟନ୍ତରୀଣ ଓ ବାହ୍ୟ

ଅଙ୍ଗ ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ବିଭିନ୍ନ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଚାଲିତ ହୋଇଥାଏ । ମସ୍ତିଷ୍ଠ ଚାଲନା କରି ଏ ମଣିଷ ନାନା ଅସାଧ୍ୟ ସାଧନ କରିଥାଏ । ହାତ, ଗୋଡ଼ ଅଙ୍ଗ ଚାଲନା ଦ୍ୱାରା ସେ ନାନା କୌଣସି ଶିକ୍ଷା କରିଥାଏ । ନିଜର ପେଟ ପୋଷଣ ପାଇଁ ସେ ସେ ନିଜର ଶାରୀରିକ ଦକ୍ଷତା ପ୍ରଦର୍ଶନ କରି ଥାଏ । ଶାରୀରିକ ଓ ମାନସିକ ଉତ୍ସବର ସାହାଯ୍ୟରେ ସେ ନିଜକୁ ସମାଜରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରିଥାଏ, ମାନସିକ ଶକ୍ତିର ପ୍ରୟୋଗରେ ସେ ହୋଇପାରେ କବି, ଲେଖକ ଦାର୍ଶନିକ, ବୈଜ୍ଞାନିକ, ଐତିହାସିକ ବା ଚିକିତ୍ସକ । ଶାରୀରିକ ଶକ୍ତିର ପ୍ରୟୋଗରେ ନିଜର କାର୍ଯ୍ୟକମତାର ଅଭୂତପୂର୍ବ ପାରଦର୍ଶତାକୁ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିଥାଏ । ଦେନନ୍ଦିନ ଜୀବନ ଯାପନରେ ଏକ ସୁନ୍ଦର ଶରୀର ନିହାତି ଆବଶ୍ୟକ ହୋଇଥାଏ । ଏହି ଶରୀର ହିଁ ମଣିଷକୁ ବଞ୍ଚିବାର କଳା ଶିଖାଇଥାଏ । ସୁନ୍ଦର ମାନସିକ ଚିତ୍ରାଧାରା ଭିତରେ ଆପଣାର ଧୀଶକ୍ତିକୁ ପ୍ରୟୋଗ କରି ମଣିଷ ଏକ ଖ୍ୟାତି ସମ୍ମନ୍ଦ୍ର ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ବ ରୂପେ ଅଭିହିତ ହୋଇଥାଏ ।

ଶରୀରକୁ ସୁନ୍ଦର ରଖିବା ଦିଗରେ ସତତ ପ୍ରୟୋଗୀ ହେବା ଉଚିତ । "ଏ ଦେହ ଥିଲେ ସର୍ବ ପାଇ ଜଳ ଯେସନେ ଚନ୍ଦ୍ର ଛାଇ ।"

ମୁକୁନ୍ଦ ପୁର, ଆୟା, ଗଞ୍ଜାମ

ମୋ-୯୭୭୭୭୮୮୯୪୯

ଆହ୍ୱାନ

ରାଜକିଶୋର ରାୟ : ଓଡ଼ିଆ କୁଦ୍ରଗଳ୍ଲର ମହାନାୟକ

"ଉଦ୍ଧଳ ଉନ୍ନନୀ ନିରାଭରଣା,
ଶୋକର୍ତ୍ତା ନିରତେ ନିର ନୟନା ।
ହରାଇ ବସିଛି ତା ମଥାମଣି,
କେ ଶୁଣିବ ତାର ଦୁଃଖ କାହାଣୀ ?

ଉଦ୍ଧଳ ରାୟଙ୍କ ସେଠୀ

ରାଜକିଶୋର ରାୟଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଭାଷା ଗୋଟିଏ ଜାତିର ଜିଭ ଏବଂ
ସାହିତ୍ୟ ପ୍ରାଣଧାରା । ଭାଷା ଓ ସାହିତ୍ୟର ସେବା, ତାଙ୍କ ପାଇଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ
କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଥିଲା ଓ ମାତ୍ର ଭାଷାର ସେବା ଥିଲା ପରମ ଗୌରବ । ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ
ରାୟ ଯେତେବେଳେ ସୁଯୋଗ ପାଇଛନ୍ତି ସେତେବେଳେ ଭାଷା ଓ
ସାହିତ୍ୟର କଲ୍ୟାଣ ପାଇଁ ପ୍ରତ୍ୟେକିଟି କରିଛନ୍ତି ।

ଆତ୍ମିକ ବିକାଶରେ ଅସମର୍ଥ ପଶୁ କେବଳ ଦେହିକ ଉଲ୍ଲାସକୁ,
ମନର ଯନ୍ତ୍ରଣାକୁ ନାନା ଭାବରେ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି କରେ କିନ୍ତୁ ମଣିଷ କେବଳ
ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ନୁହିଁ । ଏହି ଅଭିଭ୍ୟକ୍ତିକୁ ଚିରଞ୍ଜୀବୀ କରିବା ପାଇଁ
ସଭ୍ୟତା ଓ ସଂସ୍କାର ଉନ୍ନେଷ କାଳରୁ କରିଚାଲିଛି ତପସ୍ୟା । ମୃତ୍ୟୁମୁଖୀ
ମଣିଷ ନିଜ ତେତନାକୁ ଅମୃତମୟ କରିବା ପାଇଁ ସୃଷ୍ଟି କରିଛି ସାହିତ୍ୟ ଓ
ସାହିତ୍ୟ ଲକିତ କଳାର ଅଙ୍ଗୀଭୂତ କଳା ହେଲା ଗଲା । କୁଦ୍ରଗଳ୍ଲ
ପ୍ରସ୍ତୁତିରେ ଶ୍ରୀ ରାଜକିଶୋର ରାୟ ଯେଉଁ ନିପୁଣତା ହାସଳ କରିଥିଲେ
ତାହା ବିରଳ ଅଟେ । ବହୁ ରୋମାଞ୍ଚକର କୌତୁହଳପ୍ରଦୀପ ଉଦ୍ଘାଟନା

ଆଶ୍ରେଷ୍ଟିତ ମହାର୍ଥ୍ୟ ସାହିତ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ବ୍ୟବହାର କରି, ମାଟିର ମଣିଷର ଅନ୍ତରଫୁଲା
କାହାଣୀ, ଜୀବନର ଖଣ୍ଡାଂଶ୍ର ଶିଳ୍ପ ସୁନ୍ଦର ରୂପ ଗଠନ କରିବାରେ ସେ ଥିଲେ ସିଙ୍ଗହସ୍ତ ।
ସାମାଜିକ, ରାଜନୈତିକ ଏବଂ ସାଂସ୍କାରିକ କଥାବସ୍ଥାକୁ ପରିପିତ୍ତ କରି ଗଲ୍ପ ସାହିତ୍ୟରେ
ସୃଷ୍ଟି ସମ୍ବାର ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଛନ୍ତି ଶ୍ରୀ ରାୟ । ଏହି ବରଣୀୟ ସ୍ଵର୍ଗାଙ୍କର ସୃଷ୍ଟି ସମ୍ବାର ବିଷୟରେ
ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ପ୍ରକାଶ କରି ମୋତେ ଭାରି ଖୁସି ଅନୁଭବ ହୋଉଛି ।

ବାପା ଶ୍ରୀନାଥ ରାୟ ଓ ମା ସ୍ଵର୍ଗୀୟମଣି ଦେବୀ ବିବାହର ଆଠ ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କୌଣସି
ସନ୍ତାନ ପ୍ରାସି ନ ହେବାରୁ ଭୀଷଣ ମର୍ମବେଦନା ଅନୁଭବ କରୁଥିଲେ । ଦେବତାର ନିରାଜନା
ସହ ନିର୍ଜଳ ଉପବାସ ହୋଇ ପୁତ୍ର କାମନା କରୁଥିବା ଦମ୍ପତ୍ତି ଶେଷରେ ଗ୍ରାମରେ ଥିବା
ଭୀମେଶ୍ୱର ଶିବ ମନ୍ଦିରରେ ରାତ୍ରରେ ପୂଜାର୍ଥନା କରିଥିଲେ । ଭୀମେଶ୍ୱରଙ୍କ କୃପାରୁ ଶ୍ରୀ
ରାୟଙ୍କର ଜନ୍ମ ହୋଇଥିବାରୁ ତାଙ୍କୁ ପିଲାଦିନେ ଭୀମ ବୋଲି ଡାକୁଥିଲେ । ଶ୍ରୀରାୟ ନିଜ
ବାଲ୍ୟକାଳ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଲେଖିଛନ୍ତି ମୁଁ ପିଲାବେଳେ ବଡ଼ ରୋଗ ଚେହେରା ପାଇଥିଲି । ନକ
ନକ ହୋଇ ଚାଲେ । କାହୁ କୁଣ୍ଡିଆ ରୋଗ ମୋତେ କିଲବିଲ୍ କରୁଥିଲା । ଆଙ୍ଗୁଠି ଗୁଡ଼ାକ
ପୂଜ ଓ ଘା'ରେ କେନା କେନା ହୋଇଯାଉଥିଲା । ଯୁଆଡ଼େ ଗଲେ ଲୋକମାନେ କହୁଥିଲେ
କୁଣ୍ଡିଆ ରୋଗୀ ଆସିଲା ବୋଲି । ମାଟିବଂଶ ଅବଧାନଙ୍କଠାରୁ ସେ ପ୍ରାଥମିକ ଶିକ୍ଷା ଲାଭ
କରିବା ପରେ ପୁରୀ ବଳଗଣ୍ଠ ସାହିରେ ଉକ୍ତ ପ୍ରାଥମିକ ଶିକ୍ଷା ଲାଭ କରିଥିଲେ । ପୁରୀ ଜିଲ୍ଲା
ସ୍କୁଲରୁ ମାଟ୍ରିକୁଲେସନ ପାସ୍ କରି ରେଭେନ୍ସା କଲେଜରେ ଅଧ୍ୟୟନ କଲେ । ୧୯୧୪
ମସିହା ନଭେମ୍ବର ତେଇଶି ତାରିଖରେ ଖୋର୍ଦ୍ଧାର ମେଣ୍ଟାସାଳ ଗ୍ରାମରେ ଜନ୍ମଗ୍ରହଣ
କରିଥିଲେ ଶ୍ରୀ ରାୟ । ଏହା ତାଙ୍କର ମାମୁଁଘର ଥିଲା କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ପିତ୍ରାଳୟ ଥିଲା ଛତାବର
ଗ୍ରାମ । ପୁରୀ ଜିଲ୍ଲା ସ୍କୁଲରୁ ମାଟ୍ରିକୁଲେସନ ପାସ୍ କରିବା ପରେ ଶିତି ଶିକ୍ଷକ ରହମଦ ଅଲ୍ଲୀ
ଉକ୍ତଶିକ୍ଷା ପାଇଁ ଶ୍ରୀରାୟଙ୍କ ବାପାଙ୍କୁ କହିଥିଲେ କିନ୍ତୁ ଆର୍ଥିକ ଅସ୍ତ୍ରକୁଳତା ଯୋଗୁ ବାପା ରାଜି

ହୋଇନଥିଲେ ରହମଦ ଅଳିଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟରେ ସେ ରେଭେନ୍ସା କଲେଜରେ ପଠିଥିଲେ । ପାଠ ପତ୍ରୁଥିବା ସମୟରେ ସହ ଅଧ୍ୟାୟେନ କରୁଥିବା ଏକ ଖୁଣ୍ଡିଆନ୍ ଝିଅକୁ ସେ ଭଲପାଇ ବସିଲେ । ପ୍ରଥମ ଜୀବନର ପ୍ରେମର ଅନୁଭୂତିକୁ ସେ ରୂପ ଦେଇ ଲେଖିଛନ୍ତି, ସମ୍ବର ରେଭେନ୍ସା କଲେଜର ଛାଅ ଶତ ପୁଅପିଲା ଉତ୍ତରେ ଦୁଇ ଜଣ ତରୁଣୀ ଶିକ୍ଷାର୍ଥୀନୀ, ଜଣେ ନବନାଳିନୀ ଘୋଷ ଓ ଅନ୍ୟ ଜଣେ ମୋର ପ୍ରେମିକା । ସେ କହୁଥିଲେ ଶାଶ୍ଵତ ପ୍ରେମ ନିର୍ବିଦ୍ଧ ପ୍ରବାହିତ ହୁଏ ନାହିଁ । ସେହିପରି ଘଟିଥିଲା ଶ୍ରୀରାୟଙ୍କ ଜୀବନରେ ବିଛ୍ଳେଦ କିନ୍ତୁ ରାୟ ଲେଖିଛନ୍ତି, "ସେଠି ପ୍ରେମର କଳଙ୍କ ନଥିଲା, ସ୍ନାୟୁର ସମ୍ମୋଗ ନିଶା ନଥିଲା, ଫୁଟଙ୍କା ଫୁଲର ବାସ ଘେନି କିଶୋର ବୟସରେ ଚକିତ କୃଷ୍ଣସାର ମୃଗ ପରି ଯାଉଥିଲି । ସେତିକିବେଳେ ଶ୍ୟାମଳି ମୋର ଲଲାଟରେ ଚନ୍ଦନ ଚିତା ଦେଇ କହୁଥିଲା ଯାଆ ଆଗକୁ ଯାଆ ବିଜୟୀ ହୁଆ ।

କଳାହାଣ୍ଟିର ଭବାନୀପାଠନାରେ ସେ ଶିକ୍ଷକତାରୁ ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ ବୃତ୍ତିଜୀବନ । ପ୍ରଥମ ବେତନ ପାଇଥିଲେ ଚାଳିଶି ଟଙ୍କା । ସେ ଲେଖିଛନ୍ତି, "ଟଙ୍କାକୁ ତୋପା ତାଉଳ ଚାଳିଶି ସେଇ, ଗୁଆଣିଆ ଟଙ୍କାକୁ ପାଞ୍ଚ ସେଇ, କୁକୁଡ଼ା ଗୋଟାକ ଦୁଇଅଣା ମାଗିଲେ ପେଣ୍ଟିଏ ସେମିତି ମିଳିଯାଉଥିଲା ।" ତେଣୁ ସେ ସମୟରେ ଚାଳିଶି ଟଙ୍କା ଅପର୍ଯ୍ୟାୟ ସମ୍ଭାବିତ ଥିଲା । ସେ କିଛି ସମୟ ବଣାଇଗଡ଼ି ରାଜାଙ୍କ ନିକଟରେ କାମ କରିଥିଲେ କିନ୍ତୁ ଶିକ୍ଷକତା ହିଁ ତାଙ୍କ ପରିଚୟ ଭାବି ତାହା ଛାଡ଼ି ଦେଇଥିଲେ

ରାୟଙ୍କ ସୃଷ୍ଟି ସମ୍ବାଦ ବ୍ୟାୟାମ । ସେ କହୁଥିଲେ ମୁଁ କେବେ ଲେଖନ କରିନାହିଁ, ମୁଁ କେବଳ "ମୋ କୈଶୋର ଅବସ୍ଥାର ଭନ୍ନାଦନା, ଫୁଲ ଗଛରେ ଫୁଲଟିଏ ହଲିଲେ, ନଇର ସୁଅ ଝରିଲେ, ଚାଳ ଉପରେ ବତ୍ତଦ ଭାସିଲେ, ନାରୀ ଆଖିରେ ଅଞ୍ଜନ ଦେଖିଲେ, ଗରିବର କାକୁଡ଼ି ଶୁଣିଲେ, ଅଭିମାନିର କଣ୍ଠ ଶୁଣିଲେ ମୋ ଲେଖନରୁ ଝରୁଥିଲା ସାହିତ୍ୟ ।" ତାଙ୍କ ରଚିତ କ୍ଷୁଦ୍ର ଗଳ୍ପଗୁଡ଼ିକ ହେଲା;

- ନୀଳଲହରୀ
- ଜୟନ୍ତୀ
- ଅଶୋକ ଚକ୍ର
- ଜୟନ୍ତିଙ୍ଗ
- ଆଦିପୁରଷ
- ଗଞ୍ଜସମ୍ମାର
- ଅମୃତ
- ମନର ମୃଣାଳ
- ପଞ୍ଜ ଚନ୍ଦନ
- ଦୁର୍ବଳ ଦେବାଳୟ ଆଦି

ସେ ଜୀବନର ରୂପକାର, ବ୍ୟଥା ବେବନା, ସାହିତ୍ୟ ଏବଂ ପୁଲକର ଚିତ୍ରକର । ନିଜ ସାହିତ୍ୟ ନିଷ୍ଠା ବଳରେ ସେ ଚିରଞ୍ଜିବୀ । ଶ୍ରୀ ରାଜକିଶୋର ରାୟ ନିଜସ୍ତ ପୃଥିବୀ ଭିତରେ ନିଖିଳ ଚିଉରେ ସାମଗ୍ରୀକ ପୃଥିବୀର ବିଶିଷ୍ଟ ଦିଗ ଝଳସିତ କରାଇଛନ୍ତି ନିଜ ଲେଖାରେ । କଳ୍ପନାର ଛନ୍ଦଧନ୍ଦୁ ଏ ପୃଥିବୀକୁ ସୁନ୍ଦରତର କରିବାରେ, ସାହିତ୍ୟକୁ ରୁଚି ସମ୍ମନ କରାଇବାରେ ପ୍ରତ୍ୟେକିତ । ତାଙ୍କର କଳ୍ପନା ଜଗତ ଭିତରେ ଅସମ୍ଭବ ଓ ଅବାସ୍ତବର ସ୍ଥାନ ନାହିଁ ।

(ଏହା ଅଧ୍ୟାପକ କିଶୋର ଚନ୍ଦ୍ର ଦାସଙ୍କ ରାଜକିଶୋର ରାୟଙ୍କ କ୍ଷୁଦ୍ରଗଞ୍ଜ : ଏକ ଅଧ୍ୟୟନକୁ ଆଧାର କରି ଲେଖାଯାଇଛି)

ଆହ୍ୱାନ
ଇଂଗ୍ଲିଶ
ପ୍ରକାଶକ

ବିଶେଷ ସୂଚନା

ଆହ୍ୱାନ ଇତ୍ତିକାର ଆଗାମୀ ସଂସ୍କରଣ : **ଅପ୍ରେଲ ୨୦୨୪**

ଲେଖା ପଠାଇବାର ଶେଷ ତାରିଖ : **୩ ଅପ୍ରେଲ ୨୦୨୪**

ଆହ୍ୱାନ ଇତ୍ତିକାରେ ପ୍ରକାଶନ ହେତୁ ଆପଣଙ୍କ ଲେଖା ଗୁଡ଼ିକ ଓଡ଼ିଆରେ ଟାଇପ୍ କରି ଜ୍ଞାତ୍ ଫାଇଲରେ ପଠାଇବେ । ହାତଲେଖା ଗ୍ରୁହଣୀୟ ହେବନାହିଁ । ଜାଣିଛି ଟାଇପ୍ କରିବା ଭାରି କଷ୍ଟସାଧ୍ୟ, କିନ୍ତୁ ସେତିକି ପରିମାଣର କଷ୍ଟ ଆମକୁ ବି କରିବାକୁ ହୁଏ । ଆପଣ ଗୋଟିଏ ଆଲେଖ୍ୟ ଟାଇପ୍ କରିବାକୁ କଷ୍ଟ ଅନୁଭବ କରୁଛନ୍ତି, ଏଠି ଶତାଧିକ ଆଲେଖ୍ୟ ପହଞ୍ଚିଛି, ସବୁ ଗୁଡ଼ିକ ଟାଇପ୍ କରିବା ଅସମ୍ଭବ ।

ଯଦି ଗଳ୍ପ ବା କାହାଣୀ କିମ୍ବା ପ୍ରବନ୍ଧ ପଠାଉଛନ୍ତି ତେବେ ଧ୍ୟାନ ଦିଅନ୍ତ୍ର, ପ୍ରତ୍ୟେକ ଶବ୍ଦ ମଧ୍ୟରେ କେବଳ ଗୋଟିଏ ଖାଲି ମ୍ଲାନ ଛାଡ଼ିବେ, କମା, ପୂର୍ଣ୍ଣକ୍ଷେତ୍ର, ଯୁକ୍ତାକ୍ଷର ଆଦି ବ୍ୟାକରଣ ତୁଟି ପ୍ରତି ସାବଧାନ ରହି ଟାଇପ୍ କରିବେ । ବ୍ୟାକରଣଗତ ତୁଟି ପାଇଁ ପ୍ରକାଶନରେ ଅହେତୁକ ବିଳମ୍ବ ହୁଏ । ତେଣୁ ଯଦି ସମ୍ଭବ ହେଉଛି ଆପଣଙ୍କ ନିକଟରେ ଥିବା କେହି ଓଡ଼ିଆ ବନ୍ଦୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଜ ଲେଖାକୁ ସଠିକ ଭାବରେ ପରୀକ୍ଷା କରି ନିଅନ୍ତ୍ର ।

ଲେଖା ସହିତ ନିଜର ଗୋଟିଏ ପାସପୋର୍ଟ୍ ଫଟୋ (ଯଦି ନାହିଁ, ତେବେ ଭଲ ଦେଖାଯାଉଥିବା ସୁନ୍ଦର ଫଟୋଟିଏ) ସହିତ ନିଜର ଠିକଣା ଲେଖି ପଠାଇବେ ।

ଅନେକ ବନ୍ଦୁ ଲେଖା ପଠାଇବା ବେଳେ ଲେଖାକୁ ଇମେଲ୍‌ର ସବଜେକ୍ଟ୍ ଲାଇନ୍‌ରେ ଲେଖି ଦେଉଛନ୍ତି, ଏଥିପ୍ରତି ସତର୍କ ରହିବେ । ଲେଖା ମେସେଜ୍ ବକ୍ଷରେ ହିଁ ପଠାଇବେ ।

ଆମର ଲେଖା ସଂଗ୍ରହ ଇମେଲ୍ : **aahwaan@gmail.com**

ଆହ୍ୱାନ
ଇତ୍ତିକା
ପ୍ରକାଶନ
ପଠାଇବାର
ଶେଷ ତାରିଖ
ଅପ୍ରେଲ ୨୦୨୪

ବିଶେଷ ସୁରତା

ଦୟାକରି ପ୍ରତ୍ୟେକ ମାସର ସଂସ୍କରଣ ନିମନ୍ତେ କେବଳ ଗୋଟିଏ ବା ଦୁଇଟି ଲେଖା ହିଁ ପଠାନ୍ତିର ଯେକୌଣସି ବିଭାଗରେ କେବଳ ଗୋଟିଏ ଲେଖା ହିଁ ପ୍ରକାଶିତ ହେବ । କିଛି ବନ୍ଧୁ ଏକାଧିକ ଲେଖା ପଠାଇ ଆମକୁ ଚିନ୍ତାରେ ପକାଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ଆମେ ସେ ମଧ୍ୟରୁ ଚନ୍ଦ୍ର କରିବାକୁ ଅସୁବିଧାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେଉଛୁ । ଏହାଦ୍ୱାରା ଆମ ଇମେଲ୍ ବକ୍ଷ ଭର୍ତ୍ତି ହେଉଛି ଏବଂ ସମ୍ମାଦନା କାର୍ଯ୍ୟରେ ବାଧା ସୃଷ୍ଟି ହେଉଛି ।

ଅନେକଥର ଅନୁରୋଧ କରିବା ସତ୍ତ୍ଵେ ଯେଉଁ ଲେଖକ ଲେଖିକାମାନେ ନିଜର ଏକାଧିକ ଲେଖା ଆମ ଇମେଲ୍ ଟିକଣାରେ ପ୍ରେରଣ କରୁଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ଅବଗତି ନିମନ୍ତେ ଜଣାଇ ଦେବାକୁ ଉଚିତ୍ ମନେ କରୁଛି ଯେ ଯଦି କୌଣସି ଇମେଲ୍ ଟିକଣାରୁ ବାରମ୍ବାର ଅନେକ ଲେଖା ଆମ ଇମେଲକୁ ଆସେ, ତା ହେଲେ ଗୁରୁଲ୍ ମେଲ୍ ବକ୍ଷ ସେଇ ସବୁ ଲେଖାକୁ ସ୍ଥାମ୍ ବା ଅନାବଶ୍ୟକ ଲେଖା ଭାବି ଆମର ମୁଖ୍ୟ ଇନବକ୍ଷରୁ ହଟେଇ ଦେଇପାରେ ଯାହା ଫଳରେ ଆପଣଙ୍କ ଲେଖା ଆଦୌ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ କେବଳ ଗୋଟିଏ କିମ୍ବା ସର୍ବାଧିକ ଦୁଇଟି ଲେଖା ହିଁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମାସରେ ପ୍ରେରଣ କରନ୍ତି ।

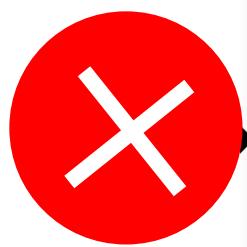
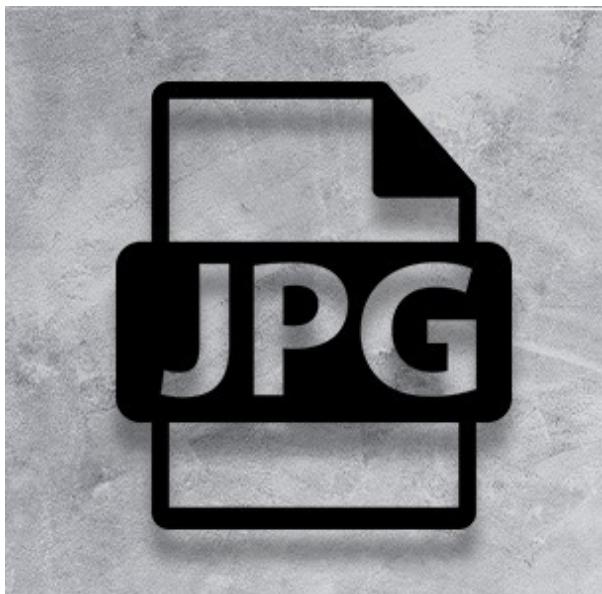
ହୁଏଇଥାପରେ ଲେଖା ପଠାନ୍ତି ନାହିଁ । ଏହା ସ୍ବୀକାର୍ୟ ହେବନାହିଁ । କେବଳ ଇମେଲ୍ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଲେଖା ପଠାନ୍ତି । ଆହ୍ଵାନ ଇ-ପ୍ରତିକାର ଆଣ୍ଟିଏଡ୍ ଆପ୍ ଡାଉନଲୋଡ୍ କରନ୍ତି ।

ପ୍ରତିକାରେ ଥିବା ବ୍ୟାକରଣଗତ ତ୍ରୁଟି ପାଇଁ ସମ୍ମାଦକ କ୍ଷମାପ୍ରାର୍ଥୀ ।

ଆମ ଇମେଲ୍ ଟିକଣା :

aahwaan@gmail.com

ଆହ୍ୱାନ ଇପ୍ତ୍ରିକାରେ ପ୍ରକାଶନ ହେତୁ ଲେଖା ପଠାଉଥିବା ସମସ୍ତ ସାହିତ୍ୟକ ବନ୍ଦୁଙ୍କୁ
ବିନମ୍ବ ଅନୁରୋଧ କରୁଛି, ଦୟାକରି ନିଜର ଲେଖାକୁ ଓଡ଼ିଆରେ ଟାଇପ୍ କରି ପଠାନ୍ତିରେ
ଆପଣ ଚାହିଁଲେ **ଆକୃତି / ଶ୍ରୀଳିପି / ଅପ୍ରାନ୍ତ / ଗୁଗୁଳ୍ ଓଡ଼ିଆ** କିବୋଡ଼ି ଦ୍ୱାରା
ଟାଇପ୍ କରି ପଠାଇ ପାରିବେ ।

ସ୍କାନ୍ ହୋଇଥିବା ଛବି ଏବଂ ଟାଇପ୍ ହୋଇଥିବା ପିଡ଼ିଏଫ୍ ଫାଇଲ୍ ଗୁଡ଼ିକୁ ପୁଣିଥରେ ଟାଇପ୍ କରିବାକୁ ପଡ଼ୁଛି ଯାହା ଫଳରେ ପତ୍ରିକା ପ୍ରକାଶନରେ ଅହେତୁକ ବିଲମ୍ବ ହେଉଛି । ତେଣୁ ଆପଣଙ୍କ ଲେଖାକୁ ଓଡ଼ିଆରେ ଟାଇପ୍ କରି ଇମେଲ୍ କିମ୍ବା Microsoft Word File ରେ ହିଁ ପଠାନ୍ତିରେ ।

ଆହ୍ୱାନ ଇପ୍ତ୍ରିକାର ଓଡ଼ିଆ ପୋଡ଼ିକାଷ୍ଟ ସେବା ଏବେ ଉପଲବ୍ଧ । ଏହିରେ ଆପଣ ଆହ୍ୱାନରେ ପ୍ରକାଶିତ କଥାବନ୍ଦୁ ସମେତ ଅନେକ ଉପାଦେୟ କଥା ଶୁଣିପାରିବେ ।

<https://anchor.fm/aahwaan>

ଆହ୍ୱାନ ଓଡ଼ିଆ ପୋଡ଼କାଷ୍ଟ ସେବା ନିମ୍ନୋକ୍ତ ସମସ୍ତ ପୋଡ଼କାଷ୍ଟ ପ୍ରସାରଣ ସେବାରେ ଉପଲବ୍ଧ ।
ବିଶ୍ୱବ୍ୟାପୀ ସମସ୍ତ ପରିଚିତ ଓ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ପୋଡ଼କାଷ୍ଟ ପ୍ଲାଟଫର୍ମରେ ଆମ ପୋଡ଼କାଷ୍ଟ ଶୁଣି ପାରିବେ ।
ଏଥିରେ ନିଜର ଲେଖା ପ୍ରକାଶିତ କରିବା ପାଇଁ ଆମ ସହ ହ୍ୱାଚସ୍ତାପ୍ ଦ୍ୱାରା ସମ୍ବନ୍ଧ କରନ୍ତୁ ।

Amazon Music

AntennaPod

Anytime Player

Apple Podcasts

Bullhorn

Castamatic

Castbox

Castro

Curiocaster

Fountain

Goodpods

Google Podcasts

Apple iTunes

Listen Notes

Moon FM

Overcast

Player FM

Pocket Casts

Podbean

Podcast Addict

Podcast Index

Podcast Guru

Podcast Republic

Podchaser

Podfriend

Podknife

podStation

Podverse

Sonnet

Spotify

Steno.fm

Subscribe on
AndroidSubscribe
by email

RSS feed

- [Spotify](#)
- [Amazon Music](#)
- [Apple Music](#)
- [Cast Box](#)
- [Castro](#)
- [Curio caster](#)
- [Fountain](#)
- [Goodpods](#)
- [Google Podcast](#)
- [Apple iTunes](#)
- [Pocket cast](#)
- [Podbean](#)
- [Podcast Addict](#)
- [Podcast Index](#)

- [Podcast Guru](#)
- [Podcast republic](#)
- [Podchaser](#)
- [Podfriend](#)
- [Podverse](#)
- [Sonnet](#)
- [Steno.fm](#)
- [Rephonic](#)
- [Jio Saavn](#)
- [ivoox](#)
- [Audacy](#)
- [Tune in](#)
- [Radio Public](#)

On all the links you can listen to our Podcast, or do a search in Google for Aahwaan Odia Podcast and You will find it on your own podcast player.

You too can Publish your article on our Podcast for a small fee and it will be heard worldwide on different podcast players on mobile phones, audio players, car stereos and much more. The decision to publish any article will be taken by the editorial board. Don't pay any fees before getting confirmation. If you are interested do let us know by sending message on WhatsApp to **9040985463**.